

Robert Fabian

Carpe Diem

1. díl

I. KAPITOLA

Poslední zásilka byla doručena a Porter se vracel do domovské South Side přeplněnou podzemkou. Nebylo to vůbec pohodlné, ale bylo to relativně bezpečné.

Náhle ucítil signál komunikátoru.

Do prdele! pomyslel si otráveně.

Nadechl se a lokty si vybojoval v narvaném vagónu trochu místa. Nevšímal si nevraživých pohledů udřeného chlápka v pracovní kombinéze, kterého odstrčil, a dotkl se ovládání na zápěstí. Na vnitřní straně módních brýlí se objevila duhová slova:

„Sraz na obvyklém místě, makej!“

Krátký, v podstatě nic neříkající vzkaz. Jemu byl ale význam jasný. Znechuceně potřásl hlavou.

Asi něco hoří... jak jinak.

Zamumlal nadávku, a když vlak zastavil, protlačil se z něho ven. Po rozbitém eskalátoru vyběhl do přestupního vestibulu a nechal se zvolna sunoucí řekou lidí nasměrovat na nástupiště ve vyšší úrovni. Počkal, než přisvištěla k prasknutí nacpaná souprava, a pak si dalších dvacet utrápených minut vychutnával pochybný přepych cestování městskou hromadnou dopravou.

Pár desítek šťastlivců sedělo a tvářilo se, že jim je všechno šumafuk, zbytek cestujících se nad nimi kymácel a úporně se držel ohlazených madel.

Seprané šatstvo a zpocená podpaždí kysele páchly.

Bylo mu horko, z vydýchaného vzduchu se mu točila hlava. Informační panely na stěnách vozu masírovaly otupělé a dávno ke všemu netečné pasažéry záplavou stupidních reklam na ultrasavé vložky, prací prostředky, zářivě slintající mimina a neskutečně drahé bouráky, které si ze sociálních dávek stejně nemohl nikdo dovolit.

Rychlá jízda, dvanáct zastávek, a přesto k okraji kolonie zbýval ještě pořádný kus.

Souprava o devíti propojených vozech vletěla s rachotem do stanice, jako by se ani neměla zastavit. Opatřebovaný traťový počítač začal brzdit až na poslední chvíli a setrvačnost s nervózními lidmi neurvale cloumala.

Poslední škubnutí a dlouhý vlak znehybněl.

Dveře se s boucháním rozletěly a dav vykypěl ven. Porter se prodral do středu nástupiště, kde bylo přece jen volněji, a pročistil si plíce vzduchem, který výkonné ventilátory proháněly pod pseudogotickou klenbou sem a tam. Sešel po pevném severním schodišti a po třech blocích uhnul do tmavého průchodu mezi neuvěřitelně špinavými výklady zprostředkovatelských agentur. I když si uvědomoval, že podobné metody nejsou nijak zvlášť účinné, na jeho konci udělal prudké čelem vzad a stejnou cestou se vrátil ke stanici magnetické dráhy. Vydal se nejprve po hlavní třídě, párkrát zpomalil a zase přidal do kroku - to pro případ, že by ho měl někdo v merku.

Nic podezřelého nezaznamenal. Žádné kradmé pohledy a stále stejné tváře.

Na všudypřítomný kamerový systém raději ani nemyslel.

Provoz zřídnul, struktura budov po levé straně se změnila. Zašlé stavby a složité konstrukce vystřídala jednolitá šedivá zeď s masivní patou zaneřádanou nápisy místní omladiny. Z většinou nečitelné směsice bizarních barev a tvarů občas vystupovaly přihlouplé hlášky typu: *Není budoucnost, Osud neexistuje, Smrt všem a podobně.*

Udusanou plochu mezi zdí a nefunkčním pohyblivým chodníkem, nad kterým ve vzduchu pluly řvavé nápisy *Mimo provoz, zaneřáďovaly* haldy odpadků, v nichž žili velcí spokojení potkani. I toulavé kočky, jichž byla čtvrt plná, se hlodavců bály a k jejich teritoriu se nepřibližovaly. Dvounohých obyvatel si všežravá zvířata s dlouhými olýsalými ocasy až na poměrně výjimečné případy nevšímala.

Jiného, mnohem dostupnějšího žrádla měla všude dostatek.

V prolukách podél komunikace si hrály party uvřískaných spratků na nesmiřitelnou válku proti zákeřným mimozemšťanům. Schovávali se, kličkovali mezi prázdnými kontejnery a zaparkovanými povrchovými vozidly. Stříleli po sobě z dokonalých replik skutečných zbraní, padali na špinavou zem, víceméně zdařile imitující chropot umírajících a těžce zraněných, aby po chvilce nehybného strnutí opět vyskočili a s neztenčenou chutí se znovu zapojili do tuhé řežby za záchranu dokonalé lidské civilizace.

Oblíbená variace dětské zábavy, při níž bylo vždy plno křiku a nesmiřitelných hádek.

Však ji s nemenším zaujetím pro věc také hrával. Labyrint okrajové městské zástavby se pro takové řádění stával ideálním místem.

Nežrídka se večer vracel do stísněné bytové jednotky úplně odrovnaný, oblečení špinavé a rozervané. A když to matka zjistila, většinou ho důkladně zmlátila.

Škoda každé rány, která padne vedle! kázala mu celá udýchaná a prohrabovala si přitom mastné vlasy. Přednášky spojené s výchovným bitím se naštěstí nekonaly příliš často, aby se to nedalo vydržet, protože střízlivá bývala málokdy.

Masivní monolit ze skály a betonu se stácel v mírném oblouku. Korunu, která přecházela ve strop ulice, ověnčovaly hrozny bezpečnostních kamer, infračervených a pohybových detektorů. Sto metrů před sebou Porter uviděl rozsvícené reflektory a blikající výstražná oranžová světla.

Tam se nacházel vstup do jedné z přísně střežených oblastí ve městě. Za neprostupnou bariérou ohrazující prostor mnoha desítek čtverečních kilometrů bylo ukryté cosi, o čem se místní mohli jen dohadovat. Říkalo se, že v propojených jeskynních dómech vybudovala jistá soukromá společnost továrnu na zakázané technologie, kdy při výrobě využívala výhod neregulované měsíční gravitace.

To byl jistě výmysl, ale každé tajemství schované za zákazy dráždí představivost - a Porter nebyl žádnou výjimkou. Strašně rád by se za zeď podíval. Lákalo ho to a mnohokrát se přistihl, jak mimoděk zvažuje své šance.

Jenže myslet na něco, nebo se o to pokusit, v tom byl obrovský rozdíl.

Bezpečnostní složky, jež se staraly o objekty zvláštního významu, se totiž převážně skládaly z duševně vyšinutých řezníků, kteří do člověka při sebemenší příležitosti napumpovali plný zásobník. Sejmuli kohokoli, koho načapali, že v blízkosti chráněné zóny vyvádí nějakou nepravost. Stačilo doslova, aby jim pitomá moucha podělala neprůstřelnou vestu, a jací jste byli. Zvysoka kašlali na to, že jste měl ruce zdvižené nad hlavou a dobrých pět minut nedýchal, abyste je náhodou nevyprovokoval. Co na tom, vždyť oni měli i tak těžkou službu. Okrajové části Landsbergu byly stabilně přecpané samými grázly, tak jaképak copak.

Zabit.

Lakonická prohlášení policejních složek neznala jiného termínu.

Notoricky se opakovalo: Oprávněné použití služební zbraně s výsledkem eliminace nebezpečného pachatele.

Důvod: Nereagování na výzvu, kladení aktivního odporu při zatýkání.

Tak to fungovalo.

Za vysokým plotem a energetickou bariérou, jež dnem i nocí střežila baterie citlivých senzorů, byl vstup, který odděloval svět tady od světa tam uvnitř. Po stranách hydraulicky ovládaných vrat se nacházely bunkry ostrahy, ze země vyčnívaly masivní, dálkově ovládané zátarasy, schopné zabránit nežádoucímu průjezdu jakéhokoli vozidla nebo stroje. Na vyvýšeném palpostu trůnilo výkonné elektromagnetické dělo, připravené zahájit ničující palbu na každého blázna, který by se chtěl násilím dostat do zakázané zóny. Šestice po zuby ozbrojených mužů v neprůstřelném brnění a kevlarových helmách se pohybovala v obehnaném koridoru a nesmlouvavě kontrolovala řídký provoz mezi bránou a městskou čtvrtí.

Porter se loudal blíž a po očku sledoval, co se děje.

Měl štěstí.

Zabučela siréna, stráže se rozestoupily na určená stanoviště.

Veliká vrata se zlehka otevřela. Bez hluku se z nich vynořila luxusní černá limuzína a s pлавným zhoupnutím zastavila nad dobře viditelnou značkou.

Brána se stejně rychle uzavřela.

Kdo stál přímo naproti, mohl zahlédnout dlouhý a dobře osvětlený tunel, který klesal kamsi pod úroveň silnice. To bylo vše.

K místu, kde seděl řidič, přistoupil jeden z ozbrojenců.

Ostatních pět vojáků ho z odstupu krylo. Elektromagnetické dělo kopírovalo štíhlou hlavní pohyb nablýskaného bouráku.

Neprůhledné sklo sjelo, z šera se vynořila ruka v elegantní kožené rukavici a podala strážci plastický štítek. Voják jej beze slova zasunul do štěrby přenosného terminálu.

Kolem vozidla zakroužil skener.

Vše v pořádku. Prohlídka negativní.

Robot poodjel z dosahu, ozbrojenec vrátil identifikační kartu řidiči a nedbale zasalutoval. Natažená ruka zmizela, polarizované sklo oddělilo klimatizované prostředí osobního vozu od vydýchaného a zapáchajícího

ovzduší chudinského okresu. Sklopil se poslední zátaras, limuzína vyrazila do běžného provozu a zmizela Porterovi z dohledu.

Zase jeden prachatý šťastlivec, co trávil život obklopený přepychem separovaného satelitního městečka a do centrálního Landsbergu dojížděl pouze pracovat. Zřejmě špičkový manažer; ta obrovská naleštěná kára tomu alespoň nasvědčovala.

Porter šel pryč a představoval si, jaké to je, být na místě toho rozměklého padavky.

Asi nic zvláštního.

K čemu mu byla bezvadná fyzička, když se věčně potuloval po ulici a tloukl se od něčeho k němu? Kde přijít k pořádným prachům? To byl problém, který ho v poslední době trápil stále neodbytněji.

Jedno bylo jisté. Dělat poslíčka místnímu mafiánskému syndikátu a současně si s partou stejně poznamenaných kámošů přihlívat polívčičku drobnými černotami nebylo to pravé.

Zahvízdal falešnou melodii.

Co kdyby...

Ne, to ne.

Na pohádky nevěřil.

Zahnul doprava a doleva. Vstupoval do obvodu, který neměl tu nejlepší pověst. Tvářil se zaměstnaně a s hlavou sklopenou se rychle proplétal mezi chodci.

Blok zpátky se něco ošklivého stalo, protože zaslechl vzdáleností zastřený křik. Vzápětí zaduněla tlumená rána a hysterický jekot zesílil. Zakvílela siréna policejní hlídky. Bolestivé vřeštění dosáhlo pomyslného vrcholu, pak se zlomilo a vytratilo. Přidala se další siréna a obyčejní lidé spěchali v kontrolované panice pryč, aby se náhodou do něčeho omylem nepříplekli.

Nikdo nechtěl nic vědět, vidět ani slyšet.

Porter seběhl do zaprášeného podchodu vedoucího pod levnými obytnými a kancelářskými komplexy. Většina osvětlení byla rozbitá, zbytek zašlých světel zuřivě prskal a syčel.

Pár tuctů ubohých kroků a ucítil důvěrně známou lehkost. Sotva stačil v ochranném gestu zvednout ruce a už ztratil pevnou půdu pod nohama. Naštěstí podobnou situaci nezažíval poprvé. Nezpanikařil, ovládl prvotní impuls pudu sebezáchovy, a díky tomu si nerozbil lebku o nepoddajný beton.

Lehce se stočil, odrazil se od nízkého stropu zpevněného příčnými nosníky a proplachtil patnáct metrů vzduchem, než dopadl zpátky na nohy. Elegančně se nasměroval do středu volného prostoru, a když začala působit normální tíže, plynule přešel do opatrné chůze. Poodešel na bezpečnější místo a teprve tam se zastavil.

Trochu se mu třásla kolena.

Místní výpadek gravitačního pole - v okrajových částech nic zvláštního.

Přesto si vztekle odplívl.

Porucha to nebyla velká, mohla mít pouhých dvacet až třicet metrů v průměru, ale nikde nezahlédl obvyklé výstrahy. Městská správa komunikací se je sem ani nenamáhala umístit.

Potíž nebyla v šestinásobně nižší gravitaci, ale v její nečekanosti. Kdyby ho bublina s upozorněním varovala, dal by si bacha a přes postižený úsek se dostal v pohodě. Takhle stačilo jít o něco rychleji nebo běžet, a mohl to mít klidně za sebou. Zrádné lokální poruchy způsobovaly přinejmenším velmi těžká zranění. Každoroční povinně zveřejňované statistiky ostatně dokazovaly, kolik lidí při nich zemřelo.

Rozhořčeně přejel prsty po stříbrné destičce komunikátoru a navolil se do veřejné sítě. Chtěl se přihlásit na adresu správního úřadu, aby jim zanechal zprávu o výpadku a jeho lokalizaci, ale brýlový displej předvedl pouze lakonickou hlášku: Datová síť přetížena. Vyčkejte, prosím, jste v pořadí.

Pokrčil rameny a stáhl rukáv bundy přes zápěstí.

Není to přece jeho věc, tak ať se o to postará někdo jiný.

Došel skoro na konec dlouhého průchodu, aniž někoho potkal.

Překročil namol zpitého bezdomovce, který se válel v odtokovém kanálku, a málem vrazil do hubeného výrostka, který vystartoval z tmavého výklenku.

„Máš zájem o Antarskej rychlík?“ zahuhlal spiklenecky.

Další ze záplavy pouličních prodavačů fetu. Policie si jich s okatým nezájmem nevšimla, protože drogové gangy měly všechny fízly dávno zanesené na výplatních listinách. Nelegální drogy a jiné chemické deriváty se daly v Landsbergu sehnat stejně snadno, jako si v nejbližším hypermarketu koupit šišku levného chleba. O dealery zakopával člověk na každém kroku. Byli neodbytní jako přičmoudlí kšeftaři v arabské čtvrti. Zbavit se jich, když se na vás nalepili, bylo umění. Ale to nic

neznamenalo proti pochybným klinikám, kde vám za nehoráznou sumu odpadlík lékařské profese šoupl do lebky miniaturní čip - těch v poslední době přibývalo jako plísň ve stoce.

„Vodprejskni, o tyhle sračky nestojím!“

„Tak hele, hošane, mám prvotřídní zboží,“ ohradil se zanedbaný vyzáblík dotčeně a předvedl na dlani pět zářivě barevných kapslí. „Nic řezanýho!“

Byl ve čtvrti nový, protože jeho ksicht Porter neznal. Nezdravě bílá plet', téměř černé rty a kontrastně zářící žluté oči s úzkými, kolmo postavenými zřítelnicemi. Možná to mělo vyvolat dojem divoké a nebezpečné šelmy, ale Portera spíš zajímalo, jestli to jsou geneticky vypěstované módní náhražky nebo jen levné čočky.

„Strč si to klidně do prdele.“ Udělal úkrok stranou.

„Jooo...?“ zavrčel mladík skrz zkažené zuby. „Já na tebe slušně, ty hovado, a ty takhle? Jak chceš!“

Porter neodpověděl a ještě víc se odsunul. Pohyboval se pomalu a opatrně.

Z volného rukávu vklouzla dealerovi do dlaně rukojeť teleskopického obušku. Krátkým, ale prudkým trhnutím paže ho vymrštil na plnou délku. Zvuk drhnoucího kovu výhruzně zasyčel podzemním tunelem.

„Tak co?“ zakřenila se smažka výhruzně a provedla zápěstím bleskurychlý, ale zbytečně efektní pohyb. Ocelová hlavice zakmitala jako jazyk jedovatého hada. „Buď statečnej teď a zopakuj to, srágoro.“

Porter ho však překvapil kvalitnějším kusem železa.

Hladkým pohybem vytrhl zpod bundy starou, ale pečlivě udržovanou armádní poloautomatickou pistoli Colt a namířil mu ji mezi oči.

Obušek strnul uprostřed pohybu. Cvaknutí nataženého kohoutku bylo alarmující.

„Hod' to na zem!“

Pohled do ústí pětačtyřicítky orosil pod'obané čelo lepkavým potem.

Nástroj na rychlé přemlouvání váhavých zákazníků zazvonil o dlažbu.

„Pracky za hlavu, hovnožroute. Dělej!“

Poslechl. Vyvalené bulvy se zakalily strachem.

„Pohni se o milimetr, ty špíno, a je z tebe žrádlo pro čokly!“

Porter mu plynulým pohybem zarazil pistoli do levého očního důlku a natlačil ho ke stěně podchodu. Když nebylo kam ustoupit a zátylek dealerovi křísil o nepoddajné keramické obložení, pořádně přitlačil.

Hubeňour tlumeně zakňučel. Po tvářích se mu koulely slzy, ale o odpor se nepokusil.

Porter zkrátil vzdálenost, zbraň se snažil nacpat vychrtlíkovi do hlavy.

„Cože jsi předtím povídal, vole?“ zašeptal posměšně.

„Ugggh...“ zaskuhral prodavač fetu.

„Já ti rozumím.“ Porter rozvázně zakroutil pistolí.

Čirá tekutina se zbarvila krví. „Neměl ses do mě srát! Příště se mi vyhni širokým obloukem. Pochopil's?“

„...ano.“

„Je fajn, že seš tak vnímavej, blbečku. Rád bych se s tebou pobavil, ale nemám čas... škoda. Bylo by to zajímavý.“ Porter nabral dealera kolenem mezi nohy a ustoupil. Mířit na něho však nepřestal.

Výrostek sklapl jako zavírák a upadl na kolena. Kapsle s drogou mu vypadly z ruky, plno jiných se vysypalo z kapsy a rozletělo se po špinavé zemi jako pestrobarevné korálky. Nevěděl, jestli se má dřív držet za krvácející oko nebo za pohmožděný rozkrok.

Bolestí zvracel. Žltorůžový šlem mu tekl po bradě, stříkal na ruce a klopý frajersky dlouhého kabátu.

Porter schoval pistoli a s rozmyslem všechny kapsle rozšlapal.

„Zmrde...“ ucedil na rozloučenou.

Zachytil výmluvný pohled homelesáka, který opodál zíral ze země.

Kývl na něho.

Otrhanec vztyčil špínou rozežraný palec.

Porter byl ze zásady proti čemukoli, co ovlivňovalo lidskou psychiku, zpomalovalo reakce a deformovalo vnímání. Vídával příliš mnoho lidí, někdy i dobrých známých, umírat na předávkování.

Váleli se po špinavých chodnících a ostatní je lhostejně překračovali.

Jedy, které lidstvo konzumovalo po tisíci tunách denně, byly zbraní s dvousečným ostřím, danajským darem a mincí s falešným rubem i lícem. Na pomíjivý čas sice vybudily pocit neporazitelnosti, ve vlastní

mysli jste se stali nadupaným monstrem, které si se vším hravě a neskutečně rychle poradí, to ano, ale nebyl to víc než klam.

Relativně levná iluze.

Halucinogeny, stimulanty, antidepresiva, drogy štěstí a ostatní zaručeně přírodní výtažky vzaly svého oddaného konzumenta leda tak expresní linkou do pekla.

Po šílenými výjevy vyzdobeném schodišti vypadl Porter na světlo.

Kdysi, před takovými osmdesáti lety, byla tohle exkluzivní čtvrť.

Jeden z desetitisíců bezvýznamných měsíčních kráterů tehdejší inženýři prohloubili, vyrovnali, zpevnili jeho svahy i okraje a zastřešili ho hermetickým, dokonale průhledným krytem. Vzniklý prostor naplnili dýchatelnou atmosférou a pro nové obyvatele bleskově se rozrůstajícího lunárního města vyrostly desítky terasovitě uspořádaných obytných komplexů s úchvatným výhledem na matičku Zemi, stejně nedosažitelnou jako nádherný šperk, vystavený na bezedné černi vesmírného sametu toho nejluxusnějšího klenotnictví.

Jak šel čas, vznikaly jiné čtvrtě, centrum se posunulo blíž k impaktnímu kráteru, podle kterého dostala aglomerace jméno, a sídliště ztratilo na významu. Honorace se postupně odstěhovala, ceny nemovitostí rapidně klesly a zastřešený kráter připadl středně majetné vrstvě. A protože čas je neúprosný a lidská touha rozpínat se a migrovat za vidinou lepšího osudu nekonečná, zařadil se původně centrální obvod do vnějšího městského prstence; zvaného podle jeho polohy též South Side.

Když posléze prchla i střední třída a zapomenutý architektonický skvost zchátral, definitivně jej zabrala ta nejubožejší lidská spodina. Hispánští, čínští, slovanští a černí vystěhovalci ze Země, bezdomovci a agresivní gangy mladistvých bojujících bez ustání o svá teritoria. Z krásného místa plného zeleně a upravených parků se stala skládka odpadků, opuštěných zahrad, rozpadávajících se zdí pomalovaných křiklavou směsicí fluorescenčních barev a prázdných bytů, v nichž se zdržovali ti nejotrlejší. Tmavé otvory oken tiše zívaly do kaskádovitě uspořádaného prostoru a nepřívětivě shlížely na náhodné kolemjdoucí. Několik teras se nacházelo v kritickém stavu, dvě se již částečně zhroutily a jejich sutiny pohřbily šikmo stoupající balustrádu. Obecní správa, která se tradičně potýkala s nedostatkem finančních prostředků, nechala ještě zavčasu demontovat veškerá použitelná a provozuschopná

zařízení, uzavřela a hermeticky zazdila přípojku podzemní dráhy - to všechno proto, že nebyla nikdy schopná dojít dál než k planým slibům a celou oblast rekultivovat.

Porter nedbale pozdravil pubertáka s obrovským čírem, co nenápadně postával na rohu a vypadal, že nemá nic lepšího na práci, než čumět do blba. Odepsané holky, které s umíněným zoufalstvím šlapaly chodník i za dne, ho s okázalým nezájmem ignorovaly.

Obkroužil nepravidelné kolečko, prošel sem a tam přes křížovou balustrádu a s mírným sebezapřením to riskl přes zchátralý most. Teprve poté vklouzl do rozbitého vchodu ohavně vypadajícího obytného bloku. Světla dávno nefungovala, podlaha uvnitř špinavé haly se utápěla v křivolakých stínech a byla zhusta poseta lidskými i zvířecími výkaly.

Ohavně to tu smrdělo.

Vyběhl po schodech do prvního patra.

Odkudsi shora se nesl rachot intenzivní hádky. Ženská pronikavě ječela a chlap burácel vzteky. Zápach levných jídel i z toho mála obsazených jednotek byl na rozlehlém poschodí obzvlášť patrný.

Vešel do prázdného bytu na konci slepé chodby a vybouraným otvorem v ložnici se dostal do vedlejšího domu. Třemi pokoji zavalenými vrstvou tlejících odpadků a poté po schodech vystoupal do vyššího patra. Přes lomený mezanin a hromadu rozmláceného nábytku se nakonec propracoval k úplně posledním dveřím.

Zaklepal.

Třikrát dlouze, dvakrát krátce.

Chvilku se nic nedělo. Pak ve starobylém elektronickém zámku hlasitě cvaklo a dveře se nepatrně odsunuly. Ze škvíry vyhlédl tmavý obličej se širokou jizvou přes spodní čelist.

„Nazdar.“

„Měl's tu dávno bejt, ty páko.“ Černoch přejel podezíravě očima až na konec chodby.

„Vracel jsem se z fušky.“

Rozplácly obličej se výsměšně zašklebil. „Čeká se jenom na tebe.“

„Tak uхни.“

Porter se protáhl úzkým otvorem a dveře za ním okamžitě zapadly. Bytelný zámek roztáhl silné závory do stěn, stropu a podlahy, brokovnice s upilovanou hlavní putovala na věšák vedle zárubně.

Vchodem z předsíně vešel do velkého, atypicky řešeného pokoje. Trojice francouzských oken byla zapatlaná tlustou vrstvou nátěrů, takže do bytu nepronikalo skoro žádné denní světlo. V rozích proto svítily omšelé lampy s potrhanými stínidly a vrhaly nažloutlé paprsky na šest porůznu posedávajících postav.

Pět obličejů znal, ten poslední viděl poprvé.

Asi stejně starý jako on, slámově žluté vlasy přistřižené do módního ježka. Oblečený ve značkových kalhotách a černé bundě do pasu. Na rukou ustřižené rukavice bez prstů, ale žádné znamení příslušnosti. Nejspíš šlo o nezávislého.

I takoví existovali.

Jednu nohu položenou na volné židli, zabraný v rozhovoru se Solomonem.

Na jeho židli.

Trengovi se od Portera dostalo na uvítanou lehkého plesknutí po zátylku, Koryš trhl hlavou a s Dannym si potřásli rukama.

Beze spěchu vzal svou židli za opěradlo, škulb a nohu cizího kluka z ní shodil.

S blondákem to nehlo. Nenechal se vyprovokovat.

Solomon se nevrle zacenil. „Kde se flákáš? Tady Vince se tu nemůže dlouho vometat.“

„A o co jde, že na to tak tlačíš? Měl jsem dojem, že momentálně nic nehoří.“

„Nehoří, to je fakt, ale to, co Vince donesl, by se nám mohlo hodit. Právě ty to určitě oceníš.“

„Že by?“ Porter se pohodlně zhoupł dozadu.

„Ale?“ podivil se neurčitě blondák.

Solomon se pousmál. „To je náš specialista,“ dodal jakoby na vysvětlenou.

Žlutý ježek se na Portera poprvé zpřímá podíval, v parodii zasalutování se prsty dotkl spánku.

Měl pěkně formovanou tvář. Žádné jizvy nebo přeražený nos. Holcám se určitě líbil.

Porter pokrčil lhostejně rameny. „Předved' se.“

„Vinci, ukaž to.“

Blond'ák se natáhl po obyčejné sportovní tašce, otevřel ji a vytáhl objemný balíček omotaný promaštěným kusem hadru. Pomalu a obřadně ho rozbalil.

Ostatní se přestali bavit a zvědavě natáhli krky.

Cíp látky sklouzl a v tlumeném osvětlení se objevil špičkový kus současné zbrojní technologie. Vlhce a svůdně se leskl mastnotou.

Koryš hlasitě polkl, pihatý Pinky překvapeně zafuněl. Zbytek valil oči.

Vince se rozhlédl, vzal zbraň do pravé ruky a zvedl ji do vzduchu, aby na ni bylo dobře vidět. „Představuji vám Ruger M-54 na beznábojnicové střelivo. Tahle hračka se řadí mezi PDW (Personal Defence Weapon - osobní obranná zbraň) a je to hit speciálních zásahových jednotek. Malá ráže, ale velice účinná, přesná minimálně do sta metrů. Maká jednotlivými ranami stejně jako volitelnými dávkami. Velkým plus je funkce snížení výkonu vysokorychlostní munice, takže u sebe nemusíte zvlášť tahat subsonické střelivo, jakmile chcete použít integrovaný tlumič. Má standardně zabudovaný laserový zaměřovač a osvětlovač cíle - tady pod hlavní. Zásobník je na třicet nábojů, můžu dodat i na padesát nebo cívkové na sto. Není problém obstarat speciální krmení, které spolehlivě probíjí jakoukoliv balistickou ochranu, co v současnosti fízlové používají. Můžete ho mít, kolik chcete, při větším odběru udělám slušnou cenu.“

Ha!

Kluk vypadá jako neviňátko, a přitom se z něho vyklube obchodník s nelegálním vojenským materiálem.

Porter se střelnými zbraněmi zabýval, co pamatoval. Sám měl dvě, ale pořád šlo o dvoupalcový magnum a starou poloautomatickou pětačtyřicítku. Nebyly samy o sobě nijak výkonné, ale levné a dostupné střelivo si upravoval podle vlastního speciálního receptu, takže se nemusel bát žádné klanové přestřelky. Tohle však byla úplně jiná sorta. Podobný kvér viděl zatím jen v holovizní síti a na informačních kanálech.

Neklidně se ošil.

Blond'atý Vince spokojeně zamrkal do ticha. Věděl, že zapůsobil.

A aby dojem ještě posílil, zamával efektně zápěstím a z natažené dlaně nechal vytrysknout proud trojrozměrných hologramových obrázků - jakési oficiální nabídky.

„Rozumím tomu, kurva, že ji můžeme mít?“ zeptal se Treng.

„Jasně,“ řekl Solomon, který partu svolal.

„Paráda,“ zacenil se Pinky, jemuž to nikdy moc nemyslelo.

Vince mu zbraň podal, aby si ji mohl prohlédnout.

Pinky ji nadšeně převracel v ruku.

„Kolik?“ navázal Porter.

Nedbalé pokrčení ramen. „Za pakatel... pět set vočí.“

„Cože? Slušná páłka!“ protáhl Danny.

„Vzhledem ke kvalitě a k poptávce na trhu jde o přijatelnou sumičku.“

Korýš sebral bouchačku Pinkymu a potěžkal ji. „Odkud ji máš?“

„Do toho ti nic není,“ zatvářil se Vince chladně.

„To je armádní kvér,“ nedal se odbýt Korýš. „Neslyšel jsem náhodou minulej měsíc v globálce o ukradený vojenský zásilce na kosmodromu ve Vancouveru?“

Vince nadzvedl obočí. „Ve světě se dějou různý věci.“

Korýš zavrtěl hlavou a poslal křížence pistole a samopalu dál. „Tahle záležitost smrdí.“

„Proč, do hajzlu?“ vyptával se Solomon zlostně. „Představ si, jak by se nám dva tři kousky šikly. Nikdo jinej by si ani neškrtnul, to si piš. A žlutolebci by se k nám snad konečně přidali.“

„Bereš provizi, nebo co?“ loup po něm Porter pohledem.

„Kreténe!“ ucedil Solomon opovržlivě.

„Vezmi laskavě v úvahu, kdyby na to nedej bože kápeli poldové,“ pokračoval Korýš. „Za normální bouchačku vyfasuješ pár měsíců, který si odkroutíš v místním lapáku. To se dá přežít, ale za držení a přechovávání vojenských stříkaček ti napařej solný doly na Proximě. Jsou to ty nejprísrnější tresty, armáda si šíření svých výkonnejších hraček do civilní sféry zatraceně hlídá. Jako bys to nevěděl.“

„Dobře, dobře,“ mávl rukou Solomon. „Ale stejně...“

„Ne, ne; od toho jdu pryč. Za to mi to nestojí,“ řekl Korýš rozhodně.

Měl pravdu. V tom s ním byl Porter zajedno.

PDW ho na druhou stranu fascinovala. Nemohl z ní spustit oči, když si ji bral další z party.

Vince se lhostejně poškrábal na nose. „Ber nebo nech ležet.“

Korýš vyplivl nadávku, vstal a odklidil se na opačnou stranu místnosti. Danny podal zbraň Porterovi, který nepatrně zaváhal.

Jenom se na ni podívá, vyzkouší, a hned ji vrazí blondákovi, ať se sbalí a táhne. Koryš věděl proč, Koryšovi to vždycky pánilo. Podobné nákupy nejsou k ničemu.

Hezké, ale nepraktické. Nevyužitelné.

Ruger mu seděl v dlani, jako by do ní patřil. Pryžové střenky perfektně tvarované a váha se na tak velkou zbraň nezdála vysoká. I vzhledem se mu líbila.

Hranatý, agresivně se tvářící nástroj s vysoce specializovanou funkcí.

Vyhodil prázdný zásobník a zkusmo stiskl mírně vystouplé tlačítko těsně nad lučíkem. Přesvědčil se, že v komoře není žádný náboj, namířil do prázdného koutu a stiskl spoušť. Šlo to lehce a plynule. Žádné zadrhávání.

Paráda.

Uvolnil ukazováček na spoušti, zvedl oči a zjistil, že na něj blondák upřeně civí.

„Tak co?“ utrousil Solomon tázavě.

„Bezva,“ pokrčil Porter rameny.

Nebylo proč to neříct.

„Jenom bezva?“

„Co bys chtěl, do prdele, slyšet? Pochopitelně, že je skvělá, ale to na věci houby mění. Zaprvé si ji nemůžu dovolit, protože nemám škváru, a za druhý si nechci nabít držku kvůli riziku, co je s ní spojený. Solný doly nejsou místo, kde bych toužil zhebnout!“

Solomon přešel pohledem po ostatních. Odpovědi mu byla zamítavá zavrtnění.

Vince zkroutil rty do nedbalého úšklebku. „Jak chcete, hošani, vaše směla.“

Porter si přehodil zbraň do druhé ruky. Nechtělo se mu ji vracet.

Byla to láska na první pohled.

„Naval, musím vypadnout!“

Porter uchopil Rugera za hlaveň a pažbou napřed se ho chystal blondákovi podat.

Z chodby zaduněla hlasitá rána.

„Kurva! Co se to...?“

Zamalovaná okna se rozletí na tisíce střepů.

Ve štiplavém kouři výbuchu, kterého je místnost ihned plná, je vidět, jak se venku nad odpadky zaneřádnou terasou vznáší policejní dron a míří dvojicí rotačních kulometů do bytu.

„POLICIE!“ zaryčí megafon.

Porter odhodí vojenskou zbraň za prosezený gauč.

„OPAKUJI: TADY POLICIE...“

Panebože, co teď?!

Vymrští se ze židle, ale zároveň mu připadá, jako by čas zamrzl.

Posouvá se skoky po okénkách surrealistického filmového pásu.

„...NIKDO SE NEHÝBEJTE...“

Všichni se zvedají, ale Porter to vnímá, jako kdyby plavali v bazénu hustého rosolu. Hlavy poskakují ze strany na stranu, zoufale pasou po možnosti úniku. Panikou vytřeštěná bělma se protácejí v důlcích, ústa zkřivená vyděšeným křikem mají široce otevřená.

„...NEBO BUDEME OKAMŽITĚ...“

Vyskočit rozbitými okny se nedá. Je to příliš vysoko.

Porter s duchapřítomným Trengem vpadne do předsíně. Jenže než udělá pouhé tři kroky, vchodové dveře se i s větší částí zdi provalí dovnitř. Podlaha se oťrese, za ohlušujícího rachotu vletí do obývacího pokoje gejzír třísek a betonového prachu. Tlaková vlna odhodí Portera s Trengem jako papírové panáčky.

„...STRÍLET!!“

Na prošlapaný syntetický koberec dopadnou stříbřité válečky s různobarevnými proužky.

Šokové granáty.

První, druhý... třetí.

Exploze světla a hluku.

Válají se po podlaze plné trosek a lapají po dechu. Jsou dezorientovaní, svaly odmítají poslouchat. Z nosů se spustí krev, někdo vyhodí předčasný oběd, jiný se pomůže.

Po schodech a chodbách dupou boty zásahové jednotky.

„Ani hnout! Jakýkoliv pohyb bude považován za útok!“

Megafony chrčí, hrubé hlasy řvou, kdesi daleko vybuchnou vyrážecí nálože. Před obytným komplexem padne několik výstřelů, jejich ozvěna se láme o terasy zastřešeného kráteru.

Je po srandě.

Porter se snažil ani nemrknout.

Ruce držel v nepohodlné pozici, hustý dým a prach ho nutily k dráždivému kašli.

Kdoví, na jakou citlivost je ten automat před okny nastavený.

Pamatoval si, že zhruba před pěti měsíci policejní robot někoho rozstřílel jenom proto, že se trochu víc nadechl.

Ústí rychlopalných kulometů byla hrozivě blízko.

Nepochyboval, že by fízlové svou hrozbu splnili. A rádi.

Bezpečnostní síly zde v Landsbergu, jako ostatně v celé Sluneční soustavě, byly svou tvrdostí proslulé. Nedoporučovalo se jim padnout do ruky.

„Policie, jdeme dovnitř!“

Cosí zarachotilo, byly slyšet rychlé kroky. Betonové úlomky skřípaly pod podrážkami s hrubým vzorkem.

Porter zachytil koutkem oka pohyb. Do místnosti lezly postavy v černých kombinézách, s helmami a namířenými samopaly. Obezřetně se držely u stěn, rozplývajícím se kouřem kmitaly červené paprsky laserových zaměřovačů.

„Na zem! Dělejte, k zemi!“

Jako by už neležel!

Neviděl, odkud ta rána přišla, ale napůl ho omráčila. Bezmocně se převálil, paže stále široce roztažené.

„Nehýbat se, ani hnout!“

„Policie, vy zkurvený parchanti!“

„K zemi, hovada, zůstaňte ležet!“

„Pohyb, kurva!“

Obvyklý řev policejního zátahu.

Hlaveň samopalu se Porterovi přitiskla na krk.

Ošklivě to zastudilo.

Zároveň ho kdosi kopancem otočil čelem k podlaze.

„Ani hnout, ty svině!“

Silné prsty v rukavicích ho bleskově a odborně prohledaly.

„Co je, sakra, tohle?!“ zafuněl ochraptělý hlas.

Našli starého dobrého Colta.

„Pojebanej buzerante! Na co máš tu bouchačku?!“

Vyinkasoval pořádné bodlo do ledvin a úder pažbou po temeni.

Zatmělo se mu před očima. Každá rána byla jako výbuch miniaturní bomby. Plastová pouta mu rozřízla kůži na zápěstích. Cítil, jak mu poldové vibračním nožem párají tělovou ochrannou vestu. Dělali to zručně, takže byl za chvíli do pasu nahý. Nesnažili se být šetrní, ostří mu párkrát zajelo až do kůže.

Děsivě to pánilo.

Strhli mu ještě ze zápěstí silný náramek s ocelovými bodci a současně přišlápli ruku k podlaze. V malíčku ošklivě křuplo a zabořilo tak, že málem ztratil vědomí. Pak ho prudce zvedli na nohy a neurvale postrčili k vnitřní zdi. Při posledním kroku škobrtl a narazil do stěny.

Tlumeně vyhekl, z rozbitého nosu se spustil horký proud.

Slaný a hustý.

Vnímal kolem sebe nezřetelné siluety. Odkudsi se nesly nesrozumitelné povely, slyšel přerývané nádechy mnoha lidí.

A pak nadávky, neartikulovaný řev.

Vedle něho se rozplácl Korýš.

Zaúpěl, krev z tržné rány na čele mu stékala po obličeji, crčela z brady ve velkých perlivých kapkách a vpíjela se do vyšisovaného zeleného trička.

Z druhé strany ho následoval Danny a vzápětí Treng. Ani oni nevypadali o nic lépe.

Porterovi se dělalo zle.

Místností se rozlehl Pinkyho jekot, který doprovodil příval nadávek a důvěrně známý zvuk metodické nakládačky.

Přiřítíl se opožděný šok. Kolena se mu roztřásla, sliny vytratily a jazyk proměnil v naběhlý kus hrubého masa.

Měl co dělat, aby neupadl.

Jak se tohle mohlo stát? ptal se sám sebe.

Myšlenky se zběsile rojily. V chaoticky klokotajícím víru se objevovaly a zase mizely.

Jako padající hvězdy.

Dával jsem si přece zatracenýho bacha! Tak teda kdo? Kdo to podělal?!

Netušil.

Nechápal to...

Zkurvený fízlové!

Bití ustalo, Pinky tiše fňukal. Zvenku doléhalo hučení motorů, několik vozidel zastavilo před dolní balustrádou. Do místnosti vstoupila skupinka lidí v civilu. Tiše mluvili do mikrofonů, odpovědi ze sluchátek se však zaslechnout nedaly.

Porter zíral do sítě prasklin v plastovém obložení. Dýchal ústy, otékající nos měl k prasknutí napěchovaný zasychající krví.

„Dobře mě teď, vy smradlaví hajzlové, poslouchajte,“ ozval se nový hlas. „Až řeknu, tak se otočíte. Ale to vám radím, hezky pomalu! Nechci vidět ani náznak odporu, nebo vás odsud vynesou v plastovejch pytlích. Rozumíte?!“

Korýš s jizvou na bradě zahuhlal.

„Dejte sakra vědět, že rozumíte, hovada!“

Souhlasnými pazvuky horlivě přizvukovali.

„Fajn. Takže se obraťte. Pohyb!“

Porter se poslušně otočil. Spoutané ruce držel na temeni, ramena ho nesnesitelně páčila.

Z majitele arogantního tónu se vyklubala známá a obávaná postava - vrchní inspektor zdejšího policejního okrsku. Široká ramena a objemné břicho měl vecpané do krátké, tmavě modré bundy se žlutými nápisy Policie na prsou a na zádech. Pěsti velké jako kladiva vražené v bok, v pouzdře na opasku mu vězela mohutná služební zbraň.

Stál uprostřed místnosti, po stranách jej obklopovali maníci ze zásahovky.

Porter stočil pohled na prsa a zaregistroval tři jasně červené tečky.

Benga většinou střílejí do hrudi a do zad. Hlavu a zejména obličej se snaží vynechat, aby si zbytečně nepřidělávali práci s pozdější identifikací.

Polda si je nepřívětivě měřil. Jeho studené oči se do každého zavrtávaly a hledaly odpovědi na nevyřčené otázky.

Nakonec si odplivl.

„Mám vás skrz naskrz prokouklé, zkurvenci. Víte, proč jsem tady?“

Mlčeli.

Snažili se vyhnout upřenému pohledu.

Zhoupnutí v kolenou. „No?“

„Nevíme,“ řekl Danny potichu.

„Ale?“ protáhl tázavě polda. „A copak je teda tohle?!“

Nastavil levou ruku a zakuklenec ze zásahovky mu podal přenosný kontejner. Byly v něm zbraně nalezené při prohlídce.

Zatřásl jím.

„Mám pocit, že to je nedovolený matroš? Nebo se snad mejlím?“

Tentokrát zapíchl pohled do Portera.

„Moc zajímavá sbírka, to vám teda povím. A všude vaše otisky, pitomci. O DNA stopách ani nemluvě. Bude sranda určit, komu patří. To by bylo, abych vás nešoupl do chládku.“

Porter věděl, co kdo tahal při sobě, takže se snažil spočítat jednotlivé kusy.

Nechtěl se utěšovat, ale vypadalo to, že armádní Ruger mezi nimi není.

Polda odložil schránku na důkazy a potměšile se zašklebil. „Ale pro to tu nejsme. Dneska pasu po tučnějším úlovku, hošánci. Nemáte šajn, nebo jen tak přiblblé čumíte? Ne? No, uvidíme,“ zabručel a protáhl se za záda černých kombinéz.

Byl to starý profík, nemotal se jim před bouchačkami.

Splašeně bušící srdce spadlo Porterovi definitivně do kalhot.

Bláhová naděje na náhodnou šťáru se definitivně vypařila. Policajt totiž neomylně vykročil k prosezenému gauči. Zatím tu byla jakás takáš šance, že se přিপletli k rutinnímu zátahu, ale tímhle padalo všechno do hajzlu.

Oni šli najisto!

Polda vytáhl z kapsy gumovou rukavici, roztřepal ji a ležérně si ji natáhl. Ohnul se přes rozedřené opěradlo, zalovil až dole při zdi a vítězoslavně se narovnal.

Na ukazováčku se mu za lučík houpal Ruger, který tam Porter zahodil.

„A co je tohle?!“ mlaskl potěšeně odulými rty.

Provinilci zírali do podlahy.

Jakákoli slova byla zbytečná. Policajty by jenom vytočila.

„Čí to je? Komu patří?“ zeptal se a hodil PDW do připraveného pouzdra se zámkem a štítkem.

Ticho.

Červené tečky zaměřovačů výmluvně zářily, dron se pohupoval na místě, jak vyrovnával závany větru protahujícího mezi budovami. Modré majáky na jeho bocích blikaly a blikaly.

„Obávání nácci najednou mlčí jako zařezaní?“ zabublal fízl s jízlivou intonací. „Copak? Zapomněli jste naučenou písničku, milánkové, oněměli jste?“

Porter zkoumal špičky vlastních bot. Přemýšlel, co dál, ale nic rozumného ho nenapadalo.

Plul na vlnách dusivého strachu a paniky.

„Držíte rypáky?“ vedl polda monolog. „Fajn! Však se rozezpíváte, buďte si jistí! Daktylky vašich špinavejch pracek budou čitelný jako písmo svatý. Zabásnu vás, až zčernáte. Na Proximě je vždycky pro každého dalšího místa dost!“

Zlomyslně se zachechtal.

Porterovi se v krku zhmotnil hutný knedlík a ne a ne se pohnout pryč.

Vyloudil na jazyku kapku slin a namáhavě polkl.

Inspektor obešel vlastní muže, a aniž tentokrát dbal na bezpečný odstup, postavil se před zjizveného Trenga.

O půl hlavy ho převyšoval.

Nabušenci zakutí v neprůstřelných a taktických vestách se postavili inspektorovi po boku. Samopaly mířili Trengovi do obličeje.

Polda se trochu nahrbil a zatřásl mu Rugerem před očima.

„Tvoje?“ vyzvídá.

„Ne, pane,“ zamumlal Treng.

„Hmm, opravdu?“

„Ano.“

„Když myslíš... Tak tvoje?“ přesunul se k Solomonovi.

„Fakticky ne, inspektore.“

„Kdyby byl tvůj fotr naživu, umlátí tě za tohle nejspíš k smrti. Věříš tomu, mladej?“

„Naprosto, pane.“

„Znal jsem ho, občas jsme spolu skočili na pivko.“

„Já vím.“

„To je dobře.“

Na řadě byl Danny. Zazněla stejná otázka.

„Ne,“ vymáčkl ze sebe.

Polda pokrčil rameny a poodstoupil. Přejel po zadržných očima, až se zastavil na Pinkym. Ukázal na něj prstem. „Co ty?“

Pinky zasípal.

Obličej měl nafouklý jako balón, na levé oko neviděl, rozbité rty kroutil bolestí.

„Ha?“

Pinky zkusil zformulovat odpověď, ale slepená ústa mu to nedovolila. Zraněné koleno povolilo, ztratil rovnováhu a přepadl dopředu.

Práskly tři rychlé výstřely.

„Nehýbat se! Ani hnout!“ řvali policisté.

Pinky se svezl na zem. Křečovitě sebou škubal.

„Pojebaný benga!“ zavyl Danny nepřítel. „Co vám udělal, vylízanci?“

Vrhl se na nejbližšího policajta, zuby vyceněné, chtěl se mu zakousnout do krku.

Zakašlala krátká dávka, krev ohodila omítku a bylo po Dannym.

Řev zeslábl a zakuklenci se postupně uklidnili.

Obltoustlý inspektor byl v pohodě. Čekal, až povyk ustane.

„Má další zájem? Ještě někdo takovej?“ zeptal se mile.

Porter měl pocit, že přestal existovat.

Polda navázal tam, kde skončil.

„Není moje,“ oznámil zřetelně Vince.

„A ty?“

„Nic o tom nevím, pane,“ hekl Korýš.

Nakonec zbyl jenom Porter.

Pichlavé vševědoucí oči poskočily a zaklesly se do jeho, jako by mu chtěly vyrvat mozek z hlavy.

„Jseš poslední, koho jsem se neptal, frajere,“ konstatoval polda a o krok přistoupil.

Porter vnímal jiskřivou vyčkávací tečku nad kořenem nosu, viděl ve vzduchu chvějivou stopu tenkého paprsku, který se táhl zpod hlavně nejbližšího střelce v černé kombinéze.

„Asi to tak bude,“ utrousil.

Nemohl si pomoci.

„Á, vtipálek,“ uchechtl se polda beze stopy humoru. „Buzerantík je statečnej! To svinstvo bylo některýho z těch dvou?“ ukázal na mrtvolu odtažené do kouta.

„Pochybuju.“

„Takže je tvoje,“ řekl bez otázky.

„Tutově ne.“

„To ti nežeru, ty malej sráči! Slyšels, všichni před tebou zazpívali, že tahle hračka jejich není. Logicky zbejváš ty. Musí bejt tvoje!“

Třeba si dělal srandu, ale tvářil se naprosto vážně.

Výhružně.

Zkoušel Portera zastrašit.

„Je tu možný vysvětlení,“ řekl Porter a upřený pohled na sekundu oplatil.

„Jo? A jaký, chytrolíne?“ Policajt se sklonil, že se nosy málem dotýkali. Kyselý zápach z jeho úst zčásti překrývala mentolová vůně cucavých zdravotních pastilek.

„Že je vaše,“ vypadlo z Portera.

Zaslechl jen překvapené Trengovo nadechnutí. Po úderu obrovskou pěstí na bradu se mu podlomila kolena, padl na zeď a sjel po ní na vypelichaný koberec.

Barvy se slily v hladkou zářící plochu.

A pak nebylo vůbec nic.

II. KAPITOLA

Probral se do studeného zářivkového světla městské věznice.

Ležel v koutě zamřížované cely, která s jinými, navlas podobnými, tvořila rozsáhlé kruhové patro. Vstupní klaty vedly ke středové části, kde se nacházel ochoz pro strážné, nouzová schodiště a čtveřice otevřených výtahových šachet.

Neohrabaně se zvedl, zády se opřel o studený kov a zhluboka se nadechl. Za očima mu tepala řezavá bolest, bradu měl napuchlou a čelisti sotva hýbal. Když se podíval mezi pokrčenými koleny, viděl skrz hustě položené ocelové pruty do několika pater pod sebou.

Věznice byla skoro plná.

Nebyl tu poprvé, prostředí basy znal celkem důvěrně. Dnes se ocitl zhruba v polovině čtyřicetipatrového tubusu, který landsberští radní nechali vystavět v nepoužívané šachtě starého ventilačního systému. Odspodu nahoru táhl tímto gigantickým komínem neustálý proud vzduchu, který uvnitř udržoval dýchatelnou atmosféru a odstraňoval nejhorší zápach špinavých a zpocených lidských těl, zvratků, moči a exkrementů.

A také strachu.

Bylo mu bídě.

Maníci ze zásahovky si ho museli řádně podat, když ho tlustý inspektor knokautoval.

Ruce měl volné, pouze pravé zápěstí obtáčel pásek s identifikačním kódem. Jeho rozřezané oblečení nahradily o číslo menší modré ústavní kalhoty a vyšisované šedivé tričko. Všechny osobní věci byly pryč. Rány na zádech a bocích od vibračního nože kdosi halabala ošetřil obyčejnými náplastmi. Cítil jejich tahání, kdykoli se pohnul. Malíček, o kterém si původně myslel, že je zlomený, byl sice monstrózně nateklý a vybarvený do temně purpurové, ale s trochou snahy se s ním dalo hýbat.

V kleci s ním byli čtyři zadržení. Dva spali natažení na zaplivané podlaze, třetí se opile motal před katrem a potichu si pro sebe blábolil. Čtvrtý schovával v dlaních rozbitý obličej.

„Co čumíš, vole, sám nevypadáš o nic líp!“ utrl se na Portera, když zjistil, že si ho prohlíží.

Porter pokrčil rameny a dál si ho nevšímal.

Ponořený do oparu doznívajícího šoku si vybavil Pinkyho a Dannyho.

Je už opravdu nikdy neuvidí.

Záchvěv vzteku jím proletěl jako střela.

Praštil pěstí do podlahy, bouchl zátylkem do stěny. Povzdechl si a položil čelo na překřížená předloktí.

Na to, kolik stovek zadržených se v tubusu nacházelo, byl v obrovském prostoru poměrně klid. Shora se nesl opilecky zajímavý monolog, přinejmenším polovina osazenstva hlasitě chrápala a neviditelný pomatenec drmolil v nelibozvučné hrdelní řeči - ale to byly všední a běžné zvuky. Ne, že by někdy nedocházelo k problémům a k pokusům o vzpoury. Všem excesům však velmi úspěšně předcházela systém bezpečnostních kamer, senzorů a čidel, který ve spojení s výkonným řídicím počítačem ihned informoval lidský personál a samostatně řešil většinu krizových situací.

Porter netušil, kolik je hodin ani jaký den, protože komunikátor byl s ostatními věcmi fuč.

Sebrali mu ho fízlové, když se promenádoval v limbu.

Ubíhající čas se nedal s ničím poměřovat, takže se o něj raději nestaral. Párkrát se prošel po omezené ploše. Šlo to ztuha, ale nutil se k pohybu, dokud návaly nevolnosti nepominuly. Chvilí se bavil sledováním výtahových bublin, které jezdily sem a tam, obsazené i prázdné.

Také vynadal chlapovi, co vytrvale flusal z horního patra.

Nejprve se nedočkal odezvy, ale když polohlasem pohrozil, že si ho venku najde a vykuchá jako rybu, chomáčky slin přestaly propadávat mezi mřížemi.

Na patře s hučením zastavil výtah. Elektronicky ovládané závory odskočily, ocelové dveře zarachotily a kabina se otevřela.

Všechny hlavy se tím směrem strnule otočily.

Spící pobudové se jako zázrakem probrali.

Čtyři uniformovaní ranaři vyvlekli za ruce a nohy spoutaného muže, ze kterého crčela krev.

„Jsem nevinnej!“ skučel chlápek. U nosu a rozbitých úst se mu tvořily velké růžové bubliny.

Bachaři ho bez řečí dotáhli k prázdné cele. Hodili ho po hlavě dovnitř, mříž s třísknutím zapadla, zámek cvakl.

Někdo se pohrdavě uchechtl, jiný utrousil posměšnou poznámku.

Největší bachař si založil ruce v bok a vyzývavě se rozhlédl po tvářích zírajících zpoza hradby kovových prutů.

„Máte problém, hajzlové?!“ zařval.

Nespokojené brumláání umlklo.

„Myslel jsem si to,“ utrousil ranař. Potěžkal obušek, jako by zvažoval, o koho jej přerazit.

Nakonec se spokojil s tím, že udeřil do nejbližší mříže.

Zadunělo to, dlouhá železa táhle zavibrovala.

Když poldové nastoupili do výtahu a kabina odjela, atmosféra strachu zvolna odezněla. Spáči opět usnuli a ostatní upadli do otupělého transu. Jen nový přírůstek brečel a s hlasitým popotahováním polykal slzy.

„To jsem dopadl ještě dobře,“ zamumlal chlápek vedle Portera. Významně zašilhal a vyfrkl zčernalý smrkanec, který s plesknutím propadl dolů.

Porter zdráhavě přikývl.

Musel vynaložit velké úsilí, aby nebylo poznat, jak se mu třesou ruce.

Za hulákání osvětových hologramů dostali najíst.

Stravu v očíslovaných umělohmotných miskách rozdaly neosobní stroje. Žádné překvapení se nekonalo - šlichta z umělých proteinů byla ohavná nejen na pohled, ale i na chuť.

Porterovi dalo dost práce, aby se donutil spolknout alespoň pár soust.

Bachaři se příliš často neukazovali. Tu a tam sice někoho přivedli nebo odvedli, ale jinak do chodu věznice nezasahovali. Ani se nenamáhalí dostavit osobně, když se jedna potetovaná gorila probrala z deliria a začala ve své kleci řídit.

Ze stropu cely šlehl dvojitý výboj a zuřivce spolehlivě umrtvil.

Zdrogovanec se rozplízl v koutě a byl klid.

Porterovi se podařilo usnout, ale při sebemenším šustnutí byl ihned ve střehu, takže o odpočinku nemohla být ani řeč.

O mnoho hodin později nastal shon, když z patra odvedli patnáct zadržených zároveň. Z Porterovy cely vybrali zbitého týpka a místo něho dorazil dělník v pracovní kombinéze. Tvářil se tak nešťastně, že nikoho nenapadlo ptát se, za co ho zašili.

Nakonec přišla řada na Portera.

Zastavil výtah a z něho vystoupila trojice bachařů, kterým se rukávy modrých košil napínaly vypracovanými bicepsy. Ten s nejvíce proužky na výložkách držel tenký displej.

„Jméno?!“ vyštěkl.

Vyškrábal se na nohy. „Porter.“

Polda zahákl palce za opasek a čuměl.

Uplynulo deset předlouhých sekund, než to pochopil.

„Porter... pane,“ zopakoval opatrně.

Uniforma přikývla. „Moc dlouho bych už nečekal, blbečku, to mi věř.“

„Budu si to pamatovat, pane.“ Proti své vůli se snažil zalíbit.

„Ruce!“

Prostrčil zápěstí skrz mříž a oni ho spoutali. Čtečkou přejeli kód na jeho náramku a zkontrolovali údaje.

Katr se otevřel.

„Padej,“ trhlo bengo palcem.

Natlačili ho do rohu kabiny, a ta se dala do pohybu směrem vzhůru. Minuli vrchní sekci tubusu s kruhovými ventilátory, jejichž obrovské lopatky se pomalu otáčely proti směru hodinových ručiček. Výtah dobrých sto metrů stoupal volným prostorem, zavěšený pouze na úzké vodící kolejnici, než zastavil u přestupního uzlu, který se vznášel pod stropem uzavřené šachty. Odtud jej eskorta dovedla koridorem do velké holé místnosti, kde za neprůstředným sklem seděl službukonající seržant. Magnetická klepeta přicvakli k jednomu z desítek masivních nástavců čouhajících ze stěn, takže se sotva dokázal pohnout, a odešli.

Okolo postávali provinilci a většinou tupě zírali do prázdna. Nikdo se nepokoušel s někým promluvit, každý se zabýval vlastními problémy. V nervózním tichu je postupně odváděli a přiváděli zase jiné.

Objevil se policista a podíval se na displej na hřbetu levé ruky.

„Porter?“ Položil dlaň na rukojeť obušku.

„Ano.“

„Potížísta? Být tebou, raději bych si to rozmyslel.“

„Jsem v pohodě,“ ujistil ho.

„Půjdeš přede mnou po pravé straně. Žádné otáčení ani mluvení. Kdykoliv řeknu, aby ses zastavil, zaparkuješ čelem ke zdi. Nebudeš čumět, kde co lítá, rozumíš?“

„Naprosto.“

Prošli chodbou se spoustou dveří a zahrnuli do dlouhého, tentokrát již užšího koridoru. Potkávali většinou samé policisty v uniformách nebo civilu. U dveří číslo 574 zastavili a Porter se postavil ke stěně.

Policajt mávl zápěstím nad zámek a strčil hlavu do místnosti.

„Máte ho tady,“ oznámil.

„Kopni ho sem,“ zabublal hluboký bas.

Polda vzal Portera za loket a postrčil jej do stroze vybavené kanceláře, vymalované v nezdravě zeleném úřednickém odstínu. Ačkoli měsíční povrch byl blízko, patro se pořád nacházelo desítky metrů pod úrovní terénu, protože místnost neměla žádné přímé okno, ani do ní neústily obvyklé hranaté světlíky. Za stolem se rozvaloval proplešatělý chlap v pomačkané konfekční košili s vyhrnutými rukávy a identifikační visačkou na řetízku kolem masitého krku. Druhý muž byl podstatně mladší a vypadal až nechutně sebevědomě. Měl na sobě jednoduché volné kalhoty a černé tričko. Opíral se bokem o holografický projektor a pozorně si nově příchozího měřil.

Porter se zastavil někde mezi nimi a uniformovaný polda se beze slova odporoučel. Plešatec sáhl do vzduchu nad stolem, dotkl se zvýrazněného virtuálního políčka a složitý světelný panel s bliknutím zmizel. Poprvé se na předvedeného podíval.

„Snadná záležitost, budeme s tím raz dva hotoví,“ řekl.

Porter držel pusu zavřenou. Vyšetřovatel nevypadal, že by čekal odpověď.

Tíživé minuty ubíhaly v mlčenlivém hodnocení.

„Jmenuješ se Porter?“

Souhlasně přikývl.

„Tvoje totožnost byla ověřena během převozu do cely předběžného zadržení, když jsi byl... mimo. Neměls nějakou nehodu? Vypadáš, jako by tě srazil nákladník.“ Ironicky se usmál.

Porter pokrčil rameny.

„No?“ ponoukl ho nařvanec.

„Uklouzl jsem při holení v koupelně.“

„Politováníhodné, ale nic jiného jsem nečekal,“ ušklíbl se plešatec.

Ten mladší tleskl dlaněmi o sebe a tvářil se, jako by to nebyla bůhvíjaká sranda.

„Měl bych tě, hochu, upozornit, že vše, co zde bude řečeno, se zaznamenává.“

„Pochopitelně,“ řekl Porter bezvýrazně.

„Já jsem poručík Smith a tadyhle kolega je seržant Kobleski,“ zaklepal detektiv v košili na desku stolu.

„Fakticky mě těší.“

„Pokud doufáš, že mě vytočíš, tak se mýlíš. Je to zbytečné. Posad se.“ Prstem ukázal na nízkou stoličku připevněnou k podlaze.

Sedl si. Těsná pouta se mu nenamáhali povolit.

„Jseš pěkněj zmetek, to ti povím,“ řekl polda skoro vesele a přejel dlaní po tenké složce, jako by to byl vševědoucí magický předmět. „Nemakáš, tak tak, že ses nechal zaregistrovat. Člen pouličního gangu - živíš se všelijak. Máme poznatky, že děláš do nelegálních zbraní. Na zakázku je upravuješ, příležitostně s nimi kšeftuješ. Jsi manuálně zručnej, některý lidi si tě náramně chválí. Pochůzkaříš pro skupinu Syndikátu kolem Centra. Dokážeš si poradit, někdy i používáš mozek, což u pakáže tvýho věku není právě obvyklý. Podle zdravotních záznamů jsi naprosto v pořádku. Žádné vrozené vady, degenerativní změny a vážné nemoci tvůj genom nevykazuje ani v dlouhodobé perspektivě. Jsi na tom dokonce tak dobře, že jsi tehdy po střílečce u Památníku jako jeden z mála zdrhnul pátracím psům, který za tebou výjezdovka pustila.“

„Nevím, o čem mluvíte.“

„Kecy!“ vybafl poručík.

Seržant se jízlivě zacenil a pomalu se protáhl, aby bylo vidět, jak má namakané pazoury.

„Byls to ty.“

Porter nasadil kamenný výraz. „Tohle mi nepřišijete!“

„My vlastně ani nechceme... zatím. Byl jsi celkem sedmkrát zadržen pro přestupek, třikrát pro rvačku a ublížení na zdraví, jednou dokonce zatčen pro podezření z vydírání. Hodně se tehdy mluvilo o zabití jistého překupníka, ale trestní stíhání bylo nakonec zastaveno a obvinění

staženo pro nedostatek důkazů. Několikrát rozpracován operativou, jenže i z toho pokaždé sešlo. Jak to tak vidím, chlapče, mělš prozatím sakra kliku.“

„To jsem celej já,“ přikývl Porter klidně, i když se tak rozhodně necítil.

„Zasranej namyšlenej zmrď,“ pronesl bouchač nevzrušeně do stropu.

„Poslyš, zajímala by mě taková maličkost,“ poškrábal se detektiv Smith zamyšleně v dolíčku na bradě. „Divím se, když seš podle všeho tak schopnej maník, že si nenajdeš pořádnou práci a zahazuješ se s donáškami u Syndikátu. To je slepá cesta s mizernou vyhlídkou do budoucna, nemyslíš?“

„Skončí s podříznutým rypákem v haldě hnijících odpadků,“ pronesl seržant prorocky.

„Něčím se živit musím,“ ohradil se Porter. „Žiju na ulici, a ulice mě tohle naučila, tak co.“

„Bereš podporu, to ti nestačí?“

„A komu by stačilo? Za těch pár babek se dá sotva splasit nejlevnější žrádlo.“

„V tom máš výjimečně pravdu,“ přisvědčil ochotně poručík. „Ve správné oblasti Landsbergu se sociální dotace vyplácejí spíš jako prostředek pozitivní motivace. Je ovšem spousta míst, kde by ti podobné osobní dávky zajistily slušné živobytí. Dokonce existuje systém mimořádných subvencí a příspěvků, které se za jistých podmínek dají nárokovat.“

„Pche!“ zaskřehotal Porter. „To platí pouze pro kolonie mimo Sluneční soustavu. Hodně vzdálený a hodně hnusný kolonie. Takový, co jsou skoro na konci vesmíru.“

„Taky způsob, jak se sebou naložit, co, šupáku?“ Kobleski rozjařeně zafuněl.

„Ani mě nehne!“ opáčil Porter.

„Přijmi to jako radu od hodného strýčka,“ řekl Smith neutrálně. „Už šest let seš úředně dospělej, měl bys konečně vzít rozum do hrsti, spakovat se a vypadnout.“

„To by se vám hodilo, co? Se mnou otázku vystěhovalectví nevyřešíte.“

„Ne?“

„Ne.“

„Kdo přistoupí dobrovolně na program kolonizační politiky, pro toho se toho dá spousta udělat,“ nadhodil poručík významně. „Přimhouřit očko - tak se tomu tuším říká.“

Nevyřčené zůstalo viset ve vzduchu.

„Vážně díky za nabídku, ale raději zůstanu dál v těchtole zatuchlejších krtčích děrách. Jestli je to všechno, co jste mi chtěli...“ Porter se zatvářil nonšalantně, ale žaludek se mu sevřel.

„Tys to nepochopil, smrade,“ zasyčel seržant a na čele mu naběhla vzteklá žíla. „Právě sis zmrvil svou poslední zkurveně mrňavou šanci.“

Poručík trhl rameny. „Na každého dojde, že ano?“

„Nic jsem neudělal!“ protestoval Porter.

„Hovno!“ prskl Kobleski. Přestal se škrábat na hranaté bradě a přisunul se blíž. „Dej mi sebenepatrnější příležitost a já tě zruším jako žádost o pozemské vstupní vízum.“

„Ale no tak,“ usmál se vlídně poručík. Nehtem přejel po oprýskané hraně stolu.

„Jenom, aby věděl, která bije.“

Smith zafuněl a narovnal se. Najednou už nevypadal vesele a žoviálně. „Vrátíme se k tomu, proč jsi zde, Portere. Odpovídej stručně a zřetelně. Pokud ti nebude něco jasné, můžeš se zeptat. Rozumíš?“

„Jo.“

„Celá věc brzo skončí a půjdeme si každé po svém, to nebude problém.“

„Proč tu teda jsem?“

„Aby bylo učiněno zákonným normám zadost, musíš být seznámen se spisem a s výsledky vyšetřování.“

„Cože?“ nechápal Porter.

„My dva máme na starosti tu včerejší událost v Belive Garden v čísle popisném...“ Ve vzduchu vyskočilo několik řádek textu. Poručík se na ně zadíval, jako by si chtěl připomenout důležitá fakta, „...v čísle jedenáct set třicet tři, byt tři sta dvacet sedm, kde jsi byl zadržen městskou zásahovou jednotkou společně se svými kumpány. Při prohlídce byla u každého z vás nalezena minimálně jedna neregistrovaná stělná zbraň. Souhlasí?“

„Když to říkáte. Měl jsem ale dojem, že seznamovačka se spisem probíhá až těsně před podáním obžaloby.“

„No vždyť.“

„Sebrali jste nás včera.“

„Správně.“

„Tím chcete říct, že jste se vším hotoví, nebo co?“

„No, víš...“ protáhl poručík nenučeně. „Pracujeme efektivně a případ byl nad očekávání jednoduchý, takže se nám ho podařilo dovést do zdárného konce v podstatě přes noc. A podle novely trestního řádu, která vešla v platnost již před nějakým časem, je možné předat věc soudu, aniž proběhlo předchozí jednání o vazbě.“

„Bouchačku nosí v South Side skoro každý! Museli byste pozavírat púl města!“

„Chvilku nám o tom vykládej,“ uchechtl se suše seržant Kobleski.

„Abych nezapomněl,“ zvedl poručík ruku posetou hnědými jaterními skvrnami. „V tvém případě je tady taková drobnost; přepadení se zbraní a ublížení na zdraví s těžkými následky.“

„Co je to za hovadinu?!“ vyštěkl Porter.

„Kobleski?“ pokývl Smith.

Seržant luskl prsty a ve vzduchu se zhmotnil obraz o ploše dvou čtverečních metrů.

Porterovi to bylo povědomé, ale stejně mu pár vteřin trvalo, než si uvědomil, o co jde. Oba poldové na něho zírali s notnou dávkou škodolibosti.

Viděl se, jak stojí ve špinavém podchodu nad svíjejícím se feťákem. Střelná zbraň ve svěšené ruce byla perfektně zřetelná.

Nasucho polkl. „Takhle to nebylo...“

„Vážně? Interpretace záznamu bezpečnostní kamery je jednoznačná. Výpověď poškozeného je řádně zaprotokolována a o její hodnověrnosti není pochyb. Lékařské vyšetření podpořené odborným vyjádřením dokladuje trvalé snížení citlivosti zraku o padesát procent.“

„Úplně's mu rozšmelcoval bulvu,“ cvrnkl se Kobleski do horních řezáků. „Abys věděl, byla dost drahá.“

Porter mlčel. Dohadovat se nemělo smysl, protože vše bylo rozhodnuto a neprůstřelně upraveno tak, aby se nic z toho nedalo před soudem napadnout. Možnosti manipulace a přizpůsobení těch správných důkazů měla policie neomezené. Její praxe v tomto oboru byla nepřekonatelná.

„Líbí?“ zacenil se seržant.

Porterovi ke kořeni nosu sklouzla lechtavá kapka potu.

Hráli to na něho hezky, přesto se nemohl zbavit pocitu, že tím záležitost nekončí.

„Snad sis nemyslel, že jsi neviditelný?“ pokračoval poručík, když se odpovědi nedočkal.

Výhled se změnil a neviditelná kamera zabrala Porterův obličej v detailu. Záznam byl evidentně pořízený z velké vzdálenosti, protože se obraz navzdory elektronickému stabilizátoru slabounce chvěl. Bylo vidět, jak se rozhlíží po prázdné ulici ve snaze odhalit případné sledovače.

„Opatrně, ale ne dost,“ poznamenal jedovatě Kobleski. „Chce to mít v hlavě víc, než jen nasráno.“

„Ať je to, jak chce,“ oznámil úředním tónem poručík, „ty prázdný baráky v Belive Garden stále mají, alespoň papírově, řádné majitele. Za poslední měsíc na tebe máme přinejmenším deset neoprávněných vstupů na cizí pozemek. Je to sice prkotina, ale kdybychom chtěli, dávno jsme tebe a ostatní sebrali.“

„Proč jste to neudělali?“

„Čekali jsme na fajnovější příležitost. Copak sis sakra myslel, že je policie bezzubá?“ Kobleski zavrtěl naoko nechápavě hlavou.

„O tu starou bouchačku a toho dealera nám v podstatě nejde, i když ve finále se ti to započítá do souhrnného trestu,“ řekl Smith. „Taková milá prémie navíc, ale hodí se.“

„Není zač,“ pronesl Porter sarkasticky.

Tak už to vybalte!

Seržant zapraskal klouby.

„Hmm... podstatný je ten armádní automat, na kterém jsou tvoje otisky.“

A bylo to venku.

To Portera nadzvedlo. „V ničem nejedu! Všechno je hnusná špína!“

„Zklidni se, cucáku! Prokurátor tě obviní z nedovoleného ozbrojování, krádeže, přechovávání a držení nelegálního vojenského materiálu. A to je vážný. Počítám, že ti to vynese přinejmenším pět příjemných let na Proximě.“

Konečně mu to spolehlivě docvaklo.

Byla to fingovaná bouda - ta žhavá bouchačka jako nalíčená vějička. Proto tam byli poldové tak rychle. Šli najisto.

Stačilo nachytat bandu pitomců a do předem zpracovaných protokolů doplnit pouze jména. Další rozlousknutej případ, ať žije stoupající objasněnost a výsledné statistiky. To bude slávy, šéfovských poplácání a s patřičnou pompou rozdaných odměn. Možná přibude i nějaká ta frčka.

Nad projektorem se zhmotnila výseč pořízená citlivou infračervenou kamerou. Skrz domovní zeď bylo snadné rozpoznat natěsnaný hlouček. Porter držel v natažené ruce armádní zbraň.

„To nic neznamená! Měl jsem jí jenom poslední. Zkoušíte svoje vychytralý kousky a snažíte se mě nachytat!“

„Vida...“ ukázal zuby ranař. „Najednou kapíruješ, o co kráčí?“

„Nahráli jste to!“

„Účel svítí prostředky,“ zamnul si s upřímnou otevřeností poručík Smith dlaně.

„Kecy! Která krysa to byla?!“

„Spolehni se, že se to dozvíš.“

„Tutově nikdo z nás! Musel to bejt... ne, jasně! Ten hezounek Vince! Prej prodejce, hovno! Zajeбанá fízlačká štěnice!“

„Sklapni.“

„Já to věděl!“

„Někdo to vždycky odskáče. Tuhle fintu ještě neznáš? To se vážně divím.“

„Podrazácký kriplové!“

Kobleski spustil paže podél boků. „Varuju tě. Koukej vychladnout, zmetku!“

Porter přestával rozumně uvažovat.

Nemělo to smysl, a to ho vytáčelo ještě víc.

Policie tak pracovala. Co na tom, že mnohaleté pátky vyinkasují nevinní. Nikdo sice nebyl bez škraloupu, ale tohle? Dva kluci přišli kvůli pitomé habadůře o kejhák.

Tak to ne!

Nepůjde do vesmírnýho lágru pro nic za nic!

Zařval a současně se vrhl na spokojeného plešatce, který, se mu vysmíval do očí.

Jenže než udělal krok, nabouchaný ranař ho sejmul.

S rukama za zády se padalo špatně. Přistál na boku, až to zadunělo. Skoro si vykloubil lokty.

Kobleski se nad ním rozkročil.

„Jseš hroznej tvrďák, co?“ zacenil se výsměšně.

Porter se zvedl na kolena a prudce oddechoval. „Sundej mi pouta, hajzle!“

Pěst o tvrdosti žulové kostky švihla vzduchem a zasáhla ho za ucho.

Místnost se rozstříkla jako kaňka černého inkoustu.

„Tady se na férovku nehraje, vylízanče. Pravidla určuju já!“

„Jdi se bodnout...“ procedil skrz zaťaté zuby.

Do úst ho zasáhl kopanec, až se převálil na záda. Několik dobře mířených ran pod žebra už bylo jen třesničkou na dortu.

Plival krev, slyšel vyzvánět tisíce zvonů. Přesto se snažil odlepit od podlahy.

„Jen do toho, nemáš dost?!“

Další smršť úderů.

Vrčel jako divoké zvíře. Na levé oko neviděl, v přeraženém nose mu hvízdalo a bublalo. Polykal hustou tekutinu chutnající po soli a mědi, která mu prýštila z rozbitých rtů. Snažil se stočit do klubíčka, chránit koleny nejcitlivější partie a hlavu zatáhnout mezi ramena, ale nebylo mu to vůbec nic platné.

„Obviněný se právě zřekl svého zákonného nároku na seznámení se spisem, poručíku!“ pronesl mezi nářahy Kobleskiho hlas.

Ani se nezdýchchal, parchant!

„Tomu rozumím, seržante,“ zamumlal Smith nezaujatě.

„Oficiálnímu protokolu musí být učiněno zadost v každém případě.“

Bití nepolevovalo. Neudělal jim sice radost, že by skučel a prosil o milost, ale všechno mělo své meze.

„No tak, postav se, ty šmejde! Zkus to, přece to jen tak nezabalíš! Dělej, kurva, buď chlap!“ Kobleski ho hecoval. Stál nad ním a užíval si vytoužené příležitosti.

Mezi záblesky temnoty zahlédl Porter jeho sportovní boty těsně před očima. Překvapivě zřetelně zaznamenal ostré detaily ošlapaných podrážek, rýhy na špičkách a síť prasklinek na patě. V prolisech se zaklínilo několik drobných kamínků.

Nemínil se vzdát, ale tělo ho zradilo. Kdyby mu zbývala alespoň špetička sil, možná by se pokusil zahryznout poldovi do lýtka. Takhle zůstal bezvládně ležet a cítil, jak ho vědomí opouští. Zvuky v místnosti ustoupily do pozadí a světlo, které pronikalo skrz šterbinky napuchlých

víček, nabylo silně nažloutlého zbarvení. Obklopila jej hustá neprůhledná mlha.

„Už ho nech, má dost. Slyšíš, Kobleski? Ať sakra zůstane naživu! Mrtvolu tady nepotřebujeme.“

„No jo...“ zavrčel z minimálně stometrové výšky seržant.

Náhle byl klid, výprask skončil.

Porter netušil, jak dlouho to trvalo. Možná minutu, možná půl hodiny nebo třeba jen ubohých deset sekund. Nedokázal to odhadnout.

„Čeká na něj advokát, zavolej službu,“ dolehl k němu zastřený hlas poručíka Smitha.

„Ta špína obhájce nepotřebuje. Měli ho v tom bytě odprásknout!“

„Já vím, ale tak to chodí...“

Zbytek odpovědi se vytratil do prázdna.

Zašuměly otevírané dveře. „Služba!“ zařval Kobleski na chodbě.

Kroky se vrátily. Seržant se k němu sklonil a zlomyslně se zachechtal: „Jen pro informaci, ty bezcennej zmetku: Hlavní líčení je nařízeno na dobu za tři dny a do parády si tě vezme soudce Juero. Jseš rád?“

V tu chvíli to bylo Porterovi fuk. Přes zlověstné hučení v uších sotva slyšel.

Do místnosti vpadly uniformy a bez zájmu zvedly vyslýchaného z podlahy. Spíš ho odtáhli, než aby ho zkoušeli postavit na nohy.

Na tohle byli zvyklí.

Cestou po chodbách a ve výtahu si Portera nikdo nevšímal. Rozbitý a krvácející obličej byl na policejním ředitelství všedním úkazem. Poldové ho strčili do čtvercové místnosti, která až na malý odkládací stůl a dvě židle z lehkého plastu zela prázdnotou. Dveře s bouchnutím zapadly a Porter se s posledním zbytečkem sil a sebeovládání svezl na jednu ze stoliček. Lokty opřel o poškrábanou desku, obličej opatrně složil do dlaní.

Bylo tu chladněji, čerstvý vzduch protahoval obdélníkovými mřížkami těsně nad podlahou.

Snažil se dát dohromady. Čekal, až ztichne to urputné šumění a svět se přestane zběsile otáčet.

Teprve potom se rozhlédl. Neobjevil však nic jiného než kameru, která byla tak vysoko, že by se k ní nedostal, i kdyby se rozkrájel. Několik prchavých okamžiků zvažoval nápad ukázat jí prostředník, ale nakonec si to rozmyslel.

Další podobnou nakládačku by tak statečně neustál.

Potil se, nos měl fialový a opuchlý, levé oko zakrýval otok o velikosti baseballového míče. Naběhlým jazykem zkusmo přejel po horním patru. Přední zuby se sice viklaly, ale o žádný nepřišel.

To bylo fajn. Netoužil utrácet za jejich náhrady.

Asi za deset minut se dveře otevřely a vpustily dovnitř staršího hubeného muže s vráscitou a sešlou tváří, ale vychytralýma očima. V pravé ruce držel svazek barevných fólií.

Položil je na stolek a napřáhl ruku k pozdravu.

Porter se ani nehnul.

Chlapík pokrčil rameny, jako by na to byl zvyklý. Posadil se a obřadným pohybem si přisunul tenké desky před sebe.

Na bledých rtech vyloudil slabý, ale ne soucitný úsměv.

„Jmenuji se Somersby a byl jsem ti přidělen jako obhájce. Vidím, žeš měl důkladnou rozmluvu s naší vynikající policií.“

Porter zachrchlal. „Dost jednostranná záležitost.“

„To věřím.“ Advokát se zaklonil na židli a zvýšil hlas. „Služba!“

„Potřebujete něco?“ ozvalo se z nenápadné mřížky interkomu.

„Vím, že vás to nezajímá, ale můj klient je v dost nefunkčním stavu. Mohli byste mu obstarat trochu ledu, dezinfekci a něco na utření?“

V interkomu to váhavě zapraskalo, ale posléze se plochý hlas vrátil. „Uvidíme, co se dá dělat.“

„Děkuji.“

„Divím se, že se na vás nevybodnou.“ Porter na obhájce zamžoural zpod oteklých víček.

Somersby potřásl hlavou. „Rádi by to udělali, ale stále existují nějaká pravidla.“

„Do dneška jsem si myslel, že se rozhovory odehrávají jen prostřednictvím telestěn. Aby nemohlo dojít k nežádoucímu kontaktu... nebo tak něco.“

„To je pravda,“ odušil advokát. Setřepal ukazováčkem neviditelné smítko z rukávu obnošeného saka. „Ovšem pro některé zvlášť odůvodnitelné případy se tyto místnosti pořád udržují.“

Vešel policista. Na stůl hodil navlhčený ručník, dva ojíněné plastové sáčky a lahvičku s rozprašovačem.

„Tady to máte, doktore.“

„Ještě jednou děkuji.“

„Je zač,“ zavrčel polda. „Jenom, že jste to vy.“

„Budu si to pamatovat, Venesio. Mimochodem, jak se má kluk?“

Policistovy zamračené rysy získaly přístupnější výraz. „Po tom, co jste pro něj udělal, už slušně.“

„To jsem rád.“

Polda kývl a vstup se za ním zasunul.

Porter si mokrým hadrem polehoučku očistil obličej a ruce. Zkusil jemně vysmrkat zaschlou krev, poté nastříkal na rány poprašek dezinfekce a bolestí si málem pustil do kalhot. Nakonec na rty, nos a napuchlé oko přitiskl ledové obklady.

„Vy děláte trestňáky, doktore?“

„Skoro pětadvacet let.“

„Takže v tom umíte chodit?“

„Někdy bych si přál, aby tomu tak nebylo.“

„Proč?“

„Neškodí mít v životě trošičku iluzí.“

„Prima, kdy mne odsud vytáhnete?“

Somersby se zarazil. „Počkej, pomalu hochu, ty nějak kvaťuješ.“

„Nechci v týhle zasraný díře strávit ani o minutu navíc!“

„To nebude tak snadné, jak si představuješ.“

„Všechno je to bouda, jsem čistej! Ta bouchačka nebyla moje, to je jasný.“

Žilnatý prst přešel po hladkých deskách. „Bylo ti sděleno...“

„Já vím, z čeho jsem obviněnej, ale to je pěkná snůška kravin!“ vyštkl Porter. „Ten kluk byl provokatér, zatáh nás do prvotřídních sraček! Danny a Pinky kvůli němu zhebli! Zastřelili je, a Pinkyho předtím zmlátili jako prašivýho čokla!“

„Četl jsem spis.“

„Všiváci podrazácký!“

„Prostudoval jsem obžalobu a nikdo v ní mimo vaší partičky nefiguruje.“

„Říkal si Vince.“

„Opakuji; nikoho dalšího zásahová jednotka na místě nezajistila.“

„Přesně jejich styl! Vyjebaný fízlácký hajzlové!“

„Být tebou, volil bych poněkud mírnější výrazy.“ Somersby trhl palcem ke kameře. „Nebudu tady s tebou věčně, a co se stane potom, za to nemohu ručit.“

„Nahráli to na mě!“ vyhrkl Porter šeptem.

„Nic nového pod sluncem. Nebudeš první ani poslední, na kom si policie snaží vylepšit skóre.“

„Tak vidíte! Hlavní líčení mám za tři dny, připravte se na ně, doktore. Vařej z vody, to jim nemůže vyjít!“

„Takhle prostě to ale nechodí.“

„Cože? A jak teda?!“

Somersby zvedl fólie a udeřil jimi naplocho o stůl. „Poslouchej! Vyšetřovatelé odvedli standardně kvalitní práci - jako vždy, když jim na tom záleží. Spis je naprosto v pořádku, alespoň po právní stránce. Mají toho na tebe dost; počínaje neoprávněným vstupem do soukromých prostor, přes loupežné přepadení se zbraní a těžké ublížení na zdraví, po nedovolené ozbrojování, držení a přechovávání nelegálního vojenského materiálu. Vypracovali všechno do poslední tečky, důkazy mají pečlivě zajištěné a zadokumentované. Obvinění a obžalobě nic nechybí. Výsledkům vyšetřování a zjištěným skutečnostem nemohu po formální stránce vytknout ani to nejmenší. Soudce by se mnou zametl, sotva bych se ozval.“

„Ale pochopte, ten kvér byl podstrčený schválně!“

„Jsi snad opravdu tak pitomej, že pro oči nevidíš? Jsou na něm skoro výhradně tvoje otisky a na tom oni staví. Daktylky budou u přelíčení důkaz číslo jedna. Prokurátorovi jde hlavně o tenhle konkrétní bod obžaloby, protože za něj dostaneš nejvyšší sazbu - zbytek je jen pro efekt. Jak asi prokážeš, že ta pistole nebyla tvoje, když z ní tvoje prsty přímo svítí?“

„Co třeba, jak jsem se k ní dostal? Já přece k podobnejm věcem nemám přístupový kanál. Na to jsou specializovaný větší ryby, který v tom uměj plavat.“

„Zbraň pochází z vojenské zásilky určené mimo Sluneční soustavu, to je spolehlivě ověřeno. Jestli máš přístup nebo napojení na černý prodejce, to nikoho nezajímá. Dokonce se to nebude ani projednávat.“

„Jak to, sakra?!“

„Jsou soudci a soudci. Někteří by se nad určitými drobnostmi mohli pozastavit a nakonec vrátit věc k dořešení, v případě zázraku a velkých procesních chyb snad i smést ze stolu. Jenže jsou i tací, co tě odpálí za sebemenší hovadinu a nějaké drobné nesrovnalosti je vůbec nevzruší. Ty máš smůlu, že tě čeká zářný příklad z té druhé skupiny. A s přihlédnutím k tvé trestní minulosti jsi, podle mého názoru, odepsaný.“

Srdce Porterovi prudce zabouchalo a spadlo kamsi dolů. Měl dojem, že ho slyšel udeřit o plastovou židličku.

„Juero,“ zamumlal nezřetelně.

„Vidím, že ho znáš.“

„Ten parchant Kobleski se mi s ním posmíval.“

„Dobře věděl, že to máš prakticky spočítané.“

„Nedá se...?“

„Rozhodně ne. Samosoudce Juero je z nejhorších, které jsem za svou praxi poznal. Soukromě je toho názoru, že jediným existujícím trestem by měl být trest smrti. Ale ať je současný justiční systém jakkoli na pováženou, našťastí mu podobná zvěrstva neumožňuje. A tak alespoň využívá svého práva a uděluje tresty v maximální možné výši. S tím se nedá nic dělat.“

„Kolik můžu vyfasovat?“

Somersby se zahleděl ke kameře u stropu. „Pokud tě uznají vinným v plném rozsahu, čeká tě teoreticky něco mezi osmi a patnácti lety. Ovšem Juero je Juero.“

„Patnáct let?! To nemůžu přežít!

„Byli takoví, co to dokázali.“

„Pche! Nedejte se vysmát, doktore. Chtěl bych ty trosky vidět!

Vsadím se, že do roka po propuštění bylo po nich!“

Advokát mlčel.

„Kam vlastně? Na Proximu?“

„Ano. Proxima je nejbliž, náklady na přepravu nejsou tak vysoké. I když kdoví, nakolik se soudci zalíbíš. V jeho pravomoci je poslat tě i jinam, mnohem dál.“

Porter ve své beznaději vypěnil. „Kurva, nechci chcípnout, slyšíte! Udělejte s tím něco!“ Pěstí udeřil do opěradla židle, až ho bolavé zápěstí zabrnělo.

Somersby se podíval do oteklého obličeje naproti sobě a v tom pohledu nebylo vůbec nic slabého. Mírně se nahnul přes stůl, lokty

zapřel o jeho hranu. Hlas ztlumil do sotva slyšitelného výhružného šepotu.

„Tak poslyš, ufnukanče! S tvým způsobem života jsi musel čekat, že tě něco podobného dřív nebo později potká. Jelikož nemáš prachy na navoněného frajera s diamantovými manžetovými knoflíčky, byl jsem ti přidělen já, kterého platí koloniální správa, takže to laskavě vezmi na vědomí. Možná tě nepřekvapí, když řeknu, že pokud se ti to nezamlouvá, nedá se s tím nic dělat. Formálně sice máš právo změnit obhájce, kdykoli se ti zachce, ale ve skutečnosti na to nebudeš mít čas. Než se totiž rozkoukáš, budeš dřepět ve vězeňském transportu. To, že jsem obhájce ex-offo, nemusí nutně znamenat, že jsem padlej na hlavu. Já začínal, když tys za sebou tahal kačera na provázku, a za tu dobu jsem prošel tolika kauzami, že si to ani nepamatuju. To platí doslova, mládenče!“

Rozhořčeně si upravil uzal nemódní tmavé kravaty.

„Nic proti vám nemám,“ zamumlal Porter napůl omluvně, „ale k čemu mi potom jste?“

„Protože to vyžaduje trestní řád, proto. Musím být přítomen hlavnímu líčení, abych hájil tvá práva, i když je to čistě symbolická záležitost. Měl bych vznášet námitky, pokud by to bylo ku prospěchu věci, povolávat a vyslyšet případné svědky, což nehrozí, předkládat a navrhopat nové důkazy a skutečnosti k projednání, a vůbec vést řádnou obhajobu svého klienta, ať věřím v jeho nevinu či nikoli. Tak praví zákon, jenže... uvidíš sám.“

„To je báječný. Co mi vlastně zbejvá? Solný doly a v několika letech vleklá smrt? Prý je to tam příšerný.“

„Ještě horší, než si dovedeš představit.“

„Dík za útěchu, doktore. Co ostatní kluci?“

„Vyjdou z toho relativně lépe než ty. Jinak o nich nevím, drží vás schválně odděleně.“

Porter se dotkl cukajícího svalu nad okem a povzdechl si. „V jednu chvíli si žijete vlastní život a o pár vteřin později se topíte v hnoji. Měl bych zkusit modlitbu, ne?“

„To není nikdy na škodu.“ Mužík se odmlčel a zamyšleně se poškrábal na bradě. „Jisté východisko by pro tebe možná existovalo.“

„Jo?“

„Nabízím určitou šanci, jak se vyhnout odsouzení.“

„Chcete mi poradit, abych se oběsil v cele na vlastních kalhotách?“

„Kdepak. Možná... i když tady není zadarmo ani to.“

„Tak se vymáčknete!“

„Mohl bys považovat o vojenské kariéře.“ Somersby se zatvářil neutrálně.

Porter údivem otevřel groteskně opuchlá ústa. „Upsat se zelenejm mozkům?! Ani náhodou!“

„Být tebou, promyslím to. Uniforma není trestanecký lágr. Je to zaměstnání jako každé jiné. Bereš pravidelný plat a mimo své povinnosti jsi svobodný člověk.“

„Advokát je pohodlná zástěrka, co? Živíte se jako verbíř?!“

„Silně řečeno, chlapče. Z dobré vůle a lásky k bližním občas ve ztracených případech nabízím tuto alternativní možnost.“

„Humus!“

„Není na tom nic špatného.“

„Využíváte situace!“

„Nijak zvlášť.“

„To se zdá vám.“

„Lepší příležitost nedostaneš.“

Led se všechen rozpustil, v umělohmotných sáčcích šplouchala voda.

„Je to vůbec legální?“

„Jistě. Jde o nepřiliš oblíbenou, ale stále platnou dohodu ratifikovanou Planetárním kongresem. Soudy všech stupňů jsou jí bez výhrady vázány.“

„Spáchání každého trestnáku se dá takhle omilostnit?“

„Ne. Odsouzení se nepromíjí vrahům, teroristům, prokazatelným psychopatům, recidivistům a podobným individuům. Tvoje obvinění nejsou natolik vážná, aby spadala do této kategorie, ačkoliv jen o chloupek. Stačí, když podáš žádost osobně, nebo mým prostřednictvím, a je to. Ani Juero s tím moc nezmuže.“

„Hezky se to poslouchá, ale cejtím háček. Mám ho zaraženej v krku a pořádně tahá.“

„Žádost o zastavení trestního stíhání v rámci této dohody musí být podána ještě před vynesením vlastního rozsudku, po něm to již není možné.“

Porter zamrkal zdravějším okem. „O jak dlouhý závazek by šlo?“

Somersby se napřímil, jeho pohled získal na ostražitosti. „Tuto dobu určí soud individuálně podle vlastního uvážení. Samozřejmě bez možnosti odvolání.“

„Rozhodovat teda tak jako tak bude Juero?“

„Ano.“

„Kde je horní hranice?“

„Teoreticky až trojnásobek předpokládaného původního trestu odnětí svobody. Vzhledem k tomu, že Juero tenhle institut nenávidí...“

„Dost, nemá to smysl. Nechci víc slyšet.“ Porter mávl rezignovaně rukou.

„Jak se rozhodneš? Mám sepsat žádost za tebe?“

Tady chybí evidentně text....

„To nedokážeš, nedá ti příležitost!“

„Uvidíme. Nemíním strávit doživotí lampasáckou buzerací a pak chcípnout jako nejposlednější bigoš v některý vesmírný prdeli!“

„Nešel bys jako pěšák!“

„Ne, a co teda? Muklové chodí asi jediné k pěchotě!“

„Mám určité možnosti. Neudělal bych to pro každého, ale ty si zasloužíš slušnější osud. Zkusil bych tě dostat k týlovým složkám.“

„Paráda! To jako, že byste mi našel nějakou pohodovou zašívárnu?“

„Udržuji dobré styky se dvěma důstojníky na velení proviantní služby. Na tom už se dá stavět.“

„Tyhle žvásty vykládejte dětem.“ Porter potřásl nespokojeně hlavou. „Co jsem slyšel, na podobné fleky je vždycky nekonečnej pořádník. Pochybuju, že já - skoro odsouzenej mukl - přeskočím zčista jasna dlouhou řadu zájemců se spoustou odslouženejch let, co se snaží vyhnout bojovějím akcím, a schovám se před světem v prádelně. Pche! Kobleski mi z mozku kaši nestihl udělat. Vypadám snad na blázna, co touží exnout v první linii?“

„Říkal jsem, co jsem říkal. Nemíním tě přemlouvat, hochu. Dobře, moc dobře to zvaž.“

„Není co. Na takhle zkurvenej handl zvysoka seru!“

Somersby pokrčil rameny. „Dělej, jak uznáš za vhodné, je to tvoje rozhodnutí.“

„Nic není tak horký a u soudu to nějak dopadne. Možná budu mít štěstí.“

„Na to nespolehej.“

„Moje věc. Vy mi s tím stejně nepomůžete, tak co.“

„Jak myslíš. Kdyby ses během těch tří dní, co budeš čekat v cele, rozhodl jinak, zavolej dozorčího. Ten mě vyrozumí a já přijdu. Na poradu s obhájcem máš nárok v jakoukoli denní nebo noční dobu.“

Porter otočil obličej ke kameře. „Služba!“

„Co chceš?“ zavrčel reproduktor.

„Chci pryč! Bolí mě hlava, odlifrujte mě.“

Interkom se nenamáhal odpovědět. Dveře se po chvíli otevřely, za nimi stála dvojice uniformovaných bachařů.

„Jdeme,“ houkl jeden z nich.

Když se s heknutím zvedl, na Somersbyho se ani nepodíval.

„Pamatuj, co jsem povídal. Zázraky se nedějí příliš často, Portere.“

Přece jen se ohlédl.

„Rozhodně ne!“ prohlásil rezolutně.

III. KAPITOLA

Následující dny na sobě Porter pilně pracoval.

Pustil se do sérií uvolňovacích cviků, chodil po cele neúnavně sem a tam. Několikrát trestaný recidivista, který také čekal na soudní proces, se zpočátku tvářil dost vyjeveně. Když Portera přivedli, snažil se ho oblažit rádoby vtipnými historkami z nejrůznějších věznic Sluneční soustavy. Jenže jakmile spustil, otočil se k němu Porter zády. Jeho očividný nezáměr mukla urazil. Vzájemná konverzace se proto omezila na nejnужnější, většinou jednoslabičná slova.

Jeden, dva, čtyři, šest kroků.

Otočka a dalších šest kroků zpět. U hrubé betonové stěny poškrábané myšlenkovými výtvary mnoha generací vězňů se Porter obrátil. Prošel mezi nízkými zástěnami, které zakrývaly záchod s mělkým odpadem a čůrkem tekoucí vody, minul tenké matrace položené na holé zemi a dorazil k masivnímu ocelovému katru. Po tisíci udělal čelem vzad a nasadil k novému kolečku.

Čas dělil podle toho, jak denní osvětlení střídala tlumená záře navozující noc. Jedl, když se rozdávaly potravinové porce, spal, když se mu chtělo spát. Poslouchal občasný křik, co se strašidelně rozléhal válcovitým prostorem věznice, díval se skrz mříže, když se na patře něco dělo. Tentokrát ho vrazili do vrcholové sekce, což bylo paradoxně to nejhorší možné místo. Projížděly tudy totiž všechny výtahy, hlučely tu ventilátory a pomocné agregáty, nejzkaženější vzduch z celého tubusu proudil právě přes horní patra, než ho potrubí odvedlo do několik kilometrů vzdálené čističky.

První den ho při močení pálily ledviny, ale obtíže postupně odezněly. Zato obličej se mu vybarvil pestrout paletou modřin.

„Nemáš zájem si pokecat se svým obhájcem, Portere?“ zeptala se mřížka interkomu zčistajasna uprostřed tří denního pobytu.

„Nechci!“ odsekl našťvaně.

Ať to byl z bachařů kdokoli, už se neozval.

S ubíhajícími hodinami se mu budoucnost jevila stále růžověji. Sám sebe přesvědčil, že rok dva na Proximě přežít dokáže. Soudce ho vyslechne, snad přistoupí na logické argumenty. Připravoval se na své vystoupení, pečlivě si projev v duchu sumíroval a piloval. Pořád

dokola. Nesměl nic vynechat, nic opomenout. Argumenty vršil jeden za druhým.

To půjde.

Určitě.

Jen co se rozsvítila světla, Porter vstal a opláchl se vodou s trpce chlórovou pachutí. Uhladil mokrou rukou neposlušné vlasy, s rašícím strništěm toho však mnoho nesvedl. Recidivista nevzrušeně odfukoval.

Výtah vystoupal přes kontrolu do přestupního terminálu. Portera za asistence deseti po zuby ozbrojených strážných dostrkali po široké rampě ke dvěma speciálně upraveným vagónům magnetické dráhy. Černá pancéřová souprava stála v přehledném krychlovém prostoru na konci slepé koleje a čekala na své nedobrovolné pasažéry. Dříve se nacházela budova soudu přímo nad věznicí, ale jak se Landsberg rozrůstal, stávající Justiční palác přestal vyhovovat a posléze byl přestěhován do nového působiště na opačné straně městského prstence. Několik roků obviněné převáželi transporty po povrchových komunikacích, ale po sérii ošklivých nehod a nevydařeném pokusu o jejich osvobození se spoustou mrtvých velitelství justiční stráže od této praxe upustilo. Zvolilo bezpečnější způsob přepravy, kdy na nejbližší trať podzemky byly napojeny nové úseky, které spojily objekt věznice a novou soudní budovu.

Jakmile všichni nastoupili, vedoucí bachař překontroloval seznam, který se zobrazil na holografickém panelu.

Zvedl nad hlavu pás s pouty a řetízky a důrazně jím zatřásl.

„V klepetech na nohou je nepatrné množství zvláště‘ uzpůsobené chemické směsi. Nezabije vás, ale v případě, že se jich budete snažit zbavit - upálí vám chodidla nad kotníky.“

Škodolibě vycenil zažloutlé zuby. „To se pak blbě zdrhá!“

„Buzeranti!“ zamumlal kdosi vzadu.

Přepavní kabina se hermeticky uzavřela. Aktivoval se vnitřní ventilační systém s autonomní zásobou vzduchu. Dlouhý stroj projel přechodovým uzávěrem, zastavil před hlavní tratí a počkal, než se uvolní mezera za projíždějícími vlaky. Teprve poté přeletěl výhybku a zařadil se mezi soupravy směřující do centra. V jednom úseku se trať

vynořila na povrch, aby překonala hluboký kaňon a dotkla se okraje velkého kráteru. Řezavé Slunce stálo vysoko na černé obloze, jeho ničím nestíněné paprsky se odrážely od lunárního města Lansbergu, které se rozprostíralo mezi řadou mělkých impaktních prohlubní plných světla šedivého prachu. Těsně nad zubatým obzorem nesměle vykukoval modrozelený srpeček Země, pokrytý bílými šmouhami frontových mračen.

Porter, který seděl vpředu, měl obstojný výhled přes oddělení příslušníků eskorty. Ostatní vězni na tom byli hůř, protože boční průzory z polarizovaného polykarbonátu zůstaly úmyslně neprůhledné. Souprava se prohnala podél South Side a odbočila na okruh, jenž protínal všechny městské obvody. Ponořila se pod zem a po pár kilometrech vyletěla naposledy na visutou trať. Porter se kochal nezvyklým pohledem, který se mu naskytl na mnohaúrovňový silniční uzel. Na to, že bylo časné dopoledne, lesklá vozidla uvízla v dlouhých zácpách, provoz v některých směrech dokonce beznadějně stál. Volnější byly pouze meziměstské pruhy, ale tam se osobní stroje zase řítily skoro sebevražednou rychlostí.

Stačila by malá anomálie G-pole nebo nečekaná lokální porucha, a odstředivá síla by převýšila umělou gravitaci, která je držela na povrchu tranzitní komunikace.

Letěli by rovnou do vesmíru.

Podobné nehody se občas stávaly. Bezohlední řidiči nadupaných sportovních bouráků kašlali na rychlostní limity a mnozí si nechali načerno odstranit továrně zabudované omezovače. A pak se všichni divili, kolik měly remorkéry Záchrané služby práce se stahováním silničních vozidel kroužících nad kolonizovaným povrchem Měsíce. Naprosto neovladatelný stroj s hystericky ječící a v zásadě nespolutracující posádkou byl pro letové dispečery hotovou noční můrou. Bylo nutné z kolizní trajektorie spěšně odklonit veškerý provoz, což se týkalo řádově desítek až stovek turistických a dopravních spojů. Tím náklady na záchranou operaci vzrůstaly geometrickou řadou. Naštěstí se zatím nepříhodilo, aby nebezpečný přízrak dosáhl vysoké oběžné dráhy, kde by ohrozil velké kosmické lodi nebo soustavu gigantických opravárenských doků, jimiž byl Měsíc proslulý.

Po pár minutách, kdy si Porter prohlížel fascinující panorama Landsbergu, včetně obludně urbanisticky rozmáchlého Centra, se trať

definitivně vrátila do skalního masivu. Souprava zpomalila a odbočila na vedlejší kolej. Skoro krokem se vplížila do vzduchového uzávěru, kde vyčkala na vyrovnání vnitřního a vnějšího tlaku. Popojela na konec slepé koleje ve spodní úrovni Justičního paláce a tam ji obklopily stráže. Bezpečnostní pásy povolily a vězni jeden po druhém vystupovali. Bachaři je navedli do dlouhé chodby, kde se stavěli čelem ke zdi. Ozbrojenci v kevlarových helmách a neprůstřelných vestách se tvářili tak hrozivě, že nikoho nenapadlo ani ceknout.

Rozdělili je do místností s nepohodlnými lavicemi podél stěn.

Utažená pouta se zařezávala do nateklých zápěstí, omezující řetízky chřestily při každém pohybu.

Čekání se protahovalo.

Nakonec byly znovu překontrolovány kódy na plastových náramcích a vězni seřazeni podle určitého klíče. Policisté nemluví, chovali se odměřeně. Komunikovali jen pomocí doteků a úsečných posunků.

Nervozita se vystupňovala.

Potom se skupiny pohnuly a jako had se proplétaly služebními prostory soudní budovy. Strážníci je sevřeli těsně mezi sebe, aby nikomu neposkytli sebemenší šanci k útěku. Kdo eskortu potkal, raději uhnul z cesty a počkal, než ho řada šoupajících podrážek mine.

Zastavili.

„Vejdete společně do soudní síně,“ řekl velitel bachařů hlasem, který byl zvyklý rozkazovat. „Podle pořadí, v jakém jste nyní, si v ohrazeném prostoru sednete. Nechci zaslechnout sebemenší hluk, ruce držte neustále v klíně. Až soudní úředník vyvolá vaše jméno, vstanete a předstoupíte s doprovodem před soudce. Máte právo mluvit pouze tehdy, když jste tázáni. Odpovídejte zřetelně a krátce. Rozsudek vyslechnete bez poznámek. Rozumíte tomu?“

Bez hlesu přikývli. Řetízky zachřestily jako vzdálené umíráčky.

„Jakmile zkusíte vyskakovat, tak vám pomáhej sám pánbůh.“

Důstojník si významným gestem přejel ukazováčkem přes krk. Mrkl na displej komunikátoru, který držel v ruce, a přejel pohledem po zástupu zachmuřených vězňů. „Pokud to snad nevíte, dneska si vás vezme do parády soudce Juero. Takže jdeme!“

Maličká naděje, blikající nepatrným plamínkem v koutku Porterovy duše, zhasla jako dvoucentová dortová svíčka.

Portál vykládaný imitací vzácných dřev se rozevřel jako zívající tlama a vpustil obviněné do síně s goticky klenutým stropem, který se ztrácel bezmála v nedohlednu. Čelu vévodilo masivní křeslo nacházející se pod znakem roztažených křídel koloniální federace. Po stranách stolice zaujímalí místa prokurátor, přísedící, zapisovatelka a soudní úředník. Ohrádka pro obžalovaného se ustrašeně krčila pod vyvýšeným stupněm a stranou stál opuštěně vyhlížející pultík obhajoby. Sál přepažovalo napříč lakované zábradlí a za ním se táhly poloprázdné řady sedadel pro veřejnost. A až vzadu, odděleny ocelovou mříží, byly klece pro obžalované.

Soudní síň připomínala starobyrou katedrálu.

To byl nepochybně záměr architektů. Není totiž nad to, když se už předem cítíte jako ubohý bezvýznamný červ.

Porter si volnou část řetězu položil mezi boty a rozhlédl se po sále. Soudcovský post zel prázdnotou, panely displejů zabudované do desky jeho stolu zářily studeným stříbrným světlem. Prokurátor si listoval ve virtuálním spisu, soudní úředník se tvářil znuděně. Zapisovatelka, která stejně jen dohlížela na záznamové zařízení, zívala diskrétně do dlaně.

Přeskočil očima do čekajícího obecenstva, zkoumal jednotlivé tváře. Nijak ho nepřekvapilo, když uviděl svého obhájce, jak tiše hovoří s tělnatým mužem po pravici.

Jako by na to Somersby čekal, zachytil Porterův pohled, kývl jeho směrem a neznatelně pokrčil rameny v němé otázce.

Ospalé vzezření soudního úředníka se na neviditelné znamení vytratilo. Vstal a důležitě zakašlal.

Porter nevěřícně zamrkal.

V protější kleci zůstali po předchozí sérii hlavních líčení tři obvinění. A jedním z nich byl Koryš. Tváře měl propadlé, celý vyhublý a zkroucený, pevně se objímal zkříženýma rukama.

Porter se zavrtěl a pokusil přitáhnout Koryšovu pozornost. Jeho snažení však v zárodku utnul ostrým syknutím bdělý strážce.

Výhruzně se na Portera zamračil.

„Povstaňte, přichází ctihodný soudce Juero!“ zaburácel úředník.

Zašoupaly desítky bot, zaskřípěla sedadla, soudní síň byla na nohou.

Nenápadným vchodem v čelní stěně vstoupil vysoký, nezdravě hubený muž dravčího profilu, v černém taláru s temně fialovými lemy. Řídké vlasy mu ustupovaly na temeno, pergamenové čelo brázdily

hluboké rovnoběžné vrásky. Aniž se na kohokoli podíval, usedl na své místo. Zároveň ve všech rozích jednací síně vzplály velké holografické plochy.

„Přestávka končí, soud pokračuje v přerušeném jednání,“ oznámil slavnostně úředník. „Posaďte se!“

„Rozsudek kauzy Bouglet versus Landsberg Sever je potvrzen a trest zůstává v původní nezměněné výši,“ řekl zastřeným hlasem Juero a obřadně klepl kladívkem do okrouhlé podložky. Krátce pohlédl na prokurátora.

Ten spokojeně přikývl a cosi si poznamenal do otevřené virtuální složky.

„Další!“

Úředník povstal. „Případ Gardner versus Landsberg Sever, číslo jednací deset tisíc sedm set osmdesát dva lomeno třicet tři.“

Z protější separace předvedli strážní týpka s vytetovanou rudou pavučinou přes obličej a zůstali stát po jeho boku.

Juero na něho z výše upřel ledový pohled. „Obžaloba?“

Prokurátor se vymrštil jako pružina. „Obviněný Gardner je stíhán pro ublížení na zdraví, výtržnost a hrubé rušení nočního klidu.“

Hologramy předvedly záběry kamer městského bezpečnostního systému. Bylo vidět dotyčného, jak se potácí špatně osvětlenou ulicí a opileckým řevem proklíná všechno a všechny v dosahu. Následoval bleskový prostřih na markanty podezřelého, což zahrnovalo detailní nájezd kamery na rudou pavučinu, malého číhajícího pavouka s lidskou hlavou na levém spánku a ošklivou, špatně srostlou jizvu na bradě. Srovnávací databáze rovněž vyhodnotila obraz oční sítnice získaný z pouličního kontrolního senzoru. Nebyl sice úplný, ale počet dvaceti shodných znaků byl dostatečný pro pozitivní identifikaci.

„Vinen ve všech bodech obžaloby. Soud ukládá trest ve výši osmnácti měsíců bez možnosti podmíněčného odkladu. Nástup trestu ihned, místo vykonání solné doly Proxima Centauri.“ Soudce Juero ani nemrkl, rozsudek odrecitoval jako perfektně naučenou básničku.

Pavučina zachrčela údivem. Nyní již odsouzeného museli bachaři přidržet, když se mu podlomila kolena.

„Obžaloba?“

„Nemám námitek, ctihodnosti,“ prohlásil evidentně spokojený prokurátor a posadil se.

„Obhajoba?“

„Bez námitek,“ zvedl se čistě pro dodržení protokolu nevýrazný chlapík v hledišti pro veřejnost.

„Odvést!“ bouchlo soudcovské kladívko.

Taková páłka, proboha!

Portera přemáhal nutkavý nával ke zvracení. Čekal ledasco, ale tohle rozhodně ne.

Juerova pověst v nejmenším nepřeháněla - bylo to nemilosrdné monstrum a přelíčení obyčejná fraška, kde v předem rozhodnutém klání neexistovala spravedlnost.

Panikou se mu roztrásl ruce. Stiskl je mezi kolena, aby pouta nechrástila.

Stráže odsouzence vyvelekly z jednacího sálu. Juerův opovrhlivý pohled ho provázel na cestě ven.

„Případ Wu Thang versus Landsberg - distrikt Great Wall, číslo jednací deset tisíc sedm set osmdesát tři lomeno třicet tři,“ uvedl obviněného úředník.

„Obžaloba?“

Za příkrovem lepkavé mlhy přihlížel Porter představení, zadokumentovanému zfalšovanými elektronickými formuláři, které odsoudilo čínského přistěhovalce za pokus o daňový podvod k šesti měsícům nepodmíněně ve věznici Levenfield zde na Měsíci. Možná měl štěstí, i když za pár zpronevěřených stovek to byl neúměrný trest.

Nyní se ocitl na řadě Korýš.

Oči stále nezvedl od podlahy. Nejspíš mu bylo jasné, co ho čeká.

„Případ Sobreski alias Korýš versus Landsberg - distrikt South Side, číslo jednací deset tisíc sedm set osmdesát čtyři lomeno třicet tři!“

Dravčí maskou soudce zahýbal nepatrný zájem. „Obžaloba?“

Prokurátor vyskočil jako čertík z krabíčky. „Obviněný je stíhán pro trestný čin nedovoleného ozbrojování a přechovávání zakázaného vojenského materiálu ve formě spolupachatelství.“

Porter omámeně přihlížel sledu policejních záběrů, v nichž na mnoha místech figurovala i jeho tvář.

Juero si dal tentokrát načas. Rozvážně se poškrábal nad upnutým límečkem. „Vinen ve všech bodech obžaloby. Soud ukládá trest odnětí svobody v délce trvání osmi let v oddělení přísné ostrahy. Nástup trestu ihned, místo vykonání solné doly Proxima Centauri.“

Trest smrti.

Korýš jen potřásl hlavou, nahoru na soudce se ani nepodíval.

„Obžaloba?“

„Bez námitek, ctihodnosti.“

„Obhajoba?“

„Nemám... námitek,“ řekl s jistým zaváháním tělnatý muž vedle Somersbyho.

„Odvést! Další!“

Porter koutkem oka postřehl, jak jeho obhájce ukázal palcem k zemi a významně nadzvedl obočí.

Korýš v doprovodu strážných odcházel.

Dveře se za shrbenou postavou zabouchly a Porterův dlouholetý známý byl pryč.

Už navždy.

„Případ Bilescu versus...“ spustil soudní úředník mechanicky.

Do mlýnku na maso spadl první z jeho skupiny. Korýšův obhájce se tiše sbalil a vytratil. Nebyl tu nic platný.

Porterovo rozhodnutí bylo dílem zlomku sekundy, stejně jako většina událostí v jeho neveselém životě.

Vážně neměl co ztratit.

Po chvíli opatrného snažení se mu povedlo upoutat pozornost nejbližšího strážného. Bachař se výhruzně zamračil zpod okraje kevlarové přílby a Porterovi se scvrkl žaludek čirou beznadějí, když polda na jeho posunky zprvu odmítl reagovat. Nakonec se ale přece jen pomalu přiblížil na doslech.

„Co je?“ zavrčel mezi stisknutými rty.

„Potřebuju mluvit se svým obhájcem... pane,“ zašeptal Porter a vpašoval do hlasu prosebný tón.

„Zbláznil ses? Na to jsi měl moře času předtím!“

„Je to nutné. Prosím!“

„Jak jsem řekl!“

Krve by se v Porterovi nedořezal.

Jsem vážně v prdeli? To snad ne!

Zlodějček se dočkal svižného odsouzení, jiného vyváděli z klece. Za chvíli bude řada na něm, a pak ádios!

Chytil se posledního stébla.

„Mám na to právo!“ vypálil skrz mříže.

Blafoval.

Bachař ve své neústupnosti znejistěl. Klouby rukou mu zbělely, jak sevřel samopal, který držel v ponosu křížem přes tělo.

„Jde mi o kejhák!“ pokračoval Porter neodbytně.

Ne, že by jeho blaho s policajtem hnulo, ale porušení předpisů byla věc jiná. Tiše řekl pár slov do tenkého mikrofonu před ústy.

A zřejmě dostal souhlasnou odpověď.

„Je v jednačce?“ ucedil neochotně a hodil okem po soudci, který vysypal rozsudek znamenající léta úmorné dřiny v hlubinných dolech.

„Ano,“ vyhrkl Porter. Úlevou se málem složil. „Támhle ten chlápek v černém obleku uprostřed třetí řady.“

Strážný zůstal, kde byl, pouze úsečně zamumlal do interkomu.

Na druhé straně soudní síně se pohnul jiný dozorce, došel k Somersbymu a naklonil se k němu.

Obhájce se tázavě ohlédl.

Porter pomalu, ale důrazně přikývl na souhlas.

„...odsuzuje se k patnácti měsícům odnětí svobody nepodmíněně ve věznici s ostrahou. Trest bude vykonán ve výchovně nápravném zařízení Levenfield, nástup ihned.“

Somersby trhl prstem k soudcovskému stupni.

Zatraceně, tak málo času!

Tentokrát Porter škulbl hlavou s ještě větší vervou.

Obhájce se protáhl podél sedadel k bytelné mříži. Posunkem poděkoval nehybnému strážci.

„Co se děje, mládenče? Prý se mnou toužíš za každou cenu hodit řeč.“ Vrásky ve tváři se mu stahovaly do nepatřičně pobaveného úsměvu.

„Vaše nabídka pořád platí?“ vydechl Porter napjatě.

„Která?“ opáčil Somersby nevinně.

„Vy se ještě ptáte?! Dobře víte, o co mi jde!“

„Já měl dojem, žeš dal zřetelně najevo, jak se svým životem hodláš do budoucna naložit. Zdál ses mi skálopevně rozhodnutý.“

„Odvést!“ švihl kladívkem Juero.

Svalnatí bachaři popadli bývalého bankovního poslíčka a odvěkli ho do uprázdněné ohrádky. Hologramy ukázaly balíček odcizených účetních identifikátorů, ukrytých v primitivní skříšti pod podlahou bytu obviněného.

Potom strčí krk pod gilotinu on.

„Pomozte mi! Víím, že jsem se nechoval právě slušně, ale podívejte, co se děje!“

„Snažil jsem se tě na to připravit, ale nedals mi šanci.“

„Za minutu je po mně!“

„Juero je velice efektivní.“ Somersby zvažněl. „Promyslel sis, co chceš udělat? Nebudeš mít možnost to změnit.“

„...je důvodně podezřelý z krádeže svěřeného materiálu a zneužití důvěrných informací, které použil ke svému obohacení,“ říkal vestoje prokurátor.

Porter škubl želízky. „V pořádku.“

„Tedy koloniální armáda? Stoprocentní jistota? Já nikdy nikoho do ničeho netlačím, chlapče. Musí to být tvé svobodné rozhodnutí.“

„Štábní krysa je snad lepší než Proxima... alespoň o fous. Viděl jste Korýše? Dostal bez mrknutí osm let. A to mu hodili na krk jenom pitomý spolupachatelství. Kolik vyfásnu já? Dvacet?“

„Na tvém místě bych se zachoval stejně,“ přitakal Somersby.

„Dostanete mě odtud?“

„Nejspíš. Tak nějak jsem doufal, že přijdeš k rozumu a vybereš si cestu nejmenšího odporu.“

Ten mazanej verbírskej zmetek!

Portera se zmocnila euforie. Najednou by dal cokoli, aby vypadl z téhle strašlivé popravčí kobky.

Somersby se obrátil na strážného se samopalem. „Dám klientovi podepsat několik listin. Originál a dvě kopie, souhlasíte?“

Bachař, ač viditelně nerad, bezhlesně přikývl.

Obhájce vytáhl tenké průhledné desky a spolu s elegantním perem je prostrčil mříží.

Porter, za zvědavých postranních pohledů ostatních obviněných, neobratně vyjmul spoutanýma rukama tři hlavičkové papíry a položil si je na kolena.

„Žádost jsem připravil za tebe, stačí se pod textem podepsat.“

Porter letmo přelétl vlastní iniciály a čtyři odstavce uprostřed stránky. Ne, že by právnický koncipovanému slohu rozuměl. Nadlehčil řetízek a na každý formulář se bez velkého přemýšlení podepsal.

A je to.

Vrátil Somersbymu složku a pero, opřel se dozadu a vítězně si odfoukl. Hned mu bylo lépe.

„Obžaloba?“ ptal se právě soudce.

„Bez námitek.“

„Obhajoba?“

„Měl bych... měl bych námitku, ctihodnosti,“ pronesl váhavě advokát právě usvědčeného vraha.

V obecnstvu to zašumělo.

Dokonce i hologramy jako by zablikaly.

„Cože?“ nevěřil svým uším Juero. Na přerušení rutinní výroby odsouzenců nebyl zřejmě zvyklý. „Uved'te důvod!“

„Vznáším námitku pro nedostatečné procesní zajištění hlavních důkazů proti mému klientovi v této věci.“

Juero se opřel dlaněmi o desku stolu a naklonil se směrem k obhájci, který stál těsně za hrazením přepažujícím soudní síň.

„Podrobně jsem se s případem seznámil,“ odsekával slova, jako by zatloukal hřebíky do rakve, „a zejména s jeho přílohami, které uvádějí skutečnosti zjištěné policejním vyšetřovatelem. Po formální stránce jsem ze strany orgánů činných v trestním řízení neshledal žádné pochybení. Zajištění předložených důkazů proběhlo v souladu s platným právním řádem a já jejich zpracování nemám co vytknout. Proto vaši námitku zamítám.“

Obhájce polkl. Bylo na něm vidět, že by rád svou práci vykonával co nejlépe, ale soudcův supí pohled ho nemilosrdně tlačil do defenzívy.

„Ale já...“

„Máte samozřejmě právo stížnosti,“ pronesl Juero skřípavě a s důrazem na každé slabice. „Chcete toho využít přímo zde do zápisu?“

„Myslím...“

Fialově lemovaný talár neposkytl nejistému advokátovi šanci.

„Zaznamenejte, že právní zástupce obviněného nemá dalších námitek. Souhlasíte se mnou?“ nedal mu Juero vydechnout a ještě víc se nahnul dopředu.

Poražený právník rozhodil ruce a svezl se zpět na své místo. Byl si příliš vědom toho, jak bezvýznamná je ryba.

Chabě se vzpouzejícího odsouzence odvěkla justiční stráž.

„Běžný případ,“ prohlásil šeptem Somersby. „Takhle to tu chodí.“

Porter byl náhle strašně rád, že nedostane příležitost zkoušet koktat svou pečlivě naučenou řeč. Vyhořel by po první větě.

„Případ Porter versus Landsberg - distrikt South Side, číslo jednacích deset tisíc sedm set osmdesát devět lomeno třicet tři,“ přednesl zvučně soudní úředník.

Srdce se mu splašeně rozbušilo.

„To bude v pohodě,“ řekl Somersby a povzbudivě zamrkal.

Vstup do klece se odsunul, svalnatí dozorci čekali.

Soudce zblízka ještě víc připomínal vyhladovělého mrchožrouta.

„Obžaloba?“ otázal se chladně. Z nebetyčné výšiny zapíchl do Portera pohrdavý pohled.

„Obviněn z trestného činu nedovoleného ozbrojování, krádeže, přechovávání, držení a obchodování s nelegálním vojenským materiálem,“ vyrazil ze sebe jedním dechem prokurátor. „Dále je viněn z loupežného přepadení se zbraní, ublížení na zdraví s těžkými následky a deseti neoprávněných vstupů na cizí pozemek.“

Porter ani nemusel zvedat oči k nejbližší obrazové ploše, aby se podíval sám na sebe, jak stojí s pistolí v ruce nad zhrouceným dealerem ve špinavém podchodu. Nezajímalo jej ani to, jak se snažil setřást imaginární sledovače trapným přecházením přes polorozpadlé visuté můstky v Belive Garden. A ještě méně toužil vidět se na infračervených záběrech policejních kamer uprostřed hloučku dlouholetých kámošů, když manipuloval se zbraní z rozkradené vojenské zásilky. Určitě by mu nepomohlo ani to, kdyby poukázal, že na materiálech jedna osoba chybí. Šikovný technik nastrčeného práškače ze záznamu nejprve vyretušoval, než vyšetřovatelé shromážděné důkazy předali prokuratuře.

„A podívejme se,“ zamnul si ruce Juero a v slastné předtuše exemplárního potrestání přivřel povislá víčka. „Zdá se, že pestrá obsáhlostí tento případ dnes vede.“

„Ano, ctihodnosti,“ přitakal úslužně vínový talár.

Porter, který se zhoupl na pokraji duševní paniky, sice neviděl Somersbyho vstát, zato uslyšel jeho hlas.

„Žádám o udělení slova, ctihodnosti!“

„Vy jste kdo?!“ vyplivl Juero s odporem.

„Zde přítomný obžalovaný Porter je můj klient, pane.“

„O co vám jde?“

„Chci jeho jménem předložit soudu jistý návrh. Smím předstoupit?“
Mezi obecnstvem to opět zlehka zašumělo.

Juero šlehl po Somersbym nevraživým pohledem. Vývoj nečekané situace se mu nezamlouval, ale odmítnout dost dobře nemohl.

„Přistupte,“ rozhodl nakonec.

Somersby prošel kolem Portera a podal soudci dva podepsané listy papíru.

Juero přeskočil očima po černých řádcích. Udržel nehybnou tvář, ale dalo mu to hodně přemáhání. Odložil formuláře s tak nesmyslnou opatrností, až to vypadalo, jako by se od nich mohl nakazit smrtelnou virovou infekcí.

Hologramy zablikaly a zhasly.

„Vás si, tuším, z minulosti pamatuji,“ ucedil chraplavě a tvářil se, jako by spolkl hořkou tabletku.

„Je to možné, ctihodnosti,“ přisvědčil klidně Somersby.

Jak tam stál pod soudcovskou stolicí, náhle nevypadal nijak sešle, ani nerozhodně.

„Víte, co si osobně myslím?“ neodpustil si Juero štiplavou poznámku, do které vložil všechnu jedovatost, znechucení a zklamání.

Soudní síň zachovávala napjaté ticho.

„Dokáží to odhadnout, pane,“ přikývl téměř potěšeně Somersby.

„Nicméně tato záležitost je v souladu s daným oficiálním protokolem.“

„Kdyby nebyla, letěl byste nejbližším transportem do té nejhorší věznice, jakou bych svedl najít. Je mi z vás - rádoby právníků - zle!“

„Pochopitelně, ctihodnosti. Váš postoj je všeobecně známý.“ Znělo to jako výsměch. „Jaké bude vaše rozhodnutí?“

Juero se obrátil k zapisovateli. „Předchozí poznámky nebudou uvedeny do protokolu. Nejsou totiž ve vztahu k projednávané kauze relevantní.“

„Jistěže ne,“ špitla zapisovatelka.

„Dobře. Nelze jinak, než podanému návrhu vyhovět.“

Kopie žádosti doputovala k prokurátorovi, jenž ji vztekle mrskl do tlustého fasciklu.

Porter se opřel spoutanýma rukama o ohrádku. Před očima mu jako hejno mušek tančila černožlatá světýlka.

Soudce si suše odkašlal. „Obžalovaný se podle ustanovení rady Planetárního kongresu číslo sedm set čtyřicet dva, částka šest, odstavec

druhý, bod třetí, zprošťuje obžaloby, vyjímá se z pravomoci civilní jurisdikce a současně se převádí pod pravomoc Vrchního velitelství koloniální armády, Nový Port Said, Mars. Od tohoto okamžiku je zde přítomný Porter, narozený v městské části Landsberg, Měsíc, smluvně vázán předpisy o služebním poměru příslušníka ozbrojených sil koloniální armády.“

Nastala významná pomlka, během níž se Juero krutě ušklíbl koutkem úst. „Vyhláшуji usnesení, že náhradou za zproštění obžaloby se výměra trestu přeměňuje na závazek setrvání v aktivní vojenské službě po dobu dvaceti pěti let. Míněna je samozřejmě pozemská časová míra.“

To již tak potěšitelné nebylo, ale Porter se momentálně cítil příliš povznesený, než aby se tím nějak výrazněji trápil.

„Proti tomuto mému rozhodnutí není odvolání přípustné,“ končil proslov Juero. „Dále chci uvést, že z důvodné obavy před vyhýbáním se nebo skrýváním bude dotýčný Porter umístěn do vydávací vazby. V ní setrvá, dokud se nezajistí jeho předání kompetentním složkám armády. K transportu bude eskortován justiční stráží.“

Bachař po Porterově pravém boku odblokoval magnetická pouta a sundal je včetně pevně utaženého bederního pásu. Druhý mu zaťal prsty do paže nad loktem a chystal se jej odvést.

„Přece jen na závěr učiním jedno malé, ale pravomocné rozhodnutí,“ řekl do vzorného ticha soudní síně Juero.

Porter, který měl nakročeno k odchodu, k němu s obavou vzhlédl.

Tohle bylo něco navíc.

Soudcův hlas zněl neutrálně, ale jeho výraz přetékal ironickou radostí. Vyschlá tvář mu zářila jako reflektor. „Koloniální armáda je instituce, jež najde odpovídající uplatnění pro každého mladého a schopného muže. A jelikož se domnívám, že zařazení pana Portera k pomocným týlovým složkám by bylo zbytečným mrháním jeho schopnostmi...“

Juero dramaticky zvýšil hlas.

„...určuji mu po předběžné dohodě s oblastní odvodovou správou výkon služby u sboru Námořní pěchoty!“

Porterovi se podlomila kolena.

Kurva... kurva!

Kladívko dopadlo na podložku, jen to zadunělo.

„To je vše! Další!“

Porter se sípavě nadechl. Nemohl tomu uvěřit.

Strážný ho postrčil k východu ze soudní síně. Ve chvíli, kdy ho prováděli zdobeným portálem, zněla mu v uších slova soudního úředníka mnohohlasnou ozvěnou: „Případ Doherty versus Landsberg - distrikt Silver Fields, číslo jednací...“

Postával v široké chodbě a omámeně mrkal do zářivek. Zvuky z jednacího sálu, kde na trůně z lidských lebek seděl pekelný démon jménem Juero, utlumila přepážka z napodobeniny vzácného mahagonu.

Kdosi se ho dotkl.

Leknutím nadskočil.

Somersby se nevýrazně usmíval.

„Díky,“ řekl Porter jedovatě.

„Není zač, hochu,“ poklepal ho po rameni sešlý mužík.

„Tvoje volba, nezapomeň.“

„Jasně,“ utrousil Porter a odmlčel se. „Pěťadvacet let, darda, co?“

„Je a není. Jak se to vezme,“ řekl obhájce.

„To bych ještě skousl, ale pak se to zvirtlo, co?“

„Na tom nenesu vinu.“

„Ne, a kdo, zatraceně?!“ vyjekl rozčileně.

„Sklapni,“ utrl se na něj Somersby a pokradmu se rozhlédl chodbou. „Nepočítal jsem, že Juero do toho půjde tak do hloubky. Minule mi to neudělal.“

„Asi má vašeho verbířství plný zuby.“

Advokát pokrčil lhostejně rameny. „Možná. Na oběd s ním nechodím.“

„Jděte někam!“ Porter zavrtěl hlavou. „Jste spokojenej? To bylo medovejch řečiček - prej ke skladníkům, pche! Ohromná zašívárna, vážně!“

„Lepší než Proxima.“

„Mariňáci... už teď je po mně!“

„Hlavně se nerozbřeč,“ řekl obhájce bezcitně.

„Než mi skončí závazek, mám šanci bejt stokrát tuhej. Nejspíš to schytám v nějaký pitomý provinční šarvátce. Vsadte se, že to k padesátinám nedoklepu.“

„Osud máš ve svých rukou, tak se to alespoň pořád tvrdí. Třeba dostaneš příležitost nechat se od bojových jednotek přeřadit.“

„Laciný žvásty. Vždyť jste ho slyšel!“

„Námořní pěchota je skoro elita,“ namítl Somersby.

„Hovno! Zkurvený kriplové jsou to. Vymaštěný úchylové nacpaný hormonama, co je baví střílet do lidí!“

„Sám seš blbec, Portere, když to tak musím říct. Moc koukáš na holovizi, tím to je. Nejdřív se o věci přesvědč a pak teprv si pouštěj hubu na špacír.“

„Zdrhnout se dá vždycky,“ vyhrkl Porter dřív, než dosah svého nápadu pořádně promyslel.

Somersbymu se zablesklo v očích.

„Tak tohle už nikdy nevyslovuj nahlas!“ procedil přes rty semknuté do bezkrevných čárek. „Ber to jako vzácnou radu.“

Porterovi polekaně zabušilo srdce.

Zdálo se ale, že ho na poloprázdné chodbě nikdo neslyšel. Lidí tu bylo málo, všichni někam spěchali a jeho strážci postávali kus opodál. Bavili se s jinými čekajícími bachaři a věnovali mu pouze letmou pozornost.

„Kecám,“ utrousil váhavě.

Právník přivřel víčka. „Vojenská policie a její speciální vyšetřovací týmy jsou na podobné hlášky zvlášť hákliví.“

Porter zamručel. „Užijte si ty prachy za mě!“

Obhájce nasadil upjatou grimasu. Nebyla v ní ani stopa po soucitu.

Přistoupila k nim eskorta. „Jdeme, odvoz čeká!“ Porter mlaskl jazykem o patro a vyrazil s oběma svalovci bez ohlédnutí pryč.

Pět dní pobytu v oddělení extradice nevylepšil ani Porterův spolubydlící - starý válečný veterán - ohavně zapáchající a duševně vyšinutý bezdomovec s doživotním zákazem pobytu na Měsíci. Ralfovi, jak si říkal ve vzácných záblescích zdravého rozumu, nepomohla dezinfekční koupel při příjmu, ani výměna jeho hadrů za čisté ústavní oblečení. Ten sotva snesitelný puch špíny, letitého potu a beznaděje měl v sobě hluboko zažraný. Vyvěral snad z každého póru pokrouceného, podvyživeného, ale hlavně prochlastaného těla.

Porterova nálada se pohybovala těsně nad bodem mrazu. Držela se ho jako věrná milenka a nevypadalo to, že by ho mínila snadno opustit. Užíval si neveselých vyhlídek a v hlavě mu klíčilo nejasné rozhodnutí.

Hýčkal ho v ústraní a vědomě se jím nezabýval.

Stačilo, že tu bylo.

Hlubinné doly na Proximě Centauri se sice staly pouhou noční můrou, která nad ním třepotavě přeletěla a byla zase pryč, ale její místo nahradila jiná, o nic méně přijatelná. Stačilo se podívat na lidskou trosku na vedlejším lůžku, a hned mu bylo jasné, že takhle skončit nechce.

Dlouhé hodiny kroužil po těsné cele, a ačkoli by to nahlas nepřiznal, celkem se na Mars těšil. Vypadne ze zatuchlé měsíční megaaglomerace a konečně zjistí, jaké to je mít nad hlavou nebe bez skleněných bublin, hermetických uzávěrů a omezujících bezpečnostních opatření. Vybodne se na všudypřítomnou hrozbu úniku dýchatelné atmosféry do prázdná kosmického prostoru. Už se nebude muset tísnit v boxech oblastní knihovny, aby si v pomíjivých minutách vychutnal instantní zážitek z virtuální návštěvy jiného světa.

Takže to třeba bude...

...paráda.

Eskorta odlifrovala Portera hned zrána na městský kosmodrom a zavedla jej do zvláštní části, která byla vyhrazena potřebám vojenské přepravy. Tam jej bez velkých cavyků předali službukonajícimu podporučíkovi vojenské policie a bez pozdravu se vytratili.

Když mu důstojník podal vak s osobními věcmi, překvapeně hvízdł.

Nebyly to jen krámy, které mu zabavila policie při zadržení, šlo i o maličkosti ze zastrčené malometrážní bytové jednotky, kterou měl zaregistrovanou na falešné jméno.

„Co moje bouchačky a komunikátor?“ zeptal se, když prohrabal neforemné zavazadlo. „Uvázly poldům za nehty?“

„Sranda?“ opáčil ledově seržant od empíků, který se mu objevil zčista jasna za zády.

„Nejspíš jo,“ přisvědčil Porter.

„V příštích letech si podobných hraček užiješ dosytosti,“ mínil mladičský podporučík nevládně.

„Bude to záhul?“ zajímal se.

„Kam jdeš?“ Lampasák unaveně nahlédl do jeho průvodky.

„Prý k mariňákům.“

„Zaručeně o držku,“ pronesl seržant vědoucně.

„Přijímač trvá šedesát dní a je to nářez. Do pokračujícího odborného výcviku proleze sotva polovina původního počtu uchazečů.“

„Bezva,“ utrousil Porter s nadějí. „A co když neprojdou?“

„Armáda tě šoupne, kam uzná za vhodné,“ pravil podporučík sdílně.

„V tvém případě to neznamena nic jiného, než že budeš do konce života čistit latríny v té nejhnusnější díře, jaká vůbec existuje. Se Sluneční soustavou se navždy rozluč.“

Dopravní stroj, který měl letět na lince mezi Měsícem a Marsem, se z neznámých příčin opozdil. Porter se posadil v terminálu, kde se poflakovalo několik vojáků v maskáčích a dva starší seržanti v nažehlených vycházkových uniformách popíjeli kafe z automatu. Pět nižších důstojníků se drželo v izolované skupince. Opodál postával hlouček mužů v civilu, nejspíš úředníků, a tři čerstvě nastupující rekruti, se kterými se přišlo rozloučit celé příbuzenstvo. Matky dojatě plakaly, otcové se nadýmali špatně skrývanou hrdostí a mladší sourozenci ke svým starším bratrům obdivně vzhlíželi.

Porterovi se to zdálo nechutné.

Kolem rozlučkových skrumází bylo plno hluku, proto hlídka otrávených empíků, která měla na starosti i Portera, všechny rodinné příslušníky bez velkých cavyků vyhnala. Jakmile se mladíci ocitli o samotě, chatrné bubliny hraného sebevědomí splaskly. Jejich bezradné počínání neušlo vojákům, kteří se opodál rozvalovali na své bagáži. Obavy rekrutů z nejisté budoucnosti ohodnotili patřičně přezíravými pohledy a jedovatými poznámkami. Plané řečnění je však záhy přestalo bavit, proto si zkusili najít nový terč pro své světácké vtípky. Jenže u Portera nepochodili. Vyzývavé zírání jim oplácel tak dlouho, až se znučeně stáhli a upadli zpátky do otupělé dřímoty.

Na informačním hologramu naskočil nápis upozorňující, že jejich stroj je připravený k odletu. Nad jedním z početných vchodů do spojovacích uzlů zapulzovala obrovská červená šipka.

Porter si nadhodil vak na rameni a teleskopickým tunelem vstoupil do lodi, kde mu člen posádky ukázal přidělené místo. Nacpal nylonový vak do schránky, vsoukal se do těsného pololůžka a snažil se pohodlně usadit. Na první pohled bylo jasné, že tento spoj nelétá pro civilní instituce, protože na plochem panelu, který měl sotva třicet centimetrů od nosu, se místo reklam na zubní protézy přehrávala ukázka z testovací jízdy nového typu tanku. Efektivně nasnímané záběry nešetřily nadšením při přehlídce jeho ničivých schopností, odolnosti a výborné manévrovatelnosti.

Neveselé myšlenky přerušil až hlas linoucí se z neviditelných reproduktorů.

„Vítám vás na palubě, jsem kapitán Dell. Mám potěšující zprávu: Let potrvá pouhých sto čtyřicet čtyři hodin. Prosím, nasad'te si biosenzory, názornou manipulaci s nimi vidíte na svých monitorech.“

Porter shlédł krátký sled instruktážních obrázků a přesně podle návodu si na spánky, čelo a zápěstí přilepil sterilní kolečka z mléčné bílého měkkého plastu.

„Přiložte, prosím, pravou dlaň na snímač vedle displeje životních funkcí a aktivujte jej.“

Hlas z reproduktorů na minutu zmizel, aby se naposledy vrátil.

„Děkuji, to je prozatím vše. Veškeré případné informace získáte z palubního komunikačtoru nebo od některého člena stálé posádky. Přejí příjemný spánek a let.“

Lodí proběhlo zachvění, jak se odpoutal hermetický spojovací tunel a uvolnily zámky stabilizačního mechanismu. Naskočily motory a přešly do basového hučení.

Po pěti minutách čekání obdrželi povolení ke startu.

Vojenský dopravní stroj se hladce a bez zřetelného trnutí vznesl a nabíral výšku. Porter to poznal podle nezvyklého houpání žaludku, sucha v ústech a tichounkého zvonění v uších. Netrvalo dlouho a rozlehlý kosmodrom i město Landsberg s jeho stejnojmenným kráterem se ztratily v hloubce pod nimi. Měsíční horizont se prudce zaoblil, v dáli se objevil obří opravárenský dok, trčící dvě stě kilometrů nad šedavým měsíčním povrchem, a pak o něco blíž hrozivě vypadající bitevní křižník koloniální flotily.

Nenamlouval si to - ale nezahledl v jeho trupu ošklivě vypadající trhliny a ožehlé díry?

Porter potřásl hlavou.

Ještě než se dopravní loď vymanila z dosahu měsíční gravitace a nabrala cestovní rychlost, zavřel oči. Nemohl to cítit, ale elektrody na spáncích nenápadně tlumily mozkovou činnost.

Zívl.

Připadal si ospalý jako mimino.

IV. KAPITOLA

Vzduch na kosmodromu v jihozápadním okrsku Nového Port Saidu byl podstatně řidší než na Měsíci, jenže na rozdíl od tisíckrát přefiltrované atmosféry chutnal Porterovi sladce a omamně. Zato město, které si prohlédl při sestupu z oběžné dráhy, se mu zdálo mnohem ošklivější než rodný Landsberg. Ten se totiž z velké části nacházel pod zemí, a to, co z něho vyčnívalo nad povrch, bylo z funkčních důvodů oslnivě bílé nebo šedé, což již samo o sobě navozovalo dojem čistoty, ačkoli vnitřnosti mělo jinak jaksepatri zkažené. Navíc nemohl nijak zvlášť srovnávat, protože mimo hermetickou zónu se dostal v zapůjčeném skafandru pouze dvakrát a jen na velmi krátkou dobu. Ale i tak ho zdejší hnědé pouštní panorama neuchvátilo, nemluvě o hlavním městě planety, které se rozlézalo krajinou jako nakažlivá plíseň.

Vypadalo špinavě a vyprahle.

On, tři rekruti a další čtyři ostražitě se rozhlízející mladíci v civilu postávali v terminálu, kam je ihned po přistání doprovodil poručík vojenské policie. Během únavných hodin, kdy nedostali najíst ani napít, se jejich skupinka postupně rozrostla do počtu asi čtyřiceti osob. Znovu se objevil ten samý důstojník, ve spěchu je shromáždil a odvedl k filtru s číslem sedmnáct.

Proklopýtali bíděně osvětleným tunelem, kde je u otevřeného vstupu čekal desátník v zaprášených maskáčích, pracovních rukavicích, s palubní helmou na hlavě a mikrofonom před ústy.

„Pohyb, pohyb, makejte!“ zařval, jen co se objevili.

To ještě zvýšilo všeobecný zmatek.

„Hejbněte prdelema, lemplové!“ ječel desátník a postrkováním je hnál do lodi. „Pět minut do odletu!“

Jak se ukázalo, jednalo se o obyčejnou zásobovací loď. Převážný prostor tvořila obrovská komora přečpaná nákladem až po strop. Trochu místa zbývalo pouze po stranách, kde se nacházely řady nepohodlných sklápěcích sedaček. Většina již byla obsazena vyvaleně se tvářícími rekruty, které posádka sesbírala na předchozích zastávkách.

„Dělejte! Mám vás snad prosit?! Najděte si flek a připoutejte se! Kdo to nestihne, bude se příští dvě hodiny válet na podlaze!“ Palubní technik zvedl tři prsty na znamení, kolik minut zbývá do startu.

Porter uklouzl na mastné palubě. Zamířil doleva podél sítí ze silných popruhů, které zajišťovaly kontejnery, a hledal volné sedadlo. Několikrát se s někým v ponurém šeru srazil, vyinkasoval loktem do žeber a jakýsi tlustouch mu dupl na nohu.

„Dvě minuty do odletu!“ zaječel vzadu desátník.

Dostal pořádný vztek.

Zaburácení motorů mu skoro protrhlo bubínky, ale prázdné místo konečně našel. Neforemný vak kopl pod nohy, natáhl se po čtyřbodových pásech a jejich sponu si pevně zacvakl na břicho.

„Jedna minuta!“

Ryk turbín nabíral na síle.

Všichni byli na palubě. Poručík podal desátníkovi sepnuté fólie, paměťový disk a odběhl tunelem, který se začínal zatahovat k terminálu. Voják se na dokumenty ani nepodíval, vrazil je do široké kapsy na stehně a stisknutím velkého tlačítka zavřel průlez do lodi.

„Komora v pořádku, můžeme vypadnout!“ oznámil do mikrofonu a připoutal se na stanovišti obsluhy u nákladových vrat.

Startovní povolení zásobovací loď měla, protože se ihned odlepila od letištní plochy a vyrazila k zamračenému nebi.

Jenže tohle nebyl plavný a klidný vzlet, jaký Porter zažil při cestě z Měsíce.

Nejprve měl pocit, jako by ho vzal boxerský hák do brady a současně dostal pořádný kopanec mezi nohy. Z plic mu vyrazil všechen vzduch a na pár vteřin přestal vidět. Podle mohutného cloumání poznal, že se perou se slušnou turbulencí. Po nakloněné kluzké palubě projel zoufale ječící blondák, zběsile mával rukama ve snaze něčeho se zachytit.

Nikdo se o něj nestaral, nikdo mu nemínil pomoci.

Porter se s námahou nadechl.

Nezačínalo to dobře.

„Švihněte kostrou! Vypadněte! Pohyb, pohyb!“ povykoval poddůstojník odpovědný za vylodování. „Jako v horký zóně! Učte se, vy buzny!“

Hnal zmatené nováčky bez vysvětlování z lodi, jež se teprve před pouhými pár sekundami dotkla přistávací plochy. Pořád se chvěla od mohutného nárazu, který každému protřásl kosti v těle. Zatímco lidé sbíhali po vysunutých bočních rampách, ze zadních vrat vyjížděly mechanizované palety s nákladem. Ihned se jich ujímaly automatické nakladače a usazovaly je na přistavené tahače. Kolem zásobovací lodi vládl zběsilý mumraj, hluk byl tak silný, že nebylo slyšet vlastního slova. Po letišti popojížděla směs nejrůznějších vozidel a strojů, cisteren s kapalným kyslíkem a opravárenských robotů.

Zhruba stopadesátičlenná skupina rekrutů postávala uprostřed toho shonu a nevěděla, kam se vrátit.

Vůbec nikdo si jich nevšímal.

Z jedné strany se jim do tváří opíral pichlavý studený vítr, z druhé se na ně valily dusivé vlny horka z rozpálených motorů a chladičů. Těsně nad betonovou plochou se točily prachové víry, čpavě to tu páchlo mazadly, oleji a palivovými zplodinami.

Portera z volného prostoru jímala závrať. Nerušeně dohlédl k nevýraznému kamenitému horizontu, potrhané mraky, které letěly od východu k západu, mu připomínaly neskutečné přízraky a slunce, co mezi nimi tu a tam problesklo, bylo malé a matné. Žádná oslepující planoucí, ostře ohraničená koule, do níž se bez ochranných brýlí nedalo pohlédnout.

U vyplašených branců smykem zarazilo nízké terénní vozidlo s kulometem nad kabinou. Od řízení se vyklonil dohola ostříhaný voják.

„Co tady, kurva, ještě děláte?!“ zařval ochraptěle a rukou mávl přes letiště k asi tři kilometry vzdálenému komplexu přízemních baráků.

„Tam na vás čekají, padejte!“

Skupina se váhavě vydala udaným směrem.

„Poklusééé!“ práskl vojákův hlas. „Pěkně líná pakáž, co? Na vás si dám koukám pořádnýho majzla!“

Zpocení a zadýchaní doběhli k širokému vjezdu, nad nímž se vypínal nápis West Cebrenie Air Force Base. Zastavili se před poddůstojníkem, který stál rozkročený uprostřed otevřené brány s rukama založenýma za zády.

Rozhostilo se nejisté ticho.

Mezi budovami fičely divoké poryvy vichru.

„Jsme tady...“ řekl kdosi z hloučku. Zbytek jeho věty utonul v kvílivém jeku odlétající vojenské lodi.

„Na to vám zvysoka seru!“ zaburácel seržant, když počkal, až se mohutný stroj ztratí v nízkých mracích. „Myslíte snad, že jste spadli do bordelu plnýho děvek?!“

„Ne... pane,“ odpověděl někdo jiný.

„To už zní líp,“ připustil malinko snesitelněji dozorčí. „No, čekám!“ Dopředu se prodral pomenší tmavovlasý mládenec.

„Pane, skupina rekrutů v nezjištěném počtu se dostavila k přijetí do výcvikového kursu!“ vychrlil ze sebe a vypjal se jako pravítko.

„Vida,“ zašklebil se poddůstojník. „Přece inteligent.“

Opodál se ledabyle opírající trojice vojáků jízlivě rozchechtala.

„Čerstvý maso, čerstvý maso!“ povykovali rozjařeně.

Poddůstojník ustoupil stranou. „Támhle za ty baráky vlevo. Ale poklusem!“

Nováčci ve velkém chumlu doběhli na parkoviště, kde stály obyčejné nákladáky s otevřenými korbami.

„Nasedat! Nasedat!“ vrhl se na ně houf svobodníků a desátníků.

Řvali, ječeli a většina měla k tomu účelu ruční megafony. Jakmile byli rekruti ve zmatku nahnáni na auta, kolona vyrazila. Třicet minut polykali nešťastně se tvářící zelenáči prach, než se v poušti před nimi objevil rozsáhlý areál budov, baráků, skladů a dílen. Jeho konec nebyl ani vidět.

Nákladáky prorachotily dvoukřídlymi vraty ve vnějším oplocení. Tentokrát v oblouku nad nimi stálo West Cebrenie Cap Point. A menšími písmeny pod tím Training Center. Kolona zastavila při okraji velikánského čtvercového buzerplacu, kde nováčci za neustálého a dezorientujícího řevu poddůstojníků seskákali z vozidel a rozestavili se na žluté značky.

Nadávky a vyhrožování nebraly konce.

Většina branců se dostala do stresového stavu, trásli se fyzickým a duševním vyčerpáním a několik jich dokonce omdlelo. Trvalo nekonečnou půlhodinu, než začalo vyvolávání jmen, podle kterých se měli řadit do front před přijímacími středisky. Tam je čekali příslušníci týlových složek, lékaři a úředníci, po zdravotních prohlídkách a všech vstupních formalitách měli být vybaveni základním materiálem a přiděleni k výcvikovým četám.

Mnozí nováčci se loudali, nespěchali. Porter však neměl proč tu zůstat. Nikoho neznal a s nikým se nemínil bavit. Předpokládal, že čím dříve z depresivně vyhlížejícího buzerplacu vypadne, tím větší má šanci dostat najíst a napít. Jazyk se mu lepil na patro a žaludek hlasitě kručel.

Taky by neuškodilo, kdyby se mohl prospat.

Začínal mít toho rozruchu dost.

Když se fronta před ním zkrátila, všiml si, že mladíci před ním na cosi ukazují. Podíval se blíž a uviděl nápis vedle vchodu do nízkého baráku.

Ve spěchu načmáraný, částečně rozmazaný, ale stále slušně čitelný.

Kdož dovnitř vcházíš, zanechej všech nadějí!

Muselo jít o vtipálka se zvrhlým smyslem pro humor, když právě zde nechal takový povzbuzující vzkaz.

Znechuceně si odfrkl.

Pak došlo i na něho.

Voják za přepážkou kývl, aby předstoupil, zeptal se ho na jméno, podal mu plochý displej, ukázal mu, kde má co vyplnit, a odeslal ho dál. Dveře na dlouhé chodbě byly popořadě označeny příslušnými čísly. Stejně zvýraznění nesla záhlaví formulářů, které dostal v elektronickém pořadači. Hned za vstupní přepážkou se pod stropem vznášela výrazná jednička. Porter se sevřeným krkem vkročil do místnosti. U přenosného terminálu seděl postarší seržant a jeho dva pomocníci se hbitě proplétali mezi vysoko navršenými hromadami plátěných pytlů.

„Postav se sem a svlékni se do naha,“ řekl poddůstojník a ukázal na rohož před stolem.

Vzal si průvodní složku a zatímco ze sebe Porter shazoval oblečení, cosi do nich zaznamenával.

„Armáda nemá kapacity na skladování civilních svršků, proto budou zlikvidovány,“ informoval ho seržant. „Veškerou potřebnou výstroj dostaneš od nás, v případě předčasného vyřazení ti náleží fixně stanovená částka k nákupu nového ošacení.“

Pomocník popadl jeho věci a nacpal je do prázdného pytle označeného štítkem s magnetickým pruhem.

„Co máš v tom báglu?“ namířil seržant ukazováček na vak, jenž s sebou Porter přitáhl z Měsíce.

„Pár drobností,“ stočil Porter pohled k bosým nohám.

„Cennosti? Ty lze uschovat v depozitáři jednotky.“

Zaváhal.

„Ne, pane. Nic, na čem bych lpěl.“

„Dobře. Podepiš se.“

Zatímco čmáral do kolonek, po očku sledoval, jak pomocník nacpal zavazadlo k civilním šatům. Ani se nenamáhal ho otevřít, aby se přesvědčil, co v něm je. Pečeť zajistila zdrhovadlo a zelený vojenský pytel letěl do kouta.

Seržant mu vrátil elektronický pořadač.

„S tímhle absolvuješ celou chodbu. Výcvikový erár vyfasuješ na posledním stanovišti.“

S displejem, kde mu přibývaly záznamy, s přirozením kývajícím se mezi stehny a s bosými chodidly pleskajícími po studené podlaze prošel postupně mnoha dalšími místnostmi.

Někde ho pouze zaregistrovali, jinde ho zavřeli do celotělového skeneru, odebrali mu vzorky DNA, sejmuli otisky prstů, dlaní a oční sítnice. Prohlédli mu zuby a nenašli na nich žádnou vadu. Posadili ho do křesla, spustili mu na hlavu holičskou helmu a poté ho nahnali do dezinfekční sprchy.

Nikdy nenosil příliš dlouhé vlasy, ale když pohlédl do strategicky umístěného zrcadla, bez uvažování se otočil, aby se podíval, kdo to za ním stojí.

S překvapením zjistil, že je v kabině sám.

Ještě jednou se zadíval do zrcadla.

Uvědomil si, že cizí obličej, který na něj upřeně zírá, je jeho. Přejel si dlaní po holém temeni a nervózně se uchechtl.

Lékařskou prohlídku zvládl velmi rychle.

Prohnali ho tunelem tomografu, odebrali mu další stěry kůže a několik centilitrů krve pro laboratorní vyšetření. Zdravotník v bílém plášti mu pomocí tlakové pistole vpravil pod kůži pořádnou dávku univerzálního očkovacího séra. Teprve poté se ho ujal hlavní lékař s hodností majora.

Prohlédl si Portera od hlavy k patě a popojel na židli k terminálu, kde na obrazovce naskočil složitý graf se spoustou doprovodných údajů. Zamrkal a pečlivě si data pročetl.

„Nějaká závislost? Alkohol? Drogy?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ odpověděl Porter.

„Určitě?“

„Naprosto.“

„A co mozkové sondy? Nedovolené genetické mikromanipulace, transplantace a štěpy biologických tkání? Nebo snad nějaké módní nanotechnologické úpravy orgánů?“

„Nic takového, pane.“

Doktor pokýval hlavou s krátkým, jako ocel šedivým ježkem.

„Máš štěstí, všechny testy jsou negativní, jinak bych ti nevěřil ani za mák. Disponuješ výjimečnými přirozenými dispozicemi,“ pronesl se zájmem. „Víš o tom?“

„Ne, pane,“ řekl Porter popravdě. „Nevím.“

„Zajímavé. To se dnes jen tak nevidí, obzvlášť u někoho, kdo nevytáhl z Měsíce ani paty.“

Nad projektorem se zhmotnila hustá třírozměrná síť složená z výrazně odlišených křivek.

Doktor ji postupně natáčel do různých pozic a pak potvrdil přijímací protokol.

„I tvůj genom je výjimečně v pořádku,“ poznamenal. „Zejména, když vezmu v úvahu tvůj sociální původ, a že nepatříš k té fajnovější sortě jedinců s uměle vyčištěnými prenatálními buněčnými sekvencemi. Skoro by se dalo říct, že je tě pro mariňáky škoda.“

Poslední větu zabručel spíš pro sebe. Porter vyšel z lékařského stanoviště na chodbu.

Byl už víceméně na konci.

Desátník, který se staral o vybavení čerstvých branců, hodil před Portera prázdný vak, zkontroloval jeho číslo s údaji na virtuálním displeji a začal z regálů snášet oblečení. Pár kusů spodního prádla, ponožky, trička, dvojce khaki kalhoty a k nim patřící blůzy, jedna teplá bunda, pracovní rukavice, pletená čapka a čepice s kšilem doplňující

uniformu. Jmenovky, opasek, deka a lehký spacák. Navrch přihodil toaletní potřeby a vysoké výsadkářské boty.

Ukázal Porterovi, co si má obléct, co nastrkat do pytle s popruhy a nakonec mu podal kovový řetízek s dvěma oválnými cedulkami.

„Co to je?“ zeptal se Porter.

„Psí známky“ poučil ho desátník s ušklíbnutím. „Je na nich tvoje jméno, identifikační číslo a krevní skupina. Jinak je v každém štítku mikročip, ve kterém jsou zaneseny veškeré osobní údaje. Takže si je teďka přede mnou pověšíš na krk a už nikdy je nesmíš sundat.“

Porter přetáhl studený řetízek přes holou hlavu a poddůstojník ho vypakoval, aby mohl nastoupit další nováček.

U přepážky na konci chodby odevzdal plochý displej a vypadl z budovy.

Ocitl se společně s asi třemi desítkami rekrutů na prostranství obklíčeném nízkými baráky ubikací. Chýlilo se k večeru a s nástupem tmy se pořádně ochlazovalo. Neustále profukující vítr se stal ještě dotěrnějším. Pro Portera to bylo tím nepříjemnější, že vnitřní klima lunárního města reguloval systém centrálních počítačů, který teplotu a vlhkost udržoval v přísně neměnných limitech. Proto nebyl na zimu připravený a nedovedl jí vzdorovat.

Třásl se a jekal zuby.

„Co se bude sakra dít?“ skuhral vytáhlý čahoun a navztekaně se rozhlížel.

„Máme počkat, prý si nás vyzvednou,“ odpověděl rozložitý chlapík, který podle vzhledu vypadal na obyvatele některé venušanské kolonie.

„Dřív nám spíš umrznou koule,“ utrousil jiný nováček.

Polohlasně nadávali, podupávali a svorně si přáli, aby je ani ve snu nenapadlo naletět na vemlouvavé řečičky náborářů oháknutých v perfektně padnoucích slavnostních uniformách.

Tedy mimo Portera. Ten jen v duchu tiše skučel.

Když jich bylo šedesát, přiloudalo se pět vojáků s jmennými seznamy a za hlasitého vyvolávání si je mezi sebou rozdělili.

Jedenáct rekrutů odvedl mladičkový svobodník k pět kilometrů vzdálenému shluku ubikací. Celou cestu se proplétali bludištěm dlouhých staveb, které tvořily několik na sobě nezávislých areálů. Ze tmy se postupně vynořovaly ubytovny výcvikových čet, plochá seřadiště, variabilní překážkové dráhy, nejrůznější trenažéry a

komplexy pro simulaci bojových situací, desítky skladů a parkovišť vojenské techniky. Tu a tam se daly rozeznat obrysy vyšších štábních budov ponořených do tmy, komunikačních a kontrolních věží a dobře osvětlených heliportů.

Když dorazili do okrajové části základny, ukázalo se, že barák jejich ubikace je tvořený pouze oddělenou umývárnou se záchody a velkou místností s klenutým stropem, v níž se nacházelo třicet patrových paland. Všechna lepší místa už byla dávno zabraná, takže na nově příchozí zbyly postele blízko vstupních dveří.

Porterovi to nevadilo. Byl tak utahaný, že na hlad skoro zapomněl. Hodil vak na jedno ze spodních lůžek a šel se alespoň napít vody do přilehlých sprch.

S vybalováním se neobtěžoval. Uvnitř bylo příjemné teplo, takže skopl nerozslápnuté boty a rovnou se svalil na tenkou matraci. S malátnou otupělostí naslouchal šumotu cizích hlasů a propadal se do spánku.

Určitě usnul, protože když začal znovu vnímat, do místnosti s hlukem a závanem chladu vtrhla opožděná várka branců, kteří scházeli do plného počtu.

Porter si protřel oči.

V prvním okamžiku si totiž myslel, že stále spí a něco se mu zdá.

Jako poslední se lítačkami protáhla obluda.

Hrozivě podmračený, bez jediného vlasu na holé hlavě. Ne přehnaně vysoký, ale o to širší. Masivní krk se tomu týpkovi ztrácel mezi vyboulenými trapézy, měl mohutná ramena, obrovské bicepsy a vypracovaná předloktí. Hranaté prsty spíš připomínaly hydraulické svěráky přístavního nakladače. Objemný hrudník, ale překvapivě štíhlý pas. Svalnaté nohy nedokázaly ukrýt ani volné kalhoty. Nejzvláštněji ale působila barva jeho pleti. Nebyla tmavá jako u černochů z pozemské rovníkové Afriky, ale nebyla ani světlá. A při určitém úhlu dopadajícího světla byl patrný její neobvyklý, jemně zlatavý nádech.

Nově příchozí připadal Porterovi přímo obrovský.

Ve srovnání s ním vypadali ostatní rekruti jako nedochůdčata.

Nebudil však dojem hormonu a genetickou manipulací našlapaného kulturisty. Nezdálo se, že by jeho životní vášní bylo trávit nekonečné hodiny v posilovnách mezi železy a promyšleně navrženými stroji s tunami závaží. Jeho pokožka nebyla papírově tenká, aby odhalovala úchylně prokreslené pletence svalových vláken, jakými se obvykle chlubí špičkoví závodníci, ale také neskrývala žádné zbytečné vrstvy podkožního tuku. Z jeho úsporných pohybů se dala vypožorovat mimořádná energie a určitá utajená ladnost.

Porterovi ze všeho nejvíc připomínal hrubě tesaný megalitický kvádr, jakýsi předobraz nezkrotné síly a moci. Měsíčníané měli útlejší postavy, a to díky prostředí, v němž žili. V jejich prostorově omezeném světě nezbyvalo místo pro hromady nepotřebných svalů.

Nováčci hledali poslední volné fleky, ale nezbyvalo jim než vzít za vděk horními patry.

Spokojili se s tím - až na jednoho.

Svalovec, který ze studeného povětří přišel jen v kalhotách a k prasknutí napnutým nátlakem, hodil svůj vak na podlahu a vyzývavě se rozhlédl po ubikaci.

„Budu spát dole!“ oznámil těžkým chrčivým přízvukem, který se nedal blíže určit.

Každý, kdo ležel na dolní palandě, okamžitě předstíral hluboký spánek. Mnozí nasadili k hlasitému oddechování, v trapné snaze vyvolat dojem, že jsou minimálně několik hodin v limbu.

Snad jen Porter nepřestal zírat.

Nabušenec dokončil pomalou obrátku a jejich pohledy se střetly.

Na sekundu se do sebe zaklesly, ale pak se vzájemné spojení naráz přerušilo.

Hromada svalů popadla naditý bágel jako pírkem a vyrazila přes místnost přímo k němu.

Porter vytušil, že jde do tuhého.

Odmítnout přepustit hromotlukovi postel bude nejspíš bolestivá zkušenost, ale nemínil se vzdát svého výsostného kousíčku území bez boje. Proto, když svalovec vstoupil do úzkého prostoru mezi palandami, připravil se na drtivý útok.

Místnost strnula v napjatém očekávání.

Ti, kdo měli štěstí, že byli poměrně daleko, natahovali krky, aby jim nic neuteklo. A ti, co se nacházeli naopak nebezpečně blízko, maskovali

svůj zájem naprostou nehybností a situaci obhlíželi přes přimhouřená víčka.

Porter však nedostal příležitost předvést, co se naučil při pouličních bitkách.

Gorila po něm letmo a bez zájmu přejela zlatavými duhovkami a otočila se k lůžku na druhé straně uličky.

„Hej ty!“

Zatřesení s konstrukcí málem shodilo horního nocležníka na podlahu.

Porter překvapeně zamrkal. Že by měl takové štěstí?

„No co je?“ zamumlal rekrut ze spacáku. Slabě se zavrtěl, jako by se probíral ze zvlášť zajímavého snu.

Ze lži ho ale usvědčovaly oči, které mu pod pevně semknutými víčky poletovaly splašeně sem a tam.

„Zaparkuj jinde!“ zahučel nařvanec a ohnul se v pase.

Hubeňour váhavě zamžoural po hororové figuře, která se nad ním tyčila jako nakloněný mrakodrap.

„Já tu byl první,“ vyhrkl nepřesvědčivě.

„Vysmahni!“

„Dobře, dobře... hlavně klídek!“

Rekrut vyskočil, v horečném spěchu shrábl své věci do náruče a pakoval se co nejdál. Než však přehopsal na opačnou stranu ubikace, polovinu výstroje poztrácel.

Nikdo se nezasmál.

Bylo to jistější.

Svalovec šoupl vak pod postel a s rukama za hlavou se uvelebil na holé matraci. Aniž by někomu věnoval špetku pozornosti, zavřel oči.

Porter se spokojeně a se skrytou úlevou natáhl.

Místností se znovu rozproudil bzukot polohlasných komentářů.

Měli by spát a ne kecat... napadlo ho.

Úvahu však nedokončil.

Usnul.

Úsvit byl pořád daleko, když se dveře baráku pootevřely. Dovnitř se tiše protáhly tři postavy, v načervenalém bojovém osvětlení byly zřetelné pouze jejich tmavé obrysy.

Jeden držel v každé ruce objemný váleček a druzí dva měli automatické pušky.

Rozhlédli se po ubikaci.

Prostřední přikývl. Cinkly uvolněné pojistky a dělbuchy se s boucháním kutálely po podlaze.

Uzavřeným prostorem otřásly exploze.

A než chvění stačilo odeznít, zaburácely zbraně.

Mezi nováčky, vytrženými brutálně z hlubokého spánku, vypukl nepředstavitelný zmatek. V mihotavých záblescích nepřerušované palby padali z postelí, výkřiky nefalšovaného zděšení zanikaly v ostrém rachotu, který trhal ušní bubínky.

Poslední slepé nábojnice zazvonily o podlahu, dva tři ječící hlasy se stydlivým zajíknutím zmlkly. Rozsvítilo se denní osvětlení a odhalilo chumel šedesáti polonahých postav krčících se mezi patrovými lůžky. Vytřeštěná bělma hovořila za vše.

Z útočníků se vyklubali dva desátníci a seržant v maskáčích.

„Vítáme vás v našem klubovém programu, opičáci,“ řekl seržant a vystoupil z oblaku modravého dýmu. Oba instruktoři sklonili pušky k podlaze. „Brzy bude ráno, takže máte dlouhých deset minut na to, abyste se umyli, oblékli, uložili si věci do skříněk a uklidili tenhle hnusnej bordel!“

Bez dalšího vysvětlování odešli.

Lítačky za nimi s prásknutím zapadly.

Mezi rozespálými rekruty jako by vybuchla další bomba.

Všichni se navzájem snažili překřičet, strkali se, zakopávali jeden o druhého, nadávali a někteří se málem servali. Jen málokomu se v tom šílenství povedlo alespoň přijatelně obléct a bez skládání narvat zmuchlanou výstroj do napohled nedostatečných skříněk. Nikdo na ranní hygienu ani nepomyslel, o jakémkoli úklidu nemluvě.

Určených deset minut bylo v tu ránu pryč.

Instruktoři vpadli do ubikace na sekundu přesně. Tentokrát jich však bylo rovných pět.

„Póóózor!“ řvali. „Vztyk, kurva! Hejbejte se!“

Rekruti se snažili, opravdu, ale vojenský dril pro ně byl velkou neznámou.

Seržant přiskočil k příliš pomalému nováčkovi jako šelma, popadl ho surově za krk a vytáhl do předpisového postoje.

„Ještě než samotný povel uslyšíte, kadete, už má být vykonán!“ hulákal ze vzdálenosti tří centimetrů do strachy zeleného obličej.

„Jenom tak přijímačem možná prolezete a příliš mě nenaserete! Rozumíte?!“

„Á...ano.“

„Ano co?! Odpovězte!“

„Ano, pane, rozumím!“

Seržant vyšponovaného nebožáka pustil a vrhl se s rykem po jiné oběti. Instruktory řádili jako zběsilá tornáda, takže dvacet sekund po jejich vpádu již všech šedesát rekrutů stálo vzpřímeně a ani se nehnulo.

„Co ty ruce?!“ ječel pomenší, ale šlachovitý desátník na o hlavu většího rekruta. „Nemávejte s nima! Přitisknout na švy kalhot! Je to složitě?!“

Nováček se třásl, oči vypoulené, vystoupilý ohryzek mu poskakoval nahoru a dolů jako špatně upevněné závaží.

„Roztahaný jako barový štětky!“ ohodnotil seržant jejich výkon. „Pamatujte si, ušáci; pokud je veleno do pozoru, ať jste kde jste - válíte si šunky, mydlíte si koule, nebo si honíte flaxu na hajzlu - všeho okamžitě necháte, nadsvětelnou rychlostí se připrčnete ke svému bidlu a vyrovnáte se na pravého s rozestupy na loket. Ten, co chrápe dole - doprostřed a ten, co si užívá efektní vyhlídky - ke kraji. Pochopili?! Proved'te!“

Zatímco desátníci úmyslně rozhazovali výstroj po celé ubikaci, seržant s rukama za zády kroužil středem místnosti. „Do dokonalosti máte daleko, ale to se časem vytříbí.“

Sledovali ho očima.

„Nečumte, kde co lítá, přímo hled'!“ zařval instruktor rekrutovi na konci řady do ucha.

Seržant došel k nováčkovi u vchodu a pohlédl mu zblízka do zpoceného obličej.

„Jméno!“ vyštěkl, aniž se namáhal shlédnout na jmenovku rozepnuté blůzy.

„Kadet Fisch, pane!“ vyhrkl rekrut.

„Hmm...“ odměnil ho zamručením seržant. „Vaší povinností, kadete, bude velet, kdykoli do ubikace vstoupí šarže. Jasně?“

„Ano, pane!“

„Jsem rád, že chápete alespoň elementární základy. Ovšem, tohle je nemyslitelné!“ Seržant nakopl několik věcí z té spousty, co se povalovala po podlaze. „Chápu, že se toho musíte spoustu naučit, proto jsem já i ostatní instruktoři velice mírní. Ale jen pro dnešek!“

Varovně zdvihl prst a rozhlédl se po rekrutech. „To se netýká velitele čety.“

Popošel pět kroků a otočil se.

„Až ho poznáte, pochopíte, že výcvikové středisko zde v Cebrenii není pro vás.“

Instruktor s obličejem poznamenaným starými jizvami se jakoby důvěrně naklonil k poslednímu nováčkovi vlevo. „Je profík, stahuje kůži zaživa.“

„Pro tuto chvíli máte před sebou tři úkoly,“ řekl seržant a za postupného zdvihání prstů je vyjmenovával. „Uložit osobní věci, ustlat a obléknout se. Předpisová ústroj je: boty, kalhoty, tričko a blůza. Kdykoliv vystrčíte prdel z baráku, budete mít na hlavě naraženou čepici. Nemusíte jí nosit pouze v jídelně a na vlastní ubikaci - jinak vždy a bez výjimky. Jestli ne, osolím vás tak, že se z toho nevzpamatujete. Časový limit je opět deset minut, tak se začněte konečně snažit.“

Cestou ke dveřím se obrátil k Fischovi. „Po mém odchodu velte!“

„Volno!“ zakřičel kadet a nováčci se vrhli do práce.

Málokdo věděl, jak na to, proto se veškeré snažení zvrhlo spíš v chaos než cokoli jiného.

Vytřeštěná bělma, uštvané výrazy, strach smíšený s nápirem adrenalinu, vztek, pot a zběsilé bušení srdce.

Instruktoři se přitřítli jako zdivočelé stádo.

„Vztyk! Pozor!“ ječel Fisch bezmocně do panujících vřavy.

Vyrovnat se jim povedlo o poznání rychleji, ovšem poddůstojníci nebyli spokojení ani trochu.

Za zuřivého ryku vyházeli každou skříňku, matrace z postelí navršili na velkou hromadu uprostřed místnosti.

„Čí jsou tyhle hadry?! Takhle si představujete složenej erár?!“

„...vaše mámy by z vás blily!“

„...stojíte za hovno, jeden jako druhý!“

„...jste natvrdlá banda kříplů! Idioti z ústavu by to zvládli líp! Znovu!“

Neměli nejmenší ponětí o tom, v kolik je střelba a dělbuchy vyburcovaly, ale příští tři hodiny rozsekané do zlomků plných spěchu, střídaných se zběsilými nájezdy instruktorů, se zdály nekonečné. Málodko si však v té vřavě, smršti proklínání a důmyslných urážek uvědomil, že se DI (Drill Instructor - vojenský výcvikový instruktor) nikoho z rekrutů fyzicky ani prstem nedotkli. Atmosféra záměrně navozeného stresu a vybičované paniky nedovolila vzniknout jediné racionální myšlence.

„Jak vás vůbec napadlo hlásit se k mariňákům, když nezvládáte nejjednodušší úkoly?!“ štěkal seržant jako smyslů zbavený. „Vsadím se, že si, vy chudáci, bez pomoci neutřete ani prdel!“

„Vylízení teplouši bez mozků, co to děláš za pár centů starejm dědkům v podzemce!“ soptili desátníci. Chrlili nadávky s obdivuhodnou fantazií a málodky se opakovali.

Žádný rekrut neunikl spršce zuřivého ryku a slin z bezprostřední blízkosti.

„Porodily vás děvky a zapoměly spláchnout do hajzlu! Co je to, kurva, s váma? Nechcete snad prolízt tímhle podělaným víkendovým kursem pro ubožáky?!“

„Chceme, pane!“ odpověděli sborem.

„Tak se do toho pořádně opřete! Toužím vidět snahu, zobani! Nic víc! Deset minut!“

Teprve když svítalo, naučili se, jak těch několik vcelku jednoduchých úkonů zvládnout v instruktory požadované kvalitě.

Seržant přešel pohledem po vzorně vyrovnaných rekrutech, kteří hleděli do prázdna s patřičně tupými výrazy.

Normální den ještě ani nezačal a oni už byli na dně.

Ubikace uklizená, původní nepořádek zmizel, deky a spací pytle přímo zařezávaly. Trocha nedostatků se dala vytknout osobním věcem, ale seržant z letité zkušenosti věděl, že po dvou dnech nepřetržité buzerace budou lézt i po stropě, pokud se jim to přikáže. Na pořadu dne

je čekaly důležitější úkoly než skládání výstroje do bezchybných komínků.

„Za pět minut nástup na snídani!“

Instruktoři nechali venku nastoupit šedesát příslušníků nové čety do trojstupu a rychlým poklusem vyrazili ke vzdálené budově jídelny.

„Po dobu kursu se nebudete z místa na místo přemísťovat jinak než během ve tvaru,“ informoval je seržant. „Na obyčejnou lidskou chůzi rovnou zapomeňte, jasné?!“

„Ano, pane!“ zařvali udýchaně.

Snažili se zachovávat dusavý rytmus jednotného kroku, ale moc se jim nedařilo. Většinou o sebe zakopávali a někteří i padali.

„Vyrovnat, vyrovnat!“ ječeli desátníci a kroužili kolem útvaru jako žraloci.

Po dvoukilometrovém přesunu vpadli do automatické výdejny stravy.

Porter, který se ocitl někde uprostřed, popadl tác a vrchovatě si ho naložil proteinovou kaší, včerejším pečivem, pár kousky sušeného ovoce a navrch přidal vakuově uzavřený kalíšek s umělým mlékem. Vmáčkl se na volné místo u dlouhého stolu a pustil se do jídla.

Házel do sebe jídlo ve spěchu, neloudal se. A nebylo to jenom hladem, který mu drásl vnitřnosti.

Tušení ho nezklamalo.

Sotva si poslední nováček sedl, dávno najezení instruktoři naházeli zbytky do odpadních šachet a hnali je z jídelny.

„Vztyk, odchod! Dělejte, pohyb! Hej ty tam, hošane, seš nahluchlej?! Okamžitě padej ven! Kdo se nestihl najíst, jeho smůla! Vypadněte!“

Porter si nacpal plnou pusou lepkavé kaše, popadl do ruky pečivo a hnal se před budovu. U dveří mu však instruktor vyrazil rohlíky z ruky.

„Odsud se nic neodnáší!“ zasyčel.

K jídelně mezitím dorazila jiná četa vyplašených rekrutů. Porterova jednotka se bleskově vyrovnala a poklusem vyrazila zpět. Nevrátili se však na barák, ale instruktoři je odvedli na čtvercový buzerák sevřený mezi přízemními ubikacemi, kde je nechali stát čelem k zastřešené tribunce. Díky husté oblačnosti se slunce neukázalo, štiplavá zima pronikala skrz tenké uniformy, takže se rekruti za chvíli třásli zimou a sotva potlačovanou nervozitou.

Takhle si svůj nástup k armádě nepředstavovali.

Náboráři o podobných uvítacích procedurách zarytě mlčeli.

Hajzlové!

Porter se pro sebe nechtěně usmál.

Bylo vážně dobře, že neměl žádné iluze.

Hodil očkem po Drobečkovi, který stál řadu před ním. Maličko shrbený, svalnaté ruce volně spuštěné podél těla, nacpaný do vysloveně nepadnoucích maskáčů, jejichž švy začínaly na několika místech povolovat. Tvářil se stejně zachmuřeně, jako když se včera večer objevil, což v jeho případě byl asi běžný a nicneříkající výraz.

V napjatém čekání ubíhaly minuty, šedivé mraky letěly jako nařasená pokrývka nad plochou krajinou.

„Přichází velitel, póóóor!“ zařval seržant, až rekrutům naskočila husí kůže. „Četóóó, přímo hled’!“

I instruktoři se vyšponovali do předpisového postoje.

Zprava nakráčel vysoký voják v perfektně padnoucí bojové uniformě a stoupl si pod stříšku tribuny. Chladným pohledem očí barvy bouřkové oblohy si nastoupenou jednotku uvážlivě přeměřil.

Dával si načas.

Ostře řezaný, nijak hezký, přesto souměrně tvarovaný obličej. Čapka naražená na krátce zastřížených prošedivělých vlasech, dvě souměrné hvězdicovité jizvy na tvářích. Rovný jako pravítko, nemilosrdnost z něho jen číšela.

Dokonalý obraz dokonalého vojáka.

Aniž by pronesl slovo, nastoupení rekruti pochopili, že je čekají velmi krušné hodiny a možná i dny. Pokud je přežijí.

O čemž mnozí začali pochybovat.

Porter si bezhlesně povzdechl.

„Jsem vrchní seržant Brackett, ale oslovovat mě budete za všech okolností vždy pane!“ řekl a jeho hlas se zvukně rozléhal mezi baráky.

„Jsem velitelem vaší výcvikové čtyř Echo. To znamená, že budu jediným Bohem, kterého smíte vyznávat, bezvýhradně poslouchat a zcela jistě nenávidět!“

Udělal odmlku a sestoupil z tribuny. „Protože pouze opravdová a palčivá nenávisť k mé osobě vás dokope k úspěšnému zakončení přijímače. Takže si ji v sobě hýčkejte a živte, jinak to rovnou zabalte!“

Postavil se před první řadu. „A to si pište, že se postarám, aby minimálně polovina z vás, cucáků, během následujících šedesáti dní odpadla! Ujist'uji vás, že se o to budu snažit ze všech sil. Nemíním pustit do bojových družstev neschopný povel. Koho neuznám, ten bude přeřazen do standardního pěchotního kursu, který by zvládl absolvovat i jednoonohej mrzák. Pamatujte si; bigoši jsou v každé armádě tou nejposlednější štací!“

Jestli měl v úmyslu tímto způsobem vybudit nějaké nadšení, to Porter netušil. Odjakživa mu byly nabubřelé proslovy proti srsti, takže i tento pouštěl jedním uchem dovnitř a druhým zase ven.

Vrchní seržant Brackett studoval nehybné tváře rekrutů.

„Nechápu, proč vždycky dostanu ten nejhnusnější odpad!“ Potřásl displejem elektronického záznamníku, který držel v pravé ruce.

„Během noci jsem prostudoval vaše složky a musím říct, že se mezi vámi najdou vydařené kousky...“ Náhle se zarazil a vrhl se k nováčkovi, který neopatrně zaškubal rty.

„Je tu snad něco k smíchu?!“ zařval hrozivě.

„Ne, pane!“ vyhrkl rekrut vyděšeně.

„Nahlas, neslyším vás, kadete Vtipný!“

„NE, PANE!“

„Vážně? Podělíte se s námi ostatními o svůj inteligentní humor? Vaše jméno?!“

„Pane, kadet Longer!“ Mladík zesinal. „Promiňte, nic se mi nezdálo veselé, pane!“

Vrchní seržant se nebožákovi podíval do očí takovým způsobem, jako by mu je chtěl vyrvat z důlků. „Příště se už nikdy blbě netlemte, rozumíte?!“

„Pane! Provedu, pane!“

„Co provedete?!“

„Pane! Nebudu se nikdy blbě tlemit, pane!“

Brackett pokračoval v chůzi, jako by k žádnému přerušení nedošlo. Letmo mrkl na displej. „Kupříkladu takový Solenski.“

Zastavil se a znovu se rozhlédl po šedesáti postavách, které před ním stály vyšponované v naprosté nehybnosti.

Neozval se ani hlásek.

Jen marsovský vítr kvílivě sténal v konstrukcích výcvikových věží.

„Podívejme se, je tu vůbec někdo takový?“

„Solenski, zahlaste se!“ vyštěkl Brackettův zástupce.

„Tady, pane,“ řekl váhavě rekrut nedaleko Portera.

„Děkuji, že mě berete na vědomí, kadete,“ pronesl vrchní seržant nebezpečně potichu. „Máte nějaký problém? Špatně slyšíte? Ve zdravotní kartě nic takového uvedeno není!“

„Ne, pane! Všechno je v pořádku, pane!“

„Budu si vás pamatovat. Seržante?“

„Ano, pane?!“

„Postarejte se, aby se podobná nedorozumění ze strany toho nedoslýchavce neopakovala. Samozřejmě po večerce.“

„Jistě, pane. Provedu!“

Velitel Brackett zapátral v obličejích, které se snažily zírat do prázdna. „Je to s podivem, ale většinou jste zde tací, co se přihlásili dobrovolně. Najdou se ovšem mezi vámi skvrny, které sem zavál zprasený život, nebo jak tomu chcete říkat. Namátkou třeba kadet Porter!“

„Zde, pane!“

Pár kroků, a byl u něj.

Přiblížil se a z dechu mu byla cítit ovocná žvýkačka. „Vy vlastně ani netušíte, kde jste se to ocitl, že? Vyrýpli vás ze smradlavého měsíčního krtince a hodili rovnou sem. Bez ptaní, co?!“

„Neměl jsem na výběr, pane.“

Vrchní seržant Porterovi upřeně zíral do očí ze vzdálenosti pouhých pěti centimetrů.

„Vy ani nevíte, co to námořní pěchota znamená. Nemáte potuchy o její historii a tradicích!“

„Zatím ne, pane.“

„Uniká mi smysl, ale nejste první případ, který se mi připlétl pod ruku. Budu upřímný: Bytostně nesouhlasím s tím, že jste lacině zdrhl zaslouženému... osudu. Nemohu s tím ovšem nic udělat. Je mi z vás na blití, kadete!“

„Počítal jsem s tím, pane!“ vyhrkl Porter dřív, než si uvědomil, co se mu dere na jazyk.

„Jistě,“ přikývl vrchní seržant, jako by s ním souhlasil. „Speciálně na vás se zaměřím.“

Vyvolal na displeji jinou položku. Pak sjel pohledem Porterovu atletickou postavu od hlavy až ke špičkám.

„Hodně času v tělocvičně? Spousta natahaného železa a spolykaných podpurných preparátů? Prý je to dneska zase v módě.“

„Nikdy jsem aktivně nesportoval, pane,“ odmítl Porter a civěl dál nad seržantovu hlavu.

„Vážně? Váš fyziologický profil hovoří o něčem jiném.“

„Čistá příroda, pane.“

„Nevěřím. Co to je; chemie, genetika?“

„Nic, pane! Běhal jsem z čiré nutnosti jenom párkrát, a vždycky mě při tom honili policajti, pane!“

Vrchní seržant Brackett hodil očima kolem sebe, aby se přesvědčil, jestli se někdo náhodou nesměje.

Ale i ti nejpomalejší se učili.

Nastoupené šestiřadí se tvářilo, že je hluché.

S mírným zklamáním v dravčím obličejí se Brackett obrátil zpátky k Porterovi, který zachoval kamenný výraz.

„Teprve se ukáže, jak na tom jste doopravdy!“

Poodstoupil a dal si ruce v bok.

„Wheeler!“ vyštěkl.

„Zde, pane!“ zahučel svalnatý obr.

„Co jste vůbec zač?“

„Je to v mé složce, pane.“

„Nechcete komunikovat, kadete? Se sto padesáti kilogramy živé váhy vám nedávám víc jak dva dny. Buď stihnete odlézt po svých, nebo odsud poputujete v penálu. Nemáte nejmenší šanci stát se mariňákem!“

„Uvidíme... pane.“

„To ano,“ přisvědčil velitel čtyř bezmála rozverně. S nakrčeným obočím zaregistroval trhající se Wheelerovu uniformu.

„Seržante?!“

„Ano, veliteli?“

„Zařídíte, aby tenhle vychrtlík nafasoval nové maskáče. Nedáte na výstrojním pokoj, dokud z těch líných pitomců nevydupete uniformu, která bude odpovídat jeho tělesným proporcím!“

„S potěšením, pane!“

Vrchní seržant se vrátil před nastoupenou jednotku.

„Naservíruju vám to jednoduše, slečinky. Šedesát dní bude o maximální fyzické a duševní zátěži. Rovnou zapomeňte na různé fajnové vymyšlenosti, které jste možná viděli v holovizi. Budete dřít,

dřít a zase jen dřít; a nic jiného než vlastní ruce a nohy k tomu nepotřebujete. Jestli máte v hlavách alespoň špetku rozbředlého mozku, vykašlejte se na něj a dejte mu švihem prázdнины. Tady by vám jen překážel. Tenhle kurs je vstupní pekelná brána a tou musíte prolézt, jestliže chcete dál. Jinudy cesta nevede.“

Přešel pomalu podél první řady. „Stanu se vaší nejhorší noční můrou. Dokud nebudete potit krev a pochcávat se hrůzou, jakmile zahlédnete můj stín, nedám vám na okamžik vydechnout. Oddělím zrno od plev a z toho zbytku vydestiluji základ, z něhož se stanou noví příslušníci bojových týmů. A protože mariňákovo krédo je tvrdost a maximální odolnost, soustředím se při výcviku právě na tyto aspekty. Z vlastní zkušenosti kašlu na nespolehlivou podporu letectva, tanků, dělostřelectva a dalších pravidelných jednotek. Většinou totiž budete vysazeni v zoufale malém počtu na neznámém území a pouze s tím, co si sami ponese s sebou. To je totiž úděl, který vás v budoucnosti čeká - a já vás na něj připravím. Obsáhlejší technické znalosti a jiné odborné dovednosti získáte v programech, jež navazují na tento. To se však týká pouze těch nejlepších, co propadnou jemným sítím. Mé rozhodnutí je konečné a proti vyloučení z výcviku neexistuje odvolání. Všechny metody jsou legální, a pokud byste snad usoudili, že ne, dokážu si je na jakémkoliv stupni velení obhájit.“

Na pár sekund se odmlčel a nechal vytratit ozvěnu svého hlasu. „Momentálně se namáhám jenom proto, aby i ti nejtupější pochopili, že vás zničím. V dalším běhu totiž přijde jiná banda stejně neschopných blbečků a vše se zopakuje nanovo. Vtlučte si do těch prázdných škopků, co nosíte pro ozdobu na krku, primitivní pravidlo: Jedinec bude trpět za ostatní a celá četa to odnese za toho posledního. Naučte se pracovat, žít a dýchat jako tým, jinak nepřežijete. Pro individualismus není u mariňáků místo! A abyste se zahřáli, dáte si na seznámení mírných deset kilometrů zrychleného přesunu. Dnes ještě bez zátěže. Seržante!“

„Pane?“

„Povedete dopolední zaměstnání.“

„Provedu!“

Zástupce velitele předstoupil před jednotku. „Četo, póó-zor! Do trojstupu nastoupit, teď!“

S tichým vrčením předjelo automatické vozítko. DI otevřel kontejner a na světle se objevila spousta zvláště vyhlížejících vest.

Seržant jednu z nich zvedl do vzduchu. „Protože mnozí z vás pocházejí ze světů, kde je gravitace rozdílná od standardní pozemské, a byli by tudíž proti ostatním zvýhodnění nebo naopak znevýhodnění ve svém přirozeném fyzickém fondu, budete všichni při výcviku nosit jako součást uniformy tyto na míru uzpůsobené neprůstřelné vesty. Jelikož je kapacita speciálních tréninkových hal a ploch s uměle regulovatelnou tíží nedostatečná, tato jednoduchá pomůcka zajistí, že podmínky výcviku budou pro každého zhruba stejné.“

Instruktoři vyvolávali rekruty podle jmen a přidělovali jim jejich nové výstrojí doplňky.

Porter si vestu oblékl, sepnul magnetický šev a zahýbal rameny.

Nezdála se mu nijak těžká. Však byla také poměrně tenká; pouze dorovnávala rozdíl mezi umělou měsíční a paradoxně nižší marsovskou gravitací. Oproti tomu jiní nováčci měli větší smůlu; v těch svých vypadali jako obtlouští paňácové.

Vyrazili na okruh. Seržant vedl a pět instruktorů v teplákových soupravách je po stranách doprovázelo. Porter srovnal krok, prohloubil dýchání a pravidelně pracoval rukama. Neměl o správných vytrvalostních návycích ani ponětí, přesto se odkudsi vynořil instinktivní pocit, že to, co dělá, je správně. Vážně pochyboval o své výdrží zvládnout deset kilometrů - vždyť tolik snad vcelku nikdy ani neušel.

Přesto si umínil, že se hned na začátku nevzdá.

Nepodělá se z hromady naučených keců a výhružného zupáckého pořvávání.

Ukáže tomu namyšlenému zmrdovi, že ho jen tak nerozhodí.

Rekruti se dopotáceli k ubikaci polomrtvů.

Splavení, ztrhaní a hvízdavě oddechující, skoro v posledním tažení. V okamžiku, kdy se zastavili, se až na pár výjimek vysíleně svalili na studenou zem.

„Vztyk, postavte se!“ hulákal seržant, který se ani nezadýchal. „To je nejhorší, co můžete udělat, pitomci!“

Porter se dlaněmi opřel o kolena, aby neupadl. Ramena ho nesnesitelně bolela, plíce pálily, jako by plavaly v tekutém ohni, svaly na nohách spíš připomínaly víchrem rozevlátou papírovou drť.

Namáhavě zachrčel, před očima mu vyskočil závoj duhových kruhů. Marsovský svět se točil na zběsilém kolotoči.

Vrchní seržant Brackett na ně čekal.

Zlomyslně sledoval, jak desátníci přihnali poslední skupinku opozdilců.

„Vyrovnat, vyrovnat!“ povykovali svěží instruktoři.

„Snad vás trocha pohybu neodrovná? Limit pro deset kilometrů s plnou polní je třicet minut, vy jste okruh zmákli za čtyřicet devět. To je nejstrašnější výkon, jaký jsem za posledních pět let zažil. Má někdo zájem se rozloučit? Je to snadné: Stačí nahlas prohlásit: ‚Končím!‘ a je po trápení. Hned, jak to dostanete přes pysky, jste v klidu.“

Kroužil mezi chvějícími se rekruty. „Máte to zapotřebí? Zdravotníci dva odvezli na ošetřovnu, ti se rozhodně nevrátí. Chcete je následovat? Zvažte to!“

Když se žádný z rekrutů neozval, zlehka škulbl rameny. „Dobře.“

Na okamžik se podíval do Porterových krví podlitých očí, ale nic neřekl.

Došel na konec třetí řady. „Kadet Wheeler!“

„Zde, pane,“ ozval se svalovec. I přes vestu s obrovskou zátěží vyhlížel vysloveně odpočatě. K prasknutí našponovaná vojenská blůza námahu nevydržela a pod rameny se mu roztrhla. Z roztřepených švů lezly dlouhé nitě.

„Jak se vám to líbilo?“

„Ušlo to, pane,“ zabručel.

„Máte patnáct minut, abyste se dali dohromady!“ vyštěkl Brackett a o Wheelera se dál nestaral. „Během dopoledne dofasujete výstroj, která vám nebyla vydána včera, a potom vás čeká slavnostní oběd na uvítanou. Máte štěstí. Velte rozchod!“

Jeho zástupce vystoupil dopředu a chraptivým povelům vyčerpanou četou rozpustil.

Dovlekli se na ubikaci, a aby nerozházeli pečlivě ustlané postele, většina rekrutů si raději sedla na podlahu. Každá minuta odpočinku se hodila. Oběd bude taky fajn. Mnohé napadlo, že úvod jejich armádní

kariéry přece jen nebude taková šílenost, jak se jim ten Starej Zmrd snažil namluvit.

Pes, který štěká, prý nekouše.

Z oběda se vyklubala slavnostní hostina.

Beze spěchu nastoupili k výdeji stravy a mohli si nabrat jídla, kolik chtěli. Byly pro ně nachystány hory vydatných sojových steaků, ve sklenících pěstovaných brambor a míchané zeleniny. Hektolitrové zásobníky přetékaly pěti druhy ovocných džusů. K mání byly dokonce šťavnaté energetické tyčinky a instantní zmrzlina jako zákusek. Vojáci stálého stavu se na rekruty tvářili vlídně a ochotně nabízeli porce navíc.

Vedle Portera, který se s chutí pustil do šťavnaté náhražky masa, se vecpal Wheeler. Měl sice nové maskáče a vrchovatě naložený tác, ale obličej se mu stahoval do nevrlého výrazu.

Porter se odsunul, aby obrovi uvolnil víc místa, ale za svou snahu se nedočkal ani náznaku díky.

Hovado! pomyslel si zuřivě a raději polkl další pořádné sousto.

Po skoro dvoudenním hladovění by podobných porcí spořádal několik.

Však si hodlal dojít pro nášup.

„Nežer!“ zaslechl ve slastně hltavém rozpoložení.

Málem mu zaskočilo.

Udiveně zvedl hlavu od vařené zeleniny a zjistil, že se utápí ve Wheelerových nazlátlých duhovkách.

„Co... cože?“ utrl se nechápavě.

„Slyšels,“ zamumlal svalovec a odvrátil se.

Porter ztratil schopnost odpovědět. Tak byl zmatený.

Už chtěl ostře odseknout, když si překvapeně všiml, že Wheeler ukousl pár střídmých soust a zbytek své obrovské porce hodil do odpadní šachty uprostřed stolu. Pak se zvedl a vyšel z jídelny.

„Blázen,“ podotkl rekrut, co se jmenoval Poggy, ale kterému se podle výrazných protáhlých rysů začalo říkat Lišák.

„No, nevím,“ utrousil Porter nejistě a podrbl se na temeni. Stále si ještě nezvykl na pocit bez vlasů.

„Mohlo by to bejt k něčemu?“ naklonil se k němu Poggy, zatímco se rekruti kolem filtrovali jako o závod.

„Tady není nic jisté, Lišáku.“

Porter se náhle rozhodl. S lítostí popadl táč a hodil ho do odpadu. Rychle, aby se nerozmyslel, vyběhl ven na studený vzduch.

Poggy se za ním díval a nakonec zavrtěl hlavou.

„Sakra, mám hlad, že bych brečel,“ ušklíbl se hořce a odsunul načatý oběd co nejdál od sebe.

„Hej, ty!“ zavolal na něho voják zastávající funkci dozorčího, když se klátivou chůzí loudal z budovy. „Už nebudeš?“

„Ta hnusná šlichta se nedá žrát,“ odsekl našťvaně.

V. KAPITOLA

Zvraceli.

Napůl strávené zbytky vydatného oběda vyvrhovali podél okraje šterkové cesty nebo pod nohy, ohavně páchnoucí žaludeční šťávy zaneřádily propocené uniformy. Z nosů, úst lapajících po dechu, se jim táhly provazce slin a z očí tekly slzy. Zlomení urputnou křečí se mnozí navzájem podpírali a pomáhali si při každém kroku.

Byla to jejich jediná šance.

Měli za sebou osm kilometrů běhu a dalších sedm je čekalo.

Vrchní seržant Brackett, který vedl žalostný útvar, se za nehybnou maskou určitě královsky bavil. Jen co se poslední nováček narval k prasknutí, nechal četú Echo seřadit a se zlomyslným úsměškem je seznámil s programem odpoledního zaměstnání.

Snadný patnáctikilometrový běh, překážková dráha, posilovací cvičení.

Porter na tom byl lépe než většina. Píchalo ho sice ostře v levém boku, nohy se mu občas podlamovaly, ale nic jej nenutilo zvracet, břicho měl prázdné a lehké, vnímání jasné. Zapadl do pravidelného rytmu, švihal rukama, až ho bolela ramena, s pečlivou důsledností se nadechoval nosem a vydechoval ústy.

A prozatím to fungovalo.

Kdosi vpředu upadl a tváří se zaryl do načervenalého prachu.

Někdo ho přeskočil, jiní o něj zakopli. Nikdo se však nezastavil a nepokusil se ho zvednout.

Na to nezbývaly síly.

Snad ho lapiduši později seberou.

Podsaditý rekrut klusající vedle Portera, který se doposud držel, zakolísal a ohnul se v pase. Zprudka zafuněl, vydal tenký sten, chytil se za břicho a narůžovělý hustý šlem plný hrubých, špatně rozkousaných soust vyletěl v napěněném proudu ze zkroucených úst a postříkal záda, kalhoty a boty nováčka před ním.

Porter odvrátil hlavu. Špatně ten pohled snášel.

Kluk přidušeně zachrčel a zpomalil.

Byl ve finále, končil.

Wheeler klusal s takovou lehkostí, že i vrcholově trénovaní instruktoři po něm pokradmu pošilhávali. Neuvádělo je v údiv několik

statečně se držících šlachovitých rekrutů, kteří měli pro vytrvalost evidentní dispozice. Překvapoval je rozložitý svalovec, který byl jejich absolutním protikladem. Podobný tělesný typ neměl, podle jejich bohatých zkušeností, při déletrvající zátěži šanci uspět, jenže on bez viditelné námahy držel krok a spíš se nad zemí vznášel, než aby po ní běžel.

Za syčivého hekání minula četa značku desátého kilometru, stočila se na trasu vedoucí k základně, přetrpěla zbývajících pět tisíc metrů a konečně zarazila před ubikacemi.

„Určitě to tušil!“ ucedil Lišák Poggy, zatímco svěšenou hlavou pohupoval těsně nad koleny. Hubený hrudník mu namáhavě poskakoval.

Porter, který si utíral obličej rukávem, slabě přikývl.

„To jo,“ zamumlal přidušeně a vyplivl lepkavý chuchvalec slin. Opona jiskřivých teček se rozplývala, svedl již zaostřit na nejbližší okolí.

„Nemluvit!“ zaječel instruktor.

„Neplivejte,“ nabádal je jiný. „Zbavujete se tím tekutin. Sliny a hleny raději spolykejte.“

„Kdopak to zařizne?“ zeptal se vrchní seržant Brackett.

Rekruti zmoženě zírali jeden na druhého.

„Já!“ vyhrkl kdosi. „Kadet Ponds, pane!“

„Vystupte!“

Rekrut předstoupil před jednotku.

„Vážně?“ Velitel čety naklonil hlavu na stranu. „Byli tu i horší než vy.“

„Chci pryč, pane. Upsal jsem se kvůli rodinné tradici, táta i děda bývali mariňáky. Jenže tohle prostě není pro mě, vím to.“

„Rozumný postoj, kadete Ponds. Běžte se umýt, převléct a sbalit věci.“

Rekrut zasalutoval a zmizel na ubikaci.

„Jste halda prasečího hnoje!“ prohlásil s despektem seržant. „On alespoň přiznal, že nestojí za zlámanou grešlí, ale vy lžete sami sobě a - což nesnáším ze všeho nejvíc - i mně!“

Zlověstně se zamračil.

„Slibuji, že dnešní den neskončí, dokud nedostanu dalšího odpadlíka. Četo, pozóór! Vpravo v bok! K překážkovému areálu, pokluséem v klus!“

Další tři hodiny se intenzivně seznamovali se záludností obyčejné výcvikové dráhy. Šplhali po sítích a lanech, přelézali stěny, plazili se tunely a poli hustého žiletkového drátu. Překonávali nejrůznější zátarasy, skákali po kývajících se břevnech, přebíhali po úzkých lávkách. Padali a vstávali, okruh za okruhem. Střídali se po družstvech na jednotlivých stanovištích, polykali prach, pot a někteří i vlastní slzy. Čím byli vyčerpanější, tím se zkracovaly časové limity a vzrůstala náročnost.

Nejhorší byli všudypřítomní instruktoři, kteří megafony vytrvale ječeli a hulákali nadávky, povzbuzovali urážkami a jedovatými poznámkami, ryčeli hraným vztekem. Vše viděli a nic jim neuniklo. Seběmenší zaváhání ihned komentovali patřičnými výhružkami a sériemi cviků navíc.

„Vy tam!“ řval desátník, až membrána megafonu praskala. „Vlečete se jako chromý kurvy, všichni na vás musej čekat! Padesát kliků, hned! Počítám: Jedna... dva... tři...“

Potrestaní rekruti se po třiceti opakováních zhroutili, ale to už nemilosrdný desátník stál nad nimi a syčel jako prasklý ventil: „Měkouši! Jestli na to nemáte, táhněte do hajzlu! Vztyk!“

Postavili se.

„Máte na to, kadete?!“ zavyl instruktor megafonem nováčkovi do obličeje.

„Ano, pane!“

„Neslyším vás!“

„Ano... pane!“

„Tak se mi to líbí! Pět posledních znovu sektor cé, pohyb! Zbytek dvě minuty pauza!“

Porter ztratil pojem o čase, prostoru a sám o sobě. Přesto se záhadným způsobem udržel v pohybu. Kdyby nebyl naučený skrývat slabost, dávno by se vším praštil a zabalil to. Jenže vyhlídka na ponižující službu v tmavé a zmrzlé výspě kdesi na konci Galaxie ho prozatím vždy dokázala popohnat přes další z nekonečné řady rafinovaných překážek. Pochopil, že nejdůležitější je nezůstat poslední, protože ti dostávali od instruktorů dvojnásobný záhul. Nejvýhodnější

pozice byla kdesi uprostřed, kde nevyčníval. Když si však o minutu později uvědomil, že tohle je jen první den přijímače a před ním jsou plné dva pozemské měsíce stejného nebo horšího pekla, skoro se odporoučel do hluboké jámy, přes niž se právě snažil dostat.

Nakonec proběhl strmým úvozem, kde se při každém kroku bořil do hlubokého písku, vydrápal se na dva a půl metru vysokou bariéru a dorazil k desetimetrovému lanu.

„Nahoru, makejte!“ popoháněl DI vyplivané rekruty. „Kterej chcípák to nezvládne, je odepsanej!“

Porter se horko těžko vydrápal do poloviny a dál to prostě nešlo. Přepadla ho krize a on zůstal viset mezi šedivým nebem a kamenitou zemí. Křečovitě se držel, aby nespádl, vibrující svaly ztuhly a on nemohl nahoru ani dolů.

„Relaxuješ nebo co?!“ hulákal instruktor zespoda. „Tohle musíš vypíchnout! I tvoje vožralá máma by si vedla líp než ty!“

Neúmyslně cílená poznámka trefila do černého.

Porter zafuněl a najednou se hýbal. Překulil se na plošinu věže. S prchavým pocitem závisti zahlédl Wheelera, jak o tři lana dál šplhá hbitě k vrcholu. Rukama jako ocelovými svěráky přehmatával po ohlazeném provaze, vůbec nepotřeboval nohy, aby si pomohl. Vypracovaná předloktí, obrovské bicepsy, ramena a neuvěřitelně široké věčko zádočných svalů se pod novou, ale stále těsnou uniformou napínaly a hýbaly jako klubka živých hadů. Obratně seskočil a bez jakékoli viditelné námahy minul Portera, který se potácel k poslednímu úseku dráhy.

„Deset minut odpočinek!“

Zřítíl se jako podřátý, asi víc mrtvý než živý. Necítil ostré kameny, které se mu zarývaly přes tenkou látku do boku.

Všechno prý jednou skončí, a tak i vrchní seržant Brackett přerušil zaměstnání a nechal četu Echo odklusat k večeři. Před jídelnou rekruti půl hodiny čekali, než jim místo uvolní tři jiné, stejně zubožené jednotky, co tu byly před nimi. Skupinky špinavých postav se vynořovaly z budovy a rovnaly do pochodových útvarů. Uštvané

výrazy, krvavá bělma a propadlé tváře vypadaly jako masky prokletých duchů.

Menáž se skládala z obvyklé výživné kaše, sušeného ovoce a několika tablet koncentrovaných vitamínů a minerálů. Poučení předchodzí trpkou zkušeností se pouze zlehka najedli, o to víc však vypili energeticky vydatných tekutin.

Jenže utrpení nekončilo.

Po krátké přestávce je opět čekal zrychlený přesun. Tentokrát na pouhých pět kilometrů.

Stmívalo se. Mraky tmavly nastupující nocí a ostře profukující vítr nabral na síle. Podél cesty, kudy běželi, se ve dvacetimetrových rozestupech rozsvítila modrá poziční světla.

Snad aby nezabloudili.

Trčeli na ploše mezi baráky a zima se jim přes propoceně oblečení zakusovala do zdecimovaných svalů. Základnu zavalila bezhvězdná noc, ale oni se koupali v oslnivě bílém světle reflektorů, umístěných na stožárech v rozích buzeráku. Nekontrolovatelně se třásli, mnozí se kymáceli na pokraji bezvědomí. Polovina rekrutů se nenápadně podpírala, jinak by se rovnou skáceli.

Vrchní seržant Brackett si toho byl samozřejmě vědom, ačkoli na sobě nedal nic znát, když se znovu ptal, jestli je někdo nechce náhodou opustit. Nejprve se rozhostilo na pár vteřin hrobové ticho, ale poté hubený rekrut s velkýma modrýma očima zvedl ruku a odešel si spakovat. Velitel čtyř si dovolil mírně zklamaný výraz, utrousil jedovatou poznámku o tom, že to měli sakra snadné, a na závěr pronesl řeč, kterou dvakrát přerušil, když z osmnáct kilometrů vzdáleného letiště startovala nejprve zásobovací loď a o minutu později letka bojových strojů k nočnímu výcviku.

„Pro dnešek jsem s vámi skončil, slečinky,“ prohlásil uštěpačně. „Doufám, že jste si z toho něco pozitivního odnesli.“

Vyloudili ochraptělé: „Ano, pane!“

Jenže Starej Zmrd, jak ho někdo při posledním jídle důvěrně pojmenoval, jim nemínil věnovat ani to nejmenší zadarmo.

„V čase zbývajícím do večerky s vámi instruktoři projdou organizační opatření, zkontrolují úklid a uložení osobních věcí.“
Zatvářil se, jako by si na cosi důležitého vzpomněl. „Kadet Porter!“

„Zde, pane!“

„Po dobu přijímače se budou držet noční dvouhodinové dozorčí směny na ubikaci. Vy nastupujete jako první. Ještě před večerkou vypracujete jmenný rozpis pro celé období.“

„Ano, pane!“

„Je mi jedno, jak to provedete, ale bezpodmínečně vyžaduji, aby noční směny fungovaly a každý věděl, kdy nastupuje. Za to budete osobně zodpovědný, jasné?“

„Naprosto, pane.“ Porter neslyšně zaúpěl.

„Dobrá rada, kadete: Buďte maximálně objektivní.“

Porter chápal, o co jde. Brackett na něj tuhle povinnost hodil schválně. Ať totiž vyřeší systém služeb jakkoli spravedlivě, stejně ho bude spousta rekrutů nesnášet. Právě přišel o šanci zůstat neviditelným.

„Pane, provedu, pane!“ Snažil se nedat najevo, jak je našťvaný.

„Velte rozchod!“

„Četo, pozóór! Na ubikaci rozchod!“ zařval zástupce velitele čety.

Hodinu strávili nováčci ve stavu duševní netečnosti, kdy střídavě stáli u svých postelí nebo mechanicky skládali rozházené svršky. V bleskovém hledání navzájem promíchaných věcí se stávali přeborníky. Porter navíc sumíroval rozpis hlídek. Schválně nedostal k dispozici elektronický seznam čety, takže to znamenalo zjistit si jména všech rekrutů a naškrábat je do tabulek na obyčejných fóliích.

Místo spolupráce si občas vyslechl příval nadávek a neochotného odsekávání.

Byla to nevděčná činnost. Pochyboval, že úkol do večerky stihne.

Překvapil ho Poggy, který mu přinesl soupis dvaceti jmen.

„Proč to děláš, Lišáku?“ zeptal se Porter překvapeně, ale za pomoc byl vděčný.

Hubeňour pokrčil rameny a Fisch už ochraptěle ohlašoval vracející se instruktory.

Znovu vypukl zmatek.

Vrchní seržant prováděl poslední denní inspekci. S rukama založenýma za zády se procházel před vyšponovanými rekruty, ale u nikoho se nezastavil. Jedinou výjimku udělal u Wheelera, kterému zkoumavě zapátral v netečné tváři.

„Kadet Porter!“ vyštěkl.

„Zde, pane!“

„Nemáte pro mě něco?!“ Ani se po něm nepodíval.

„Pane! Vypracoval jsem rozpis služeb podle rozkazu!“

Brackett vyplněný arch pečlivě pročetl, dával si načas.

„Dnešní směna je obeznámená se svými povinnostmi?“

Porter sice netušil, na co se ptá, ale intuitivně předpokládal, že se to týká písemných instrukcí nad sklopným dozorčím stolkem u vchodu.

„Ano, pane!“ vypálil bez rozmýšlení. Zadržel dech, ale očima neuhnul od protější stěny ani o vlásek.

Vrchní seržant si naštěstí pravdivost jeho odpovědi neověřoval.

„Ujde, ale mohlo to být mnohem lepší, kadete. Postarejte se o jeho vyvěšení.“

„Provedu, pane!“

Naposledy sežehl nováčky pohledem. „Smrdíte, takže umýt a spát! Zítřek bude mnohem zajímavější, připravte se na to!“

Bez dalšího odešel.

Zástupce se na Portera pronikavě zadíval, ale nebylo jasné, co si myslí. „Velitel místnosti?!“

„Zde, pane!“ ozval se Fisch.

„Velte rozchod!“

„Rozchod!“ zamečel rekrut poslušně.

Instruktoři vypadli a nováčci konečně osaměli. Někteří se svalili rovnou tam, kde stáli, ostatní se alespoň zdrchaně doplížili těch pár kroků ke svým postelím.

Porter složil hlavu do dlaní.

Byl na dně.

Sotva zaregistroval, když si k němu Pogy přisedl.

„Když člověk nemůže, ve skutečnosti má ještě třetinovou rezervu,“ uslyšel z dálky Lišákův skřípavý hlas.

Namáhavě se vzchopil. „Tenhle pitomej blábol jsem už slyšel, takže se s ním jdi klidně vycpat.“

Hubený rekrut se ušklíbl. „Jsem v tom pinktlích jako ty, podívej ale na něho.“ Bradou trhl k Wheelerovi, který se mezitím svlékl do trenýrek, metodicky si složil věci a s ručníkem kolem krku se vydal do sprch. Pohyboval se lehce a uvolněně, jako by den strávil povalováním v rekreačním letovisku.

Mnoho očí ho pozorovalo.

Vztekle, se záští a nenávisť.

„Mutant,“ zabručel Porter rozmrzele, ale nemyslel to zle. Stále měl v živé paměti polední oběd.

„Bud' má zkušenosti, nebo je slušně informovaný,“ řekl Poggy, jako by mu četl myšlenky.

„Nejspíš,“ souhlasil Porter. Pohledem zabloudil k Wheelerově výcvikové vestě, která stála opřená o čelo postele. „Potěžkej jí.“

Lišák po ní zvědavě sáhl.

„Do prdele,“ zamumlal.

„Tak co?“

„Určitě hodně přes třicet kilo, možná i k padesáti. Moje má pět a stačí to, abych byl totálně odšťavený.“

Porter s úlevou shodil boty a kopl je pod postel. „Deset babek, že ho Starej Zmrd nedostane.“

„Moc si nefandi,“ dotkl se Poggy špičky nosu.

„Jestli všechny vyrazí, jedinej Drobeček tu zůstane.“

„Každopádně divnej pavouk.“

„To jo.“

Wheeler se vrátil čerstvě vymydlený a v čistých spodkách. Na vypracovaném trupu se mu leskly kapičky vody. Přehodil mokrý ručník přes věšák postele a posadil se.

Palanda zasténala.

„Dobytek,“ prohodil neurčitě a znechuceně si odfrkl.

Lišák s Porterem po sobě mrkli.

Mizivý počet rekrutů se odbelhal do umývárny, ale převážná část jich už ležela a zjevně se nemínila hnout. Mnozí se ani nesvlékli z oblečení, ve kterém se celý den potili a váleli v prachu. O zaschlých skvrnách, kdy si s úporným úsilím vyzvraceli nacpaná břicha, ani nemluvě.

Bylo jim to úplně fuk.

Chránili si oči před ostrým osvětlením, hekali, mumlavě proklínali Osud. Zakrývali si obličeje roztaženými spacáky a svorně se litovali. Wheeler nepřátelsky přimhouřil víčka.

Poggy sklopil pohled na zašpiněné kalhoty a pokrčil rameny. „Něco na tom bude.“

Porter rezignovaně zafuněl.

Ta námaha stála za to.

Horká voda uvolnila ztuhlé svaly a odplavila většinu bolesti. Také projasnila vnímání a zaplašila, alespoň na chvíli, tu nejhorší únavu.

To se Porterovi hodilo.

Oblékl se s úlevou do čistých maskáčů, špinavé svršky vložil do plátěného pytle se svým ID číslem a hodil ho do šachty označené nápisem: Prádelna.

Zatímco ostatní usínali, posadil se k dozorčímu stolku a podíval se na číslice zářící pod stropem.

Pět minut do večerky.

Zběžně prostudoval dvacet stručných bodů se svými povinnostmi, kývl na Lišáka, který mu z horní palandy ukázal vztyčený palec, než se zavrtal do spacáku. Na hologramu naskočily za první číslicí tři nuly, proto natáhl ruku k senzorovému panelu a zhasl. Za chvíli se ze tmy, rušené pouze nouzovými světly nade dveřmi, ozýval koncert pravidelného oddechování a chrápání.

Porter se zavrtěl na tvrdé stoličce.

Dvě hodiny vydrží a potom vzbudí dalšího.

To se dalo zvládnout.

Po patnácti minutách mu začala padat hlava.

Zdálo se, že červené číslice zlomyslně zamrzávají a schválně protahují jeho utrpení.

Když se s trhnutím probral z několikátého mikrospánku, omámeně vstal a promnul si ztuhlý zátylek. Věřil tomu, že v ubikaci mužstva jsou

nainstalována skrytá sledovací zařízení. Ti všiváčtí instruktoři ho možná právě sledují, jak hnípe.

A o tohle rozhodně nestál.

Špatně se mu dýchalo.

V nejasném světle si prohlédl ovládací panel nad dozorčím stolkem a našel spínače klimatizace. Snížil teplotu o sedm stupňů a upravil vlhkost vzduchu.

Do střídání zbývalo něco přes hodinu.

Neklidně se ošil.

Nebylo to jenom tím, že se ocitl miliardy kilometrů od důvěrně známého prostředí. Naopak. Když zapátral po důvodech, zjistil bez šokujícího překvapení, že se mu planeta s volně dýchatelnou atmosférou spíš zamlouvá. Neochromil ho syndrom nevolnosti z otevřeného prostoru, neobjevily se obtíže, které by z něj udělaly nefunkční ubrečenou trosku. Nic tak ohavného, deprimujícího a nezvládnutelného, jak mu někteří známí na Měsíci barvitě líčili. Cítil se sice mírně dezorientovaný a svým způsobem vyvedený z rovnováhy, ale tyhle problémy se lepšily.

Možná byl jiný.

Prizpůsobivější, odolnější... tvárnější.

Jak to říkal vojenský doktor?

Lepší genetická výbava?

Souviselo to s tím?

Pokrčil lhostejně rameny.

Časem si zvykne, vyrovná se s tím.

Musí.

Vážně musí?

Snad.

A jak se Porter motal po ubikaci z jednoho konce na druhý, jeho dvě hodiny nenápadně utekly.

Protáhl si záda a šel vzbudit rekruta, který byl na řadě.

Když se o minutu později soukal do spacáku, hrálo ho pomyšlení na skoro šest hodin příjemného spánku.

Zoufale je potřeboval.

Připadalo mu, že sotva usnul, už ho cosi opět rvalo do bdělého stavu.

Převalil se a chtěl se rozplynout v beztvare nicotě, ale hluk a výkřiky byly pořád silnější a neodbytnější. S námahou rozlepil víčka a zjistil, že zírá do obrovských žhnoucích sluncí. Nestvůrně nafouklé balóny se mu propalovaly do otupělého mozku tisíci plamennými jazyky.

Trvalo pár vteřin, než pochopil, že to nejsou žádné padající hvězdy, ale osvětlení na ubikaci čety.

„Poplááá!“ ryčel něčí hlas. „Okamžitě vztyk, líná bando nedonošenců! Pohyb, pohyb!“

A tehdy Porterem zalomcoval první záchvěv palčivé nenávisti.

Bylo to jako šlehnutí bičem přes holá záda.

Řezavě zabolet, ale přivedl ho k plnému vědomí. Po první vlně zůstala natrpklá pachut' tupého vzteku, který se zabydlel vzadu v hlavě a plíživě rozlezl do končetin. Hrábl po složené uniformě, a jako by to dělal odjakživa, bleskurychle ji na sebe naházal. Skočil do vysokých výsadkářských bot a pevně je utáhl.

Vyřítíl se před postel, vyšponoval se a ztuhl v předpisovém postoji.

Ale i tak si neodpustil mrknout na hodiny u vchodu.

Proboha! Spal ubohých pětatřicet minut!

Zaskřípěl zuby, myšlenky sežehla ohnivá stuha.

Výcviková instruktora se předváděli. Všechno v dosahu rozházeli, převrátili několik postelí, řvali a chrlili výhrušky jako běsnící vulkány.

Bylo to obdivuhodné.

„Kde se zapomněl Starej Zmrd, snad nezaspal?“ ozvalo se drzé zašeptání.

„Ticho!“ vyprskl seržant. „Huby držet, hovada!“

Procházel kolem rekrutů, a koho plácl, ten udělal krok dopředu.

Byla jich většina.

Vrchní seržant Brackett se objevil v choreograficky přesném načasování.

„Nařídil jsem, že se máte umýt,“ řekl bez úvodu a přistoupil k prvnímu vystoupivšímu nováčkovi v levé řadě. „Je to tak, kadete?“

„Pane, kadet Norm! Ano, pane!“

„Sedíte si místo na prdeli na uších? Má to snad znamenat odepření poslušnosti? Nesplnění rozkazu?“

„Ne, pane! Já...“ zaváhal rekrut a zakoulel bezradně očima.

„Nevíte, kam máte čumět?! Odpovězte!“

„Byl jsem hrozně utahanej, pane!“ vyhrkl Norm nešťastně a zapíchl zarudlé oči nad velitelovu hlavu.

„Pouze já rozhoduji, kdo je na tom jak špatně!“ zasyčel Brackett výhružně. „Rozumíte?!“

„Ano, pane!“ odpověděli, až se ubikace otrásla.

„Hnus! Nejprašivější štětky jsou proti vám jako z cukru!“ Vrchní seržant si založil ruce za záda. „Abyste pro příště lépe zvládali své povinnosti - všichni ti, kteří jsou špinaví nebo se váleli v uniformě, absolvují zostřený noční trénink!“

Porter úlevou vydechl, ale monolog velitele měl pokračování.

„Pro upevnění solidarity a patřičné sounáležitosti v jednotce se fyzické přípravy zúčastní i zbytek čtyř! Pamatujte, že zásadně prosazují princip kolektivní viny. Všichni zodpovídají za všechny. Vtlučte si to do vašich dutých tykví a hned se vám povede snáz!“

Za deset minut už ve vražedném tempu běželi po desetikilometrovém okruhu. Ledový vítr je bodal do tváří a vyháněl z očí horké slzy. Po pár stech metrech minuli četu, která se vlekla k základně. Několik rekrutů nesli na provizorních nosítkách mezi sebou.

Porter si uvědomil, že by je Starej Zmrd probudil a vyhnal do noci pod jakoukoli záminkou. A kdyby žádnou záminku nenašel, stejně by si něco vymyslel.

Proces vymývání mozků takhle fungoval.

Jednoduše, spolehlivě... a bolestivě.

Hnali se nocí ověncenou světelnými majáčky, v plicích je bodalo, jako by jim neviditelní toreadoři zapichovali do prsou štíhlé mečíky.

Pot v očích, chuť krve na jazyku.

Rozmazané vidění, hranice tělesné výdrže a odhodlání... a pak pořád dál a dál za ni.

Křeče, utrpení.

Poté následovala místní specialita. V týmech po osmi se postavili k dlouhým kusům polyuretanového silnostěnného potrubí vyplněného betonem. Po povelu: „Uchopit a zvednout!“ s nimi běhali terénem plným výmolů, zrádných prohlubní a kamení.

Potáceli se, klopýtali, zakopávali.

Bylo to neskutečné.

Paže jim umdlávaly, ztuhlé prsty povolovaly a těžké ohlazené předměty vyklouzávaly ze sevření.

„Držet!“ pořvávali instruktoři skrz nepostradatelné megafony. „Jste sračky! Nad hlavu, zvedněte to kruci výš! Ještě!“

Nežídka se stalo, že některý rekrut prostě dál nemohl. Nedokázal se vzchopit a rouru pustil. Pak většinou následovalo nevyhnutelné zakolísání a betonový válec obalený tvrdou pryží sletěl se zaduněním do písku. Kdo nestačil uhnout, toho vzal s sebou.

Objevila se krev, sedřená kůže, podlitiny. Namožená zápěstí, vykloubené rameno, zlomený prst. Při vynášení břemene do příkrého svahu rupla s hlasitým prásknutím i achilovka.

Mučení přesto pokračovalo.

A když zazněl povel k zastavení, začala se na ně ze všech stran valit mrazivá mlha.

V minutě byli úplně provlhlí.

Při třech stupních nad nulou a větru, který se točil nad pouští západní Cebrenie, se brzy neovladatelně klepali. Jektali zuby, polohlasně skučeli a všichni; opravdu všichni nenáviděli hlas vrchního seržanta Bracketta, který k nim se šířavou jízlivostí a výsměchem doléhal ze tmy.

Nehmotný a nepolapitelný.

Kdyby mohli, roztrhali by toho hajzla na kousky.

„Tak slečinky, jak se vede? Nechybí vám snad máminy naducaný kozy? Nechtěli byste se vrátit do dob, kdy jste byli malí připosraní parchanti? Přisát se k těm velkejším nalitejším ceckům a chlemtat teplý mlíko ze strupatejch bradavek a nemít na celým světě jinou starost? Nebejt tady? Se mnou?!“

„Zkurvenej píćus!“ vyhekl kdosi.

„Kdo to byl?!“ skočil mezi ně desátník. Nahrbený, vrhal kolem sebe pohledy krvežíznivé bestie.

„Přebytek energie?“ uchechl se Starej Zmrd. „Jak chcete, opićáci. Zátěž uchopit, zvednout... teď! K dalšímu kolečku poklusééém v klus!“

„Jestli někdo příště pípne, zarazím mu zuby do chřtánu!“ zafuněl vytáhlý rekrut varovně.

„Nestaćilo?!“ zaječel mu přímo do ucha instruktor. „Dva okruhy!“

Dva nováčci zkolabovali. Když četa Echo mýjela totěť místo znovu, již tam nebyli. Zdravotníci se o ně postarali.

A opět trpěli pod mrazivými chuchvalci, které na ně chrlila soustava ráků napojená na bzućící chladící zařízení.

„Stačí na to jenom pomyslet,“ vmlouval se mimo hranici viditelnosti vrchní seržant, „a bude po všem. Šest z vás je ze hry. Dva na vlastní žádost, čtyři ze zdravotních důvodů. Představte si, že je čeká lehká služba v týlových útvech, žádné bojové akce, žádné strádání a nepohodlí. Čert vem prestiž a hrdost, hlavně když jsou co nejdál odtud, ne?! Smluvní závazek stráví nehorázným veštem a ještě si vydělají slušné peníze. Přemýšlejte! Čeká vás neuvěřitelná dřina, dny a týdny beze spánku, poddůstojnická šikana a moje pověstná náročnost. Nemáte mě dost? To bych se divil. Chcete pokračovat? Stojí vám to za to? Stát se řadovým mariňákem za takovouhle cenu? Zabalte to!“

Nad kamenitou marsovskou pouští se rozhostilo na okamžik ticho.

„Zabalte to!“

Hovno! blesklo Porterovi hlavou. Táhni se vycpat, šašku!

Nikdo nereagoval.

„Pokračujeme v dýchánku, hošani!“

Tentokrát instruktoři zpestřili běh tým, že nechali rekruty přehazovat nesené potrubí z ramene na rameno v přesně rozfázovaných intervalech.

Do sbírky zranění přibýly vyražené zuby, zlomený nos a rozseklé obočí.

Čas se zastavil, vlády se ujala Věčnost.

„Má někdo zájem o teplý čaj a čisté oblečení?“ doléhalo k nim z převeliké dálky, zpoza obří zdi vystavěné z vyčerpání, únavy a bezedné otupělosti.

„Tady!“

„Ano?“ zajásal stále neviditelný Brackett.

„Končím, pane!“ Do popředí se prodral útlý mladíček.

„Co blábolíš, zalez zpátky!“ obořil se na něho holohlavý rekrut v první řadě. „Zvládneš to!“

„S prstem v prdeli!“ přidal se podsaditý kluk, který sípavě oddechoval, ve tváři temně fialový.

Nováček se zarazil, nejistě se ohlédl přes rameno.

Zaváhal.

„To je přesně to, co se po tobě chce!“ vykřikl třetí a vyplivl krvavou slinu. Místo předních zubů mu zela velká díra.

Protentokrát instruktoři nikoho neokřikli. Pozorně sledovali ztrhané tváře vznášející se v polotmě jako chorobně bílé měsíce nad vyprahlou krajinou.

„Nikam nechod', kámo!“

„Jebej na ně, na zmrdy!“

„Hej, brácho, máš na to!“

Najednou z toho byla demonstrace vyšeptalých výkřiků.

Jenže mladíček lítostivě potřásl hlavou.

„Ne, ne...“ zamumlal a odšoural se z dohledu.

„Jen pojďte, kadete,“ ozval se hlas vrchního seržanta.

Ale to již četa Echo znovu vyrazila.

vPo tahání potrubí následuje zrychlený přesun na osm kilometrů.

Ti silnější - se zázračnou špetkou sil navíc, táhnou, podpírají a postrkují nejslabší, kteří se hrouťí málem při každém kroku.

Porter dávno opustil vlastní zubožené tělo.

Tak by to popsal, kdyby se ho ptali.

Má halucinace.

Zatímco se jeho schránka z masa a kostí umíněně dere podél navigačních světél, vědomí se vznáší v gejzíru barevných střípků, stoupá a klesá pod oblohou z měňavých záblesků.

Přehoupne se za onu bezpečnou hranici. Zabloudí.

Nemůže se vrátit.

Porouchaný mechanismus bez vnitřní regulace.

Pět... deset... dvacet kroků...

...sto... tři sta... tisíc.

A je po něm.

Zachytí ho milosrdné ruce, jinak by se zřítil ostatním pod nohy.

Někdo, nebo něco, ho nese.

„Přiblíblejch pár metrů, hejbní prdelí!“ Silné zatřesení, zvláštní hrdelní přízvuk.

Vjem výškového letu se rozplyne a Porter je zpátky v realitě výcvikového pekla pro příslušníky námořní pěchoty. Uvědomí si, že se pohybuje lehčeji, než by ve skutečnosti měl. Mohou za to prsty provlečené vzadu pod opaskem, pozná Wheelerovu hranatou zamračenou tvář nad pravým ramenem.

„To nemusíš,“ chce namítnout.

„Dejchej!“ ucedí svalovec.

Porter poslechne, soustředí se na zbývajících patnáct set metrů.

Zpočátku je mimo, ale pak vklouzne do ztraceného rytmu.

Najde správnou stezku.

Ani nepostřehne, kdy ho Wheeler pustí.

Nedoběhl první, ale také nebyl poslední.

Stál na značce a třepal se tak, že by mohl od minuty předvádět figury ultramoderních tanců.

Vrchní seržant Brackett dorazil až se smečkou instruktorů, kteří doprovázeli hlouček nešťastných opozdilců.

Nenadávali ani nevyhrožovali. Ty tam byly urážky a jízlivosti.

Už na ně čekali zdravotníci. Každému přiložili na čelo a hrud' ploché snímače, barevné displeje spolehlivě vyhodnotily zdravotní stav toho kterého brance.

Lapiduch posvětil Porterovi malou baterkou pozorně do očí.

„Počínající dehydratace,“ řekl. „Nemíníš skončit?“

„Ne, pane.“

„Tak si na to dávej majzla. Na ubikaci máte připravené zásobníky s iontovými nápoji, takže hned vypij přinejmenším litr. A pokaždé, když se kolem nich jenom ometeš, nalej do sebe, co sneseš. Jinak tě tady nedostatek tekutin vyřídí.“

„Rozumím, pane. Děkuji.“

Zdravotník zamručel a přesunul se k dalšímu rekrutovi.

Občas to bylo sice na hraně, ale prošli všichni.

Ulevilo se jim.

Mezi nováčky se dal vytušit jistý náznak, který tu předtím chyběl. Příslib čehosi, co se dřív nebo později zrodí jen mezi členy vrcholových sportovních mužstev nebo v armádě.

To, čemu se zasvěceně říká týmový duch.

Dal se vypořádat z nepatrně změněných postojů, gest, mimiky a pohledů, kterými sledovali velitele čtyř, když před ně předstoupil.

Poznali, jak s ním bojovat.

Seržant Brackett si je dobré tři minuty prohlížel.

„Na ubikaci, rozchod!“ řekl a rozpustil je.

Nikoho ani nenapadlo sledovat zajímavé světelné představení, doprovázené dutým rachotem, které se rozpoutalo nad severním obzorem. Baterie těžkých houfnic pálila po cvičných cílech na sto kilometrů vzdálené střelnici.

Podruhé svou chybu neopakovali.

Poučili se.

Špinavé a mokré uniformy naházeli do prádelní šachty a řadili se do fronty před sprchami.

Porterovi to nedalo a zkontroloval rekrutu, který měl nastoupit započatou dvouhodinovou službu, a teprve potom se vrátil k posteli. Pověsil mokrý ručník a roztáhl složený spacák.

Posadil se na okraj tenké matrace.

Bylo tu něco, co chtěl vyřídit.

„Hele...“ správné jméno se mu jako na potvoru vypařilo z paměti. Mozek měl dočista vygumovaný.

„...Drobečku,“ vypadlo z něho po marném soustředění.

Svalovec pootevřel oči a Portera si přeměřil.

„Poslyš, tam venku...“

Znělo to rozpačitě.

„To neřeš,“ utrousil Wheeler.

„Stejně...“

„Drobeček; já padnu!“ zachechtal se Foggy a vyklonil se přes horní pelest.

„Sklapni!“ zamračil se Porter.

Wheeler, který právě získal příhodnou přezdívku, pokrčil rameny.

Porter zalehl.

Během minuty se ubikace ponořila do šera a vzhůru zůstal jen dozorčí.

Ráno druhého dne bylo vyplněné šířavou bolestí, jakou většina ještě nezažila.

Trpěli. Kyselina mléčná rozlitá v přetažených a ztuhlých svalech jim dělala z každého, byť i nepatrného pohybu nefalšované mučení.

Nabuzení instruktoři je za časného úsvitu vyhnali k zahřívací rozcvičce, potom se půl hodiny uklízelo, v rychlosti se opláchli a už klusali s povinným zpěvem na snídani. Po návratu zjistili, že během noci se přilehlé ubikace zaplnily nově příchozími odvedenci. Dosud poloprázdná výcviková základna hučela aktivitou a řevem vojenských šarží. Transportní lodě sedaly jedna za druhou, po komunikacích vedoucích k letišti a k plukovním skladům jezdilo plno nákladních strojů.

S nemalou dávkou škodolibosti - jelikož věděli, co ty chudáky v úvodním dni čeká - četa Echo po očku sledovala dění kolem sebe.

A bylo se na co dívat.

Objevoval se strach, zmatek, nejistota, někdy zklamání. Na tvářích nováčků se zrcadlily přesně tytéž pocity, které i jimi včera pořádně cloumaly.

To samozřejmě zlepšilo všeobecnou náladu.

Porter se snažil utajit úšklebek, který mu cukal koutky.

Vyplašení branci se rojili kolem ubytoven ve zmatených hloučcích, a čím byli zoufalejší, tím hulákání instruktorů nabíralo na intenzitě. A přesto, že výcviková četa Echo měla za sebou pouhý den, připadali si její příslušníci jako staří mazáci.

Jenže tahle zábava jim vydržela mizivých pár minut.

V okamžiku, kdy vyrazili na dopolední trénink k dvacet kilometrů vzdálenému triangulačnímu bodu, skončila veškerá legrace. Zůstalo jen odhodlání vydržet, jež zapudilo všechno ostatní do vyhnanství.

Po obědě, kdy celí uříčení spolykali několik chvatných soust, je DI vyhnali na překážkovou dráhu. Pod konstrukcí vysoké horolezecké věže

se válela hromádka zakrvácených obvazů, němý pozůstatek dopoledního pádu z desetimetrové výšky.

„A máme tu rock'n roll!“ řvali instruktoři, když je po družstvech hnali do mělkého, ale dlouhého úvozu. Ze zamaskovaných palebných postavení spustily palbu automatické kulomety, které jim nad sehnutými hlavami česaly vzduch oranžovými a zelenými trasírkami. Granátomety a minomety je zasypávaly silnými dělbuchy a z kulís představujících zborcené ruiny vyšlehly s hučením ohnivé jazyky. Nad zemí se válela oblaka štiplavého kouře, dýmovnice halily cvičný úsek do bílé mlhy.

Běželi, padali, lezli po kolenou, plazili se.

Popoháněl je nekonečný řev megafonů, tu a tam přehlušující zběsilou kakofonii imitace bojového zážitku.

Porterovi podrazil nohy obzvláště silný výbuch, tlaková vlna jím smýkla do pichlavého křoví a tvář mu rozsekla střepina z pláště jinak neškodné napodobeniny tříštivého granátu.

Omámeně se zvedl, ale to už mu nad hlavou se zlověstným zafrčením proletěla krátká dávka.

„Dolu s tou prdelí, chlape!“ burácel neviditelný instruktor. „Mám tě na mušce!“

Ukrýváje se mezi kameny, utíkal po čtyřech ke konci vražedného údolíčka. Před ohnivou stěnou narazil na nováčka, který s panikou vyvalenými bulvami zíral do žlutooranžových plamenů.

„Padej, tady ještě není konec!“ zahulákal na něj.

Klučina něco odpověděl, ale Porter v tom randálu zaznamenal jen pohybuující se ústa.

Ukázal si na uši. „Neslyším tě!“

Do jekotu, hvízdání a pravidelného dunění se vmísil nový zvuk. Znělo to, jako by z nebe padal vagón železného šrotu.

Instinktivně se sehnuli a do svahu za nimi udeřily čtyři miny.

Když se přes ně převalila žhavá vlna, Porter ze sebe oklepal písek, popadl rekruta za loket a mávl dopředu.

„To nedokážu!“ zakvílel mu rekrut do ucha.

„Prdlajs, počkáme, až to na chvíli poleví!“

Plameny odumřely a Porter vyskočil. Strachem ochromeného kluka táhl za sebou.

Bořili se po kotníky do písku, zčernalé kameny naschvál připomínaly sežehlé mrtvoly. Hvízdajících střel a rachotu kulometů si nevšímali. Nakonec se vynořili z clony bílého dýmu a ocitli se na cílové ploše, kde je již čekali instruktoři.

Kluk se zhroutil a zvracel.

Porter se o něj dál nestaral. Prudce oddechoval, aby si pročistil plíce a zbavil se návalu adrenalinu.

„Nečumte, kde co lítá, mazánci, a seřad'te se!“ DI sháněli rekruty dohromady.

Když bylo po všem, poslední nováček prolezl bitevním polem a zbraně utichly, vrchní seržant Brackett přehlédł svou četú. Pozoroval jejich umouněné tváře, v nichž se stále odráželo prožité napětí a částečně i šok z nečekaného.

„Pořád se vám to jeví jako zajímavé dobrodružství?“ zeptal se. „Trošku jiná sranda, než čumět na válečnou melu z pohodlného sedáku doma, co? Žádné huby umaštěné od brambůrků a popcornu mezi zuby, ale uniformy zadělané od blitků, to je ta správná realita!“

Instruktoři se výsměšně cenili.

„Napoprvé to bylo v celku slušné, zažil jsem horší padavky!“ To byla první nepřímá pochvala, kterou od velitele slyšeli.

Seržant Brackett si našel Portera na konci řady a přistoupil až k němu.

„Co to mělo znamenat, kadete?!“ vyštěkl.

„Nerozumím, pane!“ A opravdu nechápal.

„Proč jste toho chlapa nenechal být, proč jste mu pomáhal a zdržoval se s ním?! Rozkaz zněl srozumitelně: V co nejrychlejším čase překonat vymezený úsek, pochopili to snad všichni, ne?!“

„Přišlo mi to jako správné, pane!“

„Na to jsem se neptal! Máte snad navíc problémy s disciplínou, kadete?!“

„Ne, pane!“

„Tak proč?!“ Vrchní seržant stál těsně u něho, ale Porter neuhnul ani o milimetr.

„Nenechám nikoho ve sračkách, pane!“ Vyhrkl to, jako by ho ta slova na jazyku páčila.

Četou proběhlo překvapené zachvění.

Brackett zúžil oči do nepatrných štěrbinek a rty stiskl do tenkých bezkrevných čárek. Dobrých deset sekund si rekruta zkoumavě měřil.

„Snažíte se, abych na vás změnil názor, Portere?“ Zašeptal tak potichu, že ho nikdo jiný nemohl zaslechnout.

„Rozhodně ne, pane!“

Seržant nepatrně přikývl, otočil se na patě a rázně nakráčel před jednotku.

„To bylo jediné přípustné chování,“ řekl s důrazem na každém slově.

„Jestli ještě někdy uvidím, že si některý z vás chcípáků hraje na vlastním písečku a nestará se o spoluhráče, dotyčného osobně stáhnou z kůže!“

Výcvik pokračoval, ale vrchní seržant Brackett se vrátil na základnu. Čekalo ho pravidelné hlášení u velitele RTB (Recruit Training Battalion - výcvikový prapor rekrutů). Rozdělení do čtyř družstev kroužili nováčci po rozsáhlém areálu. Seběmenší zaváhání, opoždění, náznak snahy si nepatrně ulehčit byly okamžitě trestány sériemi náročných cvičení nebo dalšími nekonečnými okruhy na vybraných překážkách. Zdálo se, že instruktoři mají v oblibě zejména stometrový úsek plížení pod žiletkovým drátem, šplh na laně a překonávání dvouapůlmetrových bariér.

„Nestíháte, Sampano?!“ hulákali dva instruktoři na rekruta, který poněkolkáté upadl. „Nemůžete, nebo co?!“

„Jsem v pořádku!“ vykřikl roztřeseně mládenec a drápal se na nohy.

„Hovno, kadete!“

„Jsi v prdeli, Sampano!“ vyštěkl druhý poddůstojník. „Přiznej to!“

„Ne, pane!“

„Ale ano, hošánku,“ naklonil se k němu instruktor. „Končíš!“

„Rozhodně ne, pane! Zakopl jsem, to je všechno!“

„Po třetí, po čtvrté? To není náhoda, pozorně tě sleduju!“

„Vyflusanej jako levná baterka, Sampano! Nevydržíš víc jak hodinu. Máš to napsaný na ksichtě!“

„Když to včas nevzdáš, zbytečně se zraníš. Takové nepotřebujeme!“

„Správce skladu s hajzlpapírem, kurva, boží flek!“

„Chci zůstat, pane!“

„To nejde. Jseš chcípák! Být ve skutečném boji, ohrozil bys celou jednotku!“

„Tohle bys vážně chtěl?!“ zařval mu do ucha desátník. „Aby kvůli tvý pojebaný neschopnosti umírali jiní?!“

„Dejte mi ještě šanci!“ zaprosil rekrut. Brada se mu třásla vyčerpáním.

„Sáhl sis na dno, Sampano, víc ze sebe nevymáčkneš!“

„Právě odzvonilo, slyšíš to?!“

„Prosím...!“

„Bim, bam!“

„Na ubřečený prosby zvysoka kašlem, ty malá buzno! Prvořadá je výkonnost, nic jinýho neexistuje! Tým je rodina, armáda je svět, pro kterej dejcháš!“

„Zabalte to, Sampano!“

„Cítím se mnohem lépe, pane!“

„Cože?! Neslyším vás! Končíte?“

„Běž se spakovat!“ zaburácel druhý instruktor přes megafon. Báječně se doplňovali.

Měli v tom praxi.

„Ne, pane!“ zařval rekrut ze všech sil, až mu od popraskaných rtů odletovaly sliny.

„Vy odmítáte odejít, kadete?“ nasadili výhružný oficiální tón.

„Chci pokračovat, pane!“

„Jste si jistý?!“

„Jako nikdy, pane!“

„Na výcvik nestačíte, kadete!“

„Zvládnou to!“

DI tohle zažívali snad po tisíci. Někdy byla vůle silnější než tělo, a to se muselo ocenit. Vše ale mělo své hranice, a oni museli bezpečně určit, kudy taková tenká linka vede. Odhalit v nováčcích ty nejskrytější slabiny. Vyšťárat je na povrch a obnažit po samu dřev. Pracovali jako dokonalí chirurgové, ve svých metodách se vyznali.

A pokud to bylo možné, poskytl další šanci.

„Zařaďte se, Sampano! Pohyb!“ zařval pihatý desátník.

„Neustále ti budu v patách!“ hulákal instruktor s megafonem, zatímco se držel utíkajícímu rekrutovi těsně za zády. „Stín pochybnosti o tvý užitečnosti, a vlastnoručně tě dokopu až do tý zahnojený díry, odkud ses sem odvážil přilézt, rozumíš?!“

„Děkuji, pane!“

„Sklapnout a padat! Kolečko navíc!“

Po večeři následoval kratší zrychlený přesun v hlubokém písku a přenášení potrubí, střídané se čtvrt hodinovými sprchami ledové mlhy.

Naučili se spolupracovat. Při běhání se zátěží nad hlavou vždy jeden z družstva nenápadně odpočíval, zatímco ostatní táhli i za něj. Po pár minutách ho vystřídal jiný rekrut, a tak se všichni v týmu postupně vyměnili. Instruktoři o tom samozřejmě věděli, ale nechávali to bez komentáře.

Když v prudkém stoupání vedoucí kluk zakopl a jeho konec potrubí mu vyletěl ze ztuhlých rukou, družstvo vypadlo z rytmu a ztratilo rovnováhu.

„Držet!“ zařval nejbližší DI.

Jenže marsovská gravitace byla silnější a rekruti příliš unavení.

Betonem vyplněný válec zakolísal.

Už jej nevyrovnali. Proto ho raději pustili a snažili se mu uhnout z cesty.

Porter se o zlomek sekundy opozdil. Dostal ránu ze strany do hlavy a do ramene. Před očima mu vykvetly ohnivé kaňky, ozvala se dutá rána.

Když přišel k sobě, klečel opřený o plochý kámen a z pulzujícího ohniska nad pravým spánkem padaly kapky krve do prachu mezi jeho koleny.

Ucítil, jak mu někdo pomáhá vstát.

Ze tmy se vylouppl vrchní seržant Brackett, instruktoři nadávali a do kopce vybíhala další skupina.

„Kadete, co je vám?!“

„Nic, pane,“ odpověděl Porter prostě.

„Jste neschopná nula, proto máte rozbitý ksicht!“

„Nepatrné škrábnutí, pane!“ Stál v pozoru a neodvažoval se zvednout ruku, aby se přesvědčil o škodách.

„Vážně?“ Starej Zmrd si založil ruce v bok. „Vykašli se na to, ty zmetku! Vzdej to!“

„Jsem v pořádku, pane. Došlo k bezvýznamné nehodě, chci pokračovat ve výcviku!“

Nechápal, proč to řekl, když netoužil po ničem jiném, než se na všechno vykašlat. Mezi ušima mu hučel vodopád a bolestivé škubání zúžilo zorné pole do tenkého paprsku.

„Nemáš odvahu říct mi to nahlas?!“ vedl velitel čtyř neústupně svou.
„Vidím, jak rád bys odsud vypadl!“

„To není pravda, pane!“ lhal Porter zatvrzele.

„Pche!“ odfrkl si Brackett nespokojeně. „Stydíte se, kadete?“

„Ne, pane.“

„Ale ano. Je vám zoufale trapně před sebou samým. Tak mi to pošeptejte, výsledek bude stejný!“

Slova uvázla Porterovi pod jazykem.

Tady byl ten zlom, cítil jeho ulámané hrany.

„Chci pokračovat, pane!“ donutil se procedit skrz zaťaté zuby.

„A co vám v tom brání, Portere?“ vyštěkl vrchní seržant sžíravě.

„Proč už nejste s ostatními dávno na trase?“

„Provedu, pane!“ zasalutoval a zařadil se na své místo mezi rekruty, kteří čekali opodál.

„Popadněte tu mrchu a pokluséem v klus, lemplové!“ zahulálal instruktor. „Trestné kolečko navíc!“

Porter polykal krev stékající mu do úst. Na čele se mu rozlézala tepající opuchlina, pravé rameno jako by patřilo někomu cizímu, v nose při každém nádechu hvízdalo a v plicích chrčelo.

Přesto pokračoval.

Krok za krokem.

Den skončil pro četu echo před večerkou, kdy medicí jednoho rekruta poslali na ošetřovnu s ošklivě pohmožděným kolenem a jiného, přes jeho chabé protesty, vyřadili natrvalo z výcviku. S Porterem to asi podle nich nebylo tak vážné, protože ho ošetřili na místě před ubikacemi a dál si ho nevšímali.

Spánek jim však dopřán nebyl.

Po devadesáti minutách je probudila světla a jekot sirény. Bleskově naběhli na přehlídkový plac, aby byli po namátkové kontrole ústroje propuštěni z třeskuté zimy zpátky do tepla vlastních postelí.

Když byl ale poplach vyhlášen potřetí, Porter měl dojem, že každým okamžikem zešílí.

Dostat příležitost, s chutí by Starýho Zmrda nakopal do koulí!

Pěnil vzteky, krev se mu vařila - a to ho pokaždé spolehlivě katapultovalo rovnou do plného vědomí.

Žádný pozvolný přechod neexistoval.

V jednom okamžiku o sobě nevěděl a v příštím na sebe natahoval maskáče.

Snad proto překonal čtvrtý a pátý poplach.

Nakonec se v úryvcích přerušovaného spánku připlížilo pošmourné šedivé ráno, plné vířícího prachu hnaného kvílejícím větrem.

VI. KAPITOLA

K nerozeznání stejný byl třetí a po něm i všechny následující dny.

Možná k nim proniklo několik slov z oficiální uvítací ceremonie velitele základny, když stáli seřazeni do perfektních útvarů nedaleko štábního komplexu. Byli tak otupělí z nepolevující drtivé zátěže a kritického nedostatku spánku, že jediné, na co se zmohli, byla pomíjivá úleva z chvilkového klidu.

„Vítám vás v našem Centru v západní Cebrenii a gratuluji vám tímto k rozhodnutí stát se profesionálními vojáky, příslušníky slavné Námořní pěchoty,“ burácel z reproduktorů hlas generálmajora Hopkinse. Energicky vyhlížející chlápek v olivově zelené uniformě stál uprostřed důstojníků svého štábu na tribuně v čele obrovské přehlídkové plochy.

Projev byl milosrdně stručný. Pak zahrála hudba a dopředu napochodovala slavnostní jednotka. Velitel základny na závěr pronesl ještě pár vět, na chvíli se odmlčel a přelétl po výcvikovém pluku pohledem. „Přeji vám úspěšné absolvování základního kursu.“

Tím to skončilo a denní program pokračoval bez dalšího přerušení.

Usínali s otevřenýma očima, kde se dalo.

Při jídle, ve sprchách, na záchodě. Při nástupech a kontrolách.

Byli mimo, jakmile se jim ponechalo několik vteřin nečinnosti. DI na ně mohli rvát a rekruti to už nevnímali. Na celodenní námahu se dalo zvyknout, ale nejhorší bylo, že je nenechali na pokoji ani v noci.

Instruktoři je nepřetržitě něčím zaměstnávali.

Většinou šlo o nudné a veskrze zbytečné úkoly. Běhali sem a tam bez cíle, tahali a nosili těžká břemena, kutáleli ocelové válce po umělých pahorcích. Pohromadě, ve skupinách, ve dvojicích i samostatně.

A netrpěly se sebemenší poznámky.

„Snažíte se mě vyslyšet, Millere?!“ běsnil desátník. Megafonem dštil síru na nešťastníka, který mu klikoval u nohou.

„Dovolil jsem se zeptat, pane,“ hekal rekrut. Z určitého nachově rudého obličejce stříkal pot.

„Vy mě, kurva, vyslycháte!“ opakoval instruktor.

„Ne, pane!“

„Ale ano!“

Opodál se za zvonění polních lopatek zakopával zbytek čtyř. Byla to vyčerpávající dřina, neboť půda tu byla zoufale kamenitá.

„Pane, chtěl jsem...“

„Vy, Millere, nemůžete vůbec nic! Jenom sklapnout nevymáchanou držku! Je to dostatečně srozumitelné?!“

„Ano, pane,“ zabublal nováček.

Do definitivního zhroucení mu mnoho nechybělo.

„Neválejte se jako mrcha, vztyk! Zopakujte mi to!“

Rekrut se snaživě vyšponoval s očima upřenýma na linku horizontu.

„Vykonávám pouze rozkazy, pane!“

„Moje trpělivost s takovou lemrou, jako jste vy, skoro přetekla.

Zkuste jedinkrát vyrukovat s podobnou hovadinou a bez milosti letíte. Kapišto?“

„Provedu!“ zahulákal rekrut s viditelnou úlevou.

Desátník se zatvářil přehnaně znechuceně. „Táhněte mi z očí, kadete! Zařaďte se a kopejte díru jako ďas, nebo si to rozmyslím!“

Občas je nahnali z mrazivého povětří do schválně přetopených učeben, kde na daná témata sepišovali slohová cvičení, jež instruktoři pečlivě vyhodnocovali.

A Bůh buď milostiv tomu, kdo usnul!

Čas utíkal a Porterovi se dny slily do rozmazané šmouhy protkané stroboskopickými záblesky vzácně čistého vědomí. Byl rád, když prohodil dvě tři věty s Lišákem těsně před zalehnutím. Výhrou nebylo ani to, že jim bylo dovoleno při jídle sedět. Během hladového polykání, střídaného s úmornou snahou neusnout, jim zhmožděné svalstvo tuhlo na kámen. Přimět se k pohybu byl potom nadlidský výkon. Do konce prvního týdne odešlo na vlastní žádost jedenáct rekrutů a devět bylo vyřazeno plukovním lékařem. Sbalili si věci, v tichosti se vytratili z ubikace a nikdo netušil, co se s nimi stalo.

Jakýmsi podivným zázrakem se přehoupl patnáctý den a rekruti s překvapením zjistili - jako by se probrali z omámení - že vysilující zaměstnání jim přestávají vadit. Vše se zdálo být náhle snazší, lehčí a jednodušší. Obtížné úkoly zvládali se zaběhanou rutinou. Obvyklá bolest byla pryč a místo ní se dostavila nevídaná výkonnost, vytrvalost a síla. Běhali jakékoli trasy, neopoždžovali se, nezaostávali. Překážková dráha již neohromovala, výbuchů imitačního materiálu a střelby si sotva

všímali. Stali se otužilejšími a tvrdšími. Zima je tolik netrápila, potřeba spánku se zredukovala na minimum.

Porter míval chvilkové záchvaty pocitu, že by svedl holýma rukama drtit skály, kdyby chtěl.

Dostal se do perfektní formy.

Staré slupky odpadávaly, zůstaly ležet v prachu na tréninkovém polygonu.

Byl si jistý, že přijímačem projde. Zvládne ho.

To ale neznamenal, že si vojenský život, se vším co představoval, zčista jasna oblíbil.

Trpké pachuti ztráty svobody a soukromí ho nedokázal zbavit ani do detailu propracovaný systém výplachu mozků, kterým byla armádní instituce odjakživa proslulá. Volný prostor od obzoru k obzoru, řídký, ale dýchatelný vzduch, mraky putující po obloze, slunce a hvězdy - to všechno bylo fajn.

Existují přece stovky světů.

Mnohem příjemnějších, neobydlených. Automatizované kolonie se sotva několika desítkami obyvatel, nedotčené kontinenty. Miliony čtverečních kilometrů krajiny, které se lidská noha nedotkla.

Určitě by se mezi nimi našel takový, který by mu vyhovoval.

Stačí základní vybavení.

...a se zbytkem si poradí.

O tom byl skálopevně přesvědčen.

Tam by ho empíci nevyčmuchali, ani kdyby se přetrhli.

Lákavá představa.

Hýčkal ji. Laškoval s ní, vytahoval ji ze zákoutí mysli a prohlížel ze všech stran, jako by šlo o vzácný, zatím nevybroušený klenot. Byl to jen nápad. ... Jeho tajemství.

Ono se to nějak vyvrbí.

Přes vzájemné rozdíly se četa Echo stávala hladce fungujícím organismem.

Vystihl to vrchní seržant Brackett při jednom ze svých proslovů.

„Jste spokojené, slečinky? Daří se vám?“ zeptal se znělým přízvukem, který se jim dávno zaryl pod kůži a nesmazatelně propálil do mozku.

Bez ustání je provázel a popichoval svým ironickým výsměchem. Nenáviděli ho, přesně jak slíbil.

A tahle uměle vyprovokovaná zuřivost v nich pokaždé vybudila touhu odrazit se ode dna, vydat ze sebe poslední špetičku sil, ještě pevněji zatnout zuby a naposledy zabrat.

Bylo ráno a oni stáli nastoupení v čistých, ale opotřebovaných uniformách.

Tváře stažené, pohledy zapíchnuté do prázdna.

„Možná,“ odpověděl si, když mu jeho zástupce nahlásil kontrolu bez závad. Když pak všichni instruktoři odešli a on s rekruty nakrátko osaměl, nezvykle ztišil hlas. „Družstva a čtyři námořní pěchoty nejsou považovány za speciální jednotky. Víte to? A asi nikdy nebudou. Žádná elita a urozená modrá krev. Jsou to takové holky pro všechno: Skoč támhle, udělej tohle. Hoří někde a Delta se právě opaluje na pláži? No co, pošlete tam ty maníky. Že nemají pro tenhle úkol tu správnou výzbroj a výcvik? Však oni si poradí. A když ne, je přece tak snadné je nahradit. Šedesát dnů přijímače pro kluky sebrané rovnou z ulice je směšně levná investice ve srovnání s rangers kurzem nebo roky trvajícím zdokonalováním starých dobrých tuleňů. K mariňákům jsou vojáci přerazováni za trest. Vyžerou to nejhorší, a pak když se něco se vši parádou podělá, hned se na ně kydá nejhorší špína. Média vás budou mít za zabijácké blázny, psychopaty, kteří by měli být zavření v klecích, a ne se bez dohledu pohybovat po svobodě.“

Jeho šedivý pohled se obrátil kamsi dovnitř.

Do vzpomínek.

Prsty si přešel po jizvě na levé tváři.

„To všechno je ale vyváženo něčím, co nemůžete pochopit. Zatím. Snad později, kdoví. Nejsou to peníze ani sláva, kdepak.“

Rozhlédl se po jednotce.

„Já vám mohu dát pouze základ, takže zbytek je na vás, představte si. Musíte se učit za pochodu, hop nebo trop. Nicméně se blýská na lepší časy, a to se u koloniální armády nestává často, věřte mi. Na spadnutí je rozsáhlá reorganizace a změna koncepce námořní pěchoty. Když už ne oficiálního statutu, dostane se vám v dohledné době alespoň

té nejlepší výzbroje, výstroje a moderních technologií. Pouhé četě se obrovsky zvýší palebná síla.“

Ošklivě se pousmál.

„Abyste byli mnohem výkonnější a vražednější a aby vás všichni mohli ještě víc nenávidět.“

Na obloze se kupila temná mračna a slunce zmizelo docela. Obvyklý protivný víchř zesílil, k Cebrenii se hnala pořádná prachová bouře.

„Oficiální pravdy nemusí být vždy ty jediné správné. Názor si ale udělejte sami.“ Projev nabral na obvyklé hlasitosti. „Je obecným pravidlem, že kdo to dotáhne do dvacátého dne, ten už dobrovolně neodejde. Magická cifra je za vámi, jste rádi?“

Na přímo položenou otázku se zpříma odpovídalo.

„Ano, pane!“ zařvali v perfektní souhře.

Radost poslouchat.

„Musím se vám svěřit s drobným tajemstvím, mazánci,“ pokračoval škodolibě vrchní seržant. „Jsem zvyklý být v plukovním hodnocení na prvním místě. Neuspokojuje mě druhá příčka, třetí mě vysloveně nasere, o zbývajících ani nemluvě. Víte, co mám na mysli, kadete Portere?!“

Proč mi pořád dupe na krk? zaúpěl Porter v duchu.

„Chceme být nejlepší, pane!“ vyštěkl.

„Pronikavý úsudek,“ poznamenal vrchní seržant a odvrátil se. „Když budete mít zatracenou kliku, třeba se z vás vyklubou průměrní vojáci.“

Vyliž si prdel, napadlo Portera. Skoč do hajzlu a spláchni se!

„Uzrál čas zpestřit vám zdejší pobyt. V druhé fázi přijímače si osvojíte všeobecné základy, okusíte, jaké je to být profesionálním vojákem. Začnete se učit taktiku, trochu si zastřílíte. Podíváte se na čtyři dny na oběžnou dráhu. Nečekejte však přehnaně velká dobrodružství, protože ti, které odsud pustím, projdou následně kursem BWS (Basic Warrior School - základní bojová škola). Teprve tam vám natlučou do palic potřebné figle k přežití v extrémních podmínkách, zvládnete běžné typy bojové techniky a těžké zbraně, ukáží vám, jak zacházet s trhavinami, a naučíte se pracovat se všemi elektronickými a bojovými informačními systémy.“

Na chvíli se odmlčel.

„Tady to bude pořád o fyzice, ale nudit se nebudete!“

Jak jim vrchní seržant Brackett slíbil, tak se stalo.

Každá sekunda jejich času byla vyplněna nějakou činností.

Instruktoři je bez milosti honili. K pravidelnému rozvrhu zrychlených přesunů a překážkové dráhy přibyla teorie. Hodiny trávili na učebnách, otevřely se jim polygony pro nácvik taktických situací. Trénovali sebeobranu a techniky CQB (Close-quarter Battle - boj zblízka; boj ve stísněném prostředí). Pravidelně chodili do speciálních podzemních hal, kde si přivykali snížené nebo naopak hodně vysoké gravitaci. Doba pro odpočinek se nyní posouvala podle potřeby. Nezřídka se totiž stalo, že je nákladáky odvezly do pouště, kde strávili noc při nácviku orientace v terénu, topografie a dalších zrychlených přesunech.

Hned zpočátku byli dovybaveni některými částmi BDU (Battle Dress Uniform - základní bojová uniforma), které nahradily značně opotřebovanou výcvikovou uniformu. Dostali neprůstřelné a taktické vesty, kevlarové helmy a osobní nosné systémy včetně objemných bergenů. K tomu přibyla souprava biosenzorů, které od teď měli neustále na tělech.

Seržant Brackett pozoroval Wheelera, když přebíral zvlášť pro něho doobjednané oblečení.

„Ty jsi fakt zvláštní úkaz, Drobecku,“ řekl a potřásl hlavou. „Výcvik zvládáš perfektně, s ničím nemáš potíže. Nebudeš takové nemotorné hovado, jak jsem čekal.“

„Ano, pane,“ zabručel Wheeler neochotně.

„Víš to o sobě?“

„Jistě, pane.“

„Abys nezpychl, dáš si po večeři patnáct kilometrů v limitu jedna s plnou výstrojí. A připojí se k tobě Porter, Nowell a Trang. Zdá se, že v poslední době poněkud zaostávají. Potřebují povzbudit.“

To samozřejmě nebyla pravda.

„Provedu, pane!“ zasalutoval Wheeler.

Popadl svoje svršky a odběhl k ubikaci.

Čtveřice klusala bezhvězdnou nocí a na trase je provázela namodralá zář navigačního osvětlení. Vedl je Drobek Wheeler, který mlčky nasadil takové tempo, aby se vešli do požadovaného limitu.

„Zkurvenec!“ prskal Nowell. Zpod helmy mu do obličeje stékaly lesklé pramínky potu. „Za co?!“

„Zeptej se ho!“ zafuněl Porter a odplivl si.

„Hovno!“ odsekl rekrut.

„Proč, to ví jenom on,“ přizvukoval drobný, ale neuvěřitelně vytrvalý Trang.

Nové neprůstřelné vesty byly nepohodlné a těžké. Naštěstí si natrénovali dostatečnou rezervu pro cokoli, co mohlo instruktory napadnout.

„Měl makat s náma, hajzl!“

Zprava se ozýval ryk jednotky při nácviku sebeobran. Nad polygonem se vznášely reflektory a po ploché poušti se míhaly dlouhé stíny.

„Jak víš, že tu s náma není?“ ucedil Porter mezi nádechy.

„Nezapomínej na bezpečnostní systém a směrové mikrofony. Co když máš štěnici na sobě zrovna ty?“

„Sakra...“ zafuněl Nowell.

„Sklapněte!“ sykl Wheeler.

Za dusotu a prudkého oddechování minuli značku osmého kilometru.

O pár nocí později se výcviková četa Echo nacházela v hlubokém kaňonu asi sto kilometrů od základny, kde probíhal simulovaný TRUE (Training in Unfamiliar Environments - nácvik taktického boje v neznámých prostředích) a instruktoři nováčkům důsledně vštěpovali zásady ROE (Rules Of Engagement - pravidla o kontaktu s nepřítelem).

Porter si při výcviku vedl dobře.

Hladce pronikal mezi nepřátelskými stanovišti a nástražnými systémy, aniž by se nechal nachytat hlídkami. Plížil se, bořil do závějí prachu, rozdíral si uniformu v ostrém šterku. Pálily ho plíce, ramena umdlávala pod tíhou neprůstřelné vesty a chráničů. Několikrát si musel utáhnout podbradník přilby, aby mu nesklouzávala do čela. Navzdory tomu, že se umístil v šestici nejlepších, nevyvaroval se školácké chyby, když zachytil o primitivní drátek natažený těsně nad zemí. Za hrozného leknutí odpálil zářivou světlici k nebi plnému hvězd.

„Bum! A je po tobě, Portere!“ zahulákal instruktor z pozorovatelny na vysokém útesu. Na rozdíl od rekrutů používal noktovizor, a navíc měl ze svého místa perfektní přehled o celém úseku vyschlého řečiště.

Porter se tiskl ke kameni, dokud světlice nezhasla. Překonal finálních tři sta metrů té zvláštní překážkové dráhy, s úlevou stáhl rukavici a dotkl se senzoru na masivním sloupku za nepřátelským obranným postavením, které obešel po vnějším perimetru.

Rozsvítilo se zelené signální světlo a on mohl odejít na shromaždiště.

Tam si ho podal Brackett, který mu nemínil odpustit ani to nejmenší.

„Zachtělo se vám ohňostroje, kadete?“ otázal se jedovatým tónem.
„Gratuluji!“

„Udělal jsem chybu, pane,“ přiznal Porter. „Příště si dám větší pozor.“

„V boji žádné příště neexistuje, kadete! Nesmíte selhat, nikdy! Kdyby se vaše střeva rozletěla po kaňonu, bylo by mi to šumafuk. Jenže přiblblá nepozornost může perfektně naplánovanou, třeba i několikátýdenní operaci poslat rovnou k čertu! Toužíte to posrat vlastnímu družstvu?! Daleko od podpory, bez zajišťovacích jednotek za zadkem? Jak myslíte, že můžete dopadnout, Portere?!“

„Asi blbě, pane.“

„To je, kurva, odpověď, kadete?!“

„Na to nemám omluvu, pane!“ řekl rychle Porter.

„Nejste supermani, abyste jednoduše uletěli, když se to zrovna hodí! Zapamatujte si konečně; odpovědnost vůči týmu je prvořadá a stojí nade vším! Jako jednotlivec nejste nic!“

„Uvědomuji si to, pane!“

„Odchod, kadete!“

Porter zasalutoval a odklopýtal pryč.

Později se k němu přitočil Poggy.

„Ten ti to dává sežrat,“ utrousil koutkem úst. „Jak to, že je na tebe vysazenější než na ostatní?“

Porter okázale pokrčil rameny. „Přímo mě zbožňuje, padl jsem mu do oka hned první den, pamatuješ?“

„Vlastně jo, i když to nevysvětluje...“

„Byla to kravina. Má pravdu.“

„Stát se to může každému, ne?“

„Nesnáším hloupé chyby. A tahle byla ukázková.“

„To asi nikdo.“

„Počítá se do hodnocení.“

Lišák se uchechtl. „Čumím, kamaráde. Chceš se vecpat do horní desítky, nebo co?“

Porter se zarazil. „To ne, ale občas dělám věci pořádně.“

Poggy si sundal helmu a přešel dlaní po mokrému zátylku. „Někteří jsou na tom hůř. Táhle Saltz rozdrnčel komplet poplašný zařízení. Dokonce šlápl na zakopaného instruktora, když ztratil orientaci a zabloudil.“

„To má být útěcha?“

„Přeber si to,“ poplácal ho Lišák a odešel, aby se připravil na pokračování nočního cvičení.

Před úsvitem rozdali instruktoři barevné značkovací střelivo. Výjimečně neměla platit žádná pravidla.

Instruktoři tomu říkali vyvražďovačka, a ten název seděl.

To, co se odehrálo v tisíce let vyschlém údolí, připomínalo spíš bitvu. Rekruti se do sebe pustili s takovou vervou, jako by se z nich náhle stali protivníci na život a na smrt.

Ne všichni ale propadli všeobecnému řádění.

Porter, který v landsbergských ghettech přivykl opatrnosti, si našel vyvýšené místo, odkud měl rozhled a současně se dalo snadno bránit. Nejprve střílel na maximální vzdálenost, jakou mu jeho zbraň umožňovala, a když počet živých prořídil, přesouval se od krytu ke krytu, hledal a likvidoval všechny, kteří se mu připletli do rány.

Jeho parádním úlovkem byl Wheeler, na něhož trpělivě čekal vmáčkнутý do úzké pukliny ve skalním bloku. Když Drobkovi došla po krátké, ale vítězné přestřelce se třemi vytrvale dotírajícími útočníky munice, vykulil se z prашné díry, zvedl se na jedno koleno a plynule zacítil.

Wheeler nestihl zareagovat, tak to bylo rychlé. Barevný flek mu vykvetl uprostřed hrudi a druhý těsně nad okrajem pršlby.

Porter se hbitě stáhl. Opustil pozici a přesunul se na jinou, kterou si již předtím vyhlédl.

Po zhruba čtvrt hodině se situace uklidnila, zuřivá přestřelka se změnila v opatrnou poziční válku, kdy ani jeden z pěti přeživších nechtěl vylézt z úkrytu, aby ze sebe neudělal příliš snadný terč. Instruktoři akci odpískali, shromáždili četu a odvedli ji na nedaleké parkoviště, kde čekaly nákladáky, aby je odvezly na základnu.

Vrchní seržant Brackett k nim pronesl svým nejlepším zupáckým tónem výjimečně dlouhý proslov: „Něco vám povím o válčení, opičáci. Ne o téhle zábavné hře, kterou jste si evidentně užili, ale o skutečném boji. Nic na světě vás na rande se smrtí nemůže připravit, já a DI vytrvale buzerujeme proto, aby vás ten děsivý zlomek věčnosti, který, ať chcete nebo ne, jednou stejně přijde, nedostal. Třeba se poděláte, pomočíte si kalhoty jako malí spratci, ale přežijete. A to je nejdůležitější! Je to chvíle absolutní pravdy. Strach způsobí ochromení, panika vás vysuší jako tresky na pouštním slunci. Jazyk se vám přilepí na patro, obyčejné polknutí se stane vrcholovým výkonem. Ocitnete se v naprosté samotě, ačkoliv kolem budou klidně stovky lidí. Sekundy se potáhnou jako hustý sirup a neuslyšíte nic než ticho. A je fuk, jak hlasitý bude kravál zbraní, výbuchů a řevu raněných. Udělá se vám zle, srdce málem zešílí. Těmhle pocitům se obyčejně říká bojový stres. Je to, jako když zakopnete a zahučíte do přeplněné polní latríny a topíte se v ní. Teplý hnus máte na jazyku, teče vám do nosu a plní vám plíce k prasknutí. Marně se bráníte, nedokážete se nadechnout, vykašlat to ze sebe, vyzvrátit. Nikdo vám nepodá ruku, aby vás vytáhl. Dostat se z toho musíte sami. Je to odporné, ale když v tom plavete dost dlouho, dá se na to zvyknout a kupodivu i oblíbit. Protože agrese plodí zase jen agrese - a ta může být příjemná. V okamžiku, kdy mačkáte spoušť, disponujete silou bohů; mocí nad osudy jiných, mocí rozdávat život a smrt. A to je ta nejsilnější droga ve vesmíru. Žádná z těch náhražek, které jste kdy okusili, se jí ani náznakem nevyrovná. Když si nedáte pozor, nebo nejste dost silní, závislost na ní je absolutní. Ted' se však třeba ptáte: Dokážu zabít? Neselžu v rozhodující chvíli? Na to vám odpověď nikdo nedá, dokonce ani vy sami. To zjistíte, až to přijde, dřív ne. Jakmile však sejmete svého prvního člověka, svedete to už pokaždé. Nic na tom není. Je to snadné. A přirozený odpor? Dá se překonat. Stačí si pomyslet: Ti naproti nejsou živé bytosti; jsou to jen cíle! Nebude ale vše probíhat čistě a pohodlně na dálku, budete se rvát i sakra zblízka. Nože, polní lopatky, dráty, holé ruce. Bláto, krev a roztrhané vnitřnosti.

Potom jsou nejdůležitější instinkty a svalová paměť. Nemyslete, jednejte! Rozumíte?!“

Nechtěl po nich odpověď, a tak rekruti mlčeli.

„Válka je svině, strašná svině. Nabízím pouze základy, zbytek je na vás.“

Oči Starého Zmrda zářily jako žhavé uhlíky.

„Nástup!“ zařval a rekruti vyšplhali na korby nákladůků.

Wheeler přisedl na nepohodlné lavici k Porterovi a jen co vyjeli, strčil mu pod nos svou helmu.

Ukázal na červenou, krvi podobnou skvrnu.

„Slušný,“ poznamenal.

Porter to bral jako pochvalu.

„Jo, díky,“ zamumlal. Netušil, co má čekat.

Drobek ale už nic neřekl.

Porter zavřel oči a se seržantovými neradostnými slovy v čerstvé paměti se nechal ukolébat rytmem čtyřnápravové obludy ženoucí se po nerovné pouštní silnici.

Usnul a hlava se mu kolébala ze strany na stranu.

Porter, Lišák a Wheeler náhodou potkali družstvo námořní pěchoty.

Stalo se to, když je zástupce velitele čtyř poslal do plukovního skladu vyzvednout objednaný imitační materiál. Vraceli se se zapečetěným kontejnerem na nakladači kolem jídelny a tam na ně narazili.

Tváře zarostlé několikadenními strništi, pokrytí narudlým marsovským prachem a viditelně utahaní. Opírali se v plné bojové zbroji ledabyle o zábradlí kuchyňské rampy, ověšení zbraněmi a ostrou municí jako vánoční stromečky.

Kdo ví, co dělali ve školním centru.

Jejich vlastní základna, alespoň podle Porterových kusých vědomostí, se nalézala pět set kilometrů směrem na severozápad.

Trojice se zastavila a překvapeně zírala.

Vyjma instruktorů, velitelů čet a vyšších důstojníků rekruti do styku s vojáky bojových útvarů dosud nepřišli. Týlové složky, které se staraly o chod výcvikové základny, se nedaly počítat. Ačkoli bulvár speciálně

mariňáky s oblibou prezentoval jako bandu hrdlořezů, specializujících se na vraždění svobodomyslných civilistů v odlehlých koloniích, Porterovi, Poggymu ani Wheelerovi tak rozhodně nepřipadali.

Bez ostychu na ně civěli. Z těch špinavých hranatých postav vyzařovala silná aura profesionality, vytrénovaných schopností a skálopevné sebejistoty.

Což mariňákům nemohlo uniknout.

„Copak, ušáci?“ kývl k nim vlídně jeden voják.

„Eééé... to nic,“ zahuhlal Lišák rozpačitě a chystal se vypařit.

„Počkej, počkej, kam ten spěch?“

„Hele, ty,“ odstrčil se další mariňák od zábradlí a popošel k Wheelerovi. „Seš ale kus bejka, kámo! Mrkněte na tu hroudu!“

Někdo dloubl loktem do vytáhlého blondáka, co měl helmu pověšenou na hlavní mohutné zbraně a občas drze popotáhl z přísně zakázané cigarety, kterou ukrýval ve stočené dlani. „Done, neříkals, žeš začínal právě tady?“

„Jo,“ zkrřivil rty voják. Naposledy si šluknul a beze strachu hodil vajgla na zem, kde ho zašlápl.

Mariňáci obklopili rekruty a přátelsky na ně dotírali. Vyptávali se na pakárnu přijímače a trochu si z nich utahovali.

Byli cítit zaschlým potem, časem stráveným v poušti, ale i něčím, co Porter nedokázal definovat.

Z budovy přilehlé k jídelně vyšel v doprovodu dozorčího desátník a mávl na své družstvo. „Vyřízeno, můžem vypadnout!“

„A zase do rachoty,“ podotkl bezvýrazně ten, co mu říkali Don.

Přijelo nákladní auto a mariňáci lezli na ložnou plochu.

„Mějte se, ušáci,“ plácl jeden Poggyho na rozloučenou. „Ať vám to utíká.“

„Třeba se někdy potkáme!“ uchechtl se jiný. Hodil svůj bergen na korbu a jako poslední se vyšvihl nahoru.

Omlácené vozidlo zatočilo kolem skladů a bylo pryč.

„Co tu chtěli?“ vydechl Porter.

„Neříkali,“ zabručel Wheeler.

Spěchali za robotem na velitelství praporu.

Porterovi se vzpomínka na mariňáky jako kouzlem uchytla v podvědomí. Držela tuhým drápkem a nehodlala jen tak snadno zmizet.

Bylo to zvláštní, ale tohle letmé setkání pochroumalo jeho dosavadní nahlížení na svět.

Pečlivě střežené rozhodnutí zdrhnout při první příležitosti vybledlo, ztratilo palčivou příchut' naléhavosti. Už se mu nepovedlo rozdmýchat v sobě stejné nadšení pro věc, jaké zažíval těsně po nástupu do přijímače.

Čert vzal neprobádané planety kdesi na druhé straně Galaxie.

Stejně to byla blbost, uvědomil si hořce.

Podobně nenápadně byla přetnuta pouta s minulostí.

To, na co nestačilo soudní přelíčení, vojenský drill a usilovné vymývání mozků, svedl prchavý zážitek za pošmourného marsovského dne. Jeho míněním nepohnuly hory propagačních materiálů, kde se z celostránkových fotografií šťastně tlemili příslušníci všech druhů vojsk. Nezabraly ani vědecky zkomponované hologramové pořady, jejichž jediným smyslem bylo donutit podepsat závazek i ty nejposlednější váhavce.

Tomu všemu totiž něco chybělo.

Nepatrná, ale důležitá maličkost.

Osobní, bezprostřední kontakt.

Skupinka zkušených veteránů, kteří něčím prošli. Profíci, co se ve svém oboru vyznali...

...a někam patřili.

Bývalý život v Landsbergu vyprchával, stala se z něj přítěž.

Neměl se k čemu vracet. Nic na Měsíci nenechal.

Důležitým se stalo teď a tady.

V ne právě snadném kotrmelci se většina jeho hodnot převrátila o plných sto osmdesát stupňů. Ačkoli z toho zjištění neměl radost, najednou chtěl vyzkoušet, co vydrží.

Přinejmenším do konce přijímače.

Dva tři dny se cítil jako halabala sestavená skládačka, ale přítomnost získala navrch.

Tupá každodenní dřina výcvikového programu se změnila ve snadno zvládnutelnou rutinu. Uspokojovala ho právě tím, že nad ní dokázal kdykoli zvítězit.

Byl mladý a právě se probudil.

Velitel čtyř Echo, vrchní seržant Brackett, si pozorně všímal změn, jež se s rekruty děly. Znal proces znovuzrození, kdy se zbavovali starých slupek a stávali se neopracovanou surovinou, kterou mohl tvarovat přesně podle svého.

A na ty, co prošli metamorfózou přerodu, kladl ještě větší nároky.

Proháněl je a zatěžoval na samou hranici únosnosti.

Kdyby měl den třicet hodin, bylo by to stále málo.

Pro námořní pěchotu se odjakživa hodili jen ti nejtvrdší a potažmo i nejšílenější jedinci. Při otázce výběru se řídil neselhávajícím pravidlem. Stačilo se zeptat sám sebe: Kterého z těch kluků bych chtěl s sebou do akce? Komu bych stoprocentně věřil, že nezklame?

Rozhodování bývalo v takovém případě snadné.

A většinou správné.

Proto za jakoukoli maličkost, nepatrné prohřešky a provinění uděloval ty nejpřísnější tresty. Na rozdíl od jiných velitelů čet však tyto záležitosti zpravidla nepostupoval mimo rámec své jednotky. Vše se řešilo na místě a k velení roty nebo praporu nic neproniklo. Drtil a dusil rekruty, a proto dosahoval těch nejlepších závěrečných hodnocení.

Nedělal to pro sebe. Neukájel se rozhledem z vrchních příček statistik.

Bylo to pro jejich dobro, i když o tom neměli tušení.

Proklínali ho, nenáviděli s první a poslední myšlenkou, se kterou vstávali a uléhali.

To mu však bylo jedno.

Byla to jeho práce.

Vytvořit základ válečníků. Popostrčit je správným směrem. Udat jim tempo, ukázat cestu.

Vykovat z nich perfektní nástroje z masa a kostí.

A to se neobešlo bez ohně, žáru a jisker, násilného ohýbání.

Snad to časem pochopí.

Začali jezdit na střelnici.

Každý den je ráno naložili a odvezli na dvacet kilometrů vzdálený polygon. Tam je nejprve čekala teoretická příprava, základní seznámení s daným typem zbraně a poté se rozeběhly praktické ukázky a střelby.

Nešlo o nic podrobného - na to ve výcvikovém plánu přijímače nezbyvalo místo. Učili se zvládat pěchotní druhy výzbroje, ale o nějaké mistrovské manipulaci nebo výsledcích se nedalo hovořit ani náhodou. K tomu sloužil až WTB (Weapon Training Battalion-výcvikový prapor pro instruktáž v pěchotních zbraních), který byl jedním z mnoha pokračujících odborných kurzů, kde se noví vojáci podle svých možností dopracovávali k dokonalosti.

Střílelo se většinou ze statické palebné čáry na nejrůznější vzdálenosti. Někdy jednotlivými ranami, někdy dávkami - to obzvlášť u těžších zbraní palebné podpory. Ve stoje, v kleče a v leže.

Porter, který měl v téhle oblasti určitý náskok a nepopíratelný talent, ve střelbě vynikal. Ať vzal do ruky jakoukoli útočnou pušku, samopal nebo pistoli, nikdy neminul terč. Věděl, že když bude stejně úspěšně pokračovat, s největší pravděpodobností si na závěr kursu vystřílí tolik bodů, aby získal odznak střeleckého specialisty třetího stupně.

A velitel Brackett, který čekal na příležitost, aby ho mohl kdykoli pořádně osolit, tentokrát nedostával šanci.

Porter drží automatickou zbraň ve vyčkávací poloze a soustředí se na okamžik, kdy ve dvousetmetrové vzdálenosti vyskočí ze země šest terčů představujících nepřátelské vojáky. Měly by vyrazit z okopu a po pár krocích zase zalehnout. To se bude dvakrát opakovat. Když je do té doby nezasáhne, bude to znamenat jediné - je po něm.

A to je nevyhovující výsledek.

Klidně našlápne, přenesení váhu na předsunutou levou nohu. Je nakloněný mírně kupředu, protože mohutná zbraň je poměrně těžká. Ačkoli se jedná o SAW (Squad Automatic Weapon - automatická zbraň družstva (saw = pila); mini-univerzální kulomety určené výhradně pro palebnou podporu pěšího družstva) a dnes z ní bude střílet poprvé, o zápočtové body se nebojí, a už vůbec není nervózní.

Botkou pažby se zlehka dotýká pravého ramene, levou rukou podpírá masivní predpažbí a vyrovnává váhu plného nábojového pásu v plastové schránce pod tělem závěru. Pravačkou svírá pistolovou rukojeť, mírně pokrčený ukazováček drží mimo spoušť.

Čistě instinktivně posune těžiště. Očekává, že pila bude vzhledem k výkonné munici kopat a navzdory kompenzátoru potáhne nahoru.

Nehýbe se, smysly udržuje ve střehu.

Dávno přestal vnímat váhu výstroje, helmy a neprůstřelné vesty. Zvykl si.

Aby také ne.

Dnes totiž uplyne jubilejní čtyřicátý den, co jej nákladňáky provezly bránou výcvikové základny.

Když na to pomyslí, hned je mu líp.

A náhle...

...je to tady!

Terče bez varování vyskakují.

Zdvihne kulomet, srovná mechanická mířidla s prvním cílem a současně stiskne spoušť.

Pohltní ho ohlušující rachot, svět se zúží na plameny výstřelů šlehaající z hlavně, prudké údery pažby a proud žhavých nábojnic řinoucí se z výhozného okénka na pravém boku zbraně.

Už s první dávkou si uvědomí, jak je to snadné. Plynule přenese záměrný bod z trupu figuríny nahoru. Poslední dva náboje tak zasáhnou plochý obličej.

Mířidla zachytí dalšího nepřítele.

Tentokrát letí všech osm ran na střed hlavy.

Ještě zbylo dost času, než terče zmizely pod úrovní terénu.

Počítače, které provádějí vyhodnocení zásahů, zobrazí data na stanovišti řídicího střelnice. Instruktor dloubne loktem do druhého. „Koukni na to!“

„Jestli to není náhoda...“ luskne prsty starší desátník a nespouští oči z panelu.

Porter čeká, až se terče znovu objeví.

Támhle!

Trochu stranou od původní pozice.

První z druhé dvojice dostane opět krátkou dávku do hlavy, ale u druhého již záměrně podrží spoušť stisknutou.

Nábojů má víc než dost.

Stejně jich nespotřebuje ani třetinu.

Dvacet bezchybně umístěných střel roztrhá figuríně obličej. Vršek temene odpadne od závěsu se senzory a bezvládná postava se zhroutí do písku mimo terčovou dráhu.

„Kurva!“ vydechne střelecký instruktor.

Poslední terče vyskočí jako čertíci z krabičky necelých osmdesát metrů daleko.

Umělohmotné napodobeniny vojáků padají, jako by je stínal vysokofrekvenční pilou, ještě než dospějí do poloviny svého úseku.

Senzorové lišty zmizí v zemi, ale zmražení panáci zůstanou ležet všem na očích.

Porter zbraň vybijí a zajistí. Z ústí hlavně skloněné do bezpečného prostoru stoupá tenký proužek bílého kouře.

Je sám se sebou spokojený. Tohle se mu fakt líbilo.

I pila se mu zamlouvá. Mnohem víc než jiné typy pěchotních hraček, se kterými přišel do styku. Našel v ní zalíbení. Panečku, to byl ale frkot!

„Kadet Porter, zařaďte se!“ zazněl povel z řídící věže.

Porter odevzdal kulomet instruktorovi, který měl výzbroj na starosti. Jeho pomocník ji převzal a znovu nabil, aby ji nachystal pro dalšího rekruta.

Na palebnou čáru se mezitím postavil jiný nováček.

Byla připravena nová sada terčů.

Poddůstojník se na Portera zvláštně podíval. „Máte se hlásit u vedoucího zaměstnání.“

„Provedu,“ odpověděl Porter a svižně odběhl.

Za zády mu zaduněly váhavé výstřely.

„Prodělal jste v minulosti střelecký výcvik?“ vyptával se Portera vrchní instruktor. „Nebo jste sportovní střelec? Reprezentant v bojové střelbě? Zúčastnil jste se někdy vrcholových závodů?“

„Ne, pane.“

„Ne?“ nevěřil poručík. Tázavě se podíval na vrchního seržanta Bracketta.

„V jeho osobní složce není o podobných aktivitách zmínka,“ řekl pochmurným tónem velitel čtyř Echo. Kupodivu se však zapomněl zmínit o policejním vyšetřování a obviněních z nedovoleného ozbrojování a přechovávání nelegálního vojenského materiálu.

„Opravdu, pane,“ přiznal Porter podle pravdy. Ulevilo se mu, že ho Brackett nepoložil. „Párkrát jsem si zastřílel... to ano. Střelné zbraně mě odjakživa berou, ale to je asi tak všechno, pane.“

„Chcete říct, že z plně automatických zbraní střílíte poprvé v životě?“

„Ano, pane.“

„Dokázal byste svůj dnešní výkon zopakovat, kadete? Nebo to byla pouhá náhoda?“

Porter neodolal, aby očima nesklouzl po výsledkovém panelu. Jeho jméno se skvělo úplně nahoře - s hodně slušným předstihem za druhým v pořadí.

„Pane, myslím, že to svedu,“ odpověděl a dal si záležet, aby to neznělo namyšleně.

„Rád bych se o tom přesvědčil, takže si vás vypůjčím. Váš velitel snad proti tomu nebude nic namítat a výjimečně vás uvolní z odpoledního programu. Souhlasíte, seržante?“

„Jistě, pane,“ přikývl Brackett.

Porter přesto poznal, že mu to není po chuti.

Následky si vyžere sice s plnou parádou, ale na dvě tři hodiny se ulije z otupujícího vytrvalostního tréninku.

To stálo za to.

Vrchní instruktor s třemi poddůstojníky vzal Portera do odděleného areálu a protáhl ho několika obtížnými střeleckými parkúry. I přesto, že všichni tři nosili na levé straně prsou odznaky střelců první třídy, k čemuž poručík přidal i mistrovskou stužku, Porter s nimi většinou držel krok. Pohyby měl sice neohrabané, chyběla mu jistota a rutina, ale instruktoři byli spokojeni.

Důstojník ho nakonec zlehka poklepal po rameni.

„Přidám k vašemu hodnocení určitá doporučení, kadete,“ řekl a s tím ho pustil k jednotce.

Nákladáky přivezly čerstvou várku rekrutů, kteří měli absolvovat noční ostré střelby, a řidiči nyní čekali, aby odvezli vystřídané čtyři Echo a Delta na základnu. Seržant Brackett však nechal stát svou jednotku ve tvaru, místo aby vydal povel k nasednutí.

„Kadet Porter!“ vyštěkl.

„Zde, pane!“

„Ke mně!“

Porter předpisově předstoupil a zasalutoval.

Brackett nějakou dobu mlčel a zkoumavě si ho měřil.

„Zkoušíš dělat frajera, hošane?“ zeptal se nebezpečně potichu.

„Ne, pane!“

„Ale ano!“

„Opravdu ne, pane!“

„A co to teda mělo znamenat? Předvádíš se?!“

„To vůbec...“

Seržant zvýšil hlas. „Testujete snad, co vydržím, kadete?!“

„Já...“

„Chcete mě, kurva, mermomocí nasrat?!“

Porter jenom polkl.

„Honíte se za body, děláte ze sebe šaška, ukazujete ostatním, jaké jste eso? Nebo se snad snažíte ohromit veterány, kteří prošli několika svinskými válkami a zabili tolik lidí, že byste to nespočítali? Je to tak, Portere, ty bezvýznamná zakomplexovaná nulo?! Jestli ano, tak tohle už na mě nikdy nezkoušej, rozumíš?!“

Jenže v Porterovi jako by přeskočila drobná soukolí.

„Pane, nemůžu za to.“

„Nebyl jste tázán, kadete! Tak mlčte, nebo s vámi zatočím, že se z toho poserete!“

„Chtěl jsem to dokázat sám sobě! OSTATNÍ MĚ NEZAJÍMAJÍ!“ dokončil Porter potichu, ale s nečekaným důrazem.

Vrchní seržant zlehka přikývl. Tvář se mu vyhladila, jako by se před deseti vteřinami netvářil, že hodlá puknout vzteky.

„Jste vážně tak dobrý, kadete?“ zeptal se změněným tónem.

„Hlavní instruktor vám to potvrdí, pane!“ ohradil se Porter dotčeně. Málokdy býval na něco pyšný, proto si tenhle vzácný pocit nemínil nechat vzít.

„Mluvil jsem s ním,“ ujistil ho Brackett. „Byl nadšený. Prý jste se pro to narodil.“

Tak proč ten výstup před chvilkou? blesklo Porterovi letmo hlavou. Proč?

Jenže vrchní seržant mu aspekty svého chování nemínil objasňovat.

„Pane, dovolte mi promluvit!“

„Co ještě?“ zavrčel vrchní seržant.

„Děkuji, že jste mě neprovalil, pane.“

„Zařaďte se!“ Strohý povel nepřipouštějící, námitek.

„Jistě, pane. Provedu!“

Četa Echo čekala.

Těšila se na večeři.

Seržant Brackett přivolał svého zástupce.

Nákladáky nastartovaly a prázdné odjely do blížícího se soumraku.

Rekruti se za mizejícími koncovými světly dívali s palčivým zklamáním. Bylo zřejmé, že je čeká pořádný špek.

„Jelikož jste tým a všichni táhnete za jeden provaz,“ pozvedl Brackett hlas, aby mu věnovali náležitou pozornost, „jistě jste během odpoledne zaregistrovali, že někdo z vás chyběl. A jelikož dotyčnému by bylo samotnému hloupé, kdyby přišel o tak kvalitní program, touží si ho nyní nahradit. To je bez debaty. Protože ho ale nechcete nechat běžet na základnu samotného, ochotně se k němu připojíte, je to tak?“

A tak četa Echo vyrazila ze střelnice na dvacetikilometrový zrychlený přesun.

„Posranej frajere!“ ucedil jeden z rekrutů na Porterovu adresu.

Před pěti minutami dorazili a teď se vzpomínali z dvouhodinového vytrvalostního běhu.

„Za tohle můžeš, kurva, ty!“

„Píčo vylízaná!“

Strhávali ze sebe propocenou výstroj a cpali se dehydrovanými denními příděly, protože jídelna byla dávno zavřená.

Porter mlčel.

Bylo zbytečné se bránit. Jen by přiléval olej do ohně.

„Tohle se nedá žrát!“ mrštil Fisch otevřeným balíčkem i s lžičkou znehuceně do odpadkového sklužu.

„Nechte ho na pokoji,“ zastal se Portera Poggy.

„Ty aby ses neozval!“ ozval se kdosi z horního bidla. „Vojíždí ti prdel nebo co?!“

„Polez dolů, Prochorski, a zopakuj to!“ postavil se Lišák do střehu. „Rozkopu ti koule!“

Dotyčný však zůstal nahoře.

Další vtipné poznámky si moudře nechal pro sebe.

Voják ležel mezi kamením, ruce rozhozené do stran, v bolesti sešklebeném obličejí zoufalý výraz. Pootevřená cukající se víčka odhalovala zažloutlá bělma, z úst mu s dušeným chropotem unikaly husté krvavé bubliny.

„Nowelle, tak co?!“ zeptal se vyučující medik nerozhodného rekruta. Byl netrpělivý, trvalo to dlouho.

„No já...“

„Jaká je diagnóza, kadete? Můžete mi sakra vysvětlit, na co čekáte? Ten chlap vám umírá pod rukama!“

„Nejsem si jistý...“

„Vymáčknete se!“

„Koupil to do prsou.“

„To je víc než zřejmé. Ale on nemůže co?“

„Asi dejchat.“

„Takže?“

„Snad pneumotorax?“

„Konečně!“ obrátil zdravotník oči k nebi. „Je to tak složité? Co s tím provedete?“

„Nevím,“ vzdychl Nowell ztrápeně.

„Právě jste svou váhavostí zabil nejlepšího kámoše, kadete!“ oznámil instruktor a udělal si poznámku do rozměrného displeje.

„Zmizte mi z očí. Při další lekci vás přezkouším, a když to nezvládnete, letíte. Mluvím dostatečně srozumitelně?“

„Ano, pane.“ Rekrut se odšoural na konec skupinky, která přihlížela praktické výuce kursu první pomoci.

„To musí jít ráz na ráz!“ vysvětloval medik. „Při záchraně života záleží na každé podělané vteřině. Se sterilitou si v polních podmínkách nelámejte hlavu, to nechte na starosti felčarům v evakuačních špitálech. Uvidíte ránu; vražte do ní prsty nebo klidně pěst, když to bude nutné. Pak se starejte o další. Snažte se v prvé řadě zastavit krvácení, stabilizujte raněného a připravte ho k transportu. Rozhodovat se bleskově, pořádně sebou mrsknout!“

Zvedl oči od ovladače.

„Kdo je na řadě?“

Vrchní seržant Brackett, který se přišel na výuku podívat, beze slova popostrčil Portera dopředu.

„Asi já, pane,“ zahučel ten neochotně.

„Doufám, že to nebude stejná zoufalost, jakou předvedlo to neschopné nemehlo před vámi.“

„Budu se snažit, pane.“

„To mnohdy nestačí, kadete. Většinou musíte dokázat mnohem víc. Pojd'te sem.“

Porter si klekl k figuríně, která se používala pro simulaci nácviku nejrůznějších zranění. Někdy byly průvodní symptomy řízené miniaturním počítačem tak přesvědčivé, až se zdálo, že před nimi neleží loutka, ale živý člověk.

„Dejte se do toho! Je to váš dobrý přítel, pamatujte na to!“

Rozeběhly se stopky.

Porter se dotkne třesoucího se těla.

Přes látku maskáču cítí splašené a prudce bijící srdce, zaznamenává křečovitou snahu se nadechnout. Slyší úpění, vidí zpěněnou krev stékající po neoholených tvářích.

Prsty se mu rozeběhnou, ožijí vlastním životem nezávislým na jeho vůli.

„Pravostranný průstřel plic,“ říká neúčastným tónem. Současně trhá uniformu, aby se dostal ke zranění. „Čistý vstřel. Místo, kde střela vyšla - aha, tady pod pravou lopatkou - je relativně v pořádku. Naštěstí nešlo o tříštivou střelu. Krev volně vytéká, ale je jí velké množství, dochází tím k nadměrným ztrátám. Tepna nebo aorta nebyla s největší

pravděpodobností poškozena, je tu ale podezření na masivní destrukci vnitřních tkání. Srdeční akce rychlá a nepravidelná, tlak kolísá, respirace silně omezena, objevují se prvotní příznaky šoku.“

Instruktor mlčí a nezasahuje.

„Oba otvory se musí zakrýt, aby jimi do plic nebyl nasáván vzduch.“ S tím, jak Porter mluví, tak i provádí potřebné úkony.

Strhne z figuríny zbytky blůzy, nouzovými obvazy pohotově a zručně zakryje kulaté otvory, z nichž tryská v mírných pulsech proud červené tekutiny. „Raněného je třeba fixovat do polosedu, udržovat v teple a nedávat pít.“

„Co když zkolabuje i nepoškozená plíce?“ zajímá se zdravotník.

„Ostrým předmětem prorazit v mezižeberní stěně otvor a pomocí nějaké trubičky nebo ústy plíci nafouknout,“ zní okamžitá odpověď.

„Bezvadné, to stačí,“ ohodnotí Porterův výkon instruktor. „Čas vynikající, takhle by to mělo vypadat, viděli jste všichni?“

Rekruti přikyvují, že ano.

Vrchní seržant Brackett odejde zkontrolovat jinou skupinku nováčků.

VII. KAPITOLA

Jakmile se četa echo nacpala do LCU (Landing Craft Utility - nákladní výsadkové plavidlo), stroj ihned odstartoval. Přepavní kabina smrděla čímsi ohavně nasládlým, jako by posádka minulý týden nedělala nic jiného, než přepravovala balíky shnilého masa. Rekrutům se dělalo zle od žaludku, a nemělo to co dělat s kýváním vojenského letounu.

Porter dýchal nosem, aby se z toho vlezlého puchu nepozvracel. Náhodou si všiml Wheelerova výrazu, jenž se objevil v jeho jinak kamenné tváři.

„Copak?“ zahulákal do chřestivého randálu.

„Nic.“ Drobeček zavrtěl hlavou.

Přepážky drnčely a LCU stoupalo v pětáctýřicetistupňovém úhlu, dokud nedosáhlo oběžné dráhy. Po půlhodinovém letu a krátkém manévrování stroj s drcnutím zakotvil u vnějšího doku staré geostacionární rafinerie Piper Alpha, kterou koloniální armáda odkoupila za cenu železného šrotu a přebudovala ji na stálou základnu pro výcvik v kosmickém prostoru.

Rozsvítila se světla, rekruti se odpoutali z nepohodlných sedadel. V zástupu vyšli na dokovou palubu, odkud je dva svobodníci v leteckých kombinézách nahnali stometrovou chodbou do obrovského válcového prostoru, kde už čekal zbytek RTC (Recruit Training Company - výcviková rota rekrutů).

Velitelé čet a instruktoři se kamsi vytratili.

Sto padesát rekrutů stálo na plochem dně a s obavou se rozhlíželo po šedivých stěnách. V nepravidelných obrazcích na nich byly umístěny úchyty, stejně jako na stropě, který se ztrácel v namodralém oparu vysoko nad jejich hlavami.

„Moc hezká hrobka,“ utrousil Poggy.

„Zásobník na nezpracovanou rudu. Nejspíš,“ odpověděl mu Trang a v očích mu vesele blýskalo.

Nikdo je nehlídal, a tak Porter využil příležitosti a postrčil Wheelera nenápadně stranou.

„Co je?“ ohlédl se za ním Poggy.

„Bude se lítat,“ řekl Porter a ukázal Drobečkovi na jedno z madel.
„Nepouštěj se.“

„Proč?“ zavrčel Wheeler.

„Tys ještě nezažil nulovou gravitaci?“

„Ne,“ řekl Wheeler stručně.

Spousta rekrutů začínala nespokojeně mumlat. Tušili, že je čeká něco nepříjemného.

„Co to má s náma, kruci, společnýho?“ syknul Lišák, když se k nim protlačil houfem znejistělých nováčků.

„Prostě nás do toho hoděj. Plav, nebo se utopíš.“

„O čem to, proboha, meleš?“ ošil se Poggy. „Necáknul ses náhodou do čela, když jsi ráno vstával?“

Vstupní vrata bývalého skladiště rudného koncentrátu se s duněním uzavřela.

„A je to tady,“ přitočil se k nim Trang a přitiskl se zády ke stěně. Za ním se objevil Nowell, Fisch a dalších pět rekrutů, kteří se pevně chytili ocelových úchyťů.

„Budou nás sprchovat, nebo co?“ zavtipkoval opodál stojící kluk a zatvářil se přehnaně sebevědomě.

„Být sebou, dal bych si bacha,“ zkusil ho varovat Trang.

Portera se zmocnila známá lehkost, žaludek mu vyletěl do krku a mozek se současně zhoupł na jakési houpačce. Prostor se s ním zatočil. Na pár okamžiků byl dočista zmatený ze ztráty pevné souřadnicové sítě, kterou se jeho tělo podvědomě řídilo. Orientace a pomyslné opěrné body se samy od sebe převrátily a on náhle visel hlavou dolů nad stometrovou propastí. I když to očekával, přesto ucítil nával paniky. Zavřel oči a neotevřel je, dokud si v duchu neurčil prioritu vlastních směrů.

Když se konečně rozhlédl, vše vypadalo jako předtím.

Skoro.

Jen tíže byla pryč.

Pořád se dotýkal podrážkami kovové podlahy, podobně jako rekruti, kteří odhadli, co se chystá. Ale dobrá stovka nováčků se zmítala jako hmyz lapený v neviditelné pavučině. Vznášeli se ve vzduchu jako rybky v podivném akváriu. Někteří již stačili nabrat rychlost a teď se za vyděšeného jekotu vzdalovali volným kursem vzhůru ke stropu, nebo jim hrozila srážka s tvrdým obvodovým pláštěm skladiště.

„Ani se nehněte!“ přikázal Porter důrazně. „Slyšíš, Lišáku?!“

„Jooo...“ zaskuhral Poggy, který se přísál k madlu jako pijavice.

Trang se zasmál a pustil se. „Koukněte, támhle máme východ!“

Až u stropu zíval doširoka otevřený otvor.

„O tomhle jsem slyšel,“ zamručel Fisch. „Vstupní test, pánové. Budete se tady mrcasit tak dlouho, dokud nepochopíte, jak se dostat ven. Tím si osvojíte základy pohybu ve stavu beztlíže a ušetříte instruktorům spoustu práce s názorným vysvětlováním.“

„Akorát čas na oběd,“ protáhl Trang měkkým přízvukem. „Takže přeju příjemnou zábavu!“ Jemným pohybem se odstrčil a elegantně odlétl.

„Evidentně mu to nedělá problémy,“ řekl Wheeler a pečlivě ho sledoval.

„Někdy naviděnou,“ zamávali jim Nowell a Fisch, a vydali se již méně suverénně za Opičákem. Netrvalo dlouho a Porter, Wheeler a Poggy osaměli. Většina zkušenějších rekrutů se za vydatné pomoci zabudovaných model opatrně přesouvala k východu.

„Zvláštní,“ prohodil Wheeler zamýšleně. Zvedl ruku a zkusmo s ní mávl. Zaujatě hodnotil vjemy, které přicházely po nervových drahách do jeho mozku.

„Akce a reakce,“ prohodil Porter. „Každý, byť sebemenší pohyb, který uděláš, bude mít stejně silnou odezvu v opačném směru.“

„Vyznáš se v tom?“

„Obstojně. Na Měsíci je to oblíbená zábava. Všude je plno velkých rekreačních center.“

„Proč teda nezmizíš za ostatními?“

Porter se pustil a máchnutím paží se roztočil. Udělal efektní salto, prudkým trhnutím změnil směr pohybu, vyšponoval se a po pomalé piruetě se zase chytil. „Ty to zvládneš, ale to tady mám Lišáka nechat? Koukni na něj, ten dobrovolně neotevře ani oči.“

„To máš recht, kámo,“ ucedil Poggy. „To radši chcípnu.“

„Pitomá je první minuta, potom už seš v ažuru. Tak se alespoň mrkni kolem sebe!“

„Zkusit to můžu,“ připustil Poggy váhavě. Pootevřel víčka a klouby mu rázem zbělely, jak křečovitě zatnul svaly na rukou.

„Jen neblbni,“ varoval ho Porter.

„Kurva! Někdo celej ten krám otočil!“ Neobratně se přitiskl k rezavému plátu.

Porter krátce pohlédl do modravého oparu nad sebou.

„Já sletím,“ skučel Poggy, „a rozbiju se na sračky!“

„Tak si to v palici urovnej!“ řekl Porter rázně. „Momentálně není nahoře ani dole. Záleží na tobě, v jaké si představíš, že seš pozici. Je ale vážně na prd, že se vždycky nabízí ta nejhorší varianta. Jako zelenáče tě fakt lituju.“

„Sklapni,“ syknul Poggy a prudce oddechoval. Potřásl hlavou a znovu otevřel oči.

„Dobrý?“

„No... už sem zase na zemi.“

Pár metrů od nich proletěl rekrut, s dutým bouchnutím se odrazil od stěny, aniž se jeho tápající ruce stačily zachytit, a za zběsilého převrácení se jím vzdaloval z dohledu.

„Ten je na tom bídne,“ řekl Porter. „Bud’ se sám umlátí, nebo tu bude kroužit tak dlouho, dokud nepojde hladý.“

„Musejí tak ječet?“ chytil se Lišák za uši.

„Tys k tomu neměl daleko,“ podotkl Wheeler.

„Ha, ha. Pořád v těžký pohodě, co?“

Wheeler se nenamáhal odpovědět. Lehce se posunul k madlu o tři metry výš.

Řítil se k nim další rekrut.

Zvratky mu stříkaly z rozšklebených úst a nosu mohutným proudem. Jak se otáčel kolem své osy, natrávené různobarevné chuchvalce kolem něj vytvářely stále hutnější obal.

„Blbec, masť to přímo na nás!“ vydechl Poggy šokovaně.

„Řekl bych, že je nejvyšší čas změnit lokál,“ řekl Porter a bez námahy vyletěl o šest metrů výš. „Pojd’, bude se ti to líbit.“

„Píču,“ utrousil Lišák nervózně a s nechutí se pustil bezpečného kovu.

Když se o dvacet minut později dostali na úroveň otevřené propusti, Poggy již získal ztracenou sebejistotu, ale úzkostlivě propočítaných pohybů a přehnané opatrnosti se nemínil vzdát ani za nic. Wheeler se odvázel daleko víc - dokonce to vypadalo, že ho pohyb ve stavu beztlíže baví. Kroužil kolem nich s pochybnou elegancí bombardéru a bez obav se pouštěl i do desítek metrů dlouhých skoků.

„Máčo,“ komentoval jeho akrobatické výkony Lišák.

Porter, který se držel poblíž a dával na něho pozor, pokrčil rameny. „Až se dostaneme dovnitř, musíš dát bacha na přechod do normální gravitace. Jinak si rozbiješ hubu o zem.“

„Tohle mě teda bavit nikdy nebude,“ prohlásil Poggy s jistotou. Zachytil se krytu ventilačního průduchu a na chvíli znehybněl, aby se vydýchal. Při pohledu pod nohy se otřásl. „Hnus. Na to si nemůžu zvyknout ani náhodou!“

„Hele, o nic nejde.“

„Kolosální kravina, kámo!“ prskal Lišák a zrudlý špičatý nos mu ostře vystupoval z pobledlého obličej. „Visíme tu jako mouchy na hově. Co když se gravitace zčista jasná zase objeví, he? Někdo něco zmrví? Sletět z týhle vejšky, zbudou z nás krvavý fleky!“

Porter se bezstarostně zašklebil.

Matně bílá světla ozařující válcovitý prostor se náhle rozblikala.

„Pozor, pozor!“ zaduněl mechanický hlas. „Varování: Do dvaceti minut bude výcvikový prostor uzavřen a vnitřní atmosféra odčerpána! Opusťte ve vlastním zájmu ihned tuto oblast! Opakuji...“

„Zmrdi!“ zařval Poggy vztekle. „Stěží se v tom plácáme, a ti kreténi nás stejně nenechají na pokoji!“

„Padesát metrů,“ ukázal Porter. „To přefrčíš!“

Burácející hlášení zmlklo, ale světla kolísat nepřestala. Středem válce odspodu nahoru začaly létat oslnivě červené šipky a vykřičníky. Mezi rekruty plácajícími se mezi podlahou a stropem skladiště rudného koncentrátu vypukla panika. Spousta jich věděla, že se v určené době k východu nedostanou.

„Hni zadkem!“ strčil Porter do Poggyho.

„Tobě se to kecá!“ bručel Lišák, ale poslušně ručkoval přes vzduchotechniku.

Jejich pozornost upoutalo kvílivé volání.

Nad horní třetinou gigantického dutého válce rotovalo bezvládné tělo. Z roztrženého čela a otevřené zlomeniny zápěstí se prostorem táhla stuha drobných kapiček krve. Několik rekrutů se sice snažilo kamarádovi pomoci, ale jejich neobratné počínání mu spíš ještě uškodilo. Jeden do něj právě strčil, aby ho dostal k východu z tréninkového zásobníku, jenže špatně odhadl sílu potřebnou pro tento

manévr. Nováček v bezvědomí nabral špatný směr a samaritána to prudce odrazilo ke dnu.

„Rozbije se o ty pitomý poklopy!“ ukázal Lišák se zaujetím.

„Jdu pro něj,“ řekl Porter a napjal se ke skoku.

„Vybodni se na něj, to nestihneš.“

„Počkej u vstupu!“

Bylo to obtížné, ale ne nemožné. Musel se dostat ke zraněnému šikmo odzadu, změnit směr jeho pohybu a zpomalit jej. Nedalo se to však udělat tak, že by se k němu přiblížil čelně. Při téhle srážce by praskaly kosti, a toho se chtěl stůj co stůj vyvarovat. Proto se odrazil jednou a pak podruhé, aby nabral rychlost. To bylo relativně snadné. Jenže poté ho čekala u protější stěny nebezpečná obrátka. Stačilo se malinko seknout, a zdravotníci budou mít práci s dalším mrzákem.

Byl blízko.

Počkej, ještě ne... teď!

Zkroutil se jako pružina, vykopl a narovnal se. Dotkl se stěny jen zlehka, vlastně se o ni pouze otřel. Když míjel otáčející se tělo, využil energii vlastního pohybu k tomu, aby ho dostal na nový kurz. Sekundu se drželi spolu, pak jej pustil a plavně odplachtil k místu, kde stěna přecházela ve strop. Otočil se, úlevou vydechl a s nádechem už byl opět na cestě zpátky. Dohnal rekruta, podržel ho za opasek a nepustil, dokud nebylo jisté, že proletí středem obdélníkového otvoru, kde za vyznačenou linií čekali instruktoři a pohotovostní zdravotnický tým.

„Fakt špica!“ tleml se Poggy, když Porter s bouchnutím přistál vedle něho.

„Třináct minut do uzavření!“ připomenul neosobní hlas o síle startující stíhačky.

„Jdi se vycpat, šašku!“ zamával Poggy vztyčeným prostředníkem.

Porter počkal, než uzávěrem prolezla pětičlenná skupinka zdrchaných rekrutů. Potrhané maskáče, boule na čele, ošklivé podlitiny a krvavé šrámy, v jednom případě zlomený nos. Pak byli na řadě oni. Když proplachtili nad červeným pásmem, okamžitě ucítili narůstající tíži. Porterovi a Wheelerovi se povedlo přistát na nohy, jen Poggy s sebou žuchl jako pytel mokrého písku a skončil v trapné pozici na zádech.

„Zvedej se, ty lemro!“ posmíval se mu svalnatý instruktor stojící v bezpečném odstupu za hranicí nulové gravitace.

„To se mi stalo vůbec poprvé, pane!“ vyštěkl Lišák uštěpačně.

Desátník si jej nepřívětivě změřil zpod hustého obočí. „Vypadni!“

„Držte se zelené, dovede vás na ubikace,“ houkl jiný. Zajištěný pevným lankem nakročil přes červenou čáru, aby do zvláštní sítě zachytil nováčka, který se k němu blížil a přitom neovladatelně rotoval jako sestřelený satelit. V divokém víření končetin byly vidět jen jeho vyvalené oči.

Porter se při odchodu otočil ještě včas, aby zahlédl lapiduchy, jak nakládají rekruta se zlomeným zápěstím na plošinu se zdravotnickým vybavením.

Ubikaci našli snadno podle zelených holografických značek.

Byla to vysoká a úzká proluka mezi bezpečnostními přepážkami, která kdysi sloužila jako záložní rozvodna. Po fúzních generátorech zbyly nahrubo odřezané pahýly konzol a držáků, spousty otvorů po potrubí s chladícím médiem a vysokoenergetickém vedení někdo lajdácky a neodborně zavařil. Mastné stěny s pruhy olupující se barvy byly obestavěny řadami tvrdých lůžek. A aby byl co nejlépe využit nedostatkový prostor vesmírné stanice, některá místa se nacházela i v nejružnějších výklencích skoro patnáct metrů vysoko.

A odtud jim mával Trang, když vešli dovnitř.

„Držím protekční fleky!“ halekal. Přitom komíhal nohama a vesele se zubil.

Wheeler plavně vyletěl nahoru.

„Co ty?“ zeptal se Porter.

Lišák zavrtěl hlavou. „Ani boha. Najdu si bidlo někde dole.“

„Jak chce.“ Porter poslal svůj bergen ke stropu, kde ho Trang chytil. V šestinové pozemské gravitaci to šlo snadno.

Ve skupinkách přicházeli rekruti, kteří unikli ze spárů nemilosrdných instruktorů. Spousta jich byla pěkně pomlácených, a do jednoho hlasitě nadávali.

„Poslyš... Solano, správně?“ obrátil se Porter na Wheelera, když se nabažil výhledu na ten mumraj v hloubce pod sebou.

„Jo.“ Svalovec se na něj úkosem zadíval, jako by očekával výsměch.

Porter však nechápal, co by ho mělo pobavit. „O Solanu vím akorát to, že je to složitá soustava. Dvojhvězdy, červení trpaslíci, nějakéj veleobr, a tak. Která složka?“

„Šestka.“

„To mi nic neříká.“

Wheelerovi se zablýsklo ve zlatavých očích. „Proměnlivá, minimálně dvojnásobná gravitace než na Zemi. Dost záleží na vzájemném postavení mateřských hvězd a velkých planet.“

„Aha. A odtamtud si nikdy nevytáhl paty, předpokládám.“

„Až přímá cesta sem na Mars.“

Porter se rychle rozhlédl po ohavné a tmavé ubikaci, kde to páchlo rzí, starým potem a nepranými ponožkami. „Tak to jsem na tom stejně. A to je Měsíc odtud, co by asteroidem dokopl.“

„Nevím, co je lepší,“ zasupěl Wheeler.

„Ani já ne,“ odušil Porter a vrátil se k pozorování trousících se nováčků.

Podle počítání času na Piperu Alpha byl večer.

Četa Echo nastoupila k výcviku v gigantické hale, největším samostatném objektu bývalé rafinérie. Rekruti se nacházeli na plošině, která čněla daleko do prostoru, a tajil se jim dech. Obrovská krychle byla rozdělena do mnoha menších sektorů s různou směrovou orientací, jež představovaly prostředí, s nimiž by se ve vesmíru mohli setkat. Z jejich současného pohledu byla tréninkovou zástavbou využita nejen podlaha, ale i veškerá plocha stěn, stropu, a dokonce větší část středové sekce, kam zasahovaly zvláště vyprojektované instalace, můstky a sítě.

„Kdo tuhle část výcviku nezvládne, má jednoduše utrum,“ strašil je jako obvykle vrchní seržant Brackett. „Zvlášť dobrý pozor by si měli dát ti, kteří si urvali černé body za tu ostudu při vstupním testu. Nová koncepce totiž počítá s maximální samostatností a vysokou mobilitou námořní pěchoty, takže je pravděpodobné, že některé čtyry budou nuceny operovat nezvykle autonomními postupy. Na armádní reformě je zajímavé právě to, že v budoucnosti dostanete k dispozici vlastní kosmické lodi.“

Mezi rekruty to slabě zašumělo.

„Jen se neradujte předčasně, slečinky,“ chladil jejich vzrušení Starej Zmrd. „Nevíte, jak to u koloniálního sboru chodí. Nicméně absolvujete rozšířený týdenní výcvik. Dá vám zabrat, s tím počítejte. Za těch sedm dní do vás zdejší instruktoři narvou maximum možného. A až zvládnete nanečisto zábavní park, který vidíte před sebou, přesunete se ven do vesmíru.“

Porter zachytil koutkem oka několik utrápených výrazů.

Jako ptáci se odkudsi shůry snesli instruktoři v lehkých kombinézách a po třech si četu Echo rozdělili.

Šlo to ráz naráz.

„Vidíte támhle tu věc?!“ ukázal nataženou rukou šikmo dolů desátník, který převzal Porterovo družstvo. „To je naše verze opičí dráhy. Proberu s vámi moc užitečnou prostorovou orientaci a neskončíme, dokud ji neschroustáte třeba i poslepu. A jestli si, vy liboví frajírci, fandíte, jak nejste nabašení z věčného běhání a posilování, tak vás šmahem vyvedu z omylu. Tohle vyžaduje něco úplně jiného než stříkance testosteronu!“

Postavil se na okraj plošiny a trhl palcem k nejbližšímu rekrutovi. „Tak do toho! Jeden za druhým, jako při výsadku! Žádné velké rozestupy, dělejte! Ať už jste tam!“

Kluk vpředu nechápavě zíral do hloubky pod sebou.

Jiný instruktor k němu přiskočil, popadl ho a hodil přes žlutočernou hranu. Rekrut s vyděšeným řevem a máchajícími pažemi zmizel ostatním z dohledu.

„Kurva, makejte, vy zmrdi! Hodláte tady zakořenit?! Jedem, jedem!“ řvali instruktoři a popoháněli celou řadu naráz. Kdo se jim nezdál dost rychlý, toho jednoduše vykopli z plošiny. Chtělo to pořádnou dávku odvahy a sebezapření skočit a slepě věřit, že gravitační zákony po několika metrech volného pádu pozбудou platnosti.

Do uší se Porterovi zadíraly pronikavé výkřiky, přesto když přišlo instruktorovo rázné plácnutí, rozeběhl se a odrazil.

A pak už jen letěl.

Slíbili jim minimálně dvě hodiny nerušeného odpočinku, ale po pětácti minutách je DI vyburcovali střelbou a výbuchy dělbuchů.

„Lod' byla přepadena, na palubu proniklo komando útočníků!“ řvali a strhávali omámené rekruty z postelí. „G-emitory jsou kompletně vyřazené z činnosti, zaujměte obranu a pobijte je, kruci!“

Zorientovat se, naházet na sebe svou výstroj a zbraň nebylo ve stroboskopických záblescích poplachových světel jednoduché. Mnohem těžším oříškem bylo najít v nulové gravitaci cestu z ubikací a dostat se na obranu linii v určeném sektoru Piperu Alpha. Porter se v tom zmatku vrhl ze svého lůžka směrem, kde si pamatoval, že je průlez. Vzápětí se ve tmě s někým drtivě srazil. Ještě, že měl nasazenou helmu, jinak by si o nepoddajnou stěnu určitě rozčísl hlavu. S heknutím se otřepal a teprve nyní si vzpomněl na noktovizor. Vytrhl ho z pouzdra na opasku a zacvakl ho do vybrání nad lemem přilby. Dotkl se tlačítka na spánku a před očima mu vyskočil zelený obraz. Popadl karabinu, a tentokrát už opatrněji proplul k východu z ubikace.

Ocitl se v labyrintu chodeb a podle navigačního signálu se s ostatními rekruty čtyři Echo pracoval k údajnému místu přepadu. Nejdříve si myslel, že to nebude nic moc, ale když z dálky uslyšel sílící rachot výstřelů a dunění šokových granátů, připravil se na nejhorší.

„Rozdělte se, nezůstávejte pohromadě!“ dávala sluchátka v helmách příkazy instruktorů. „Útočníci jsou na postupu! Spolupracujte, zatraceně, nebo je po vás!“

V tomhle beztvarem chaosu nebyla taktika pozemního boje k ničemu.

Přesně jak do nich hustili DI při večerním nácviku na trojrozměrné opičí dráze: „Vyserte se na pravidla, v nulové gravitaci jsou vám stejně k ničemu! Uvažujte tvořivě a buďte těmi největšími sviněmi, jak to jen jde!“

Tmou zablýskly svítivé plamínky, dlouhé dávky ze samopalů ječely jako chirurgické vrtačky.

Kdosi řval povely, ale brzy jej umlčelo trhavé zaburácení, které se provalilo boční chodbou.

Porter se spustil břichem na podlahu, aby ze sebe udělal co nejmenší terč, a plazením se posouval blíž k tomu binci. Nad ním přeletěly tři postavy a zachytily se o kus dál ve stropním ohybu. Začali střílet za roh, ale neměli s tím evidentně moc zkušeností, protože jeden z nich v úleku zapomněl pustit spoušť. Odletěl pozpátku chodbou, točil se jako splašená káča a jeho puška pálila, dokud v zásobníku nedošly náboje.

Debil, pomyslel si Porter.

V taktické výseči noktovizoru s bliknutím naskočila mapka bojové situace. Oblast před ním byla poseta modrými a červenými body. A mnoho dalších se do toho kotle blížilo.

To není nic pro mě.

Porter zaváhal.

Takhle ne.

Prozkoumal barevné schéma a zorientoval se.

Přesně nad ním zívalo ústí ventilační šachty.

Za normálních okolností bylo z podlahy nedosažitelné. Vyskočit a zachytit se hladkého okraje bylo nemožné. Jenže teď to bylo fuk.

Otočil se, plynule se odstrčil a už byl v ní.

Kroutivým pohybem lezl zaprášeným potrubím jako červ.

Není však sám, kdo měl podobný nápad. Nenápadně obejít bojiště a vpadnout nepříteli do zad. Automatická puška s granátometem mu v úzkém prostoru šachty překází, proto si ji posune na záda.

V pravé ruce pistoli, levou se odstrkuje. Sto, dvě stě metrů.

Z nánosů letité špíny ho svědí v nose, chce se mu kýchnout.

Ještě, že si ho všiml o zlomek sekundy dřív.

Trhne sebou, zbraň vyplivne oheň. Zpětný ráz je mnohem citelnější než za normální situace.

Prsty a dlaň ho zabrní, rozlišení noktovizoru je naštěstí ztlumené na minimum.

Protivník vystřelí skoro současně, ale nezasáhne.

„Chcípni!“ zaječí Porter vystrašeně.

Mačká kohoutek, výstřely duní v kovovém tunelu jako ohlušující hromobití. Reaktivní účinek výstřelu jej pokaždé posune o metr zpět, ačkoli roztaženými nohama pohyb co nejvíc brzdí.

Přinutí se ke klidu.

Tlumená ozvěna bitvy hučí jako pekelný chór.

Připlazí se k nehybnému tělu. Letmo jej obhlédne.

Každou ranou zasáhl.

„Tak, kurva uhní!“ zavřčí a snaží se ramenatého blondáka v černé uniformě s označením čtyř Delta odstrčit, aby se kolem něho mohl

protáhnout. Zvažuje, jestli mu sebrat zbraň, ale nakonec si vezme jen několik plných zásobníků.

Zatímco sahá do pouzdra na taktické vestě a přebíjí, před očima mu plují vystřílené nábojnice.

Konec šachty.

Zkontroluje mapku. Většinu červených bodů obešel.

Zadrží dech, je připravený k výpadu.

Vymrští se z ventilace a opět se ocitne v záblescích stroboskopu.

Dunění a rachot ho obalí jako huňatá přikrývka.

Otočí se kolem podélné osy a střelí dva nepřátelské vojáky do prsou.

Ještě jednou se obrátí a už je u stropu, který normálně bývá podlahou.

Přitiskne se k plastovému obložení břichem, a rázem leží na zemi.

Změna orientace ve stavu beztlíže mu přestává dělat problémy.

Přechody jsou plynulé, bez záchvatů nevolnosti.

Zapře se, pažbu vtiskne do ramene.

Z týlu, kde je doková paluba, se blíží šestičlenná skupina. Jakmile ho minou, napálí to do nich.

V tom binci ani neslyší jejich vzteklé výkřiky.

Skrytý za tlustým potrubím opatrně postupuje. Nad ním zarachotí dávka z kulometu, proud nábojnic mu vletí do obličeje.

Přesným zásahem střelce umlčí.

Chodba se rozšíří, je z ní náhle hlavní koridor. Na galeriích se zuřivě bojuje, četa Echo drží linii před tlakovými uzávěry, ale útočník na ni zle dotírá. Moment překvapení mu vynesl cenné body.

Porter se souká podél zdi, aby si našel výhodné stanoviště.

Z výklenku vyskočí temný stín, instinktivně máchne zbraní a zasáhne vojáka pažbou do hlavy. Jak ho úder roztočí, Porter ho střelí do nechráněných zad.

Vzduch je plný nábojnic. Jen se tak houpavě vznášejí, místo aby padaly a vytvářely na palubě zvonivé závěje.

Jedno družstvo čtyř Echo zkouší prorazit po pravé galerii. V cestě však mají dobře opevněnou pětici útočníků s kulometem.

Porter zaklesne boty do jakýchsi úchytů, záda natlačí mezi dvě silnostěnné trubky. Nemusí ani pečlivě mířit, je si svými cíli jist.

Žádné dlouhé dávky, ale jednotlivé rány.

Je přesný, precizní a metodický.

Než si uvědomí, odkud je na ně palba vedena, je po nich. Najde si bleskově nový cíl a znovu vystřelí. Když mění zásobník, zamete spodek koridoru salvou šesti granátů.

Chystá se právě přesunout, ale zelenavý obraz noktovizoru zrudne a zbraň vypoví poslušnost.

Dostal zásah!

Mrtvý není, pouze zraněný.

Tak takové to je? Jde o stejný pocit?

Úlek, píchavý chlad v žaludku?

Ženou se k němu tři pomstychtiví rekruti z čety Delta. Odhodí zbytečnou pušku s granátometem a z pouzdra vytrhne pistoli.

Bum... bum, bum.

Najednou je i pistole hrozně těžká.

Ruce mu klesnou, nohy se vysmeknou z opory a z výšky dobrých pěti metrů zahučí doprostřed koridoru. Po podlaze kolem něho cinká déšť prázdných nábojnic.

Otočí se na záda a zkouší se posadit. Jde to ztuhá.

Stáhne si noktovizor z obličej, rozsvítí se palubní světla.

„Zastavte palbu, cvičení je u konce!“ zaburácí hromový hlas Otce - řídicího počítače Piperu Alpha.

Rekruti vstávají, oklepávají se, zvědavě se rozhlíží.

Živí, ranění i ti mrtví.

„Vraťte se, prosím, všichni na své ubikace!“ vybízí je Otec.

„Cvičení skončilo!“

Porter schová pistoli a najde u stěny svou pušku. Objeví se uklízecí roboti, aby sebrali hromady vystřelené munice a opravili případné škody.

Cestu mu zastoupí rekrut z Delt, kterému na tváři zasychá krev.

„Pěkná sviňárna,“ zasyčí výhružně.

„Jinak to nešlo, kámo,“ řekne Porter. „Byl's moc blízko na to, abych stihl vypálit.“

„Neomlouvej se,“ pokrčí rameny rekrut. „Příště urazím palici já tobě!“

„Když myslíš.“ Porter ho obejde a zamíří ke vzduchovým uzávěrům.

Už z dálky vidí, jak na něho pobledlý Poggy mává.

„Stálo to za prd,“ ohodnotili jejich noční výkon instruktoři z vesmírné základny. „Jediné, co je důležité, je zvítězit! Samozřejmě, že s co nejmenšími ztrátami. Kdo vám, kruci, poradil vpadnout do nejhustší řeže jako dobytek na porážku?!“

„Jste budoucí mariňáci,“ doplnil seržant Brackett. „Ne přiblblá pěchota!“

Bylo po snídani a čekalo je dopolední zaměstnání.

Porter se hned v první vlně dostal na rozsáhlý тренаžér, který simuluje požár v beztlakovém stavu. Úkolem jeho skupiny je vyhledat ohnisko uvnitř kosmické lodi, zlikvidovat nebezpečí a opravit závadu.

Umístili je do středu polygonu a představení začalo.

Takovou příšernost dosud nezažil.

Nejdříve to vypadalo celkem neškodně. Zabzučel poplach a na terminálech naskočily údaje o lokalizaci. Jenže pohyb ve stavu beztláky pořád činil některým rekrutům obtíže, takže než se dostali na postižené místo, chodbou už burácela přehrada plamenů. Další problém nastal s hasicím zařízením, hadicemi a proudy inertní pěny. Plameny se také nechovaly, jak byli většinou zvyklí, ale šířily se všemi směry, rozlézaly se naprosto nekontrolovatelně a stačil slabý závan vzduchu, aby se prostorem rozletěly hořící chomáče, které zakládaly další a další požáry.

Netrvalo ani pět minut, a rekruti museli všeho nechat a utéct.

„Blahopřeji!“ hulákal do megafonu instruktor, který měl tuto sekci na starosti. „Díky vaší neschopnosti jste právě zbytečně odepsali bojovou loď za miliardu nových dolarů!“

Porter se ke všemu nemohl pod nehořlavou kombinézou ani poškrábat.

„Takže si to zkusíme znovu, ano?! Připravte se, a jedeme!“

Zaječel odporný zvuk sirény.

Čtyři nekonečné dny do úmoru nacvičovali nejrůznější taktické situace, havárie, děsivé požáry, ozbrojené střety; a to všechno ve snížené nebo žádné gravitaci. Jako úleva jim proto připadala střelecká cvičení ve zvlášť k tomu účelu vybudované střelnici, či kursy ovládání těžkých strojů a manipulátorů.

Pátý den se četa Echo přesunula do části Piperu Alpha, kterou ještě neznala. Rekruti si stoupli na žluté značky podle zvláštního klíče, který jim určila obsluha technické sekce. Ze stropu sjely na věšácích zářivě červené skafandry. Vypadaly jako armáda neforemných oběšenců.

Porter si prohlížel velká bílá čísla na hrudi a přilbě obleku, jenž se před ním pohupoval.

Třináct.

„Čeká vás příjemná procházka, zobáci,“ řekl starší poručík, jenž vedl školení. „Necítí se na to někdo? Nestyd'te se. Byl bych rád, kdybyste mi to oznámili, dokud je ještě čas. Venku toho pro vás moc udělat nemůžu.“

Báli se.

Spousta jich děsem a nervozitou drkotala zuby, ale pod zkoumavým pohledem vlastních instruktorů, kteří je doprovázeli, se neodvážili dát slabost najevo. Výcvik v kosmickém prostoru museli absolvovat.

„Nikdo? Tak fajn. Teď vám předvedu, jak se obléknout. Kdyby nastal problém, ozvěte se.“

Porter měl během pěti minut skafandr na sobě. Připravený držel velkou kulatou přilbu v podpaždí a nedočkavě se rozhlížel.

Přistoupil k němu voják v pracovní kombinéze s emblémem stanice na levé straně prsou a ujistil se, že systémy obleku bezchybně fungují. Překontroloval upevnění rukavicových a kotníkových manžet, neohrabané magnetické boty, zapínání a přívody vzduchu.

„V pořádku,“ klepl jej do paže a pokračoval podél řady.

„Dneska vás nečeká nic složitého,“ uklidňoval je poručík. „Trochu se projdete, pak si užijete přesun na delší vzdálenost - nejprve se zajištěním a poté bez. Zkusíte si statickou manipulaci s přístavním nakladačem a zarejdíte si s menším opravářským robotem. Nemá víc jak padesát tun, takže se ovládá poměrně snadno. Nakonec ve skupinkách po pěti zmáknete průchod nouzovým průlezem. Tyhle tunely nemají žádnou automatiku, takže to chce dávat pořádnýho bacha na výklad instruktorů, abyste nevypustili z Piperu všechnu dýchatelnou atmosféru! Kapišto, mládenci? Nasad'te si přilby!“

Jakmile zapadly zámký příruby, životní systémy skafandru se uvedly do chodu. Porterovi do uší zapípal melodický signál, v zorném poli se mu rozsvítily zelené diody a do tváře zafuněl s tichým zahučením závan vzduchu. Čímsi páchl, ale Porter nedokázal určit čím. Možná měl větší

šťestí než rekrut vedle něho, protože ten helmu strhl vzápětí poté, co si ji nasadil.

„Co je?!“ zakřičel příslušník technické obsluhy.

„Děsně to smrdí!“ stěžoval si nováček.

„Ty padavko,“ vysmíval se voják, „a co si kurva myslíš? Jseš snad v Hiltonu, nebo co? Jasně, že se někdo občas venku poblíže. Tak je to malinko cejtít.“

„Malinko?“ obrátil rekrut oči v sloup.

„Nehraj dámu! Narvi si to na palici a padej!“

Aktivovalo se interkomové spojení. Ve sluchátkách zapraskalo a ozval se poručíkův hlas. „Jestli mě slyšíte, stiskněte hovorové tlačítko. Najdete ho na ovladači funkcí na levém předloktí!“

Uběhlo asi deset vteřin.

„Výborně, komunikace kompletní. Postupujte do přechodové komory a nezapomeňte si spustit sluneční clony, na oběžné dráze je nádherné počasí!“

Porter s Wheelerem se dostali ven až ve druhé vlně.

Ohromení, které se jich zmocnilo po otevření vnějšího uzávěru, se ještě vystupňovalo, když nemotorně vyšli na montážní plošinu vypínající se vysoko nad boční stěnou přístavního doku. Zářivé malé Slunce se nacházelo na kontrastně černém sametu vesmíru šikmo nad nimi a svým ostrým bílým světlem vypichovalo každičký detail staré rafinérie. Na opačné straně se vynořoval kus marsovského disku, který překrývaly tmavými stíny rozšrafované můstky, spojovací uzle, stožáry antén, kontejnerová překladiště a zbytky mohutných dopravníků. Kotouč planety zářil sytými barvami; hnědě rezavou náhorních plošin a pouští, bílou nařasených pásů mračen a jižní polární čepičky, modrou několika vodních nádrží a zelenou na plantážích a obrovských rekultivačních plochách.

Porter se otočil, magnetické boty držící ho na povrchu plošiny mu pohyb dost omezovaly. Za ním se tyčil šedavý plášť technického bloku a zpoza něho vyčnívaly obytné sekce. O něco dál se dalo zahlédnout výcvikové centrum a přístaviště pro dopravní lodě. Kolosální a nyní většinou nevyužité zásobníky rudného materiálu, elektrárna a skoro rozebraný zpracovatelský závod s hutěmi zabíral spodek Piperu Alpha, a proto odtud nebyl vidět. Rozlehlé pole pomocných solárních článků

plulo v prostoru, pět kilometrů za nákladními doky, a s rafinérií jej spojovalo pouze pružné obslužné vedení a kabely.

„Proboha!“ zamumlal.

Byl to nádherný a zároveň mrazivě děsivý pohled.

Do vesmíru se dostal vlastně poprvé, školní exkurze na měsíční povrch nemohl počítat. Zde stačil neopatrný krok a už by...

„Proberte se!“ vytrhl ho z rozjímání instruktorův hlas. „Máme práci.“

Přesunuli se k jakési improvizované rampě, ze které postupně skákali - ačkoli na oběžné dráze Marsu se tento termín dal použít jen s maximální fantazií - na objekt vyřazeného navigačního majáku, který v době provozu geostacionární rafinérie zajišťoval, aby nedošlo ke kolizi přibližujících se těžkotonážních tankerů.

Když Porter klouzal prostorem bez jakéhokoli zajištění a pod sebou neměl nic než zaoblenou polokouli rudé planety, sevřel se mu žaludek. Adrenalin vybuzený strachem mu sytil krevní oběh, a to ho rozjařovalo. Vlastně se cítil skvěle.

Byl to nedefinovatelný zážitek.

Ke konci čtyřsetmetrového letu si všiml, že ho zpovzdálí doprovází dron, který by se postaral, aby se dostal v pořádku zpět, kdyby vše nevyšlo podle představ dohlížejících instruktorů.

„Takzvané skoky jsou prakticky použitelné zhruba do půl kilometru,“ poučil je DI v modrém skafandru. „Velmi záleží na lidském faktoru. Čím horší stres, tím je riziko chyby v odhadu a přecenění vlastních sil pravděpodobnější. Poruchové následky se pak kumulují exponencionálně. V krajním případě dosahují rovných sta procent, a to je jistá smrt. Abyste nekroužili Sluneční soustavou navěky, na překonání delších vzdáleností využívejte technická zařízení, jako je souprava osobních trysek - ty jsou spolehlivé, raketové sáně, malé tahače, nebo si můžete osedlat nějakého drona. Možností, které se naskýtají, je nepřeberně. Záleží, co vám padne pod ruku.“

„A co bojové akce, pane?“ zeptal se rekrut jménem Stivel.

Instruktor schválně rozpráhl paže. „Ty v otevřeném kosmickém prostoru zřejmě nezažijete. Jejich vedení je po technické stránce příliš obtížné a neefektivní. I když existují speciálně vycvičené týmy pro podobné operace, přednost se dává automatickým nebo dálkově

ovládaným strojům. Takže mimo záchranných misí nebo mimořádných oprav se na nic jiného netěšte.“

„Škoda,“ poznamenal kdosi.

„Vážně?“ opáčil modrý skafandr. „To si nemyslím.“

„Nemožné to ale není, že?“

„Když jde do tuhého a není jiný způsob, jak věci řešit...“ Instruktor výrazně pokrčil rameny.

Z obrovského nakladače trůnícího nad dokem měli rekruti respekt, ale jeho ovládání se ukázalo být hračkou. V úvahu museli brát pouze setrvačnost stovek tun hmotnosti, ale to brzy zvládli. Nepoměrně horší zážitek paradoxně získali s hbitým opravářským robotem. Stroj ověšený manipulátory divoce akceleroval a jeho čistě manuální ovládání vyžadovalo precizně jemnou práci a značnou dávku soustředění. Porter byl nakonec rád, když s ním absolvoval povinnou dráhu, vytyčenou navigačními bójkami nad nepoužívaným dokem, a neobratně rozřezal čtyři kusy silného pancíře.

„Je to otázka praxe,“ uklidňoval je instruktor. Na závěr jim předvedl, co umí s robotem on, a rekrutům za zrcadlovými hledími přileb div nevypadly oči z důlků.

To byl úplně jiný balet.

Vysloveně nezajímavý byl poté nácvik použití nouzového průlezu. Instruktor jim v krátkosti vysvětlil, jak na to, co od nich požaduje, a pak je nechal, ať se do základny dostanou sami. Pro Portera, který se celý dosavadní život setkával s nejrůznějšími vzduchovými uzávěry, přepážkami a bezpečnostními systémy, to byla vysloveně hračka. Protáhl Wheelera a další tři rekruty úzkými komorami, jež postupně otevřel a zase zablokoval protiběžnými zámkovými koly.

„Bomba, co?“ tleml se na ně holohlavý voják, když jim pomáhal s odstrojením skafandrů. „Zejtra to zvládnete sami.“

„Super,“ přitakal Porter.

A nelhal.

Bavilo ho to.

Blížil se konec jejich pobytu na STC (Space Training Centre - vesmírné výcvikové středisko). Měli za sebou pět výstupů do volného

prostoru, přičemž každý následující byl minimálně o hodinu delší než předchozí. Za sedm dní získali základní dovednosti a návyky potřebné pro pohyb a boj v nulové gravitaci. Víc jim koloniální armáda momentálně poskytnout nemohla. Bude-li to potřeba, noví vojáci projdou později některým ze specializovaných kursů.

Četa Echo čekala na dokové palubě, až pro ně přiletí LCU.

„Dva dny se zdržíme na základně, abyste se dostali zpět do formy,“ prozradil jim vrchní seržant Brackett. „Tohle válení vám vůbec neprospělo. Jenom jste zlenivěli.“

V jeho jazyku to znamenalo, že naběhají desítky a desítky kilometrů s plnou výzbrojí.

Výsadkový člun dorazil. Sice to necítili, ale nad přechodovou komorou se rozsvítily oranžové majáčky na znamení, že se uvnitř vyrovnává tlak. Jakmile zhasly, rekruti popadli svoje věci a seřadili se. Masivní vrata se otevřela a oni nastoupili do člunu. Za půl hodiny již klesali z oběžné dráhy a na Piperu Alpha se vyloďovaly jednotky, které je střídaly v dalším výcvikovém turnusu.

VIII. KAPITOLA

Jednou z nejzajímavějších, ale také nejobtížnějších akcí se stal hromadný výcvik na Arsia Mons, velké štítové sopce, jež se spolu s Ascræus Mons a Pavonis Mons nacházely v přímce ve směru severovýchod-jihozápad na úbočí vyduuté oblasti Tharsis. Z planiny se osaměle tyčící dávno vyhaslý vulkán sice nebyl tak okázale monumentální jako proslulá Olympus Mons, ale i tak byly jeho rozměry - devatenáctikilometrová výška, čtyři sta kilometrové úpatí a vrcholová kaldera o průměru sto čtyřiceti kilometrů - více než ohromující. Tento přírodní útvar asi před padesáti lety zabrala koloniální armáda výlučně pro své potřeby a vybudovala zde řetězec odloučených základů sloužících rozmanitým účelům. A právě sem dopravily výsadkové mašiny 11. taktické perute kontingent rekrutů ze západní Cebrenie, včetně výstroje a zásob pro desetidenní pobyt.

Ze zanedbaného letiště je odvezla kolona pásových transportérů do primitivního tábora pod úpatím sopky. Ubytování se jim dostalo v podzemních krytech, které s reálným pojetím výcviku navozovaly dojem skutečných bojových podmínek.

Porter oněměle zíral na kolmou skalní stěnu, která se vypínala do výšky skoro dvou kilometrů. Za ní se rýsovalo úbočí vulkánu s vrcholem skrytým v řídké oblačnosti.

„Tohle ještě nic není,“ přistoupil k němu Poggy.

„Vážně?“ opáčil Porter.

Na okraji tábora postávaly skupinky rekrutů a hleděly vzhůru do nebe.

„Nečumíš na holovizi?“

„Vidět na vlastní oči; v tom je sakra rozdíl, kámo.“

„To bys valil bulvy na starou dobrou Olympus. Ta je o dobrých osm tisíc metrů vyšší.“

„I tohle je dost. Mimochodem, zaslechl jsem, že se budeme drápat nahoru po svých.“

„Nic jiného bych ani nečekal,“ zamrkal spiklenecky Lišák.

„Šeptá se něco?“

„Však to znáš. Nic určitýho. Velení mlží, k ničemu se pořádně nevyjádří. Heslem dne je absolutní tajemství.“

Přidal se k nim Trang a prohlížel si fascinující panorama.

„Tohle doma nemáme,“ poznamenal uctivě.

„Hele, co se bude dít?“ zeptal se Porter.

„Za půl hodiny je nástup,“ prozradil jako vždy výjimečně informovaný rekrut. „Topografické cvičení, přezkoušení z navigace a teorie taktiky v horském terénu. Nic náročného, v noci nás nejspíš nechají vychrápat.“

„Takže se chystá pakárna, co?“

Opičák natáhl ruku a ukázal před sebe. „Vidíte tu stezku?“

Poggy i Porter museli pořádně zaostřit, než našli tenkou tmavou linku kroučící se po skalní stěně sem a tam.

Zdola až po ostrou hranu srázu..

„Tudy?“

„S plnou polní.“

„To mě poser,“ utrousil Lišák znechuceně.

„Užijeme si,“ přikývl Trang. „Však je to poslední záhul. Potom vystřihneme závěrečné testy a můžeme balit. Dostaneme umístěnky do nejatraktivnějších koutů Galaxie.“

„Kecy.“

„Hlavně se nezranit,“ připomenul Porter.

„To jo,“ nakopl Poggy ostrý úlomek červenohnědavého kamene.

„Jinak jsme nahaný.“

„Starej Zmrd zadáčo nic nedá.“

„Kokot zahrutej,“ uplivil si Trang. „Škoda, že nemáme skutečný bouchačky, někdo by ho mohl omylem odprásknout.“

„A proč myslíš, ty vole, že nám je do pracek nedají?“

„Pro jistotu?“

„Zásah!“ zasmál se Porter.

Výstup po kolmé stěně je k smrti vyčerpával.

Stezka nebyla žádným pohodlným výšlapem, ale nekonečnou soustavou ocelových žebříků a plochých horizontálních říms. Některé byly přirozeného původu, ale většinu vytvořili ženisté pomocí trhavín. Pouze nahrubo zarovnané, s nízkým řetězovým zábradlím na nejnebezpečnějších úsecích.

V prvních náznacích svítání vyrazily čtyři k Arsia Mons. Ověšení výzbrojí a modifikovanými pěchotními zbraněmi na cvičnou municí, zakutí do neprůstřelných vest a chráničů, s napěchovanými bergeny, lezli stále výš a výš. Koupali se ve vlastním potu a nepomáhalo ani spodní prádlo ze speciálních tkanin pro udržení vnitřního mikroklimatu. Tisíce a tisíce kovových přiček zapuštěných do anorthositového masivu, příliš krátké přestávky na odpočinek. Deset předlouhých hodin vyčerpávajícího šplhání.

Nikdo nespádl, ačkoli k tomu párkrát moc nescházelo. Od předešlého večera kolovaly mezi rekruty děsivé historky o téměř neuvěřitelných nehodách, které se na Arsia Mons v minulosti přihodily. Bůhví, odkud se tak najednou vzaly. Porter měl podezření, že je šířili sami instruktoři, aby podryli morálku a zviklali některé latentně slabší jedince k předčasnému odchodu.

Těsně před západem slunce zdolala četa Echo vrchol skalní stěny.

Vrchní seržant Brackett však nezastavil. Postupoval ještě šest kilometrů, dokud nedorazili na určenou pozici.

„Třicet minut oddech!“ řekl do interkomu a shodil ze zad objemný batoh.

Rekruti se skáceli tam, kde právě stáli.

„Kadet Porter, ke mně!“

Porter s neslyšným proklínáním naklusal k veliteli čety. „Pane?“

„Vyčleňte potřebné množství hlídek a zabezpečte oblast!“

„Provedu, pane!“

„Od nynějška jste mimo své běžné povinnosti odpovědný za organizaci a ochranu jednotky. Uděluji vám dočasnou pravomoc provádět jakákoliv opatření k zajištění tohoto úkolu, aniž byste musel předem vyžadovat souhlas můj, mého zástupce nebo některého z instruktorů. Následky případného selhání z vaší strany, kadete, však ponesete pouze vy. Otázky?“

„Žádné, pane.“

Už zase! nadával Porter v duchu, když klopýtal ke svému bergenu. Zas mi ten hajzl zkurvenej hodil na hrb tu největší sračku. Co proti mně má?! Co mu, sakra, vadí? Pořád ho vytáčí, že jsem se vyhnul odsouzení? To je ten důvod?

Bylo to pravděpodobné.

Ať chcípne!

„Fisch a Donato severní perimetr! Trang a Saltz jižní sektor! Prochorski a Bullet východ, Spin s Normem západ! Odstup jedno sto padesát metrů!“

Porter se rozhlédl. „Poggy a Wheeler drží zálohu!“

Lišák se k němu nenápadně přitočil. „Ten ti nedá pokoj ani v hrobě.“

„Vážně sis toho všiml?“

„Musel bych bejt úplně slepej a hluchej. Kdekdo si o tom šušká.“

Porter pokrčil lhostejně rameny. „Vždycky jsem chtěl bejt něčí oblíbenec.“

„Vtipnej, až to bolí.“ Poggy vyzvídání vzdal.

Porter se pustil do kontroly pušky.

Noční pochod se nelišil od těch, které již v minulosti absolvovali.

Ačkoli se šestiprocentní sklon svahu zprvu nezdál obtížný, vytrvalá chůze dávala každému pořádně zabrat. Dost k tomu přispíval morfologicky složitý terén, větrnou erozí vymleté trhliny a v neposlední řadě i neustávající pozornost, kterou museli věnovat okolí, jímž procházeli.

Porter určoval předsunuté hlídky a zajišťoval krytí zadního voje jednotky. Rozdělil četů do tří družstev a přidělil jim úkoly. Jmenoval velitele, vybral průzkumníky a vyslal je dopředu a na křídla. Postaral se také o vzájemné krytí a domluvené signály. Vnější spojení disponovali pouze instruktoři, kteří obstarávali komunikaci s velením a dalšími jednotkami začleněnými do operace.

Mezi rekruty vládla navzdory únavě vzrušená atmosféra. Pronikla mezi ně nepotvrzená zvěst, že oponenty jim budou nejen příslušníci mobilní pěchoty a výsadkáři, ale také tři samostatná družstva mariňáků. Neměli šanci se proti zkušeným veteránům prosadit, ale na tu řež se těšili.

Pár minut po půlnoci obsadila četa Echo kótu ve výšce dva tisíce sedm set metrů, kterou měla udržet až do rána, kdy ji převezme záloha z jiného praporu.

Vypadalo to fádne, ale Porter tušil, že proto je to tak vymyšleno.

Měla být ukolébána jejich pozornost.

Z bezmračné oblohy ve vysokohorském pásmu zářil bezpočet souhvězdí.

Četa Echo se krčila v obtížně zbudovaných obranných postaveních uprostřed zvětralého lávového pole a snažila se odpočívat. Málokomu se však podařilo zabrat, protože bdící hlídky vyburcovaly ležení hned dvěma poplachy v rozmezí pouhé hodiny.

V prvním případě šlo o falešný poprask, ale při druhém si Porter tak jistý nebyl. Průzkumník vybavený noktovizorem zpozoroval na samé hranici viditelnosti nezřetelný pohyb. Možná to byla jiná četa při nočním přesunu, která se dostala čirou náhodou do jejich blízkosti, ale také to mohl být slídící nepřítel.

Porter posílil v naprosté tichosti pozorovací stanoviště na vnějším perimetru a zkrátil tříhodinové hlídky na polovinu, aby se strážní častěji vystřídali. Sám potom díky narůstajícím obavám z vlastního selhání nezamhouřil oka. Proto, když je po snídani skládající se z dávek MRE (Meal Ready to Eat - strava připravená k jídlu) střídala četa Golf, cítil se vysloveně bídne.

„Vy velíte?“ zeptal se ho bledý pihovatý rekrut s přísným výrazem, zatímco se nová jednotka zbavovala zátěže po celonočním přesunu.

Porter vstal z plochého kamene. „Vypadám na to?“

Dočasný velitel střídající čety se na něho nechápavě podíval a ukázal palcem přes rameno. „Vaši instruktoři mě poslali za vámi.“

„Jasně.“ Ten kluk neměl ani špetku smyslu pro humor. „Když to říkají, tak to asi bude pravda.“

„Máme za sebou obtížnou štreku. Dostali jsme se do křížové palby a já přišel o šest lidí.“

„To je mi líto,“ řekl Porter účastně.

Zrzek si sundal helmu a přejel si hřbetem dlaně po čele. Na již tak špinavé kůži zůstala další šmouha. „Měli jste klid?“

„Ušlo to. Dva plané poplachy a špatné spaní.“

Velitel čety Golf se bystrým pohledem rozhlížel po lávovém poli. „Dobře zvolená pozice.“

„Díky,“ přikývl Porter. „Ted’ je vaše.“

„Jen do večera. Potom se hneme za vámi.“

„Už se ví něco bližšího?“

Zrzek se k němu naklonil s nakrabaceným čelem. „Ani ťuk. To mi právě dělá starosti.“

„Tak to jsme na tom stejně.“

Přiběhl Trang a zsalutoval. „Veliteli, četa je připravena k odchodu!“

Porter na sobě nedal nic znát. „Fajn. Stáhněte hlídky, Golf si stanoviště převezme. Ať vyrazí první družstvo a posílí průzkum na křídlech.“

„Provedu!“ Opičák hbitě odběhl.

Porter si hodil na záda napěchovaný batoh, dotáhl podbradník a na prsa si pověsil karabinu. „Hodně štěstí, Golfe.“

„I vám, Echo.“

Neušel ani dvacet kroků a už slyšel, jak zrzek rozděluje pokyny svým lidem.

Vypadal i jednal velice schopně, to musel Porter uznat. Proto ho asi ještě víc rozbolela hlava.

Z nervozity a neustálého probírání, jestli na něco důležitého nezapomněl, ho trápil podrážděný žaludek. Neuklidnil ho ani Wheelerův nezvykle souhlasný pohled, který při jedné příležitosti náhodou zachytil.

Po poledni si jeho a velitele družstev povolal vrchní seržant Brackett.

„Pánové, obdržel jsem taktický plán na následující dny.“

Bezva, pomyslel si Porter. Čekal spíš průser, takže podobná zpráva ho potěšila.

Seržant sjel rekruty ledovým pohledem. „Nečekejte žádnou rekreaci. Echo byla vybrána, aby se v koordinaci s dalším týmem vyškrábala na špici tohoto mizerného kopečku.“

„Těbůh,“ ujelo veliteli třetího družstva.

„Právě,“ souhlasil Brackett. „Mrkneme se do kaldery, provedeme rekognoskaci terénu a eliminujeme případný nepřátelský odpor. Přesuny proběhnou skrytě. Oponent by neměl mít šajn, že se mu motáme za zadkem.“

To byl složitý oříšek i pro profesionální plánovače, natož pro četů nezkušených rekrutů.

„Čekáte, že to zpackám, pane?“ zeptal se Porter seržanta, když skončilo rozdělení.

„Vážně máte ten dojem, kadete?“ zvedl Brackett hlavu od aktivního displeje a upřel na Portera šedivé oči.

„Popravdě nevím, pane.“

„Tak se o to nestarejte a dělejte, co máte.“

„To zní rozumně, pane,“ odsekl Porter našťavaně.

Bylo mu fuk, jestli Starého Zmrda nakrkne.

Studené slunce sotva minulo nadhlavník a Porter se cítil jako důkladně zbitý pes. Obhlížel krajinu směrem ke vzdáleným planinám, které se ztrácely v mlžném oparu, a upřímně proklínal celý vesmír.

Hlídka prověřila soutěsku a dala znamení, že je čistá.

Velitel prvního družstva se pro jistotu přesvědčil o situaci sám. Ne, že by pokládal vlastní průzkumníky za neschopné, ale tohle místo se nabízelo jako perfektní bod pro léčku. Proplížil se ke vstupu do rokle a několik minut obhlížel členitý a příkrý terén. Ani ho nepřekvapilo, když odhalil dvě zamaskovaná palebná postavení, jež z protilehlých svahů kontrolovala čtyřsetmetrový nekrytý úsek.

Kdyby četa Echo vlezla do údolí, byl by to hotový masakr.

„Je tady zbytek čety,“ informoval ho jeho zástupce po interkomu.

„Zavolej Portera!“

Porter se vzápětí objevil a v závěsu za ním instruktor, coby tichý pozorovatel.

„Problémy?“ zeptal se, když se vsoukal za masivní balvan.

„Těžké kulometry na druhé a desáté hodině, možná i granátomet.“

Porter opatrně vyhlédl udaným směrem. „Těsně pod vrcholem?“

„Ano.“

„Kdo na to přišel?“

„Já.“

„A průzkum?“

„Nevšimli si jich.“

„Kam pospíchají, pitomci? Jak to, že je neobjevili?“

„Zatím jsem to nezjišťoval.“

„Navrhnou jim ztrátu bodů,“ řekl Porter zachmuřeně, ačkoli po ničem netoužil méně. Ohlédl se po instruktorovi, jestli s jeho rozhodnutím souhlasí, ale ten se tvářil neproniknutelně jako sfinga. Naslouchal a k ničemu se nevyjadřoval. Hodnocení náleželo pouze veliteli čety.

„Co s nimi? Obejít?“

„Vracet se nebudeme,“ rozhodl Porter z náhlého popudu. „Pošlu třetí družstvo obchvatem, ať bunkry vykouří. Měli by na to stačit.“

Když už měl velení a odpovědnost na triku, tak ať si jí užije.

Vyprahlou krajinou, kde rostlo řídké a velmi odolné křoví, se o dvacet minut později rozeznělo prudké staccato střelby a řachavé exploze dělbuchů, které nahrazovaly skutečné granáty. Ozvěna se provalila soutěskou a bylo po všem.

Rozjaření rekruti si ze snadného vítězství odnesli posílenou sebejistotu, pět pomyslných zářezů a neutrpěli žádnou ztrátu ve vlastních řadách. Družstvo, které útok provedlo, se podělilo o ukořistěné zbraně a PNG (Passive Night Goggles - brýle pro pasivní noční vidění), o které obralo padlé obránce. Kulomety a munici nechalo bez povšimnutí ležet tam, kde byly.

Kdo by se s nimi taky tahal?

Zástup čety echo postupoval pozdním odpolednem mezi bizarními útvary ztuhlé lávy, které obrovské erupce kdysi vyvrhovaly vysoko nad čerstvě se utvářející marsovskou pevninu. Rekruti šlapali krok za krokem, předkláněli se, aby vyrovnali váhu výstroje.

Ztěžka oddechovali, bojovali o každý lok vzduchu.

Plíce je pálily námahou. Atmosféra s narůstající výškou rychle řídla.

Rekrut na čele zástupu zachytil průzkumníkovo mávnutí. Zvedl zařatou pěst a zastavil se.

Signál se rozeběhl podél řady a Porter dal povel k zakleknutí.

Poslechli i instruktoři a skryli se mezi rudohnědými kameny.

Krátká, úsečná znamení se předávala odpředu dozadu: Nebezpečí! Skupina o síle čety, lehké pěchotní zbraně, směr postupu z jedenácté hodiny.

Porter svolal velitele družstev.

S hlavami u sebe zkoumali obyčejnou satelitní mapu na tenké fólii. V rychlosti rozebírali své možnosti, navrhovali řešení.

To nejjednodušší bylo samozřejmě nejlepší.

Nikdo netoužil vyprovokovat střet, který by upozornil na jejich pozici a znamenal jisté ztráty. Četa se proto ve spěchu schovala do blízké úžlabiny.

Nebyl čas hledat bezpečnější útočiště.

Rekruti se tiskli do prachu pod větrnou erozí vytvarovaným břehem a čekali na nevyhnutelné. Svírali své zbraně, opatrně dýchali a snažili se ani nepohnout, aby nezpůsobili zrádný hluk.

Přirůtil se poslední průzkumník a skočil do vyschlého vádí.

Porter se přesvědčil, že po nich v kamenité půdě nezůstaly žádné stopy, a zalehl pod úzký převis.

Jestli na nás šlápnou, pusťte se do nich! sděloval srozumitelnými gesty.

Ubíhaly minuty.

Pak se ozvalo chrupání kamínků, cinkání výstroje, šeptavé hlasy a tlumené pochechtávání.

Obě skupiny od sebe dělilo deset metrů.

Srdce rekrutům divoce bouchala, dlaně v rukavicích nepříjemně zvlhly. Porter zuřivě mrkal, jak se snažil, aby mu štiplavý pot nestékal do očí.

Stačilo málo, a bylo by po utajení. Cvičení by pro ně skončilo.

Zdlouhavé sekundy se natahovaly jako guma, ale nakonec mobilní pěchota zmizela za nížeji položeným hřebenem. Teprve poté se četa Echo opatrně přesunula do špatně schůdného, ale bezpečnějšího údolí napravo.

Tudy se namáhavě prodírala do soumraku, než dal vrchní seržant povel k zastavení.

Noc naštěstí proběhla v klidu.

Třetí den se dostali tak vysoko, že jim zásobovací bezpilotní stroj musel dopravit dýchací soupravy. Už od večera trpěli nedostatkem kyslíku. U mnoha rekrutů se objevily alarmující příznaky anoxie, která byla jednou z příčin vysokohorské nemoci. Vystal však problém se

zátěží navíc a z logistického hlediska přibyla starost s obstaráváním náhradních náplní.

„Situace se mění každým okamžikem,“ řekl seržant Brackett Porterovi, aniž odtrhl zrak od chuchvalců přízemní mlhy, které se v bílém proudu valily zpoza vysokého útesu. „Ujmete se osobně velení průzkumné hlídky. Mám pro vás speciální úkol.“

„Ano, pane.“ Porterův hlas zněl za krytem náustku poněkud huhlavě.

„Bedlivě poslouvejte, kadete. Nebudu to opakovat.“

A pět minut mluvil.

Aby jednotky postupující úbočím Arsia Mons získaly životně důležité zásoby, musely stůj co stůj obsadit opěrný bod na strategicky umístěné plošině ve výšce tří tisíc metrů, kde byl dislokován dobře bráněný technický sklad. K přepadu byly vybrány čtyři Delta a Foxtrot. Echo pak měla jejich útok krýt tím, že obsadí a uhlídá obě přístupové cesty.

Porter ležel se svou hlídkou na skalisku a pozoroval silným dalekohledem opevněné skladiště. Před hodinou se setmělo a z mraků, ve kterých se nacházeli, vytrvale mžilo. Rekruti se krčili za mokrémi balvany porostlými skvrnami jemného šedomodrého lišejníku a třásli se zimou. Dýchali si na prokřehlém prsty a od úst jim stoupala pára.

Navolil maximální zvětšení a opakovaně obhlížel budovy koupající se ve skvrnách naoranžovělého světla reflektorů. Co chvíli se mu obraz rozostřil a zmatněl, jak po svahu sjel hustý cár mračen. V areálu panoval až nepřirozený klid, mezi nízkými stavbami nebylo vidět ani živáčka. Tmavé siluety strážních věží za hradbou plotů a kotoučů ostnáče se rozplývaly v oblačnosti, ale jak zjistil ještě za mizerného denního světla - byly prázdné. Vnější perimetr a kamenitou silnici střežily baterie automatických senzorů, dozorcí se schovával v teple a suchu podzemního velínu.

„Kdy to, kurva, spustěj?!“ reptal rozmrzele Nowell a stáhl si zimní kapuci do očí.

„Až na to vletí, spolehlivě se to dozvíš,“ řekl Porter a přesunul pohled k opuštěné hlavní bráně.

„Jo, ale to mi dřív umrzne prdel.“

„Nejseš sám, tak sklapni!“ usadil ho Sentler.

„Škoda, že nemáme spojení s ostatními skupinami,“ zalitoval Miller. Seděl na bobku a třel si paže, aby se trochu zahřál.

„Co bys nechtěl?“ opáčil Nowell jízlivě. „Horkou koupel a do ní přítulnou kočku? My zobani máme oči a uši, a k tomu mozek - to prý bohatě stačí.“

„Tos vyčetl z nějaký podělaný příručky, nebo co?“ podezíral ho Prochorski.

„Lázeň by bodla, ale holky přinejmenším dvě,“ zamlaskal Miller potichu.

Rekruti zalezlí v mokrých děrách se uchechtli do stočených dlaní.

Porter vleže na bříše dál pátral v proměnlivých stínech u betonových bunkrů. Z plochého kamene se mu i přes silné vrstvy oblečení zakusoval do těla chlad. Nedotaženými mezerami mezi kapucou a kevlarovou helmou mu za krk profukovaly lezavé závany větru, které honily nad lávovým polem šedivou mlhu.

„Past,“ zabublal z hloubi hrudi Wheeler. Ležel o něco víc vzadu, ale skrz úzkou puklinu měl výhled na lávové úbočí.

„Nelíbí se mi to,“ souhlasil Porter. „Jenže proč? Po mobilní technice ani památky, a ostrahy tam nebude víc než třicet chlapů.“

„Hezká vějička,“ přitakal Nowell.

„Žrádla máme na den, kyslíku sotva na půl,“ řekl Donato. „Jestli chceme na tomhle vyjebaným kopci vydržet až do finále, musíme se napakovat do foroty právě tady. Proto budou čekat. To je tutovka.“

„Tak kde jsou, zatraceně?“

„Někde,“ ozval se Wheeler, ale spíš to znělo jako krátké hrdelní zavrčení.

„Kurva, že nám to nepošeptaj do ouška,“ ušklíbl se Sentler ve tmě.

Porter naposledy zkontroloval skladiště. Dole se nic nedělo, jen nárazový vítr zmučeně prozpěvoval v zubatých skaliscích. Když se obracel, aby sklouzl z kamene, nechtěně zavadil pohledem o příkrý hřeben nad stanovištěm družstva.

Uvědomil si to, až když dřepěl na hrubém šterku a sundával pušku ze zad.

Zamračil se za kyslíkovou maskou a vrhl se zpět.

Nějakou dobu, určitě pět vteřin, trvalo, než pochopil, na co se dívá.

„Do hajzlu!“

„Copak?!“ otočil se k němu Donato.

„Tam, nahoře!“ šeptl Porter a ukázal nataženou paží.

„Proboha!“ vyjevil se Prochorski. „My si tady dřepíme, vesele se vybavujeme, a přitom máme ty mrchy hned za krkem!“

Sentler se s puškou v pohotovosti převalil za hranatý balvan. „Určitě nás merčí!“

„Nemyslím,“ řekl Porter a opatrně vyhlédl z krytu. Musel přimhouřit oči, aby rozeznal zamaskovaný vrcholek tankové věže, který se odlišoval od okolního terénu jen díky tomu, že ztuhlé vyvřeliny byly v tom místě nepatrně světlejší. „Dokonce ani nevypustili zvěda.“

„Jseš si sakra jistej, kámo!“ Sentler na tank nepřestával mířit.

„Jsme o pět set metrů výš, než jsme měli být, proto. Kdybychom zůstali dřepět na původní pozici, nemáme o tý konzervě poněti.“

„Porušil's rozkaz,“ připomenul Porterovi Prochorski.

„Protože se mi tenhle flek s prima vyhlídkou zdál výhodnější.“

„Takhle kariéru u sboru neuděláš.“

„Kašlu na kariéru!“ Porter znechuceně odfrkl.

„Je tam dolík,“ řekl Nowell a zkoumal topografickou mapu. „Do něj se vejde tak akorát střední tank.“

„Co s tím?“ upravil si kyslíkovou masku Miller. Bělma se mu blýskala pod okrajem helmy. „Deltu a Foxtrot rozsekají, jen co do tohohle kotle strčí nos.“

„Na opačné straně bude taky,“ poznamenal Wheeler. Jeho přízvuk byl stěží srozumitelný.

„Svině zákeřný!“ ulevil si Donato.

„Čekáš snad křesťanskou charitu?“ rýpl Sentler.

„Varovat nikoho nestíháme, takže je to na nás,“ usoudil Porter.

„Jsme krycí skupina,“ připomenul Seymour. „Nemáme bojovat s tanky.“

„Nehodlám ho zlikvidovat,“ řekl Porter a v duchu si pohrával s určitým nápadem.

„Co se ti líhne v palici, Portere?“ ozval se dosud mlčící Longer.

„Vylezeme nahoru, posádky se zbavíme a tank bude náš.“

„A podpoříme Deltu s Foxtrotem?“

„To dá rozum!“

„Nechci kazit nadšení, ale kdo s ním umí?“ zeptal se Prochorski.

„Pár hodin na trenažéru máme za sebou. Aspoň to zkusíme.“

„Tohle v plánu nebylo. Starej Zmrd tě rozkouše, sežere a vyplivne, to samý s tebou udělá velitel roty... dost možná i velitel praporu,“ prorokoval Nowell.

„Tak ať,“ pokrčil Porter rameny. „Je to ten nejlepší způsob ze všech špatných.“

„Nevidím na tom nic blbýho!“ podpořil ho Donato. „Furt do nás hustěj, že jsme mariňáci, slyším Starýho Zmrda den co den: ‚Bud’te na to hrdí, hovada!‘ Kraviny v taktickéjch příručkách ať prý necháme buznám od pěchoty. Takže, když granáty naše kluky rozšmelcujou, bude to v pořádku? Hodíme na to bobek, protože nějakej oprýmkovanej chytrák zapomněl připomenout, že tady budou plecháče na číhaný?!“

„Pěknej proslov,“ ušklíbl se Sentler. „Vybodli jsme se na rozkaz držet se silnice, proto nemůžeme najednou dělat, že jsme hluchí a slepí. Já si rozhodně vocas mezi nohy strkat nebudu!“

„Proviant fakticky potřebujeme,“ řekl Prochorski. „A způsob, jak ho získat jinde, neexistuje. Když se stáhneme z Arsia Mons, cvičení jsme projeli kontumačně. Pak jsme v hajzlu, protože tohle nám lampasáci nedarují. Obě čtyry jsou touhle dobou už stejně v pohybu, takže bychom sebou měli mrsknout, jestli s tím chceme vážně něco udělat.“

Porter setřásl z kapuce vodu. „Mám velení. Mě nakopou do koulí, ne vás.“

„Uklidňující pomyšlení,“ řekl Longer. „Jdu do toho!“

„Super,“ zasmál se Donato. „Bude ohňostroj!“

„Fajn,“ přikývl Porter.

První se začal plazit mělkým korytem vzhůru.

„Jeden!“ vydechl sotva slyšitelně Miller.

Porter na sekundu povystrčil hlavu nad drolivý okraj prolákliny, aby zahlédl agresivní siluetu pásového vozidla. Skloněná hlaveň mířila na bližší z obou příjezdových cest. Nebyl to žádný moderní typ, šlo o hodně zastaralý bojový stroj před sešrotováním, který se používal pouze k výcviku. Nicméně na dvě pěší čtyry pachtící se lávovým polem s přehledem stačil.

Hlídka? zeptal se posunkem.

Miller ukázal zvednutý prst.

Posádce byla v sychravém počasí zima, proto zalezla pod pancíř a na strážci zůstal osamělý voják. Ten stál u otevřených žaluzií zadního chladiče, samopal přehozený přes prsa, a ohříval se opřený o vlažný kov.

Porterovi situace nahrávala do ruky.

Stáhl se dozadu, kde čekal zbytek skupiny.

Mžení se změnilo v dešť, vydatné kapky pleskaly do kamení, helem, výstroje a zbraní. Krajinu zahalilo vytrvalé šumění.

To bylo ještě lepší.

„Drobečku, postaráš se o hlídku,“ řekl Porter šepem. Od úst se mu draly obláčky teplého dechu.

Wheeler beze slova zmizel v temnotě.

„Víte, co máte dělat?“ zeptal se ostatních, aby se ujistil, že je jim jednoduchý plán jasný.

Přikývnutí.

„Zlomte vaz!“

Porter se vrátil k Millerovi a za ním se připlížil Donato. Chvilí vyčkal, poté se protáhl pod napnutým okrajem maskovací sítě. Ať dával pozor sebevíc, žádné ochranné senzory ani nástrahy neobjevil. Když se dostali k tanku, strážný byl pryč. Místo něho se pod chladičem krčila Wheelerova hromotlucká postava s kapucou na hlavě a začerněným obličejem.

Podíval se na zakrytý displej na levém předloktí. V šedozelených stínech rozmazaných studeným deštěm mnoho neviděl, ale to nebylo důležité. Hlavně, že nevypukl poplach. Přitiskl se k hnacímu kolu a zhluboka nasál do plic syrový vzduch. Na jazyk a do nosu se mu dostala natrpklá pachut' mokrého kovu, rzi, gumy a unikajících technických kapalin. Nad bezútěšnou krajinou zafičel poryv větru, zasvištěly napínací dráty a zapleskal uvolněný cíp maskovací plachty.

Napětím mu vyschlo v ústech, ve spáncích bušila trpasličí kladiva.

Donato netrpělivě naznačil, že je čas.

S pistolí v ruce stoupl na pojezdové kolo, druhou nohou na pás z kovových článků a vyhoupl se na korbu. Potichu zaklekl za hranatou věží, natáhl ruku a zkusil pohnout velitelským poklopem o pár milimetrů.

Šlo to.

Ti pitomci se ani nezajistili!

Schoval pistoli do pouzdra a z taktické vesty vyndal cvičný granát. Miller na druhé straně udělal to samé.

Na smluvený signál vytrhli pojistky, škubnutím pootevřeli průlezy, vhodili dovnitř granáty a zase je prudce přibouchli. Porter odpočítal na prstech tři sekundy.

Jakmile znovu nadzvedl pancéřový poklop na své straně, do očí jej udeřilo tlumené načervenalé světlo a prochladlou tvář ovanula sálavá vlna horka stoupající z přetopeného tanku. Z jeho hloubi k němu vzhlížel překvapený obličej.

„Tak, hoši, je po vás!“ řekl potichu. „Tahle plechovka je teď naše, takže se spakujte a zmizte!“

Když se velitel tanku se vzteklým a provinilým výrazem současně soukal z věže, Porter mu stáhl z hlavy jeho helmu. „Jako mrtvola jí nepotřebuješ.“

„Nebude vám k ničemu!“ ucedil střelec.

„Sklapni, nebo tě zabiju podruhé!“ pohrozil Donato a vrazil mu hlavení pušky pod bradu.

Miller zaujal místo řidiče a Porter s Donatem vlezli do ploché věže. K Wheelerovi se přidal Nowell, aby dali pozor na mrtvé, kdyby je napadlo provádět něco jiného, než se tvářit jako bezduché kusy masa.

Porter prozkoumal těsný prostor přecpaný spoustou přístrojů a masivním závěrem stočtyřicetimilimetrového kanónu po pravé ruce. Zatetelil se v příjemném teple, stáhl kapucu nepromokavé bundy, sundal kyslíkovou masku a kevlarovou helmu. Místo ní si nasadil ukořistěnou CVC (Combat Vehicle Crewman's helmet- speciální přilba pro osádky obrněných vozidel; tzv. kukla. Chrání hlavu proti nárazu při jízdě tanku v terénu a je připojena na vozidlovou radiostanici a interkom, takže umožňuje vzájemnou domluvu osádky i spojení navenek).

Otřel si umáčený obličej a přeladil vozidlový interkom na nepoužívaný pomocný kanál.

„Slyšíme se?“ Ve sluchátkách kukly se neozval ani hlásek.

Hodil pohledem po Donatovi, který pokrčil rameny a dál se věnoval prohlídce střeleckého terminálu.

Porter si upravil mikrofon před ústy, dotkl se několika tlačítek a zkusil to znovu: „Millere?“

„To je dost!“ zaprskala sluchátka.

Donato přikývl a udělal kolečko z ukazováčku a palce.

Porterovi se ulevilo.

„Jak jste na tom? Bude to fungovat?“

„U mě bez problému,“ hlásil Miller. „Klíd’o vyrazíme na projížďku.“

„Střelecký systém nechali aktivovaný, to je štígro,“ řekl s mírným zkreslením Donato. „Bez platného kódu bych neměl šanci.“

„Zvládneš to?“

„Ale jo, dej mi minutku.“

Porter se rozpomněl, jak se zapíná vnější zobrazování. S bliknutím mu na hledí CVC naskočil obraz termovize ve vysokém rozlišení. Jak otáčel hlavou, proploovalo mu před očima panorama okolní krajiny. Zapojil taktický informační mód, ale žádné nové údaje nezískal.

„Dva tanky na druhé hodině,“ upozornil jej Donato.

Porter vystředil displej bojové mapy. Objevily se barevné symboly a vyznačené palebné sektory.

„Zatím nic netuší, co?“

„Ne. Jinak by po nás dávno šli.“

„Zbavíme se jich dřív, než začnou dělat z našich kluků sekanou.“

„To se snadno řekne. Co když mají aktivní obranu?“

„Tyhle staré rachotiny? Pochybuju.“ Porter se zamračil. „Zasáhnout musíš každopádně napoprvé. To je překvapí, takže se snad podaří odstavit i ten druhý tank.“

„Jako by se stalo,“ rozplýval se Donato vzrušeně. Přeskočil na střeleckém terminálu do výběrových položek, a aniž spustil vyhledávací mód přehledového radaru, překopíroval jejich pozice z taktické mapy do koordinátoru palby. Naprogramovat kanón už byla legrace. „Není to sice pintlich přesné, ale pořád mnohem rychlejší než zaměřovat přes manuál.“

„Ty seš střelec,“ řekl Porter. Zaklepal prstem na hlavní displej a podíval se na masivní závěr zbraně. „Máme nabito?“

„Ne,“ potřásl hlavou Donato. Prsty se mu míhaly po klávesnici střeleckého počítače. „Zkousím to nahodit... a jsem tam! Jakou municí?“

Porter zalovil v paměti. „AP (Armor-Piercing - protitankový průbojný)?“

„Rozumím! Protitankovým nabito!“

Zahučel generátor, elektromechanické ovládání otevřelo závěr a nabíjecí mechanismus zasunul střelu ze zásobníku přes podavač do hlavně. Ve zlomku sekundy naplnila čerpadla spalovací prostor nábojové komory kapalnou střelivinou.

„Hotovo!“ odfoukl si Donato spokojeně.

Obrazovky střeleckých terminálů ve věži ožily.

„Kilo - Romeo - pět - pět!“ zaburácelo na komunikačním okruhu.

„Sakra, co to je?!“ lekl se Miller.

„Mám spojení s nepřátelskými tanky, dostávám data o postavení jednotek přibližujících se k obrannému perimetru základny!“ řekl Donato.

„Kilo - Romeo - pět - pět, potvrďte příjem!“ dožadoval se cizí hlas.

„Nereagujte!“ přikázal Porter.

Donato se nahrbil. „Pozor, budou střílet!“

První rekruti pronikli přes pomyslnou linii. V mrazivém dešti, tmě, bláznivě se točícím větru a lepkavých chuchvalcích klesajících mraků se snažili proniknout ke slabším úsekům obvodového oplocení. O číhající artilerii neměli ani ponětí, protože průzkumné hlídky a krycí družstva se pohybovala pouze v sektorech podél obou silnic. Rozeklané svahy Arsia Mons zůstávaly prázdné a nezajištěné.

Až na jednu výjimku.

„Kilo - Romeo - pět - pět,“ zařval evidentně rozzuřený důstojník.

„Okamžitě se hlase!“

„Pal!“ zakřičel Porter do mikrofону.

Střelec v ukořistěném tanku stiskl spoušť předprogramované odpalovací sekvence. Věž se otočila a zvedla dlouhou hlaveň.

„Kilo - Romeo... co to, proboha, vyvádíte?!“

Tank sebou škuhl, až Porter udeřil helmou do boční konzole. Zadunělo to, jako by se vyhaslá sopka roztrhla, závěr kanónu sklouzl dozadu a zase kupředu, vnitřní prostor věže zahalil namodralý a palčivě páchnoucí opar povýstřelových zplodin, které unikaly z netěsnících filtrů.

„Zásah!“ zahalekal Donato. „Cíl zničen!“

„Protitankový nabít!“ vyštěkl Porter a snažil se zorientovat v grafickém chaosu velitelského zaměřovače.

„Protitankovým... nabito!“

V okamžiku, kdy ve tmě zablýskl ohnivý sloup a z kopce se přivalila burácivá ozvěna, rekruti pochopili, že padli do léčky. Na hlídkových věžích se rozštěkaly automatické kulomety, rozsvítily se silné reflektory. Čety Delta a Foxtrot se ocitly ve zrádně plochem terénu lávového pole.

Sluchátka chroptěla vrčivou kakofonií, nebylo rozumět ani jednotlivým slovům.

„Pal!“

Další zuřivé škubnutí, zběsilý řev uvolněné energie, sténání opotřebovaného podvozku a řinčení nabíjecího mechanismu.

„Střelec?!“

„Zkurvenej starej krám... sedmdesát dva procent!“

„Znovu nabít a pal!“ zavelel Porter, ačkoli věděl, že i protivník se zaměřuje na nový cíl.

Divoká rána, oranžový plamen z ústí hlavně.

„Bingo!“ zaječel Donato v radostném vytržení. „Sto procent - má to za sebou!“

Porter namáhavě polkl, v krku ho škrábalo. „Zlikviduj ty věže dole! Máš na to čtyřicet sekund a potom ven! OP-FOR (Opposing Force - opoziční síla; nepřítel) po nás půjde se vším, co má k dispozici!“

Devadesát rekrutů zalezlých v mělkých děrách udiveně vzhlíželo do noci. Dělostřelecké granáty mezi ně nedopadly. Místo toho se jim na MFD (Multi-Function Display - víceúčelový displej) přileb zobrazily informace vyhodnocovací služby, která hlásila, že byly zničeny dva nepřátelské tanky. Ještě větším překvapením však bylo, když následné výstřely umlčely polovinu automatických obranných stanovišť.

Nad deštěm zmáčenými skalami se rozhostilo váhavé ticho. Obránci zalezlí v bunkrech zapomněli na několik sekund opětovat palbu.

A voda padající z černého nebe šuměla na ostrém kamení a studila do rozpálených tváří.

Porter seskočil z věže na zadní pancíř krytu motoru a z něho za tank. Na mokrému šterku mu však podjely nohy, uklouzl a narazil si koleno.

„Padejte! Zmizte odtud! Rychle!“

Donato ho popadl za límec neprůstřelné vesty a táhl ho z uměle vyhloubeného okopu. Kolem nich se prohnal Prochorski s Nowellem a po hlavě se vrhli za okraj kamenné vlny. Porter se přes něj také překulil a spadl po zádech do jámy. Vidět ani slyšet nic nebylo, ale počítače na základě složité simulace určily, že obrněné vozidlo bylo zlikvidováno samonaváděcími střelami z dvacet kilometrů vzdáleného protitankového kompletu.

„O fous,“ vrčel Sentler a držel se za odřené zápěstí.

„Jsme všichni?“ zvedl se Porter z díry. „Zůstal tam někdo?“

Maskovací síť se nadula a zuřivě zapráskala na uvolněných úvazech.

Všichni se dostali od tanku včas. Přibýlo jen pár lehčích zranění, jež způsobily hypoteticky odletující úlomky a tlaková vlna výbuchů.

„Mrkejte na to,“ smál se Longer a plácal se po zadku. „Přesně semhle mě to štíplo!“

Z náhorní plošiny se k nim neslo práskání výstřelů a výbuchy cvičných granátů. V hustých mracích, nasáklých jako bobtnající houby, se vznášely různobarevné světlice a paprsky reflektorů poskakovaly po rozeklaném terénu jako prsty kostlivců.

„Když sebou hodíme, možná ani nezjistí, že jsme v tom namočení právě my,“ řekl Porter a poškrábal se na zarostlé bradě. „Vrátíme se k silnici a pak se uvidí.“

„Jasňačka, šéfe!“ ušklíbl se Miller.

Průzkumná hlídka proklouzla starým korytem a se zbraněmi namířenými do tmy se pustila bludištěm trhlín a balvanů.

Bitva o zásobovací sklad na Arsia Mons trvala vyčerpávajících devadesát minut.

A to i přesto, že rekrutům pomohla nečekaná podpora, která záhadně napadla vlastní jednotky. Obě čtyři snadno pronikly do rozlehlého komplexu a vyřadily automatická postavení na jeho okraji. Třešničkou na dortu se stalo dvanáct zajatců, kterým se nepodařilo včas utéct a na nichž si vybraní rekruti, pod bedlivým dohledem instruktorů, vyzkoušeli praktické znalosti z kursů o vedení výslechů.

Skладиště bylo jejich.

Porter se s průzkumnou hlídkou zapojil do organizovaného rabování, jakmile je velitel operace stáhl z jejich úseku. V otevřených barácích si nabrali zásoby na zbývající dny a připojili se k prvnímu družstvu čtyř Echo.

„Ty, vole, to ti byl bengál!“ hrnul se k němu Poggy.

„Vážně?“ zamrkal Porter a shodil ze zad napěchovaný bergen.

„Jak to do nás kulometry začaly prát, myslel jsem, že je hotovo. Mačkal jsem se za nějaké krtince a všude kolem mě naskakovaly samý červený značky: Mrtvej... mrtvej, mrtvej! Už jsem čekal, až ty pitomý počítače určej, že to mám taky za sebou.“

„Vypadáš celkem živě,“ řekl Porter.

„Na jednu stranu by mi to nevadilo,“ pokračoval Lišák. „Evakuovali by mě do základního tábora a bylo by mi hej, zatímco vám by na tomhle hnusným kopci dál umrzaly nudle u nosu. Jenže pak se ozvalo to dělo a bylo vymalováno. Takový šlupky! Pokaždý to se mnou zatřepalo, a to jsem byl od něj dobřej kilák.“

„My slyšeli jenom rány,“ řekl Porter ledabyly. „Váleli se v příkopě a viděli prd.“

Poggy rozpráhl ruce, aby předvedl, jak to bylo velkolepé. „Mraky se vždycky nahoře rozsvítily a za chvíli se přivalila tlaková vlna. Škoda, že se střílelo slepejma. Skutečný exploze; to by byla teprve podívaná!“

„Až nás pošlou do opravdový mely, nebudeš tolik jásat,“ podotkl Porter. Sedl si na bergen a pustil se do čištění zbraně.

„Nejspíš ne.“ Lišákův lesk v očích trochu pohasl. „Stejně to ale bylo divný, kde se tam ty kanóny vzaly? Vždyť my dělostřeleckou podporu nemáme. Nikdo nemluví o ničem jiném.“

„To vážně nevím,“ utrousil Porter.

Obličej od rozložené pušky raději nezvedl.

Z malátného klimbání probraly Portera výkřiky a třaskání dlouhých dávek kulometů.

„Poplááách!“ ječel někdo.

Popadl svou výstroj a zbraň a hnal se k úseku, který měla četa Echo přidělený. Proběhl kolem otevřeného betonového bunkru, zahrnul za roh a tam se srazil s tmavou postavou.

„Do hajzlu!“ zařval, když padal na zem.

„Sráči!“ vyhrkl neznámý a snažil se vylézt ze strouhy plné vody, kam ho střet s Porterem odhodil. Jednou rukou tápal po zemi, v druhé se mu matně zableskl bojový nůž.

K nebi vyletěl roj světlic a odhalil vojákovu odlišnou uniformu, začerněnou tvář a vzteklé oči.

Porter bez míření stiskl spoušť.

Zarachotila trojránná dávka, kouřící nábojnice zacinkaly na kamení.

„Ksakra!“ zanađával cizí průzkumník a ruka, ve které zvedal pistoli s tlumičem, klesla.

Porter se o něho nestaral, protože přicházeli další. Otočil se na břicho a vystřelil na stín, který se k němu plížil. Než se dostal k prvnímu družstvu, na obvodu základny zuřil tuhý boj. Nocí duněly výbuchy, vzduchem létaly svazky mihotavých světel a mezi budovami tryskaly ohnivé gejzíry.

„Kde se flákáš?!“ zazubil se na něho unaveně Donato, když zapadl do připraveného krytu.

„Drobná nepříjemnost,“ odsekl Porter a vyměnil skoro prázdný zásobník.

„Tlačí se na nás prapor dvaaosmdesáté výsadkové divize,“ informoval ho Donato. „Tady jsme jich pár sundali, ale horší to je na severní silnici. Foxtrot hlásí, že jich je jako much.“

„Tři jsem potkal,“ řekl Porter a zkoumal prostor před vnějším perimetrem. Rozhodně potřeboval lepší vybavení než jen obyčejné brýle pro noční vidění.

„Některým se podařilo dostat nepozorovaně dovnitř. Asi se zbavili hlídek.“

Porter se ohlédl na instruktory, kteří postávali opodál, ale do ničeho se nepletli.

„Zvláštní, že tam nahoře jsme s sebou nikoho z nich neměli,“ prohodil šeptem.

„Jo,“ přikývl Donato.

Několik minut poslouchali, jak se za jejich zády válčí, a zírali do tmy protínané barevnými šňůrami stopovek.

„Slyšíte to?!“ zakřičel někdo zleva.

Porter rozpoznal v lomozu palby kolísavé hučení.

Přibližovalo se.

„Pozor, transportéry!“

Nebyla to ale vozidla řízená lidskou osádkou. V nazelenalém zobrazení termovize se ze stínů vyloupili bojovní droni.

„Protitankové střely!“ ozvalo se z krytů vyděšené volání. „Kdo je sakra má?!“

Zapráskaly výstřely pušek, ozvaly se kulometry, ale ani ty neměly proti těžce obrněným strojům šanci.

Ze zadní linie přiběhli dva vojáci s raketometem CKEM (Compact Kinetic Energy Missile - vysoce nadzvuková protitanková řízená střela působící kinetickou energií; přenosná verze). Obludy se valily přes terénní vlny a vydávaly hrozivý zvuk.

Několik nekonečných vteřin trvalo, než střelec připravil svou zbraň k odpálení.

Prudce to zasyčelo a dronům vyletělo vstříc ohnivé kopí. Rekrut se snažil co nejrychleji přebít, ale stroje odpověděly zdrcující palbou. Bunkr za bunkrem, postavení kulometů byla likvidována jedno za druhým. Když vyhodnocovací systém určil, že i obsluha raketometu byla zabita, Porter vyskočil z bezpečné díry a kličkoval k opuštěné zbraně.

„Kurva, co blbneš?!“ hnal se za ním Donato.

„Granáty! Zkuste na ně granáty!“ řval rekrut s propůjčenou hodností velitele družstva na své vojáky.

Porter se dostal k prvnímu střelci, který ležel na zádech, držel se za obličej a strašlivě chroptěl. Zmocnil se hranatého pouzdra se zaměřovací jednotkou a rozhlédl se, aby našel speciální přenosný kontejner s náhradními střelami. Nakonec ho objevil pod tělem sténajícího rekruta.

„Baví tě to?“ zavrčel, když ho namáhavě převracel.

Kluk na něho vycenil zuby mezi roztaženými prsty. „Jsem smrtelně raněnej, nevšiml sis?!“

„Chybí ti půlka ksichtu. Musíš to ale tolik prožívat?“

Blízko řachla série výbuchů. Porter se sehnul, když mu na vršek helmy zabubnoval drobný štěrk.

Bojové stroje nebyly dál než tři sta metrů.

Raněný rekrut zafuněl. „Chci tomu dodat zdání reality, kámo, když už se tu musím válet.“

Porter hodil pohledem po útočících dronech. „Tohle docela stačí!“

Vleže otevřel plochý kontejner s popruhy, vytáhl novou střelu a vložil ji do raketometu, který si položil na prsa. Otočil se, přitiskl tvář do zaměřovače a zacílil na nejbližší stroj.

Ten právě drtil zátaras z ocelových profilů. „Nevystřelíš,“ zašeptal rekrut.

„Jak to?!“ ucedil Porter stejně nenápadně.

„Zdrojová pojistka - odblokuj ji.“

„Zatraceně!“ ulevil si Porter. Sáhł na hřbet raketometu a uvolnil manuální tlačítko. Mrkl na vesele se šklebícího rekruta. „Chceš doktora?“

„S uštělenou palicí mi asi těžko helfne, ale klidně to udělej, brácho. DI všechno merčeј a za nějaký ten bodík k dobru to stojí.“

„Zdravotník! Zdravotník!“ zařval Porter do randálu nepřestávající palby. Tmou létaly proudy ohnivých trasírek, několik tun kamení se vzneslo do vzduchu vyzdviženo obrovskou explozí.

Stiskl spoušť na nosné rukojeti.

Raketomet zavibroval a superrychlá střela opustila výmetnou trubici.

„Měj se!“ houknul Porter a hnal se pryč, aby jej nesmetla odvetná palba.

Zbýval poslední dron. Uvázł sice podvozkem v trhlině, která se pod jeho vahou provalila, rychlopalné kanóny přesto způsobovaly rekrutům děsivé ztráty.

Z nového postavení Porter vystřelil, ale samonaváděcí raketa svůj cíl nenašla. Stočila se vzhůru do mraků, kde zničila sama sebe.

Porter přeskočil do další jámy.

Poslední střela.

Bojové monstrum bylo vážně poškozeno, ale pořád hledalo cíle pro své dvacetimilimetrové rotační kanóny.

„Chceš municí?!“ zařval Donato.

„Máš?!“

„Chytej!“

Rekrut se rozmáchł a hodil Porterovi pouzdro, které sebral druhému střelci.

Dron byl necelých sto metrů daleko. Svítící redukované střely z pěchotních zbraní bušily do jeho pancíře a neškodně se odrážely na všechny strany.

„Nandej mu to!“ zaječel neznámý rekrut vlevo od Portera a vystřelil čtyři granáty. „Sundej tu svini!“

Zasunout štíhlou střelu do raketometu, uvolnit pojistky a zamířit bylo dílem okamžiku.

Zasyčelo to a Portera ovanula vlna štiplavého žáru.

„Hurááá!“ radovali se rekruti po celé obranné linii.

Agresivní stroj konečně znehybněl.

Porter odhodil odpalovací trubici a uvědomil si, že boj slábne i na opačné straně základny. Do čtvrt hodiny bylo po všem. Výsadbáři se stáhli do noci a rekruti mohli spočítat raněné a padlé. Opěrný bod a sklady se sice podařilo udržet, ale ztráty způsobené zkušeným protivníkem byly vysoké. A co bylo ještě horší - počet násilně odvedených jazyků převyšoval původně získané zajatce více než dvojnásobně.

Jejich osud jim nikdo nezáviděl.

Další dny a noci byla četa Echo na roztrhání.

V náročných přesunech se jako jediná jednotka v rámci výcvikového pluku dostala s pomocí speciálního vybavení až k vrcholové kaldeře, kde získala důležitá data pro strategické plánování a ta potom předala přes komunikační satelit do SIOC (Strategic Information Operation Centre - strategické informační a operační centrum). V extrémních podmínkách teplot pod mínus čtyřicet stupňů Celsia a nepřítomnosti dýchatelné atmosféry se však nedalo vydržet dlouho, proto když zlikvidovala pět cvičných objektů, dostala rozkaz, aby se urychleně stáhla pod hranici tří tisíc metrů. O přepravu se naštěstí postarala evakuační letecká jednotka.

V kráterových polích pak rekruti pátrali po jakékoli nepřátelské aktivitě, snažili se získat zajatce, naváděli dělostřelecké a letecké útoky. Na závěr vybudovali předsunutou operační základnu a nouzovou přistávací plochu. Ta se hodila, když se několik rekrutů z Deltý skutečně zranilo.

Naštěstí ne vážně, jak se ukázalo.

Ale i tak se jejich odsun neobešel bez perfektně fungující asistence složek systému MEDEVAC (Medical Evacuation - evakuace raněných). Zajímavé bylo sledovat práci pilotů, kteří bez potřeby přeletu sedli na chemickými světly označené šterkové plotny. Podvozky záchranných strojů se zlehka dotkly země, a sotva posádky nabraly na palubu nosítka, okamžitě vzlétly do vzduchu. Za řevu naplno pracujících motorů zmizely v mracích jako přízrační duchové nebes.

Zbýl po nich zvířený prach a vytrácející se hluk.

Sedmý den vyvrcholilo cvičení střetem všech zúčastněných jednotek.

Síly by na obou stranách byly skoro vyrovnané, kdyby protivník nenasadil do akce mariňáky. Tihle profesionální čističi se pohybovali polygonem na Arsia Mons jako ženci vzrostlým polem a vnášeli mezi nováčky zmatek a zkázu. Tady se jednoznačně ukázalo, jakou převahu znamenají bojové zkušenosti. Vedle těchto veteránů se výrazněji neprosadila ani co do stavu daleko početnější mobilní pěchota. O poznání lépe si vedli pouze výsadbáři, jejichž začlenění do týmů QRF (Quick Reaction Force - zásahová jednotka; síly rychlé reakce) jim poskytovalo určitou výhodu.

Z čtyř Echo zabodoval Wheeler, který ulovil dva mariňáky dřív, než to sám koupil doprostřed čela a šestkrát do hrudi, a jednoho odstřelil ze zálohy málomluvný Longer.

Ostatní si ani necvrkli.

Nepatrnou část úbočí štítové sopky zahalil různobarevný dým a plameny z imitovaných explozí. Bojiště se proměnilo v naprostý chaos a z výcvikového pluku nezbylo tolik lidí, aby se z nich dala poskládat pouhopouhá rota. Výraznější pomoc nepřineslo ani nasazení praporu lehkých tanků dopravovaných na raketových kluzácích, jež měly poskytnout palebnou podporu a krytí při stahování do nižších pozic. Úspěchy, kterých rekruti v minulých dnech dosáhli, se v několika málo hodinách zvrhly v dokonalé fiasko.

A opoziční jednotky mohly začít slavit.

„Vstávej!“

Portera probudilo prudké zatřesení.

Otevřel opuchlá víčka, aby zjistil, kdo s ním lomcuje.

„Touží po tobě velitel, tak sebou mrskní, mladej!“ Instruktor se zatvářil dostatečně výhružně, aby se okamžitě probral z otupělé malátnosti.

Popadl svou zbraň a odběhl k provizornímu přístřešku, kde sídlil vrchní seržant Brackett.

„Kadet Porter, pane!“ zahlásil se.

Seržant vzhlédl od aktivního displeje. „Pojďte blíž.“

Porter udělal tři kroky.

„Jestli se někdy dostanete k bojové jednotce, v poli nikdy nesalutujte.“ Starý Zmrd promluvil nezvykle potichu.

„Pane?“ nechápal Porter.

„Stačí, když si to budete pamatovat.“ Seržant mávl netrpělivě rukou.

„Chci s vámi probrat některé nejasnosti kolem přepadu zásobovacího skladu, kadete.“

To již řekl normálním hlasem plným vrčivých podtónů.

„Jistě, pane!“

„Určil jsem vás velitelem krycí skupiny u severní cesty.“

„Ano, pane.“

„Tak co mi k tomu můžete říct?“

„K čemu, pane?“ Porter se zachvěl nepříjemnou předtuchou.

Vrchní seržant Brackett si ho změřil pronikavým pohledem zpod svažitého obočí. „Víte dobře, co mám na mysli.“

„Nechápu otázku, pane...“

„Nehrajte si se mnou, kadete! Naposledy vás varuji!“ Starý Zmrd chrčel jako vzteklý bandog.

Porterovi málem povolila kolena. S veškerým sebeovládáním sebral sílu k poslednímu odporu. „Pane, opakuji, že nechápu smysl vaší otázky!“

„Fajn, jak chcete!“ Vrchní seržant se vrátil očima k roztaženému displeji a dotkl se špičkou ukazováčku několika ikonek na ovládacím poli. Obdélníková plocha změnila barevné podání, okna se složitými grafy zmizela a nahradil je výsek taktické mapy. Zatímco zkoumal některé detaily, Porter se snažil nenápadně zahlédnout, co konkrétního to znamená.

Po nekonečných pěti minutách displej zhasl a seržant jej nechal svinout do tenkého pouzdra.

Porterovi se sevřelo hrdlo.

„Můžete odejít.“

„...prosím, pane?“

„Zmizte mi z očí, kadete!“ vyštěkl Starý Zmrd.

Porter se až dobrých sto metrů od přístřešku velitele čtyř dokázal nadechnout. V krku mu zahvízdalo, studený vzduch pálil v průduškách jako čert.

Co to mělo znamenat?! napadlo ho roztřeseně.

Prsty si přejel po zpoceném obličejí. Navzdory lezavému chladu se rozklepal.

Jen si s tebou hraje, uvědomil si. Tohle divadýlko ho ohromně baví, vyžívá se v tom.

Čedičové kameny se leskly vlhkostí a věnec šedivé oblačnosti obaloval nejbližší kopec. Postavy v maskáčích se choulily do štěrbin a děr, aby během krátkého odpočinku unikly ledovému větru, jenž se hnál od vrcholové kaldery.

Olízl si rozpraskané rty.

Zkurvenej hajzl Vince! Měl jsem to vůbec zapotřebí?!

Poslední tři dny probíhaly vzdušné výsadky, noční střelby a zdokonalovala se taktika mechanizovaných přesunů. Jednotky, které to měly naplánované, absolvovaly základní horolezecký výcvik.

A to se týkalo i čtyř Echo, doplněné do plného stavu všemi mrtvými, o které přišla během cvičení. Jako nejpříhodnějšího místa k podobné výuce se jim dostalo obávané kolmé patnáctistovky nad jižním táborem. S jistíci lany, skobami, sedáky a postroji šplhali po hladkých stěnách, drali se úzkými puklinami a skalními komíny, překonávali vodorovnými traversy dlouhé boční úseky a zdolávali nebezpečné převisy.

„Pozóóor tam dole!“ řvali, když se někomu náhodou uvolnila nebo vysmekla špatně upevněná výstroj a řítila se do hlubiny, nad kterou viseli.

V závěru se rekruti zúčastnili simulované akce na záchranu raněných a slanili z výšky pěti set metrů. Když se pak vydali po svých k základně, připomínali spíš tlupu mrzáků, než nově nastupující válečnickou generaci.

Porter se stěží vlekl.

Obrovské rozedřené puchýře na dlaních krvácely, obličej měl plný fialových a žlutých podlitin, namožená záda křičela bolestí. Naražená, vlastnoručně obandážovaná žebra mu omezovala dýchání. Potlučená kolena a holeně už byly jenom takovou bezvýznamnou drobností.

Ihned po příchodu se jich ujali zdravotníci. Také se konečně umyli, vyměnili rozedrané prádlo a maskáče. Medici vyčistili a ošetřili zanedbané rány, co bylo na šití se zašilo, zbytek se zafixoval a ovázal. Polní kuchyně navařila kaloricky vydatnou stravu, a až do příštího dne se všem rekrutům dostalo slušného zacházení. Ráno je nákladáky odvezly na letiště, kde čekaly LCU dopravní letky, aby je po třech hodinách nešetného natřásání v nepohodlných sklápěcích sedadlech vyložily na výcvikové základně v západní Cebrenii.

Rekruti se cítili, jako by se vrátili z roky trvajících vyhnanství.

IX. KAPITOLA

Vrchní seržant brackett důkladně obhlížel četou nastoupenou k ranní kontrole.

„Patnáct z vás odešlo na vlastní žádost, devatenáct bylo převeleno z důvodu zdravotní nezpůsobilosti. To je průměr. Zažil jsem, že do finále se pracovalo pouhých osm maníků - ti neschopní to zabalili hned na začátku. Ale také se stalo, že v jednom vzácném případě vydrželi skoro všichni. To byl zcela výjimečný běh a dnes jsou z těchle ulejšáků většinou instruktoři. Že, seržante?“

„Jistě, pane,“ přitakal jeho zástupce a tvářil se neutrálně.

„Výcvik končí. Máte za sebou třiapadesát dní a před vámi je posledních sedm. V nich se rozhodne. Projdete závěrečnými fyzickými testy a přezkoušením; jejich výsledky budou mít zásadní vliv na budoucí zařazení a v neposlední řadě i na váš osud. Zmobilizujte veškeré síly a schopnosti, protože jinak byly uplynulé týdny k ničemu! Když to nedokážete, potom nechápu, proč jste se k námořní pěchotě dobrovolně hlásili.“

Pohled Starého Zmrda spočinul na Porterovi.

„Kapacity BWS jsou omezené, proto se do tohoto výběrového kursu dostane z každé čety maximálně deset nejlepších. Zbytek absolvuje všeobecný WTB a bude zařazen k méně exponovaným útvarům. Pro ty z vás, co mají o nadstavbové kursy zájem, to neznamená ztrátu všech nadějí. Budete-li vyhovovat přijímacím kritériím, dostanete možnost projít tímto výcvikem v delším časovém horizontu. A věřte, že místa u mariňáků se někdy uvolňují tak rychle, že je MEPS (Military Enlistment Processing Station - vojenské středisko pro odvod branců) nestačí doplňovat. S vyšší specializací vám nic nebrání, abyste se nechali převelet kupříkladu k plánovaným expedičním jednotkám. Tam raději vezmou zkušeného borce než zelenáče.“

Vrchní seržant mluvil bez obvyklého uštěpačného tónu. Ze slovníku vypustil často užívané urážky a velice osobní invektivy. Jeho přístup se změnil, už nebylo potřeba zupáckého řevu, který by rekruty popoháněl, když se hroutili vysílením.

Přetrval pouze chladný třpyt v ocelově šedých očích a jako vždy perfektně čistá nažehlená uniforma.

Jasně tu změnu cítili.

Ve chvilkové odmlce bylo cosi slavnostního.

Velitel čtyř Echo zvedl hranatou bradu a ještě víc se napřímil.

„Přeji vám hodně štěstí, kadeti.“

A instruktoři otočení čelem k jednotce poprvé zasalutovali.

Všechno uteče, a nejinak to dopadlo i s posledními dny přijímače.

Byly odběhány poslední kilometry, překonány poslední překážky a vyřešeny teoretické problémy z taktiky a techniky. Byl vystřelen úplně poslední náboj.

Dopoledne předposledního dne jejich pobytu na výcvikové základně v západní Cebrenii se přehouplo k poledni. Hned zítra nasednou do přistavených speciálů cestovky Military Airlines, které je přepraví na kosmodrom v Novém Port Saidu. Odtud se pak rozprchnou do všech koutů Sluneční soustavy a mnozí ještě dál. Přivítají je nové posádky a budou začleněni do stálých jednotek.

Stanou se příslušníky koloniální armády.

Čas plynul ve zvláštním poklidu. Najednou nebylo co na práci, nic se po nich nechtělo. Nepronásledovali je neúnavní velitelé čet, v patách jim neviseli zuřivostí běsnící instruktoři. Zmlklo hulákání megafonů, rachot cvičných střelb a nekonečné rytmické prozpěvování běhajících útvarů. Celý východní sektor základny se propadl do ticha. Po cestách sypaných jemným pískem nedusaly stovky párů vysokých bot, rozlámaná ozvěna nepřinášela trpké nadávky, vzduch nečpěl kyselým potem. Přestalo se dbát na bezchybný pořádek, uložení osobních věcí a výstroje ztratilo vzhled perfektních komínků. Modřiny bledly, bolest z přetažených svalů odeznívala, rány a škrábance se hojily.

Nikdo je nehlídal.

Instruktoři, výkonní poddůstojníci a důstojníci se kamsi vytratili.

Někteří rekruti se bezcílně potulovali mezi baráky, jako by nemohli uvěřit, že je to vůbec beztravně možné. Většina se přesto raději zdržovala na ubikacích, posedávala nebo ležela na patrových kavalcích, tu a tam se někdo v předstihu balil.

Ve vzduchu se vznášela nejistota, spřádaly se úvahy. Rozhovory se točily kolem jediného tématu: Jak dopadly testy, co hodnocení a celková pořadí?

Nenašel se žádný nováček, kterého by právě tohle netrápilo.

Nestačilo se totiž jen vejít do přísných limitů. Pokud jste chtěli slušnou umístěnku, museli jste se vydrápat skoro na vrchol pomyslné pyramidy.

A oni se snažili. Dali do toho všechno.

Porter málem vypustil duši, jak dřel, aby dosáhl co nejlepšího osobního skóre. Ale když se ho někdo ptal, pokrčil rameny, jako by mu na tom vlastně nezáleželo. Střelby zaválel, s taktikou na tom nebyl zle, ale v ostatních disciplínách si tolik jistý nebyl. Naopak mu připadalo, že kdekdo zvládl fyzickou část testů lépe. S určitou posedlostí si vsugeroval, že se při dvacetikilometrovém a třicetikilometrovém zrychleném přesunu s plnou polní vlekl jako líná mrcha, zatímco ostatní bezmála létali.

Dohadů a pochyb spousta, jistota žádná.

Výsledkové tabulky měly být zveřejněny co nevidět, proto netrpělivě čekali a snažili se mezitím nějak zabavit.

Na koho Porter stoprocentně sázel, byl Wheeler.

Úžasný biologický stroj.

Ten se snad pro armádu narodil.

Pořád nemluvný, přesto alespoň schopný úsečně odpovědět.

Nepatrně se změnil od chvíle, kdy před devětapadesáti dny vkročil do ubikace čtyř Echo. A Porterovi se s ním přihodila zvláštní věc.

Postupně se dali dohromady.

Až na pár stručných vět toho spolu moc nenakecali. Nevykládali sáhodlouhé historky, neukazovali si hologramy svých blízkých. Nesvěřovali si navzájem svá tajemství, jak se to v takových případech kamarádské důvěry zpravidla dělo. Nezatahovali se do problémů, které s sebou nesli z dřívějšího. Těžký výcvik je zformoval do nesourodého, přesto mimořádně hladce fungujícího týmu. Přirozeně se doplňovali.

Nevyptávali se, nebyli zvědaví.

Rozuměli si beze slov a běžných zvuků.

A oběma to tak vyhovovalo.

Všichni rekruti se sblížili, o tom nebylo pochyb. Sdílené utrpení a zážitky stvořily pevná pouta, postaraly se o přátelství a udělaly z nich spojence, na které se dalo spolehnout. Jak vrchní seržant Brackett předpověděl: Zůstalo zdravé, všehoschopné jádro.

A pak tu byl potměšilý zrzek Poggy, co snadno zapadl kamkoli.

Protiváha smrtelně vážného a věčně podmračeného Wheelera.

Vždycky si našel čas pitvořit se a předvádět.

Zrovna jako teď.

Poskakoval po horní palandě navlečený do příliš volných erárních spodků, které sebral kdovíkde, a snažil se kroutit boky jako svůdná břišní tanečnice.

Rekruti pískali, tleskali, házeli po něm zbytky rolí toaletního papíru, které se jako široké, stoprocentně zrecyklovatelné konfety snášely vzduchem.

„Hele, exhíbo, nech toho!“ drcl Porter do horní postele.

Lišák s pepnou nadávkou žuchnul na matraci, spustil nohy a sklouzl k Porterovi.

„Co to bylo?“ zabručel Wheeler, aniž otevřel oči. Takhle se povaloval přinejmenším tři hodiny.

„Sranda, Drobečku.“ Poggy se naoko vyzývavě zavrtěl.

„Aha.“

„Promiň, brácho, já zapomněl, že tenhle smysl vyoperovali, když ti do lebky cpali svaly.“

Wheeler zahučel.

Brumlavý zvuk mohl znamenat cokoli. Naštvanost, pobavení... v tom se nikdo nevyznal.

Lišák, tak jak bylo jeho zvykem, přeskočil k jinému tématu. Poplácál se po plochem, vypracovaném břiše.

„Když mě sem lifrovali, vypadalo jinak,“ prohlásil zálibně.

„Každej shodil pár kil,“ řekl Porter.

„Jenom pár?“ odffoukl si Poggy.

„Aby ne, vy pošuci,“ uchechtl se Nowell přes uličku. „Jenom tohle monstrum je pořád stejný,“ zabublal s nádechem zášti Fisch a kývnul k Wheelerovi. Nemohl mu zapomenout, jak ho první noc vyhnal z jeho postele.

„Jó, kámo, je tak vyrobenej,“ řekl Poggy.

„Příšera. Neztratil jediný deko, a to se mi nezdá dost dobře možný. Je to vůbec legální?“

„Solano má statut volné zóny,“ řekl Porter informativním tónem.

„Tam si můžeš dělat, co se ti zachce, když na to máš.“

„Závidíš, co?!“ neodpustil si Lišák rýpnout do Fische.

„Hovno, ty šašku!“

Poggy se nepříjemně zasmál. „Vidím ti do shnilý šišky, co máš místo mozku, kámo.“

„Jdi se vysrat!“

„Už jsem byl... a dvakrát!“

Fisch odfrkl a přestal si Poggyho všímat.

Wheeler se dál ukrýval za zavřenými víčky a Porter znuděně listoval jakýmsi manuálem.

Obličeje v místnosti se dychtivě otočily k rekrutovi, který vpadl dovnitř.

„Tak co?“ zeptal se někdo s nadějí.

Sampano zavrtěl hlavou a praštil sebou na volnou postel. „Ticho po pěšině, pánové. Naše tabule je prázdná, ale když jsem se vracel, slyšel jsem od třetího praporu hurónskej řev. Tam se začíná slavit.“

„Kurva, kde to vážne?!“ nadával Prochorski.

„Schválně nás šponujou,“ dohadoval se Sentler.

„Dočkáme se,“ řekl Porter.

„Taky to cejtím,“ zahuhlal spiklenecky Poggy. „Je to sakra blízko... poóóózor!“

Nadzvedl se a vypustil mohutný burácivý pšouk.

„Ty prase!“ ozval se znechucený povyk.

„Vy jste mi najednou citlivky,“ zubil se Lišák.

„Co kdybys příště vysmahnul z mého bidla?“ ohradil se Porter.

„To moje je moc vysoko.“

„Tak zkus oblažit Drobečka.“

Poggy chtěl něco vtípného prohodit, ale Wheeler otevřel oči.

„Uděláš to a nacpu ti tvůj ksicht do prdele.“

Porter poplácal Lišáka rozmarně po zádech. „Do toho, hrdino.“

Zrzek se lítostivě zašklebil.

Minuty ubíhaly a ubíhaly.

Postupně přicházely zprávy, že ryk se ozývá i od dalších praporů. Jen ten jejich pořád nic.

Pochmurné ticho. Nálada jako v márnici.

Ale i oni se dočkali. Zrovna, když se chystali, že půjdou na oběd.

Na barák se vřítíl Trang, dveře třískly o zed'.

„Je to tam!“ hulákal. „Právě to vyvěsili!“

„Nekecej!“

„Vážně! Letím odtamtud!“

„A?“

„Uvidíte sami. Já jsem v pohodě!“ Na té malé opičí tváři byla znát obrovská úleva.

Rekruti se ve spěchu drali ven. Před jednopatrovou budovou štábu praporu se již mačkal pořádný dav. Bylo kolem toho plno křiku a strkání.

Porter a Wheeler se nikam nehnali. Postávali na okraji nervózně se přelévajícího hloučku a čekali, až se situace uklidní. Člověk se musel dostat až k tabuli, aby rozluštil drobné písmo.

Poggy to po neúspěšném pokusu protlačit se masou těl zklamaně vzdal.

„Blázni,“ mumlal a natahoval krk jako vyhynulý pštros.

„Pusťte mě... tak sakra uhněte!“ snažil se Nowell vysvobodit z chumlu. Po několika ostrých štouchancích loktem se mu to podařilo.

„Jak u blbejch,“ odfoukl si ulehčeně. Zamrkal na Portera. „U toho nahore to máš asi hodně dobrý.“

Porterovi poskočilo srdce, ale navenek nedal nic znát. „Co ty?“

„To, co se dalo čekat. Střední rank je moje spolehlivá parketa, vejš sem to nedotáh.“

„A já?“ zajímal se Lišák.

„Nevím,“ pokrčil Nowell rameny.

„Jdete na gáblík?“

„Hned. Jen se mrkneme.“

„Fajn, počkám na vás.“

Konečně kypící skrumáž rekrutů prořídla a Wheeler, Porter a Poggy se dostali bez námahy k výsledkové listině.

Porter, kterému hlodalo v žaludku bolavé prázdno, jel očima po seznamu čtyř Echo schválně odspodu. Když pročítal sloupek jmen a svoje nenacházel, dostavovala se úleva. A jakmile minul kritické číslo deset, vše z něho spadlo.

Rozklepala se mu kolena, nohy proměnily v chuchvalec vaty. Byl lehký jako mýdlová bublina.

„Kurva!“ dýchl mu na zátylek Poggy, který se právě objevil.

„Devítka, to mě teda vykuř!“

Počkej, počkej, pomyslel si Porter a skákal pohledem po neustále vyšších příčkách. Aha, tady... čtvrté místo v celkovém umístění.

To bylo fakt něco!

Hvízdavě vydechl.

„Super, kámo,“ pleskl ho Lišák. „A jak seš na tom ty, Drobečku? Helemese, dvojka! To je parádní.“

„Chtěl jsem bejt jednička,“ pronesl Wheeler důrazně. Naštvaný ale nebyl.

„Jenom o desetinu bodu... to je, jako bys byl.“

Byli šťastní jako blechy v huňatém kožiše.

Lišák vysekl bez rozběhu několik salt a Wheeler vyhladil hlubokou vrásku nad kořenem nosu, čímž získal výjimečně příjemnější výraz.

Přitočil se k nim Nowell a blahopřál jim.

„Kam?“ zeptal se.

„BWS,“ odpověděli zároveň. „A nejspíš Sluneční soustava.“

„Mě poslali do střeleckýho výcviku... to taky není špatný. A pak k posádce na Apenu. Víte o týhle díře něco? Nic mi to neříká.“

„Ty šťastlivče,“ dloubl ho Lišák do žeber. „Příjemná planeta, žádnéj průmysl, samý rekreační zóny pro těžký pracháče. Znáš to; majitelé dolů, loďaři, předsedové správních rad, zloději ve velkém...“

„Vážně?“ ujišťoval se rekrut.

„Na tuty. Budeš se jen válet a o opuštěcích klátit nadržžený paničky.“

„Viš, jak tyhle nehorázně nažvejký, geneticky udržované a manžely zanedbávané fuchtletě letěj po mladejch vymakanejch týpcích od armády?“ Porter nasadil závistivou grimasu.

Wheeler krátce přikývl a zamlaskal.

„No... proč ne,“ zašklebil se Nowell potěšeně.

Vydali se k jídelně a cestou potkávali roztroušené hloučky rekrutů. Někteří se tvářili radostně, jiní zklamaně.

U stolu se k nim přidal Trang. Ten se umístil na sedmém místě.

„Takže pokračujeme ve čtyřech,“ pochvaloval si Pogy a cpal si do úst neuvěřitelně velká sousta. „To je prima.“

„Dej bacha, aby ses neudávil,“ varoval ho Porter.

Lišák si ho však nevšímal.

„My jim ukážeme,“ huhlal a prskal mastné drobky kolem sebe.

Odpoledne se konal slavnostní ceremoniál, kdy k nastoupeným rekrutům podruhé a naposledy promluvil velitel základny. Za zvuků

řízné vojenské hudby se uskutečnila přehlídka, poté napochodovala ceremoniální jednotka s bojovými a plukovními standartami a rekruti složili hromadnou přísahu.

Nyní již profesionální vojáky převzali velitelé rot a společně s veliteli čet provedli souhrnnou rekapitulaci výcviku a předali jim přemísťovací rozkazy. Když se dostalo na Portera, který stál vyšponovaný v předpisovém pozoru ve druhé řadě, předstoupil před něho velitel roty s vrchním seržantem Brackettem a svým pobočníkem.

„Blahopřeji vám, vojáku,“ řekl postarší major, kterého Porter viděl zblízka poprvé.

Následovalo potřesení pravicí, velitel roty převzal od pobočníka odznak námořní pěchoty a odznak střeleckého specialisty III. třídy spolu s osvědčením a podal je Porterovi.

„Získal jste nejlepší praporní hodnocení ve střelbě, jen tak dál.“

„Děkuji, pane!“ vyštěkl Porter a zasalutoval.

„Také jsem se dozvěděl, že jste si nevedl špatně na Arsia Mons.“

Porter netušil, jak si tuto poznámku vyložit. Srdce mu zabušilo pod hrudní kostí, ale odtrhnout pohled od střechy štábní budovy se neodvážil.

Znovu zasalutoval.

Velitel roty, pobočník a vrchní seržant Brackett stejným způsobem odpověděli a pokračovali podél vyrovnané řady.

Porter zíral nehnutě před sebe, ale uvnitř se chvěl.

Stačilo šedesát dní a byl někým jiným.

Z jeho života na Měsíci zůstal ve vzpomínkách pouze nezřetelný otisk. Rozplýval se jako dým, kroutil se a mizel.

Za nějaký čas z něho nezbude vůbec nic.

Odznaky sevřené v dlani zvláštním způsobem hrály.

Po rozchodu dostali osobní volno až do zítřejšího rána, kdy odlétaly první spoje do Nového Port Saidu. Také konečně získali přístup ke svým kontům s dvouměsíčním platem a zároveň mohli navštívit vojenské kluby, které se na základně nacházely.

Nebylo nikoho, kdo by téhle možnosti nevyužil.

Už jenom proto, že v klubech se volně čepovalo pivo a schválené alkoholické nápoje.

Pozdní marsovské odpoledne se dokolébalo k večeru a ten se přehoupl v noc. Oslava byla v plném proudu a málokterý rekrut střízlivý. Pilo se a vykládalo, zpívalo a křičelo. Jásalo se a nemyslelo na zítřek. Rozsvícená průčelí zářila do studené tmy a v barech to nevypadalo, že by se hodlalo brzy zavírat.

Někteří oslavenci to potáhnou až do rána.

Porter seděl u dlouhého barpultu nad sklenicí piva, zatímco se všichni kolem bujaře veselili. Lišák odtáhl Wheelera před drahnou dobou ke hracím automatům a jeho zanechali vlastním myšlenkám.

Měli pro jistotu sbaleno. Takže ať dopadnou jakkoli, ať se v chlastu třeba utopí, ráno si hodí bágly na záda a nastoupí do mašiny vojenského letectva.

Zvedl sklenici ke rtům a lokl si temně rezavé tekutiny.

Hořké, studené a silné. Nijak zvlášť mu nechutnalo.

Cítil, že má v hlavě, ale přesto nedokázal překročit onu hranici, za níž zádně číhala umrtvující ožralost. Nesvedl být tak efektivní jako jiní, kteří do sebe házeli panáka za panákem, chlástali pivo po litrech.

Naopak, jeho zasmušilost s každou vypitou sklenicí vzrůstala.

Opilecká veselost se opozdila nebo co.

Někde se toulala a na něj zlomyslně kašlala.

Vzdáleně vnímal vrískající hudbu, barevná světla nahodile blikající ve vzduchu, motající se postavy bývalých rekrutů. V klubu bylo takové šero, že je sotva viděl. Znovu upil, poválel napěněnou tekutinu po jazyku a teprve poté ji pustil do žaludku. Postavil poloprázdnou sklenici na ubrousek a opřel se lokty o barový pult. Odznaky, které odpoledne převzal, ležely před ním. Díval se na ně, zlehka se jich dotýkal špičkou ukazováčku.

Kousky smaltovaného kovu najednou nepříjemně pálily.

Jako by šlápl každou nohou do jiného světa.

„Nebavíš se?“ zeptal se kdosi.

„Ani ne,“ odpověděl, aniž spustil oči z klikatého blesku a dubových ratolestí.

„Můžu si přisednout?“

„Když chceš...“ Ten hlas mu byl povědomý.

Zvedl hlavu, aby se podíval, kdo zatoužil po jeho společnosti.

Vrchní seržant Brackett.

Starej Zmrd.

„Pane... já...“ Chtěl vyskočit, ale poddůstojník ho zatlačil zpátky.

„Zůstaň, kde jsi.“ Přitáhl druhou stoličku blíž. „Co si dáš?“

„Pane?“ Porter ze sebe zkoušel vyrazit kloudnou větu.

Brackett ho přerušil. „Nebud' tolik formální, je to přece tvůj večer.

Tak co to bude?“

Porter pokrčil rameny a mlčky ukázal na své pivo, co dávno ztratilo pěnu.

Vrchní seržant mávl na barmana, který se přeochoťně vynořil z blýskavého přítmí.

Když se před nimi objevily čerstvě orosené sklenice, chvilí mlčeli.

Porter čekal. Přítomnost velitele čtyř měla nejspíš svůj důvod.

„Nepřipneš si je?“ ozval se konečně Brackett. „Nechceš je snad nosit?“

Letmý, provinilý pohled na odznaky na stole.

„Já vlastně nevím.“

Vrchní seržant si zhluboka lokl a otřel si ústa. Vážně přikývl a zatvářil se jako prospektor, co narazil na bohaté naleziště. „Ještě ses nerozhodl, že je to tak? Váháš, jestli to v Port Saidu nezabalit a nezkusit se nenápadně vypařit někam hodně daleko.“

V Porterovi ošklivě hrklo.

Nakrátko ostříhaný šedovlasý veterán s neústupnými rysy, který šedesát dní dělal rekrutům ze života peklo a znepríjemňoval jim každou vteřinu, mu viděl přímo do žaludku.

Nebo četl myšlenky.

Jsem tak průhledný?!

Nejspíš ano.

Neslyšně si povzdechl. „Proč?“

„Proč?“ zopakoval po něm Brackett jako ozvěna. „Co by se tím změnilo? Člověk je takový, jaký je. Na všechno musí přijít sám. Zvlášť trouba jako ty.“

„Je to obtížné,“ přiznal Porter neochotně. „Nejsem asi stavěnej na příliš velký kotrmelce.“

„Něco ti povím, hochu,“ zarazil ho vrchní seržant a rozhlédl se po zdivočelých hloučcích. „Ze začátku jsem byl skálopevně přesvědčený, že nevydržíš ani tři podělaný dny. Když jich uplynulo deset, věděl jsem,

že se nepoložíš. Tvrdost diamantu pod obyčejnou slupkou křemene? Kdo ví? Jak jsem ale říkal ze začátku - pořád nesnáším kriminální živly. To se nikdy nezmění.“

„Proto jste mě tak dusil?“ zeptal se Porter bez hořkosti. „Dril, úkoly navíc, tlak odpovědnosti? Chtěl jste se mě zbavit za každou cenu, co?“

Brackett se ušklíbl do své sklenice. „To je část pravdy. Někteří velitelé uznávají institut druhé šance. Takhle to zrovna nevidím, ale protože je v tobě víc, než si uvědomuješ, mohl sis tu možnost vybojovat. Buď by ses zlomil, nebo probudil.“

„To byl pořádný kopanec.“ Porter se na vrchního seržanta zpříma podíval.

„Zas si tolik nefandi, hochu. Nebýt toho, že máš talent pro zacházení se střelnými zbraněmi, tvoje skóre by nebylo nijak zázračné.“ Brackett se odmlčel, aby se mohl napít.

„Ale do desítky nejlepších by ses nejspíš protlačil,“ dořekl po chvíli.

„Zjistil jsem... že mě to baví,“ šeptl Porter. Vlastně to neměl v úmyslu ani nahlas vyslovit.

Jenže seržant slyšel perfektně.

„Tak co s tím uděláš?“ řekl jakoby nic.

Dosavadní váhavost vystřídalo kupodivu snadné rozhodnutí.

Přišlo samo a zlehka.

Jako by čekalo na neviditelný signál hned za rohem.

„Zkusit se má prý všechno.“

„Chytil ses drápkem?“

„Maličko,“ pousmál se Porter ke stropu.

Byla to hra se slovíčky, ale dopřála mu jistou úlevu. Svět se náhle nezdál tak zoufale šedivý. Mrkající roje světel získaly na pestrosti.

Popadl pivo a naráz ho vypil.

Chutnalo báječně.

Brackett natáhl ruku a přistrčil mu odznaky. „Jsou to jen symboly, ve skutečnosti nic neznamenaají. Mariňákem ani střelcem se nikdo nestane tím, že je nosí. To všechno je uvnitř. Namyšlení liboví frajeři nejsou profesionály - to jen tak skvěle vypadají. Jseš na začátku cesty, která většinou nestojí za nic. Je složitá a málokdy skončí dobře... ale je pouze tvoje.“

„Já vím.“

Seržant Brackett se uchechtl. „To jsou kecy, co?“

Porter přikývl.

V tu chvíli se přimotal novopečený voják, položil jim ruce na ramena a naklonil se mezi ně. „Hele, kluci, co tu dřepíte jako buzny? Nechlastáte?!“

Zamžoural opilecky na prázdné sklenice. Škytl.

„Asi budu blít,“ utrousil zamyšleně.

Brackett se bleskově proměnil v obávaného Starého Zmrda, jak ho rekruti velice dobře znali.

„Schmitzi, vy hovado, jak se to chováte?!“ vyštěkl tlumeně.

Voják se pokoušel zaostřit. Pár vteřin trvalo, než pohled správně zkorigoval.

Když mu došlo, koho objímá, zděšeně odskočil, zapotácel se a marně se snažil vytáhnout do pozoru.

„Pane... nepoznal jsem vás.“

„Co to mělo znamenat?!“

„Promiňte, pane. Omlouvám se, pane. Nechtěl jsem...“

„Mám vás dát na poslední chvíli do hlášení, Schmitzi?!“

„Ne, pane... prosím.“

„Ztraťte se mi z očí! Někam hodně daleko!“

„Děkuji, pane.“ Voják se pořád nehýbal a použil lesklé rybí oči na vrchního seržanta.

„Ještě jste tady?!“

„Podle rozkazu... pane.“ Voják se ztratil v oparu, který visel ve vzduchu jako ručně tkaná drapérie.

„Nesnáším ožraly,“ komentoval to Brackett normálním tónem.

„Dáte si ještě?“ zeptal se Porter. „Tentokrát na mě?“

„Poslední. Nikdy nepiji víc než dvě.“

Barman v hodnosti vojína spěchal vyplnit objednávku a Porter shrnul odznaky do dlaně.

Byly studené.

„Zasloužíš si je, takže je nos.“ Seržant ukázal, kam je má na uniformu připnout.

Tentokrát si plnými sklenicemi zlehka přitukli.

Portera napadlo, že je to cosi neslýchaného.

A dělalo mu to dobře.

Najednou toho starého vojáka viděl v úplně jiném světle.

„Nenabízí se to každému,“ řekl vrchní seržant s pomalým důrazem, „ale kdybys měl zájem, mohl bys získat zde na základně místo instruktora. Jak jsi na vlastní kůži poznal, jsou to ti nejlepší z nejlepších. Zároveň mají určité kvality, které se běžným hodnocením nedají definovat. A takové lidi pro výcvik nováčků potřebujeme.“

Tohle Porter nečekal.

Zaskočilo ho to.

„Víte, pane...“

„V klidu, hochu. Nemusíš odpovídat, a ani to nemusí být okamžitě. Třeba časem, během let. Neshromaždíme teoretiky, praktické zkušenosti se nedají nahradit. Občas o tom popřemýšlej, není to závazné. Připsal jsem to do tvé složky jako poznámku.“

„Nevím, jak bych vám poděkoval.“

Brackett se zcela netypicky usmál.

Naprosto mu to změnilo jinak stroze přísné rysy.

„Carpe diem!“

„Cože?“ zvedl Porter nechápavě obočí. „Asi jsem nerozuměl, pane.“

„Carpe diem - to je latinsky. Znamená Užívej dne.“

„Aha.“

„Jedno si zapamatuj. Důležité je, co se děje teď. Ty okamžiky stojí za to vychutnat do dna. Co přijde zítra není rozhodující. Chytráci tvrdí, že je to povrchní způsob uvažování. Jenomže my žijeme právě v téhle chvíli. Chápeš?“

Porter přisvědčil.

K baru se vraceli Poggy a Wheeler.

„Dobrý večer, pane,“ reagoval Lišák překvapeně.

Wheeler nesrozumitelně zabručel.

„Dáte si s námi panáka, pane?“ zajímal se Poggy.

„Ne, díky,“ odmítl Brackett. Hodil do sebe zbytek piva a zvedl se. „Stejně jsem na odchodu.“

Porter se také postavil.

„Hodně štěstí vám všem,“ řekl vrchní seržant. Napůl se otočil k Porterovi. „Myslete na to, o čem jsme mluvili.“

„Budu.“ Porter se ošil. „Rád bych se přesto na něco zeptal, mohu?“

„Uvidíme, nic neslibuji.“

„Při tom nočním útoku na Arsia Mons jste mě jako vedoucího krycí skupiny poslal schválně, že?“

„Proč si to myslíš?“

„Všichni poddůstojníci a velitelé čet znali pozici těch tanků. Ty scénáře se přece s každým výcvikovým programem opakují, není to pravda?“

„V zásadě ano,“ přisvědčil vrchní seržant s mírným cuknutím rtů.

„Věděl jste, že se rozkazů striktně nedržím.“

Vrchní seržant pokrčil rameny. „Kvalifikovaný odhad.“

„A proto jste nám nepřidělil instruktora jako obvyklý dohled.“

„Byl bych to jistě udělal, ale neměl jsem žádného k dispozici.“

„Tak to není, pane,“ řekl Porter s přesvědčením. „Vaše rozhodnutí byla předem prokalkulovaná. Ve skutečnosti jste chtěl, abych opustil přidělený úsek a tanky našel. V opačném případě by Delta a Foxtrot sklad nikdy nedostaly. Granáty by je rozsekaly ještě před ploty a zátarasý.“

„Ale no tak. Z čeho mě podezíráš?“ Brackett se tajemně ušklíbl.

„Ale na druhou stranu je pravda, že každý velitel chce, aby jeho strana vyhrála. Je to logické už kvůli premiím.“

Zvedl ukazováček ke spánku, otočil se a bez dalšího vysvětlování ho pohltil umělý dým.

„O co tu kráčí?“ divil se přihlížející Poggy. „Vysvětlíš mi to laskavě?“

„To neřeš.“

Lišák se namáhavě poškrábal na špičatém nose. „A kde se tady vůbec Starej Zmrd vzal?“

„Asi šel náhodou kolem,“ řekl Porter.

„Dneska je tenhle pajzl vyhrazenej pro nás!“ nevzdával se zrzek. „Žádnýho přiblblýho lampasáka nechci vidět. Poslyš, co jste spolu pekli?“

„Vůbec nic,“ rozhodil dlaně Porter.

„Nechápu.“

„Přestaň se starat,“ vrazil Wheeler Poggymu do ruky panáka světle nažloutlého destilátu. Postranním pohledem si při tom Portera změřil.

„Tak jo, kurva... chlastáme! Na nás!“

Porter zvedl svou sklenici, ale nenapil se. Stále se díval ke schodům, které vedly na čerstvý vzduch.

Něco skončilo a něco začínalo.

Takhle to neber, napomenul se.

Carpe diem.

X. KAPITOLA

O čtyři měsíce později stáli Porter, Wheeler a Poggy na kosmodromu v Novém Port Saidu. Jak je právě informoval důstojník odpovědný za vojenskou přepravu, jejich let do oblasti Argyre I byl z technických důvodů odložen. Proto se jim naskytlo několik hodin volna, se kterými mohli naložit podle svého.

Bagáž nechali v úschově u dozorčího vojenské policie a vyrazili do města.

Integrovaným systémem městské dopravy se nechali dovézt do centra, kde na jedné ze stanic podzemní dráhy vystoupili. Jelikož nikdo z nich v Port Saidu jaktěživ nebyl, nevěděli dost dobře, kam se vrátit. Asi hodinu bezcílně bloumali mezi nevzhlednými úředními budovami vyprojektovanými ve vysloveně funkcionalistickém stylu, nějakou dobu se potulovali desítkami podlaží neuvěřitelně rozlehlé nákupní zóny, kde stejně neutratili ani cent. Po setmění nakonec skončili na nejvyšší vyhlídkové terase na vrcholku administrativní věže společnosti SpaceCom. Vítr se do nich zuřivě opíral, když se z výšky pěti set metrů rozhlíželi po zářivě osvětleném městě. Vychutnávali si pohledy na ústřední čtvrť s jejími stopatrovými budovami, sledovali hustý provoz na vysokoúrovňových stanicích, vnímali slabý, ale nekonečně vytrvalý tep desetimilionové aglomerace. Mlčky obdivovali záplavu barev přelévajících se nad zábavní čtvrtí, pozorovali ruch na kosmodromu, jenž zabíral převážnou část jižního obzoru. Co pár sekund se odtud vznesla nákladní nebo turistická loď, tu a tam se mezi ně zamíchal vojenský stroj startující z nejbzdálenějších terminálů.

„Paráda, ne?“ zíral Porter do hlubiny pod sebou.

Pořád si úplně nezvykl na volný, ničím neohraničený prostor. Momentálně se snažil ovládnout rozechvělá kolena a pracně myslel na to, aby nezatínal prsty do ochranné bariéry, kterou byla terasa obehnaná.

Když se díval za stoupající září raketových motorů, cítil zvláštní smutek.

Tlačil ho v žaludku, poskakoval vnitřnostmi jako ostnatá kulička.

„Máme pět hodin k dobru, kam teď?“ vyptával se Poggy, kterého úchvatný výhled nezaújal.

„Co se nadlábnout?“ navrhl Porter.

„Jsem pro,“ řekl Wheeler a provázel pohledem velký nákladní stroj, který se přibližoval ze severu.

„Bezva,“ zatvářil se Lišák potěšeně. Ve slastné předtuše se poplácával po břiše.

Porter došel k jícnu gravitační šachty a skočil bez rozmýšlení rovnou doprostřed.

Na rozdíl od jiných miloval tyhle dlouhé řízené pády. Zbožňoval to dráždivé chvění pod bránicí, když letěl s roztaženýma rukama a nohama jako pták a rozrážený vzduch ho hladil po tváři. Byl nadšením bez sebe, když míjel opatrné lidičky klesající v pomalejších proudech a stěny tubusu označené barevnými čísly se zužovaly do nedohledné hloubky.

„Když mě dohoníte, platím!“ zakřičel přes rameno, až se po něm několik návštěvníků vyhlídkové terasy zvědavě ohlédlo.

Wheeler se několika skoky ocitl na okraji jícnu, prudce se odrazil a už padal po hlavě dolů.

Úplně vyčerpaní zapadli do příjemně tichého baru s tlumeným osvětlením.

Objednali si a vzpomatovali se z té přemíry lidí, kterými ulice přímo přetékały.

Wheeler sledoval výběr sportovních přenosů na nástěnném panelu, ale sluchátka si nenasadil. Porter s Poggym vlažně rozebírali, co je v nejbližších dnech asi čeká, ale posléze se rozhovor stejně stočil ke vzpomínkám na události, které se přihodily od doby, kdy se rozloučili se základnou v západní Cebrenii.

Tehdy je přemísťovací rozkazy dovedly zpět k obávané Arsia Mons. Tam, na úpatí gigantického masivu štítové sopky, byla dislokována BWS, která se starala o zdokonalovací výcvik nových mariňáků. Nebyly to jednoduché měsíce, ale s přijímačem se naštěstí srovnat nedaly. Jejich instruktoři se k nim chovali o poznání lépe než DI v západní Cebrenii. Čerstvě příchozí byli rozděleni do stálých jednotek, Porter, Wheeler a Poggy měli štěstí, že se dostali do stejné čety. Na fyzickou kondici se dbalo i zde, jen už na ni nebyl kladen takový přehnaný důraz. Každé ráno se po hodinové rozcvičce běhalo deset

kilometrů a to bylo všechno. Víc se kvůli náročnosti a rozmanitosti výuky stihnout nedalo.

Každý den se střídalo. Tato činnost byla nejdůležitější náplní kursu.

Do rukou se jim dostaly všechny možné druhy palných zbraní. Od těch úplně nejjednodušších PDW až po SLMAW (Shoulder Launched Multipurpose Assault Weapon - mnohoúčelová útočná zbraň pro odpálení z ramene) a velkorážové systémy lafetované na bojových vozidlech a stanovištích protiletecké obrany. Učili se je používat v nejrozmanitějších situacích, museli zvládnout taktiku týkající se jejich nasazení, čištění a běžné opravy. Denně trávili spoustu hodin na polygonech simulujících nejrůznější prostředí. Znovu, tentokrát mnohem podrobněji, probrali TRUE a absolvovali program CSAR (Combat Search and Rescue - bojový průzkum a záchrana). Odborní lektori s nimi prošli zásady vedení SPECOPS (Special Operations - speciální operace) a spolupráce s jinými druhy vojsk. Dalším z důležitých školení byly destruktivní práce s trhavinami, demolice objektů, používání a výroba improvizovaných nástražných systémů. Velice podrobně se seznámili s DTD (Digital Topografic Data - systém rychlé počítačové obrazové tvorby dat; poskytuje digitální obraz prostoru bojové operace) a ITWDS (Integrated Tactical Warfare Data System - integrovaný taktický bojový systém dat). Na tisíci čtverečních kilometrech pouště řádili s pozemními vozidly - od lehké pouštní buginy až po osmdesátitunové tanky. A jako zpestření si na trenažérech osahali ovládání dvou typů LCA (Landing Craft Assault - výsadkové útočné plavidlo) .

Nároky na ně kladené byly obrovské.

Po obzvláště náročném dni mívali pocit, že jim z náporu informací puknou lebky. Podnikali dlouhá praktická cvičení, při kterých využívali vše, co se do té doby naučili. Obdrželi kompletní bojovou výstroj, ne jako těch pár kousků při základním výcviku, která jim usnadňovala dlouhodobé pobyty na svazích sopky. Součástí jejich výbavy se staly i některé doplňky, o nichž si obyčejné armádní jednotky mohly nechat zdát. Zejména se jednalo o speciální zbraně, vylepšené osobní počítačové jednotky, integrované MFD v nových typech přileb. Celé tři týdny strávili opět ve stavu beztlíže na Piperu Alpha nebo v otevřeném kosmickém prostoru mimo komplex geostacionární výcvikové základny.

Postupy, které v rámci družstev a čet nacvičovali, nepatřily ke standardním. To samozřejmě odpovídalo charakteru specializace a úkolům, jimiž měli být v budoucnu pověřováni. Tam, kde příslušníci mobilní pěchoty spoléhají na masivní podporu jiných armádních složek a široké logistické zázemí, mariňákům nezbyvalo, než si pomoci vlastními, nepoměrně omezenějšími silami.

O to větší byla jejich hrdost.

Vyplývala z pocitu naprosté soběstačnosti. Proto, když po pěti měsících opouštěli BWS ozdobení odznaky a stužkami specialistů, skoro se pýchou vznášeli.

Porter dopil druhé pivo a další nechtěl. Poggy si poručil ještě jedno a Wheeler si raději objednal pozdní oběd.

Pak zaplatili a vmísili se do podvečerního davu.

Na hlavní třídě si je vyhlédl náboženský pomatenec a nalepil se na ně.

„Služebníci zla, přísluhovači pekla!“ pořvával a hrozil jim špinavým prstem. „Svlékněte mundúry, zahod'te je a kajte se! Jedině tak dojdete spásy!“

Nebylo to příjemné.

„Zákeřní vrazi nebohých nevinátek!“ kvílel špinavec a poskakoval kolem nich.

„O co mu kurva jde?“ zamumlal Poggy.

„Pošuk,“ ohodnotil ho Wheeler.

„Pohleďte na ně, lidé dobré vůle!“ horlil blázen a současně vzpínal hubené ruce k zamračenému kousku nebe, které se dalo s námahou zahlédnout mezi vysokými budovami.

„Měli bychom se ho zbavit,“ řekl Porter a rozhlédl se.

„Zabiju ho,“ nabídl se Lišák okamžitě. „Vytáčí mě!“

„Vychladni!“

„V pohodě. To já jen tak.“

Ušli nezměněným tempem asi padesát metrů.

Otrhanec klusal za nimi, chrlil zmatené průpovídky a nezřetelné úryvky kázání.

Poggy se náhle zastavil.

„Co chceš dělat?!“ zasyčel Porter.

„...budou zatraceni, kdož ve Mě nevěří!“ Pomatenec se zarazil a zmlkl.

„Hej, kámo, nevyřvávej si hlasivky a pojď radši blíž,“ zavolal Lišák vlídně.

Trhan se přiblížil s vychytralým pohledem.

„Máš škváru?“ zasyčel normálním tónem.

„Ale... o to ti jde? Chtěl bys pár dolarů?“

„No jasně, ty vygumovanej vole. Naval chechtáky!“

„Co nás k tomu asi donutí, he?“ ušklíbl se Poggy. Zatím se držel.

„Božím ohněm a blesky vás sežehne...“ rozječel se falešný prorok.

Kolemjdoucí se po nich ohlíželi.

„Dobře, dobře,“ zarazil tirádu zrzek. „Něco ti dám na dobročinné účely, tak se uklidni!“

Porter zmateně zamrkal.

Škuban nastavil špinavou dlaň s černými olámanými nehty.

Poggy ho vzal kolem ramen. „Šoupneme se na stranu, kámo, ať nepřekážíme. Pět vočí, když si vyhlídneš někoho jinýho, jo?“

A vedl ho k servisnímu výklenku na druhé straně široké balustrády.

„To přitlač, píčo,“ vycenil zkažené zuby vyděrač. „Spasení něco stojí.“

Skřípavě se zachechtal.

Došli do stínu, kde ho Lišák nenápadným chvatem sejmul, takže to vypadalo, jako by pobuda zakopl. Současně, jak se jej snažil naoko zachytit, přešel mu hranou dlaně přes ohryzek.

Špína vyvalila oči v bolestivé křeči, ale poraněný hrtan nedokázal vyloudit víc než tiché sténavé chroptění.

„Hele, kámo, musíš si šlehat s mírou, vždyť se ani neudržíš na nohou!“ posmíval se Lišák. „Pohodlně se usad’ a dáchni si.“

Odstranil ho z balustrády do hloubi výklenku a kývl na Portera s Wheelerem.

Jejich počínání pozornost neupoutalo. Nikdo po nich necivěl, nekřičel, spěchající dav se o ně ani v nejmenším nezajímal.

Poggy si oprášil ruce. „A pak, že se sebeobrana nehodí!“

„To bylo slušný,“ chválil ho Porter.

Wheeler zamručel.

„Uč se, Drobečku. Jen se uč...“ naparoval se Lišák.

Letectvo přistavilo náhradní stroj těsně po půlnoci.

Porter, Wheeler a Poggy strávili nějakou dobu v baru letištního terminálu, ale nakonec se usadili v pohodlných sedačkách odletové haly a pospáváním si krátili dlouhou chvíli. Probudila je až hlídka, kterou vyslal dozorčí, aby je vypakovala k přichystanému letu. S opuchlými tvářemi a nerudnými výrazy si vyzvedli vaky a zařadili se do fronty u filtru. Teleskopickým tunelem přešli do staršího typu lodě, které armáda běžně používala k transportu lidí i nákladu na delší vzdálenosti.

Pár minut před půl jednou místního času dostal pilot povolení ke startu, což znamenalo nezábavný výlet na hranici vesmíru a pak klouzavý let přes polovinu marsovského povrchu do oblasti Argyre I. Obrovská pánev se nacházela na jižní polokouli přesně mezi 30. a 60. stupněm západní délky. V dávné minulosti pravděpodobně vznikla srážkou planety s velkým asteroidem nebo jádrem komety. Nyní její dno pokrývalo několik drobnějších, mnohem mladších impaktních kráterů. Poblíž jednoho s názvem Hooke vybudovala armáda moderní komplex základen, kde soustředila jednotky zařazené do sil rychlé reakce. Právě tam byli Porter a jeho dva kumpáni převeleni.

Když je po přistání palubní technik vyhnal z lodi, zůstali stát v šikmých ranních paprscích na okraji letištní plochy a nedůvěřivě se rozhlíželi kolem sebe. Při tom pohledu se jich nezmocňovaly nejšťastnější pocity.

„Tě pic,“ odfrkl si Poggy.

„Bezva,“ ucedil Wheeler.

Porter si uvědomil, že umístěnka na Mars, kterou jim tolik rekrutů závidělo, byla iluzorní výhrou. Záměrná odlehlost a izolovanost této oblasti sice vyhovovala armádnímu velení, ale pro ně byla spíš trestem. Dostat se odtud na opuštěný kraj bude nejspíš pořádný problém.

„Jak to vidím, jsme v prdeli!“ praštil s vakem Lišák.

„Tak nějak,“ přikývl Porter.

„A čekali jste snad něco jinýho?“ zabručel Wheeler. „Kasina, exkluzivní bary, levný štetky, Disneyland?“

Porter a Poggy na něho překvapeně zírali. Takhle dlouhý proslov byl u Drobečka neobvyklým výkonem.

Sebrali svoje zavazadla a vydali se k letištnímu terminálu, který se krčil mezi obrovskými hangáry a kryty velkokapacitních zdviží. Tyto

gigantické nákladní výtahy byly schopné dopravovat vojenské bitevní stroje do rozsáhlých podzemních prostor hluboko pod letištěm.

Na štábu oddělení logistiky to bzučelo aktivitou, houf uštvaných poddůstojníků poletoval spěšně sem a tam. Nadporučík se strhaným výrazem vylezl zpoza hradby monitorů, obešel prostorovou mapu s desítkami barevných značek posunujících se zdánlivě nelogicky po jejím povrchu a sotva pohlédl na jejich průvodky.

„To bude Lima,“ utrousil a mávl ke špinavému oknu s ocelovými žaluziemi.

„Jak se tam dostaneme, pane?“ zeptal se Porter.

„Pětasedmdesát kilometrů po silnici.“ Podrbal se na hlavě. „Heleďte, právě nevím, co dřív. Je tady momentálně pořádný chaos, sedlo dvanáct nákladních mašin, což je za poslední měsíc asi rekord, a zoufale mi schází technický personál. Nemůžu poslat řidiče s autem, aby vás tam hodil. Takže buď počkáte, až se ten fofr uklidní, nebo zajděte k hlavní bráně a stopněte si nákladák, kterej jede tím směrem.“

Přeběhl prsty po klávesnici a zkontroloval údaje, jež se před ním objevily.

„Mám skoro dvanáct set padesát tun pro Limu, vykládka právě začala.“

„Díky, pane. My si poradíme.“

„Bezva. Uvědomím stráž na bráně.“

Čekali sotva patnáct minut a ozbrojená hlídka už ukazovala prstem na přijíždějící tahač s šesti přívěsy. Na semaforu se rozsvítil signál k zastavení a mohutné silniční monstrum pomalované hnědavou pouštní kamufláží hlučně přibrzdilo.

„Copak?!“ vyklonil se řidič z kabiny.

„Potřebujeme k Limě,“ zavolal Poggy do dunivého zvuku motoru. „Hodíš nás tam?!“

„Že váháte. Polezte.“

Obešli čumák tahače, vylezli do prostorné kabiny a naházeli bágly za sedačky.

Zablikala zelená, strážný mávl, zaburácela turbína a silniční vlak se plynule rozjel. Řidič v maskáčích nasměroval kolos ke správnému výjezdu a poté tiskl senzorová tlačítka na volantu, jimiž měnil navolené sekvence rychlostních stupňů.

„Jste noví?“ zeptal se zvědavě, když vyjeli z obvodu letiště a zamířili do krajiny ploché jako stůl. Hladkou narezlou pustinu mimo pásu široké silnice nic nerušilo. Vlevo minuli shluk staveb a teprve až u obzoru se dal rozeznat tmavý pruh vysokých hor; erozí rozežraný okraj původního kráteru.

„Právě jsme přilítli z Port Saidu.“

„Tamní holky jsou fajn,“ zasníl se voják.

„Neměli jsme čas to prubnout,“ poznamenal Porter.

„Nedostal jsem se nikam přes půl roku,“ pokračoval řidič zklamaně.

„Tohle je všivý místo. Zatraceně daleko vod většího města, vyjma leteckýho spojení se odsud nevykýblujete.“

„Hned nám to bylo jasné,“ řekl Lišák otráveně.

„Na druhou stranu spousta věcí ujde. Všechno je nové, žrádlo a ubytování slušné. Trocha zábavy ve volnu se taky najde, když se člověk snaží. Však víte, jak to myslím, ne?“

Spiklenecky na ně mrknul.

„Že váháš, kámo,“ oplatil mu Poggy, i když netušil, na co naráží.

„Podpurný jednotky mají veget,“ pochlubil se řidič. S očima upřenýma na dělicí čáru podřadil před nepatrným stoupáním o dva rychlostní stupně. Inteligentní elektronika a soustava hydraulických samočinných rozvodovek se postarala o hladký převod hnací síly motoru na jednotlivá kola soupravy. „Mrkněte na mě - pendluju s touhle krávou mezi letištěm a satelitními sklady. Někdy sice otrava, to jo, ale v zásadě pohoda. Nestěžuju si.“

V protisměru se kolem nich přehnala kolona menších nákladáků s přívěsy a za ní šestice LAV (Light Armored Vehicle - lehké obrněné vozidlo) na velkých terénních pneumatikách.

„Proč zrovna Lima?“ zajímal se řidič.

„Tam nás převeleli. Co je tam?“

„Hmm, taková všehochuť. Mobilní pěchota, pluk tankánů, dělostřelectvo, ženisti. Většinou samej póvl. Ne jako třeba výsadkáři na Alfě nebo Deltě.“

„Potěš prdel,“ posmutněl Lišák.

„A vy jste co zač?“ vyzvídal voják.

„Námořní pěchota,“ řekl Porter.

„Ajéje...“

Ten zvuk plný postranních myšlenek nevěstil nic dobrého.

„Co je?“

„Do dneška jsem netušil, že by v Limě byli nějakí mariňáci nastálo.“

„A co je na tom k divení?“

„My od zásobovacího totiž víme o všem, co se šustne, a většinou hodně předem.“

„Zavádí se nová koncepce, zřizují se nové samostatné jednotky.

Možná je to i tenhle případ.“

„Možná,“ přisvědčil mladý řidič bezvýrazně.

„Co proti nám máš? Jsme snad horší než dělostřelci nebo chemici?“ opáčil Poggy dotčeně.

Voják za volantem trhl rameny. „Bez urážky, kamaráde, ale vy cvoci máte tu nejhorší pověst.“

„Proč?“ svěřil koutky Wheeler.

„Víš, to má spoustu důvodů,“ odpověděl voják neochotně.

„Alespoň jeden.“

„Koho soudného by dneska, při vší technice, napadlo plahočit se po všech čertech jenom po svejch? Díky bože za tenhle flek!“ Dlaní důrazně plácl do volantu.

„V nejbližší době bude všechno jinak,“ přisadil si Poggy. „Vlastně se s tím už začalo. Proto nepočítám, že tady budeme hnít obzvlášť dlouho. Dostaneme přidělenou kosmickou loď a hurá pryč z téhle díry.“

Řidič se zakřenil. „Hezky se to poslouchá, kámo, to jo.“

„Nevěříš?“ nakrabil Lišák obličej.

Motor duněl a tahač se hnal plochou krajinou.

Voják si promnul ušní lalůček. „O něčem podobným se dost proslychá, to je fakt, ale jsem u sboru tak dlouho, abych věděl, že masivní změny nejsou moc pravděpodobný.“

„To nebude tím,“ usoudil Porter.

„Co?“ stočil k němu řidič pohled.

„Nejde jen o nás, vid’?“

„Ale...“

„No?“

„Vlastně byla v Camp Golfu dočasně dislokovaná četa námořní pěchoty. I před tím to nebyli žádní beránci, to klidně odpřísáhnou, ale v poslední době se pořád rvali, schválně dělali potíže. Chovali se jako hovada, každého provokovali, nedalo se s nima vyjít. Všichni je nesnášeli.“

„Předtím?“

V kabině zavřeštěl výstražný signál, rozsvítlo se červené světlo nad hlavním panelem a voják neodpověděl. Mrkl na záběry zadních kamer, zlehka přibrzdil, podřadil a uhnul s plně naloženou soupravou ke krajnici.

Z protisměru se k nim blížil stejný, ale prázdný silniční vlak. Jeho řidič také poslechl výstrahy a snažil se zajet ke straně.

Znovu zaječel kolísavý tón.

„Tak na to šlápní, magore!“ vztekal se voják a ještě víc zpomalil.

„Máš uprostřed tolik místa, že bych se tam vešel dvakrát!“

Zpoza posledního přívěsu se vyhoupl džíp a začal předjíždět. Na střeše mu blikala trojice modrých majáčků.

Když míjel obrovský tahač a stále zrychloval, naposledy zakvílela siréna.

„Se neposer, kreténe!“ Řidič pustil na okamžik řízení a vztyčil oba prostředníky, ale tak, aby to nebylo zvenku vidět. „Snad si nemyslíš, že to kvůli tobě hodím do škarpy?“

Voják v protijedoucím tahači si výsměšně poplácal na čelo a pak jim zamával.

„Empíci?“ zeptal se Poggy a sledoval džíp, který se hbitě vzdaloval.

„Největší kurvy široko daleko!“ Náznak uplivnutí. „Dejte si na ně bacha. Mají to v palicích vybraný. Seberou vás a zmlátěj do bezvědomí za kdejakou kravinu.“

To byla důležitá, i když ne právě potěšující informace.

„Stalo se něco?“ zkusil to znovu Porter, poté co nákladní souprava nabrala ztracenou rychlost.

„Jako co?“ nepochopil voják.

„Mluvíš o potížích s mariňáky.“

„Aha... Jen takový fámy, znáte to.“

„My fakticky nic nevíme. Před hodinou nás tady vyklopili.“

Řidič se netvářil právě nadšeně. Nějakou dobu mlčel, jako by se rozmýšlel, jestli má vůbec otevřít pusku.

„Proslýchá se, že jedno družstvo dostalo nedávno pěkně na prdel, ale byla to spíš vina někoho na SOCOM (Special Operation Command - velitelství speciálních sil) než jejich. Proto kolem toho dělali virvál. Nahoře se to samozřejmě snaží zamést pod koberec.“

„Při akci?“

„Nezaslechl jsem, že by momentálně něco akutního hořelo,“ přidal se Poggy. „Dokonce ani plamínek.“

Řidič se nahrbil a ztišil hlas, že mu bylo přes hukot turbíny sotva rozumět. „Na posádce se šušká, že šlo o černou operaci, ve které měly prsty pouze zdejší elitní složky. Tihle náramně utajení mariňáci z Golfu, výsadkáři a taky pár průzkumníků. Prý je poslali na nějakou pitomou planetu, kterou drží pod palcem jihoamerická federace. Všichni by na ni s přehledem bodali, kdyby neměla tak neuvěřitelný zásoby nerostného bohatství. Prej stačí zvednout šutr a z hlíny na tebe čučí zlatá žíla tlustá jako chlapský stehno.“

„Tolik nás zase nehoupej,“ utrousil Porter skepticky.

„Možná přeháním, ale každopádně na tom něco bude. Když seš dost padlej na hlavu a zkoušíš se pít po podrobnostech, všichni se na tebe ksichtí, jako bys byl nakaženej parthskou horečkou. Ti, kdo se mise účastnili a povedlo se jim zůstat naživu, mlčí jako zařezaní. Nevypáčíš z nich ani slovo. Podle mýho šlo o provokačku. Ať si říká, kdo chce, co chce; z tohohle bude slušná polízanice. A doufám, že to nechytí právě nás.“

„Dějí se různé věci,“ utrousil Wheeler.

Voják po něm hodil pohledem. „To si запиšte za uši.“

Na deset minut se rozhostilo ticho.

Silniční vlak se valil po silnici rovné jako pravítko, motor monotónně duněl a poušť s ostrůvky nízkého křoví ubíhala dozadu. Provoz nebyl silný, občas je minula kolona transportérů, dvakrát nebo třikrát předjely džípy. Ve výšce několika set metrů se mihla letka bitevníků a opodál zahlédli osm tanků, jejichž posádky se líně povalovaly ve stínu.

Řidič konečně ukázal dopředu. „Tak to je Lima.“

Jak se blížili, z planiny se vynořovaly siluety nízkých budov, které tvořily součást areálu základny. Tahač se syčením brzd a kovovým zvoněním magnetických spřáhel šesti přívěsů zastavil u první odbočky.

„Támhle je brána, k tý musíte po svejch,“ řekl voják a zašklebil se. „Já to valím pět kiláků rovně k těm velkejším skladům vzadu, takže bych vám stejně nepomoh. Zeptejte se hlídky, ta vám poradí, kam se vrátit.“

„Jasně a díky.“

„Není zač, rád jsem píchnul. Člověk si musí občas pokecat, ne?“

Vyházeli vaky na krajnici.

„Dík za tu hlášku,“ připomenul Lišák.

„Tak o tom bych se nezmiňoval,“ zahrozil voják přátelsky.

Porter se na stupátku zarazil. „Co se s nimi stalo?“

„S vašimi kolegy z Golfu? Jednou v noci zmizeli, nejspíš je převeleli někam hrozně moc daleko.“

„Takže jsme náhradníci na uvolněná místa, co?“

„Klidně bych na to vsadil tejdenní žold,“ zvedl řidič významně obočí.

Bouchly dveře a tahač se šesti přívěsy odvrátil.

Trojice nováčků si hodila bágly na ramena, přešla silnici a zamířila k široké bráně základny.

Po ověření dokladů a převelovacích rozkazů na přenosném terminálu jim hlídka ukázala, kudy pokračovat. Měli se hlásit na štábu brigády u důstojníka s personální pravomocí.

Bylo to slušných padesát minut chůze.

Kam se na tohohle molocha hrabala výcviková základna v západní Cebrenii.

Široké, vzorně upravené komunikace je dovedly až k centrální části, kde se nacházelo správní středisko. Satelitní areál s desítkami nejrozumnějších obchodů a úředně povolenými zábavními podniky nechali dávno za sebou. Bylo záhodno dávat pozor na hustý provoz a skoro soustavně salutovat vyšším šaržím. Dokonce je zastavila a mlčky zkontrolovala hlídka vojenské policie, které z nějakého důvodu padli do oka.

Dozorčí v nažehlené slavnostní uniformě je poslal do prvního patra prosklené štábní budovy, kde se jich ujal hlavní seržant. Zkoumavě si je prohlédl, převzal od nich rozkazy a zaregistroval je. Krátce a stručně je uvítal a poslal pro řidiče, co je měl odvézt k jednotce.

„Nějaké dotazy?“ zeptal se na závěr.

„Budeme zařazeni každý zvlášť, pane?“ osmělil se Porter.

Seržant zamrkal, jako by čekal cokoli, jen ne tohle. „Zde v Limě dáváme dohromady nové družstvo, výhledově snad celou četou, takže

jsem vás umístil spolu - jinak to ani nešlo. Absolvovali jste stejné výcvikové kursy, znáte se. Máte proti mému rozhodnutí námitky?“

„Ne, pane, vůbec!“ vyhrkl Poggy.

Zasalutovali a v doprovodu zamlklého vojína nasedli na služebním parkovišti do terénní půltunky, která je dovezla do pět kilometrů vzdálené části základny. Sotva stačili pobrat bagáž, řidič netrpělivě šlápl na plyn a zmizel jim v oblaku prachu z očí.

Ocitli se na prostranství obklopeném přízemními baráky natřenými špinavě šedou barvou a nevěděli, kam se vrátit. Vlevo nad střechami vyčnívaly vysoké tréninkové věže, zepředu a zprava se ozývalo rachocení pásové techniky.

Nejspíš tanků.

Země byla suchá, pokrytá rezavým prachem a ostrůvky živořící hnědé trávy.

„Pamatujete na Nowella?“ zamumlal Lišák a tahal se za ucho.

„Co má bejt?“ zabručel Wheeler.

„Ten Apen mu začínám kurevsky závidět.“

„Mám stejnej pocit,“ řekl Porter.

„Houby záleží na tom, jak je to daleko.“

Postávali a naslouchali cizím zvukům, které se k nim ze všech stran nesly.

Z budovy nalevo vyšel voják.

„Hej, prosím tě,“ zavolal na něho Porter, „družstvo Charlie, jsme tu správně?“

Štíhlý mládenec se po nich ohlédl. „Noví do stavu?“

„Jo.“

„Támhle ty baráky,“ ukázal voják. „Poručík Ashworth je u sebe, nebo jsem ho tam alespoň před čtvrthodinkou zahlídl.“

Porter, Wheeler a Poggy nahlédli do první budovy, ale nikoho nenašli. Proto to zkusili v druhé, ale také nepořídili.

Opuštěné ubikace, nepovlečené postele, prázdné skříně, holé místnosti bez zařízení a nábytku.

„Kde, sakra, všichni trčí?!“ rozčiloval se Poggy. „Unesli je ufoní?“

Až ve třetím baráku, který rozdělávaly kanceláře a sklady, z nichž však sotva třetina nesla stopy po užívání, narazili na chlapa v seprané pracovní kombiněze.

Otočený zády, zaobíral se projektorem, který v rychlém sledu zobrazoval do prostoru u zadní stěny položky armádního vybavení a výstroje. Pokaždé si prohlédl tabulku podrobných specifikací a buď hmátnutím do vzduchu předmět vyznačil a přesunul do zvláštního souboru, nebo pokračoval v listování obsáhlým seznamem. Pracoval hbitě, u žádné nabídky se nezdržel víc než pár vteřin.

„Družstvo Charlie?“ zeptal se Porter schválně nahlas.

Muž se podrážděně otočil.

Kratičký vojenský zástřih, pichlavé modré oči, dvojice kolmých vrásek uprostřed čela.

„Co je?!“ zamručel.

„Hledáme velitele družstva,“ řekl Porter.

„Proč?“ Dostalo se jim nepřívětivého pohledu.

„Máme se mu hlásit.“

„Nějakej Ashworth,“ vystrčil bradu Poggy a mrkl na kartičku, kterou jim dal hlavní seržant. „Zajímalo by mě, kde se zašívá. Dobu se motáme kolem a nikdo nikde. Tyhle barabizny jsou jako prázdněj hřbitov.“

„Já jsem poručík Ashworth,“ oznámil chladně muž v montérkách.

Lišák bublavě polkl.

„Pane, nevěděli jsme...“ snažil se Porter zachránit situaci.

Domnělý skladník přimhouřil oči. „Dejte mi papíry!“

Zběžně nahlédl do rozkazů a mávl jimi nad čtečkou terminálu.

Průhledový kolaminátor rotující pod stropem vystřídaly odstavce drobného písma a složitých zkratek.

Jejich osobní složky.

Poručíka však nezajímaly. Přeskakoval zrakem z jednoho na druhého.

Jako by vážil a odhadoval jejich kvality.

„To je to, co jsem přesně nechtěl,“ utrousil roztrpčeně. „Žádal jsem o zkušené vojáky, a oni mi pošlou bažanty! Lepší by bylo chcát proti větru!“

Porter, Wheeler a Poggy stáli v pozoru a ani nedutali.

„K čemu mi budete? Tohle je bojový útvar, ne pitomá mateřská školka. Čert to vem!“

Uhodil pěstmi o sebe.

„Ale pane, naše výsledky...“ odvážil se Porter v dobré víře.

„Na vaše výsledky kašlu! Tady potřebujete především zkušenosti, jinak to odskáčete při prvním vysazení - a já samozřejmě s vámi. Bezva vyhlídka, co?“

„Budeme se snažit nezůstat pozadu, pane,“ zkusil Poggy vyžehlit svůj trapný přehmat.

„Nelezte mi hned do zadku, vojáku.“ Poručík znechuceně zafrkal a prohrábl si třímilimetrového ježka. „Stejně si s tím budu muset poradit.“

Máchl rukou po virtuálním ovladači a osobní data nahradila položka týkající se univerzálního nosného systému.

„Mám moře práce, takže se obejdeme bez hloupého proslovu. Jenom to nejstručnější: Družstvo se nachází ve stavu IOC (Initial Operational Capability - počáteční operační způsobilost; IOC lze označit i jako faktický vznik jednotky, která má svého velitele a systém velení). Důvody nemíním vysvětlovat. Buď vám je řekne můj zástupce, nebo k vám stejně brzy prosáknou místní šeptandou. Teď půjdete do vedlejší ubikace a zaberete postele, volných míst je dost. Je mi jedno, jak se rozdělíte. Uložte si věci, zbytek výstroje dostaneme, až budeme kompletní. Prozatím jsem tu já, seržant Dickinson, spojař jménem Shapiro a vy. Ostatní by měli dorazit do pěti dnů. Do té doby se prostory družstva připraví, aby všechno začalo ihned klapat. Proto, až se vrátí Dickinson a Shapiro, pomůžete jim a pak se vrhnete do úklidu baráku. Ocenil bych, kdybyste s tím byli do večerky hotoví.“

Podíval se na ně, jako by ho zajímalo, co si o tom myslí.

Na nic však nepřišel.

Skrývat myšlenky a vlastní pocity se naučili perfektně.

„Odchod!“ Velitel družstva se otočil k hologramu.

Nezbývalo, než vypadnout.

„Páni!“ vydechl poggy, když uviděl místnost se třemi prázdnými postelemi.

Porter odhodil vak na tu pod malým oknem. „Nejradši bych se neviděl.“

„Hnusná vyschlá poušť, stovky kiláků k nejbližšímu civilnímu zapadákovu, prašivý prostředí a ještě horší lampasák, kterej nás bude

dusit. To jsou fakticky parádní vyhlídky!“ Lišák syčel jako stržený přetlakový ventil.

Porter pokrčil rameny, ale v duchu se cítil hůř než zrzek.

„Co jste chtěli, to máte,“ řekl Wheeler a opatrně se posadil na postel. Zkusmo se zavrtěl, kovová konstrukce zaskřípěla, ale vydržela.

Oba se na něho nevlídně zaškaredili.

„Začátky jsou všude těžký.“

„Hele, Drobečku, snažíš se bejt vtipnej?“ zasupěl Poggy a praštil sebou na zaprášenou matraci.

Porter se posadil k informačnímu terminálu a zapnul ho.

Obraz naskočil.

Právě, když studoval podrobný pláněk základny, venku zastavil nákladák.

Mrkli po sobě, Porter a Lišák si odevzdaně povzdechli a šli ven.

Čtyřnápravová patnáctitunka couvala k vedlejší budově. Seržant s jmenovkou Dickinson nad kapsou si oprášil kalhoty a zvědavě na ně kývl.

„Naši?“

„Asi to tak bude, pane,“ přikývl Porter.

„Žádný nadšení, to se divím,“ zasmál se seržant. „S velitelem jste mluvili?“

„S poručíkem Ashworthem? Ano.“

„A?“

„Zalíbili jsme se na první pohled.“

Seržant nafoukl přemýšlivě tváře. „Hrne se toho na něj spousta.“

„Rád bych tomu věřil,“ zašeptal Poggy dost nahlas.

Seržant se ušklíbl, ale nijak to nekomentoval. „Bezva, že jste tady. Manipulátory ze zásobovacího zatím nedodali, takže to složíme ručo.“

Motor nákladáku zhasl, z kabiny seskočil drobný voják se slámově žlutými vlasy a podal jim každému ruku. Představil se jako Shapiro a vypadal, že je rád poznává.

A nebylo divu.

Patnáctitunka vyvedená v rezavé pouštní kamufláži byla naložená po vršek zaplachtované korby.

Bylo toho hodně, co jim prošlo rukama.

Stohy krabic a kontejnerů označených oranžovými písmeny, kancelářský nábytek, projektory a taktické tabule. Všechny materiály pomocí hydraulického zadního čela nejprve sundali z ložné plochy, poté vlastními silami přenesli a nahrubo rozdělili do skladů.

Během odpočinku, kdy zmoženě posedávali na hromadě beden, se u nich zastavil poručík Ashworth. Porter, Wheeler a Poggy měli tendenci okamžitě vyskočit, ale když viděli, že se Shapiro příliš nevzrušuje a mne si dlaně plné puchýřů, zůstali váhavě sedět.

Porter po očku sledoval poručíka, jak se po straně baví se svým zástupcem, a skoro instinktivně čekal pořádné seřvání.

Velitel družstva však odešel, aniž jim věnoval sebemenší pozornost.

„U bojovějch útvarů to chodí jinak,“ naklonil se k nim Shapiro.

„Je to tolik vidět?“ zamrkal Porter.

„Všichni tím prošli, na ten rozdíl si rychle zvyknete.“

„Sloužil's s poručíkem i předtím?“ zeptal se Poggy dychtivě.

„Předtím?“ zopakoval voják a loupal po něm očima. „Ne, kdepak. Já, serža i poručík jsme přišli každé odjinud. Jsem s nimi čtrnáct dní a zdá se, že obě šarže jsou vcelku férový, rozhodně žádný křiváci. Poručík se snaží, to se mu nedá upřít. Maká jako šroub čtrnáct hodin denně.“

„A on má praxi?“

„Slyšel jsem, že družstvu velel, ale kde, o tom nemám páru.“

„Odkud tě stáhli?“

Shapiro zavrtěl hlavou. „Nejsem původně mariňák.“

„Ne?“ podivil se Porter.

„Dal jsem si žádost o převelení. Dva a půl roku jsem byl u dalekonosného dělostřelectva, jako spojař-operátor v týmu předsunutých návodčích palby.“

„Tohle se ještě dělá?“ nechápal Poggy. „Při všech těch pojebanejch satelitech a sledovací technice, která počítá mravence z oběžných dráhy?“

Voják pokrčil rameny. „Někdy ano.“

„Ale co výcvik?“ podivil se Porter jako naprostý zelenáč.

„Zkrácenej základní kurs a bylo vymalováno. Každopádně vím, jaký labůž je trávit dlouhý tejdny v terénu.“

„Naostro?“ projevil Wheeler špetku zájmu.

Jenže se vrátil seržant Dickinson a nahlal je zpátky do práce.

Po uložení materiálu shapiro s nákladákem odjel. Seržant se vytratil a trojice nováčků se s nechutí pustila do úklidu. Wheeler v zastrčeném výklenku našťestí objevil dva roboty, kteří otravnou činnost značně zjednodušili.

Na večeri je vzal seržant do blízké jídelny.

„To je tu vždycky takhle prázdné?“ zajímal se Porter a rozhlížel se po vylidněné hale.

„Ani náhodou.“ Dickinson si naložil svou porci a šel se usadit. „V horách na východ probíhá velké stmelovací cvičení, proto je takový klid. Ačkoliv platí stravovací rozpis pro všechny jednotky, většinou se nedodržuje. Někdy budeš rád, když se nadlábněš vestoje.“

„V poledne jsme slyšeli tanky.“

„To vyjížděl záložní prapor. Zvedli je uprostřed opalování.“

„Opalování?“ naklonil Lišák hlavu na stranu.

„Tankáni se buď hrabou v těch svezích rakvích, nebo se rozvalujou na pancířích a chytají bronz. Nic jiného jsem je nikdy dělat neviděl.“

„Bezva život,“ zahuhlal Shapiro s plnou pusou.

„Jestli chceš, dej si novou žádost. Nabíječů mají pořád nedostatek.“

Blondák nakrčil nos. „Promyslím to, seržante.“

Po jídle je Dickinson provedl po plukovním sektoru základny. Ukázal jim výdejní a správní středisko, hlavní štáb, obchody, sportovní centrum a některé lepší zábavní podniky. Také jim poradil, aby se bez vědomí poručíka Ashwortha nevzdalovali z prostoru ubikací.

„Dokud nedosáhneme FOC (Full Operations Capability - plná operační způsobilost; od této chvíle musí být jednotka schopna vyrazit do operace v určeném časovém limitu), nezaběhne se normální denní režim a neupřesní plán služeb, dejte vědět, když někam půjdete. Bude to tak lepší.“

„Jasně, seržante,“ potvrdil Porter. „Nemáme v úmyslu vyvádět kraviny.“

„Ze začátku tohle říká úplně každé,“ odtušil seržant.

Shapiro se pobaveně zasmál.

„Kde chrápeš?“ zeptal se Lišák.

„Mám plnou lehátko v učebně taktiky, ale zejtra ho zruším a přestěhuju se k vám na barák.“

Brzy nastala noc a oni toho měli za celý den akorát. Umyli se a hodili starosti za hlavu. Porter se pustil do dolování užitečných informací z databáze základny, ale na nic zajímavého nenarazil.

Ve dveřích se jako duch zjevil poručík Ashworth.

„Pane!“ vyskočil Poggy.

„Sed'te,“ mávl důstojník. Pořád byl v pracovní kombinéze, tak jak ho viděli dopoledne. „Prošel jsem si vaše složky. Vím, že DI v přijímači jsou objektivní, ale i tak. Jde mi hlavně o vás, Portere. Jsem zatraceně skeptický, ale jestli se potvrdí vaše schopnosti, tak vás obratem pošlu do kurzu pro odstřelovače. Tahle specializace mi v družstvu chybí, vlastně mě udivuje, že vás tam nezařadili rovnou.“

„Jsem pro, pane,“ souhlasil Porter. „Další proužek se mi neztratí.“

„Když se vtěsnáte do vstupních limitů. Budoucí snajpři mají laťku nastavenou vysoko.“

„Zvládnou to.“

Poručík přivřel oči. „Věříte si.“

„Snažím se, pane.“

„Nasadí nás brzy do speciálních operací?“ zajímal se Poggy dychtivě.

Poručík se odmlčel. „Na většinu toho, co do vás hustili v Cebrenii, rovnou zapomeňte. Uvidíte, že skutečnost se od teorie liší.“

„Takže není pravda, co nám vykládali, pane?“

„A co přesně slibovali?“ řekl poručík unaveně.

„Že je na spadnutí sestavení zvláštních týmů do velikosti čtyř, které budou operovat samostatně z vlastních lodí. Díky univerzální technice a speciální výbavě zvládnou široké spektrum úkolů a budou podléhat výhradně vrchnímu velení koloniální armády. Prý se tím konečně doplní stavy a k námořní pěchotě se bude hlásit víc dobrovolníků.“

Poručík Ashworth se opřel o zárubeň. „Podle mého čirá utopie. A i kdyby; jejího uskutečnění se my asi nedočkáme. Jenom vybavit pár čet bojovými fregatami bude trvat roky. A to nemluvím o tom, že se uvažuje o křižnících. Zde v Campu Lima už reorganizace proběhla a jejím jediným výsledkem je, že ačkoliv organizačně patříme do sboru námořní pěchoty, je s námi počítáno jako se samostatnou jednotkou. Na papíře to vypadá hezky, ale prozatím nás použijí k zacpání kdejaké díry; jako průzkumníky nebo výsadkáře. To znamená práce až nad hlavu.“

„Takový kurvy pro všechno,“ zamumlal hořce Poggy.

„To jste řekl vy, vojáku. Jedno je jisté: Dobrovolníků nepřibude, žádné fronty a tlačence v pořadnících na volná místa. Dál se k maríně bude převelovat za trest, z vlastní vůle se sem přihlásí jen blázni a sebevrazi.“

„Náramné povzbuzení, pane,“ povzdechl si Lišák.

„To není na škodu za ty peníze.“ Poručík se vzácně pousmál, kývl a odešel.

Zamyšleně se mračili a nebylo jim do řeči. Porter vypnul terminál, svlékl teplákovou soupravu a zalezl do spacáku.

Světlo v místnosti zhaslo.

„Snad nebude tak zle,“ ozval se do ticha Poggy.

„Doufat v zázrak není zakázáno,“ zabručel Wheeler.

Porter nechal pusu raději zavřenou.

S tím, jak se noční vzduch ochlazoval, zadul ostřejší vítr, který zvedal prach a sténavě fičel mezi ubikacemi. Nad zubatý obzor se vyhoupl bledý kotouček Deimose a do oblasti Argyre I se snesly studené stíny.

XI. KAPITOLA

Většina základny spala, když je evidentně neúnavný poručík Ashworth probudil a nemilosrdně vyhnal na ranní rozcvičku a desetikilometrový běh. Shapiro se kysele ksichtil, ale s nováčky to ani nehlo. Byli na podobná zahájení dne zvyklí.

Poslušně klusali za poručíkem a sotva se zpotili.

Pak převléknout a rychle na snídani.

A po jídle zase do práce. Během dopoledne konečně dostali požadované manipulační stroje a nedostatkové vybavení z brigádního skladu. Shapiro přivezl další nábytek a hromadu jiných drobností. Odpoledne přijely dva muniční tahače doprovázené džípem se čtyřmi empíky a velitelem čtyř zvláštních operací - podsaditým majorem Baxterem s buldočí tváří - pod něhož družstvo Charlie spadalo. Poručík Ashworth převzal několik tun střeliva, ručních i puškových granátů, trhavín, imitačního materiálu a stovku ostrých střel do přenosných SLMAW. Bylo toho takové množství, že Portera brzy omrzelo zkoumat, co v kterém kontejneru je. Vše uložili do bezpečného skladu pod budovou družstva a nákladáky odjely.

„Co zbraně, veliteli?“ zajímal se Porter.

„Až budeme v plném počtu.“

„A potom?“

„Necháme se překvapit.“

Porter přikývl a poslal robota, aby sesbíral hromady roztrhaných obalů.

O den později se začali trousit zbývající příslušníci družstva.

Nejprve to byl zdravotník, podmračený hubeňour Burkov, a odpoledne specialista na demolice jménem Hurt. S ním dorazil i sotva dvacetiletý mladíček Kirsten, který se neustále vesele zubil a zvědavě se rozhlížel. A příštího dopoledne přivezla vojenská policie Quaida a Muraye. Neměli sice nasazená pouta, ale i tak poručík Ashworth nesršel nadšením. Empíci je sebrali v brigádním klubu, když se snažili vyprovokovat rvačku s osmi vojáky od pěchoty.

„Měli jste se hlásit včera!“ uhodil na ně, sotva si od nich vzal doklady. „Co jste pohledávali v tom pajzlu?! Přímá cesta z letiště vede sem!“

„Víte, pane,“ protáhl do bronzova opálený Muray a šibalsky zamrkal, „z pohledu na tuhle vyschlou pustinu jsme dostali příšernou žízu. Takovou chuť na orosený pivko jsem snad ještě neměl, proto jsme se na skok stavili v prvním podniku, na kterej jsme narazili.“

„Jenom jedno?“ zeptal se poručík a nahlédl do zprávy, kterou mu předal seržant od empíků.

„No, bylo jich asi víc,“ připustil Muray.

„Ale moc ne, šéfe,“ přidal se druhý voják. „Ta nechutná břečka se skoro nedala polknout.“

„Ptal se vás někdo na něco?!“ zpražil ho Ashworth a vrátil se k Murayovi. „Kolik?“

„Tři.“

„Ano?“

„Teda chtěl jsem říct, že šest. Přesně šest.“

Nastala dlouhá odmlka.

„Skutečně? Poslední slovo?“

„Dobře, dobře, veliteli. Vychrupli jsme jich každéj deset. Ale ani o kapku víc, protože hned na to nás čapli ti nadržení lovci lebek. Sedíme, v klídku popíjíme a najednou na nás naskáčou jako blechy a vlečou pryč. Věřil byste tomu?“

„Ne, a ani mě to nezajímá!“ Poručík si uvědomil přítomnost vojáků, kteří ustali v práci a zvědavě špicovali uši.

„Pojďte se mnou!“ nařídil a vydal se rázně k velitelské budově.

Muray a Quaid ho v odstupě následovali a nenápadně po sobě házeli očima.

„To jsou kusani, co?“ zakroutil hlavou Kirsten. „Deset püllitrů, to bych nedokázal, i kdybych se přetrh.“

„Trénink,“ nakrčil Porter nos.

„Liboví frajírci,“ usoudil Hurt a oprášil si ruce.

„Nad ně není,“ zahuhlal Burkov.

„Potížísti,“ řekl Wheeler.

„Ale pivo bych si dal,“ zasníl se Poggy.

„A kdo ne?“ zasmál se Shapiro a zamlaskal.

Co probíral poručík Ashworth s novými vojáky u sebe v kanceláři, to se ostatní nedozvěděli. Zřejmě toho ale měl na srdci víc, protože než se dostali na ubikaci, uteklo tři čtvrtě hodiny.

„Festovně nás zmrdal,“ uškleboval se Muray, když Poggy později vyzvídál.

„Úděsná předehra a ještě bídňější koncovka,“ přizvukoval mu Quaid a obracel oči v sloup.

Poručíka ani seržanta se na podrobnosti zeptat nemohli a ti dva mimo utrušování vtípků nic nepustili. Pohovor pokládal velitel družstva za dostatečný, jelikož z oficiálního potrestání sešlo.

A Muray s Quaidem se nakonec ukázali jako slušná posila, i když to tak zprvu nevypadalo.

Hned při seznamování se málem strhla pořádná mela.

Jen co obsadili poslední volné postele, vydali se na obhlídku ubikace. Kirsten se jich dychtivě ujal coby průvodce po království v přízemní budově.

Chodbou se rozléhal ryk a Porter s Wheelerem, kteří čekali, až bude čas jít na večeři, na sebe otráveně koukli.

„Představí se sami,“ řekl Wheeler.

„Přesně,“ souhlasil Porter. S nohama pohodlně vyloženýma na stolku u postele se zahloubal do otrhaných skript Vnější balistiky, která zapomněl odevzdat po ukončení BWS. Druhý díl s názvem Vnitřní a přechodová balistika měl schovaný pod prádlem ve spodním fochu skříňky. Dával přednost listování ušmudlanými stránkami, místo aby si potřebné údaje vyhledal v odborné databázi.

Ozvalo se: „Kurva!“ a pak řehot.

Vychechtaní Quaid a Muray se cpali do pokoje.

„A hele, koho to tu máme!“ zabečel voják s kůží osmahlou sluncem do tmavého bronzu. „Poslední maníci, kterým jsme nepotřásl prackama.“

„Co že nás neběžíte uvítat?!“ jásal naoko bodře druhý, pomenší chlapík se skoro nepředpisově dlouhými vlasy.

Porter zvedl oči od čtení, ale nohy na podlahu nesundal. Wheeler seděl strnule jako socha.

„Kolik máte, sakra, odslouženo, že jste tak v pohodě?“ řekl Muray a překročil práh.

„Ty vole, to je vazba!“ vydechl Quaid, když si Wheelera pořádně prohlédl.

„Širokej je,“ zamumlal Muray uznale, „ale rychlej nebude.“

„To jsou bicáky!“ zastavil se Quaid v rozumném odstupu.

„No a co,“ odfrkl Muray.

„Bejt sebou,“ ozval se Porter varovně, „bych ho nepodceňoval.“

„Ty si kterej? Mám dvě jména a dva nezařazený ksichty.“

„Hádej.“ Nenechal se vyprovokovat.

„On je tvůj kámoš?“ trhnul opálený bradou k Wheelerovi, který ho tiše a bez mrkání sledoval.

„Říkáme mu Drobeček.“

„To sedí,“ vycenil Quaid pobaveně zuby.

Muray se však z nějakého důvodu nechtěl vzdát.

„Maličko z něho jde strach, ale při té velikosti na mě nemá,“ usoudil rozvážně. „Rozdal jsem si to se spoustou přerostlejších opic, co si honily triko, že jsou mistry světa, a vidíš; chodím pořád po svejch. Zatímco oni...“

Porter pokrčil rameny a vrátil se ke skriptům.

„Hele, balvane, co kdybychom si to rozdali?“ obrátil se Muray přímo na Wheelera. „Na férovku, dokud jeden z nás nesletí držkou na zem?“

„Ted' hned?“ zavrčel Wheeler, ale stále nepohnul ani špičkou prstu.

U dveří se nakupily zvědavé tváře.

„Krot' svý vášně, kámo. Příležitostně se sčuchnem v ringu.“

„Proč to odkládat?“

„Chci ti dát šanci zdrhnout, tady je na tebe málo místa.“

Než to stačil kdokoli postřehnout, Wheeler se vymrštil, Prosmýkl se úzkým prostorem mezi postelemi a už držel Muraye ve zvláštním chvatu, kdy stačil nepatrný pohyb a rozdrtil by mu ohryzek.

„Myslíš?!“ šeptl mu do ucha.

Voják v ocelově pevném sevření zlehka pleskl volnou levačkou po napnutých svalech na Drobečkově předloktí. „Nic ve zlém, brácho, jen jsem chtěl vědět, co v tobě je.“

Jeho rozumný tón byl v ostrém kontrastu s tím, jak žvanil před chvílí.

„Vážně?“

„Na tuty.“

Do místnosti se protlačil seržant Dickinson. „Máte problém?“

„Kdepak, seržante,“ řekl Muray.

„Jen jsem vtipkoval,“ pronesl suše Wheeler. Opatrně pustil Muraye z medvědího objetí.

„Nejdřív řev a potom ticho, tak jdu omrknout, co se děje.“ Dickinson si založil ruce v bok.

„Nazval bych to testem charakteru,“ vysvětloval Quaid.

„Jasně, a já jsem padlej na hlavu,“ zkřivil rty seržant. „Rvačky mezi vámi nebudu tolerovat. Jestli trpíte přemírou energie, stačí říct! Nebo se odreagujte někde venku, ale v tom případě na vlastní triko.“

„Nechtěl jsem se prát,“ hájil se Muray. „Rád vím od začátku, co je kdo zač. Rozhodně lepší, jak se seknout a vymáchat si v tom čumák, až když se po vás střílí.“

„Zažili jsme to, seržante,“ řekl Quaid docela potichu.

Dickinson odpověď zvážil.

„Padejte na jídlo, nebo nemáte hlad?!“ zabručel posléze.

„Pane, máme všichni ukrutný hlad, pane!“ zaječel Poggy řízně.

„Blbe,“ ohodnotil ho seržant.

Rozkaz, který družstvo charlie zařadil do struktury brigády, byl oficiálně vyhlášen následujícího dne po poledni. Poručík Ashworth ihned kontaktoval složku týlového zabezpečení a svolal své mužstvo do hlavního skladu, kde již čekal výkonný zásobovací důstojník s týmem pomocníků a zbrojířem.

Na dlouhých stolech ležely hromady výstroje. Balíky BDU do zimních i tropických podmínek s různou kamufláží, speciální CVU (Chemical Vapor Undergarment - protichemické spodní prádlo), stohy ponožek a triček, pět párů vysokých bot a další spousta doplňků patřící k nově dodaným kompletům ACU (Advanced Combat Uniform - zdokonalená bojová uniforma; oděvní podsystém je vyroben ze směsi bavlny a kevlaru s protichemickou vrstvou; pod ním se nalézá protichemické prádlo). Největší pozornost se věnovala elektronickému vybavení; počítačům integrovaným do osobních informačních a navigačních systémů, vysílačkám, detektorům BIDS (Biological

Integrated Detection System - biologický integrovaný detekční systém; je schopný detekce a rozlišení bojových biologických látek), interkomům a novým typům přileb s ochranným hledím, které současně sloužilo jako celoplošný barevný MFD.

Poté došlo na zbraně. Hlavní zbrojář, starší seržant s karbonem zažraným za nehty, si je bral postupně stranou a předával jim úplně nové a mastnotou se lesknoucí univerzální soupravy nástrojů, bojové nože, lehké, ale velice kvalitní mačety, pistole, samopaly, automatické pušky s granátomety.

Se zamražením vzal Porter do ruky PDW značky Ruger, přesně stejný typ, který ho přivedl dlouhou oklikou až na toto místo.

Zatrnulo mu.

Před očima se mu zjevil supí obličej soudce Juera. Ten jeho škodolibý a zároveň vědoucný úsměšek.

Z myšlenek ho vytrhl až poručík. „Vy budete mít jako hlavní zbraň pilu.“

„Já, veliteli?“ zareagoval Porter a cítil, jak se ostatním ulevilo. Zachytil dokonce několik postranních škodolibých pohledů.

„Nevysvětlili vám instruktoři, že každá, byť sebelepší jednotka je pouze tak rychlá jako její nejpomalejší člen?“

„Ano. Dávali nám to sežrat stokrát denně.“

„Wheeler a vy máte neobvykle rozvinutý fyzický fond. Jestli se někdy dostaneme do potíží, bude hodně záležet právě na vás.“

Ve skutečnosti to Porterovi ani v nejmenším nevadilo.

„Rozumím, pane.“

„Mimochodem; požádal jsem o vaše zařazení do odstřelovačského kursu, jak jsem slíbil. Pozitíří se zúčastníte výběrového řízení, a když uspějete, nastoupíte v nejbližším volném termínu. Velitel pluku s tím vyslovil předběžný souhlas.“

„Sotva jsem zakotvil, pane,“ namítl Porter.

„O nic nepřijdete. Stáž trvá pouhých jednadvacet dní. Přibude vám specializace, což hodí pár babek k žoldu.“

Nezbývalo, než naložit náklad'ák. Záložní zbraně putovaly do skladu a zbytek do trezoru na ubikaci, kde byly po ruce. Vojáci smrtící hračky zbavili konzervační vazelíny, rozebrali je na funkční prvky a opět složili. Zkompletovaly se bandalíry s granáty, plnily se desítky nábojových pásů a stovky zásobníků.

Naštěstí k tomuto účelu dostali nabíjecí automat.

Týden procvičovalo družstvo Charlie útočné i obranné scénáře na polygonech Bojového města. Sehrávali se, získali jistotu. Upustili od verbální komunikace a vystačili si s pouhými gesty a posunky. Vystříleli tisíce ran a desítky granátů.

Porter navíc absolvoval pod dohledem střeleckých instruktorů brigády náročný testovací parkur a s přehledem uspěl.

Potom se přesunuli do předhůří kráterového valu, kde plnili úkoly průzkumné jednotky. Lehký výsadkový člun je nabral na polním letišti a po krkolomném letu v minimální přízemní výšce je při letmém přistání vysadil třicet kilometrů od cíle. Na vysilující přesun skalnatou krajinou a vybudování OP (Observation Point - pozorovací stanoviště) ve výcvikové zóně měli pouhých šestatřicet hodin.

Po návratu si vychutnali skromný jednodenní oddech a opět se vrátili do hor, kde týden operovali pod velením praporu mobilní pěchoty. Byl to náročný program, ale jakmile si je poté vzali do parády specialisté na přežití v pouštních podmínkách, teprve tehdy poznali, co je to utrpení. Všichni za deset dní shodili několik kilogramů tělesné váhy a měli pocit, že zestárlí o pět let.

„To nic není,“ ujišťoval je vedoucí instruktor v závěrečný den, když se balili k odjezdu na základnu.

„Tuhle prdel světa nechci nikdy vidět!“ dušoval se Pogy a naposledy se ohlížel po rozeklaném a naprosto vyschlém údolí, ve kterém strávili veškerý čas. Bylo tak nehostinné, že v něm nerostlo ani odolné trnité křoví, jemuž se v marsovských pustinách jinak dařilo skvěle.

Týdny utíkaly jako voda.

Porter obdržel převelovací rozkaz. Sbalil se, a protože družstvo narychlo odjelo, nestihl se ani rozloučit. Časně zrána zašel do poloprázdné jídelny na snídani, vrátil se pro věci na ubikaci a počkal na svozovou linku, která v pravidelných intervalech pendlovala mezi

základnou a letištěm. S patnácti vojáky a poddůstojníky nasedl na transportní spoj do Nového Port Saidu, kde přestoupil na let do oblasti Hellas.

Během pozvolného sestupu z nízké oběžné dráhy s úžasem sledoval výhled na ohromnou a hlubokou pánev, sevřenou kruhem strmých hor, jež byla pozůstatkem gigantického impaktního kráteru minimálně dvakrát většího než Argyre I. Přímým důsledkem dávné strašlivé srážky s planetkou bylo vyduť planiny Tharsis na opačné polokouli Marsu a následná vulkanická aktivita, která stvořila obludu Olympus Mons a její tři menší sestřičky.

Fascinovaně civěl na obrazové panely a v duchu odhadoval, jak moc náročný kurs to bude.

Po očku pozoroval vojáky, kteří cestovali evidentně za stejným cílem. Nervózní nebyli, nebo to alespoň na sobě nedávali znát.

No co, vždycky nějak bude.

Kurz pro odstřelovače nebyl náročný ani tak po fyzické, jako spíš po psychické stránce. Způsob výuky byl neuvěřitelně intenzivní. Pro Portera bylo skoro vše nové a veskrze zajímavé. Hltal podrobné informace o balistice, taktice střelby na dlouhé vzdálenosti a způsobech maskování v různých druzích terénu. Vyzkoušel si několik zbraní - samonabíjecí i ty ručně ovládané. Každodenní cvičení absolvovali kadeti buď samostatně nebo ve dvojici s druhým střelcem, kdy si prostřídali úlohy střeleckých návodců.

Dneska jej instruktoři vysadili ještě za tmy v neznámém území. Jeho úkolem bylo přiblížit se na dostřel poměrně frekventované silnice, kterou používaly zásobovací jednotky z blízké posádky, vybudovat pozorovací stanoviště a počkat, až bude kolem projíždět cíl, jenž mu měl označit hlas na kódované frekvenci jeho vysílačky.

A potom možná vystřelit.

Jedna rána, jeden mrtvý.

To všechno měl provést samozřejmě tak, aby jej nikdo neodhalil a předem nepokazil plánovanou diverzní akci.

Podle údajů GPS (Global Positioning System - globální poziční systém; navigační přístroj) se dostal před rozedněním na určenou pozici. Využil trsu trnitého křoví, aby zakryl mělkou rozsedlinu na vyvýšeném hřebeni, odkud měl perfektní výhled ke zhruba patnáct set metrů vzdálené dvouproutové komunikaci. Navíc z opatrnosti

prozkoumal nejbližší okolí, v nepravidelném okruhu rozmístil výstražné senzory a teprve potom zalezl do svého OP.

Na zem rozložil tenkou izolační podložku, poblíž pravé ruky opřel útočnou karabinu a až úplně nakonec se pustil do skládání odstřelovací pušky, kterou si přinesl v nerozbitném pouzdru na zádech. Stačilo několik naučených pohybů, aby spojil jednotlivé díly do respekt budícího nástroje. Vlastní tělo, těžká a dlouhá hlaveň, úst'ová brzda, předpažbí, pažba s nastavitelnou lícnicí a hydraulickým tlumičem zpětného rázu - vše vyrobené z černého kompozitu. Úplně naposled nasadil masivní dvounožku, ručně ovládaný závěr s krátkou lomenou klikou dorazil do zbraně a opakovaným pohybem dopředu a dozadu se přesvědčil o jeho hladkém chodu.

Extrémně jednoduchá, ale absolutně spolehlivá a historicky osvědčená konstrukce.

Speciálním nábojem ráže .50 EMV měl být schopný zasáhnout lidskou hlavu na dva kilometry.

Rozhodně věděl, jak na to.

Puškový zaměřovač byl mnohem výkonnější než senzory na helmě, takže když si chtěl ověřit jeho nastavení, zalehl, roztáhl nohy a lokty posunul do ideální pozice, aby získal potřebnou stabilitu. Připojil jej na vlastní systém, zvedl přilbové hledí a odklopil tubusové krytky. Pravou tvář přitiskl na lícnici a pohlédl do okuláru chráněného silnou gumovou manžetou.

Upravil nastavení transfokátoru, rozeběhl se bleskový autotest.

Rozpečetil zvláštní balíček, který dostal před odjezdem od vedoucího své skupiny. Odkryl tuhý obal, rozložil měkkou pěnovou výstelku a pokochal se pohledem na hedvábně lesklého posla smrti. Tenhle extra přesný náboj se střelou, jež obsahovala jádro z ochuzeného uranu, byl schopný probít i středně pancéřované vozidlo. Díky pyroforické vlastnosti se uran navíc po nárazu vznítí, vysoká teplota hoření způsobí nezládnutelný požár a vysoký tlak, který spolehlivě zlikviduje celou osádku.

Uchopil ho mezi ukazováček a palec a zblízka si jej prohlédl.

Byl nádherný.

Dokonalý.

Vtiskl dno nábojnice do vybrání v čele válcového závěru a pak pevně spojený komplet opatrně zasunul do zbraně. Střela vklouzla do

hlavně, zúžený krček nábojnice hladce dosedl do zkoseného kužele nábojové komory. Aby předešel jakékoli deformaci, která by nepříznivě ovlivnila charakteristiku výstřelu, velice jemným a nenásilným pohybem ovládací páky doprava dolů uzamkl náboj v nábojové komoře.

Překontroloval funkce střeleckého mikropočítače integrovaného do zaměřovače se systémem ITWDS, omotal úst'ovou brzdu a hlaveň maskovací páskou, upravil nepatrně výšku dvounožky a posunul se do palebného postavení.

Přetáhl si přes helmu kapuci hejkala a byl připraven.

Spojení dostal téměř okamžitě.

„Liško; já Yankee. Hlásím zaujmutí pozice!“

„Yankee; Liška rozumí,“ řekl tichý a klidný hlas ve sluchátkách.

„Potvrzuji zaujmutí pozice. Jaká je aktivita v cílové oblasti?“

Porter vyhlédl nenápadným otvorem mezi větvemi. „Liško; provoz minimální.“

„Dobře, Yankee. Pokračuj podle instrukcí, jakékoliv změny ihned hlas. Liška, konec.“

„Yankee rozumí. Konec.“ Porter se odhlásil.

Promnul si prsty, pohodlně natáhl nohy.

Měl před sebou dlouhé čekání.

Nudné dopoledne uteklo, přehouplo se poledne a stále se nic nedělo.

Porterovi z nehybného ležení tuhlo tělo. Nemohl si dovolit polevit v pozornosti, protože provoz na silnici zhoustl, a kdyby náhodou prošvihl svůj cíl, byl by to pořádný malér. Neviditelný návodčí ho sice měl teoreticky upozornit a pomoci mu s lokalizací, ale jak dobře věděl; stejně jako v reálu se mohlo přihodit úplně cokoli. Například vypadnout spojení, dojít k razantní změně plánu. Při simulovaném výcviku prováděli instruktoři kadetům schválně nejružnější podlosti.

Jeho úkolem bylo zabít jistou důležitou osobu, která pojede po silnici směrem od jihu. Čas ani typ vozidla nebyl znám, vědělo se pouze, že bude označené diplomatickou vlajkou. Dokonce ani nebylo jisté, zda dotyčná osoba bude mít s sebou doprovod a jak bude početný.

S tím vším musel Porter počítat, prokalkulovat pro a proti a určit svou strategii.

Počasí mu zatím hrálo do ruky. Byly dva stupně nad nulou, sucho, vítr skoro nefoukal. Slunce se schovávalo za mraky, světlo bylo měkké a rozptýlené, bez ostrých stínů, což mu naprosto vyhovovalo.

„Liška; já Yankee,“ řekl do interkomu.

Bylo načase si pokecat, aby neumřel nudou,

„Liška na přijmu, Yankee.“

„Liško; je u tebe něco nového?“

„Ne, Yankee. Původní dispozice se nemění, není nic známo o pohybu cíle.“

„Yankee rozumí. U mě vše při starém.“

„Liška potvrzuje a končí.“

„Yankee, konec.“

To se vážně pobavil.

Ve vysokém zvětšení dál sledoval kolony i jednotlivé stroje, které rachotily vyprahlou pustinou.

A byl večer.

Sedavé světlo zmodralo a začalo se vytrácet, nákladáky, džípy a kolové transportéry projíždějící kolem rozsvítily reflektory.

Porter si neslyšně povzdechl.

I přes izolační podložku, teplé spodní prádlo a speciální ohřívače ve vnitřní podšívce pouštních maskáčů se do něho dala zima. Byl otláčený, rozbolavělý a už nevěděl, jak se pohnout, aby si trochu ulevil. Oči ho pálily únavou, ztuhlými prsty sotva hýbal.

„Yankee; já Liška!“ ozval se s tichým praskáním hlas na vyhrazeném komunikačním kanále.

„Yankee, příjem!“ odpověděl Porter. Napjal se očekáváním, srdce se prudce rozbušilo.

Konečně?

„Cíl je na cestě, informace potvrzena na pětáosmdesát procent.“

Současně obdržel spojení se satelitem na oběžné dráze. V levé krajině výšečí hledí se mu objevila mapka sledovaného sektoru, na níž byl zřetelně vidět červený bod, jak se pohybuje směrem k němu.

„Liško; je sám?“

„Nevím, Yankee,“ odpověděl hlas nevzrušeně. „Tato informace mi není známa.“

„O jaký typ vozidla se jedná?“

„Nevím, Yankee.“

„Jde pouze o jedno vozidlo, Liško?“

„Opakuji, že nevím, Yankee. Tyto informace jsem prozatím neobdržel.“

Ksakru!

Sledoval barevnou tečku a porovnával digitální obraz s krajinou propadající se do houstnoucího soumraku.

„Liško; odhaduji, že tu bude do deseti minut. Žádám upřesnění!“

„Yankee, negativní! Opakuji, nemám žádné jiné informace.“

„Rozumím!“ ucedil Porter se vzteklou hořkostí.

Zavrtěl se, snažil se najít co nejpohodlnější pozici.

Se vším, co měl na sobě; chrániči, neprůstřelnou a taktickou vestou plnou náhradních zásobníků do krátké karabiny, to nebylo právě snadné. Pažbu z černého polymeru pevně vmákl do ramene, procvičil prsty, aby do nich získal potřebný cit. Hlaveň pušky vyčnívala z trsu křovin sotva na pár centimetrů. Obalená maskovací sítovinou vypadala jako další z pokroucené zmeti větví.

Nejmíň popáté překontroloval systém řízení palby.

Na horizontu se objevil rozzářený otisk světla.

Je to ono?

Ne.

Jen vojenský tahač se třemi cisternami. Turbína tlumeně předla, převodovky rachotily, třicet párů pneumatik svištělo na černém povrchu, který během chvíle pokryla tenká vrstva rezavého poprašku. Zahučelo to a mohutný stroj se rychle vzdaloval.

Silnice se na chvíli vyprázdnila.

Porter zahlédl koutkem oka další světla.

„Yankee; já Liška! Cíl je od tebe vzdálen deset tisíc metrů!“

„Yankee rozumí!“

Je to tady!

Nepatrně posunul levé koleno do strany a pečlivě zamířil na určitý bod uprostřed pravého jízdního pruhu.

Šestnáct set dvacet osm metrů a padesát osm centimetrů, ukázal dálkoměr.

Dvaceti osmi procentní vlhkost vzduchu, rychlost větru metr a půl za sekundu, směr východ - západ; přesně. Střelecký mikropočítač ve zlomku sekundy reagoval na nepatrné změny klimatických podmínek a neustále upravoval optimální korekci záměrného kříže.

Skoro ideální, napadlo Portera.

Zaslechl vzdálený zvuk motorů.

Vojenská auta uháněla s minimálními rozestupy pouští rovnou jako tabule.

„Liško; vidím pět vozidel!“

„Rozumím, Yankee, pět vozidel.“

„Liško; jsou to ony? Potvrd' cíl!“

„Yankee; negativní! Pořád nemám potřebné informace!“

Porter zaskřípal zuby, vyschlo mu v ústech.

Jako by to nečekal. Zůstalo to čistě na něm.

„Yankee, cíl je od tebe vzdálen sedm tisíc pět set metrů!“

Bože, musí to být přece on, nikoho jiného nevidí! Ne... tamhle! Ještě jedny reflektory! A v protisměru další. To je najednou mumraj!
JEŽIŠMARJÁ!

UVědomil si, že zapomněl odměřit vzdálenost k horizontu, za kterým silnice klesala do údolí.

Taková školácky hloupá chyba!

Ted' nevěděl, která vozidla jsou ta správná.

Ta první, nebo ta druhá?

„Liško, upřesni cíl!“

„Yankee; stále negativní,“ řekl nevzrušeně hlas návodčího.

Hledej, kurva, vlajku!

Přes veškerý zmatek, který pociťoval, se zkoncentroval, zhluboka a pravidelně dýchal.

Nesmí ti projet! NESMÍ!

Ukazováček držel vytrvale mimo spoušť. Spolehlivý návyk, jak předejít nechtěným výstřelům a kritickým průserům.

A pak ji zahlédl.

Třepotavý kousek pruhované látky na blatníku obyčejného džípu.

„Liško; je to druhé vozidlo!“

„Rozumím, Yankee! Vzdálenost čtyři tisíce dvě stě metrů!“

„Zaměřuji!“ Porter zachytil kabinu s tmavými skly do osnovy nitkového kříže.

„Yankee; já Liška, upřesňuji: Cíl je muž, pravděpodobně sedí na zadním sedadle čtvrtého auta. Označený vůz je návnada! Potvrď!“

Hajzlové!

„Potvrzuji, Liško; zájmová osoba ve čtvrtém džípu!“

„Po pozitivní identifikaci máš zelenou, Yankee.“ Spojení se zmocnila šumící prázdnota.

Zase napůl!

Ke všemu se ve zlomku sekundy pokazilo, co mohlo.

Kolona zrychlila, jako by tušila, že na ně právě v tomto pustém údolí číhá najatý střelec. Porter dobře slyšel kvílení hybridních motorů, jak se z nich řidiči snažili vyždímat maximální výkon. Současně zafoukal nečekaný poryv větru a zvedl mračna prachu.

To snížilo jeho šance na přesný zásah minimálně o dvacet procent.

Přesto to dokáže. Musí.

Přeskočil zaměřovačem na správný vůz, sladil jeho pohyb se svým. Zadní dveře, poloprůhledné sklo... fajn. Sedící postava, obličej.

Má ho!

Zlehka namáčkl spoušť. Mikropočítač určil optimální dráhu střely, upravil záměrnou a aretoval nastavení.

„Yankee připraven!“ zašeptal. „Identifikace pozitivní!“

„Cíl potvrzen,“ odpověděl okamžitě návodčí. „Yankee, máš zelenou!“

Poslední letmá kontrola, všechno sedí.

Autá se dostala do účinného dostřelu. Za pár sekund projedou přesně před ním.

Porter si však uvědomil i něco jiného.

S hrknutím se zarazil.

„Liško; ve vozidle je žena a dítě!“

„Rozumím, Yankee. Cíl číslo jedna zaměřen. Potvrďte zelenou!“

„Žena a dítě, Liško!“ vyhrkl Porter, jako by byl nahluchlý.

„Yankee; opakuji, že rozumím! Přesto potvrďte zelenou!“

Porter tomu nemohl uvěřit, ale také s tím nedokázal nic udělat.

„Yankee; potvrďte zelenou!“ zopakoval hlas bez jakékoli emoce.

Přesto v něm byl skrytý obrovský důraz.

Porter se neslyšně rozhodl.

„Zelená; potvrzuji!“

Zadržel dech a mezi úderý srdce plynule domáčkl spoušť.

Prásk!

Světlem otrásló burácivé zahřmění, gumová patka pažby ho udeřila do ramene, lícnice mu přejela po tváři. Paže ho zabrněla od ramene po konečky prstů.

Nečekal na výsledek, nestaral se o škody, které způsobil.

Věděl, že zasáhl.

Když se kabina džípu doslova nafoukla a explodovala v gejzíru ohnivých jazyků, měl už dvounožku sklopenou a právě si pušku házel na dvojici popruhů přes záda. Torzo podvozku se prudce stočilo, smykem sklouzlo přes krajnici, kola se zabořila do písčové závěje. Plamenná koule se vymrštila v divokých přemetech do vzduchu.

Porter popadl karabinu, pod podložku strčil odjištěnou nálož nastavenou na třicet sekund a utíkal pryč.

Za ním se rozléhalo ječení a skřípění pneumatik.

Doprovodná kolona brzdila, osobní strážci se ještě za jízdy drali o překot z aut, aby se pokusili dopadnout zákeřného útočníka a oddělali ho. V protisměru se jako na potvoru objevilo šest obrněných transportérů a jejich velitelé z otevřených poklopů zírali na to, co se před nimi děje. Zezadu dojížděl k místu neštěstí džíp vojenské policie.

Porter věděl, že nemá ani z poloviny vyhráno. Neméně důležitou součástí cvičení bylo nenechat se při útěku z místa střelby za žádnou cenu chytit. Obyčejní vojáci neměli se zákeřnými snajpři slitování. Za bojových podmínek by zajetí nepřežil.

V lepším případě by ho zabili rovnou na místě, v tom horším by jej předali machrům na výslechy a ti by jej dny a snad i týdny promyšleně mučili, aby z něho dostali vše, co věděl.

Ka-bum!

To vybuchla nálož, která měla zahladit nejmarkantnější stopy jeho čekání na hřebeni, a nakrátko rozjasnila nastávající noc.

„Výtečná rána, Yankee,“ pochlválil jej návodčí ze sluchátek.

Porter se však tentokrát netoužil vybavovat, proto jen nesrozumitelně zavrčel.

Ať si to vyloží, jak chtějí.

Měl natrénováno, a tak běžel a běžel.

Nepočítal, kolikrát upadl.

Mnohokrát mu vyhrkly slzy bolesti, když se znovu a znovu sbíral ze země. Po jednom obzvláště ošklivém saltu z malého převisu, kdy zůstal několik minut omráčeně ležet, mu přestal fungovat režim zesilující zbytkové světlo. Musel se dostat od místa útoku co nejdál, jenže vojenská policie a ostatní bezpečnostní složky nasadí nejpozději do hodiny plno vzdušných i pozemních hlídek, aby pátraly po unikajícím vrahovi - tedy po něm. A těm neměl moc šancí zdrhnout pěšky.

Proto se vrátil obloukem zpátky k silnici a vzápětí se na odpočívadle zmocnil sanitního transportéru, když jeho posádka močila za zadní nápravou. Vecpal jejich mrtvoly do sklápěcích lehátek v kabině a potom se dvě hodiny natrásal po vedlejších, většinou neudržovaných pouštních cestách. Schválně se vyhnul hlavnímu tahu, kde hrozilo, že narazí na policejní zátaras nebo vojenský kontrolní bod. Řídil se vlastním navigačním systémem, kde měl pečlivě zaneseny všechny důležité orientační body a několik únikových tras. Jakmile však zahlédl na nebi první vzdušnou hlídku, vrátil se na nejbližší parkoviště s obchody a ubytovnami pro vojáky a zaparkoval transportér mezi ostatní odstavenou techniku.

Když bude mít štěstí, ukradeného vozidla si nikdo do příštího večera nevšimne.

„Dejte mi čas alespoň do rána,“ obrátil se na oba zdravotníky, ještě než zabouchl dveře kabiny a ztratil se ve tmě.

„Bez obav, kovboji,“ ujistil ho desátník. Upravil si složenou deku pod hlavou místo polštáře a široce zívł. „V klídku si schrupneme a zejtra v poledne se uvidí. Spěchat na posádku rozhodně nebudeme. Když už jsme jednou dočista tuhý, musíme toho využít.“

Řidič shodil z nohou bagančata a teď se spokojeně rozvaloval na lehátku. Zasmál se a zamával na rozloučenou. „Zlom vaz, chlape!“

Porter prokličkoval řadami odstavených dálkových nákladňáků a znovu se vnořil do suché marsovské pouště. Nejprve to vypadalo dobře, hodiny vytrvale klusal bezhvězdnou nocí a už si začínal gratulovat, že má nejhorší za sebou. Přebíhal právě velkou pískovou plotnu, které se nedalo vyhnout, když se nad kopci na severu vyhoupla letecká hlídka. Automatický dron naštěstí pátral v jiném směru, takže si osamělé postavy hned nevšiml.

Stihl to jen tak tak.

Dron se obracel, když zapadl pod balvany na kraji holé plochy. S divoce bušícím srdcem a pusou plnou písku si rukama vyhrabal mělkou jámu, kde se schoulil jako červ. Rušička pracovala na plný výkon, takže mu nezbyvalo než nekonečné minuty čekat, až se slídící stroj přesune jinam.

Kolem půl druhé v noci skočil do tmavé pukliny, aby unikl dalšímu prozrazení.

O pažbu karabiny si vyrazil tři přední zuby, jeden v polovině uštípl a nebyť helmy, rozbil by si lebku o ostrý skalní výčnělek.

Pár minut před úsvitem byl těsně na konci své cesty.

Schovával se zalezlý v hustém křoví, sto padesát metrů od velkého silničního odpočívadla s několika patrovými budovami, sklady, skleníky a rozsáhlými parkovišti. Pozoroval minimální noční provoz a v duchu si gratuloval, že to má za sebou. Zbývalo dojít k prostřední čerpací stanici s nonstop občerstvením, kde bude stát označený skříňový nákladník. Jakmile do něj nastoupí, mise úspěšně končí.

Ať se rozhlížel, jak se rozhlížel, žádné nebezpečí nezaznamenal.

JTWDS také nic zvláštního neodhalil. Tichá a ospalá atmosféra pouštní zastávky se Porterovi zdála docela normální.

Chtěl právě vyrazit na poslední snadnou procházku, když se všechno zmrvilo.

S vysokým bzukotem se od hor přihnala letecká hlídka a zakroužila nad odpočívadlem. Porter zděšeně sledoval, jak od třicet kilometrů vzdálené základny přijíždí blikající konvoj vojenské policie a vzteky se málem rozbřečel, když si v duchu nadával, že neměl tolik otálet.

Stačilo být o několik pitomých minut hbitější a už to mohl mít za sebou!

Ležel v dolíku pod rozložitým křoviskem, polykal slanou krev, co pořád slabě vytékala z děr po chybějících zubech, a hlava mu třeštila bolestí. Dásně i tváře měl opuchlé, lícni svaly naopak strnulé, že sotva dokázal pohnout čelistí a pootevřít rozpraskané rty.

Tma ustupovala kalnému ránu.

Sotva pár mikronů silná, ale velmi odolná síť v maskovacím obleku jej chránila před elektronickými senzory hledajících dronů. Co mu to ale bylo platné, když se odpočívadlo hemžilo po zuby ozbrojenými vojáky, kteří na silnici zbudovali zátaras a společně s empíky zastavovali a pečlivě kontrolovali všechna projíždějící vozidla.

Byla to náhoda?

Spíš se přikláníš k názoru, že ne.

Jenže co s tím?

Přemýšlej, sakra, namáhej mozek! Nějak se tam dostat musíš!

Znal do nejmenších podrobností historky o absolventech kursu, kteří měli tu smůlu, že padli během cvičení do rukou bezpečnostních jednotek. Střeleční a odborní instruktoři nepromarnili příležitost, aby se s nimi pochlubili. Simulované výsledky byly prý natolik drastické, že většinu kadetů zdravotníci po jejich skončení ihned odtransportovali do nejbližšího špitálu.

Porterovi se zjezily chloupky na zátylku, když zaslechl známé protivné hučení.

Blížilo se.

Dron přiletěl zezadu a zůstal trčet ve visu přesně nad místem, kde se schovával.

Nemohl hnout ani prstem.

Dokud to vydrží, optické systémy pátrače jej nezaregistrují a pro ostatní senzory zůstane neviditelný. Jenom se modlil za rušičku, která neutralizovala elektronický příval, jímž policejní automat zkoumal terén pod sebou.

Zaťal pálící a poraněné dásně, s nosem zarytým do písčité hroudy přivřel oči, aby je chránil před poletujícím prachem a úlomky větví, které pod sebou vířil vznášející se stroj.

Neměl pojem o tom, jak dlouho to trvalo, ale nakonec dron přece jen pomalu odletěl.

Porter neslyšně vydechl a vyplivl chuchvalec zčernalé krve smíchané se skřípajícími zrnky železitého písku. Přejel si špičkou jazyka po ulomeném zubu a obnažené nervy ho odměnily drásavou agónií, která zachvátila celou čelist a pronikla rozpáleným bodcem až do mozku.

Nad východním obzorem se zamihotal světlejší pruh oblohy a nařasené cáry mraků vysoko ve stratosféře zahořely nachovou červení.

S každou minutou ztrácel víc šancí dostat se ke svému náklad'áku.

Kroužící pátrači se jako na povel rozletěly ke kopcům za opačnou stranou silnice. Ve vzdušném prostoru nad odpočívadlem se utvořilo nehlídané okno.

Ted' nebo nikdy!

Lepší šanci nedostane.

Vysoukal se z křoví a normálním krokem vyrazil k nejbližším budovám.

Tušil, že je na něho po téměř dvoudenním pobytu v drsné pustině a po vyčerpávajícím útěku hrozný pohled, ale doufal, že mu ta trocha zbývajícího šera pomůže.

Ačkoli srdce tlouklo pod hrudní kostí jako zvon, cítil rozpínavý tlak krve ve spáncích a bublavé šumění v uších; snažil se chovat jako normální voják, který si byl ulevit od plného měchýře a vrací se na své stanoviště. Bylo jasné, že ho při bližším pohledu zrazuje odstřelovací puška, jejíž pažba mu vyčnívala nad levým ramenem a dlouhá hlaveň ho tloukla při každém kroku do pravého lýtku. Nemínil se jí však vzdát, protože pokud ji donese zpět, znamenala spoustu bodů navíc - v opačném případě tím mnoho neztratí. Také rozedraná a špinavá uniforma nemohla budit důvěru.

Proto levačku s pistolí schovával pod rozepnutou bundou a ukazováček pravé ruky držel na spoušti karabiny.

Deset... dvacet... prvních sto kroků.

Nikdo nekřičel, neukazoval na něho, ani po něm rovnou nestřílel.

S hranou sebejistoty kývl na vojáka, kterého potkal u samoobslužné jídelny pro dálkové řidiče.

Slunce každou chvíli vykukne nad obzorem.

Dělej, pohni si!

Krok nenatáhl, nezrychlil.

U zátarasu vpravo se tvořila skrumáž rozčilených civilistů, kteří tudy pouze bez zastávky projížděli. Empíci se však nemínili nechat vyprovokovat. Byli důkladnost sama a prohlídky vozidel se protahovaly. Na ploše vpředu zastavily dva nákladáky, spadla zadní čela a z ložných ploch seskakovaly čerstvé posily.

Mají podrobné informace? Co vědí?

Tak proč si ho ještě nevšimli, proč ho nezastavili a neodzbrojili?!

„Hej, ty!“

Uvnitř to s ním trhlo, ale navenek nedal nic znát.

Dál si vykračoval, jako by se nechumelilo.

Deset metrů a zahne doprava. Tam je jeho parkoviště.

„Slyšíš mě?! Ty s tou puškou!“

Na patě se otočil a snažil se vyloudit na opuchlých rtech přátelský úsměv.

„Ano?“

Hlídka v pouštních maskáčích.

Čistí, nažehlení a oholení. Zřejmě je uprostřed noci vytáhli z kasáren.

Zbraně na ramenou. Nepřipravení a zřejmě dost nejistí.

„Hele, chlape, odkud seš?“ zeptal se ten první a podezřívavě si Portera měřil. Nelíbil se mu, to bylo zřejmé. Z jeho pohledu se dalo poznat, že se propracovává k jistému poznání.

Porter těkal očima ze strany na stranu, na ty dva se vlastně ani jednou zpřímá nepodíval. Hlídal si bezprostřední okolí a zatím to pořád ještě šlo.

Vlevo živě diskutoval hlouček asi o velikosti pěšího družstva. O něčem se tam dohadovali a nevěnovali mu pozornost. Z obchodu vzadu vyšla postarší žena a zvědavě se rozhlédla po všem tom vojsku.

Empík sklopil zrak k přenosnému skeneru.

Asi se mu zdálo divné, že cizího vojáka s velkou puškou přes záda na displeji nevidí.

Porter stále neodpověděl. Místo toho pracně složil ústa do křivého úšklebku.

První voják sáhl na rameno. „Ty seš...?“

Pozdě.

„Jo, jsem to já.“

Vytrhl levačku zpod bundy.

Dzing, dzing!

Pistole s tlumičem jemně zazvonila. Byly to dva krásné zásahy do čela.

Jak snadné!

Nyní již nemělo cenu nic předstírat. Skokem vystartoval, proběhl kolem rohu jako sprinter a uviděl obrovské parkoviště se spoustou aut.

Namířil na tu tlustou ženskou, která si tiskla masité dlaně na překvapením otevřenou pusou. Nákup v hnědém papírovém sáčku jí spadl se zuchnutím k nohám.

Nakonec ale nevystřelil.

Udivené pohledy, hlavy otáčející se za ním jako na provázku.

Zbav se, koho můžeš!

Vyprázdnil dvacetiranný zásobník do hloučku vojáků a nepotřebnou zbraň odhodil.

Hledal označený nákladník.

A to byl další problém. Mohl být kdekoli.

„To je on, to je on!“ slyšel za sebou výkřiky.

Empíci u silničního zátarasu už ho měli v merku.

„Sejměte ho!“ řval ochraptělý hlas.

Zakličkoval a byl u první řady aut. V běhu vypálil z karabiny.

Trrrrr... trrrr... trrrrt!

Odpovědělo mu několik váhavých výstřelů, ale žádná kulka ho nezasáhla.

Hnal se úzkou uličkou a zuřivě hledal.

Dělej, proboha! Někde tady musí být!

Skoro se srazil s vojákem, který mu vběhl do cesty.

Trrrr...

Nabral ho ramenem a málem si ho tím vykloubil. Ostrý zub bolesti se mu zaťal do šíje.

Vojáci se k němu sbíhali ze všech stran.

Parádní levota, tohle neustojí!

V plicích ho bodalo, jazyk při lapavém nádechu v puse překážel.

Támhleten skříňák? Ne, to není on!

Uhnul a třicet metrů překonal několika skoky.

Bum! Bum!

Zatraceně blízko.

A co tamten?

Kurva, taky ne!

Ten vpředu?

Jo... to je on!

Podélné červené pruhy přes kapotu a dveře kabiny.

Čtyři vojáci. Vylétli zleva jako splašení, lampasáci na něj museli vyhlásit odměnu, proto se všichni tak snažili co nejdřív ho dostat.

Trrrrrrr... trrrrt!

Dlouhá dávka od boku, prázdný zásobník.

V běhu jej vyměnil za plný a v posledním okamžiku se zarazil.

Podklouzly mu nohy a upadl na záda.

To ho nejspíš zachránilo.

Rachotící salva ho minula jen o vlásek.

Vyskočil, jako by ho vymrštilo ocelové pero, a tři odvážlivce postřílel. Vnímál jen ten veliký skříňový nákladák na čtyřech nápravách.

K němu, k němu!

Tunelové vidění, neskutečně hlasitý chaos.

Kakofonie jako z pekla.

Střelba, jednotlivé rány i štěkající výstřely. Běsnění tisíce hlasů.

Málem znovu uklouzl, když sahal po nákladních dveřích vzadu na korbě.

Trrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr... přejel ohněm z ústí hlavně půlobloukem kolem sebe.

Klika cvakla, nebylo zamčeno, jak napůl očekával.

Pozpátku vyskočil, překulil se na ložnou plochu.

Chřel jako proražený vzduchový měch, před očima černo. Prsty svíral na prsou a vůbec necítil, jak ho odstřelovací puška tlačí klikou závěru do kříže.

Otevřené dveře s rezonujícím zaduněním zapadly a najednou bylo ticho.

Nádherné, krásné ticho.

Hlaveň karabiny ho přes látku maskáčů pálila do stehna.

Namáhavě se posadil.

„Perfektní, Portere,“ pozdravil ho z načervenalé polotmy instruktor.

„Zvládl jste to!“

XII. KAPITOLA

„Tak se ukaž, frajírku,“ provokoval Muray Portera, kterému se po návratu k jednotce blýskal nad kapsou společenské uniformy nový odznak a na maskáčích přibyla nášivka symbolické pušky ovinuté listnatými ratolestmi.

„Máš smůlu, kámo, měli jste přijít před půl hodinou.“ Porter zaklapl pouzdro s lehčí ze dvou speciálních pušek, které mu vydali ve výbrojním skladu. Sundal ze stativu drobnou, ale výkonnou kameru určenou pro pozorovatele a vypnul ji. Obličejový displej měl již uložený v nylonové tašce.

„Ta nová desátnice v kulturním oddělení je prvotřídní kus, museli jsme ji přece omrknout, ne?“ pohodil Lišák hlavou.

„A ona vám dá, nebo co?“

„Nejspíš ne, ale byla to povinnost.“

„Naivkové! Takovejch by se našlo.“

„Je tu sotva tři dny.“

„No a co. Nakonec ji stejně přefikne nějaký lampasák ze štábu. Myslíš, že se bude zahazovat s obyčejnejma vojclama, když si to může rozdávat s vysokejma šaržema? Nabídneš jí snad mimo svýho umolousanýho prcka něco víc?“

„Ale stejně má fantastický kozy,“ vzdychl Kirsten.

„Hele, náš mladej je vodvařenej!“ zahýkal Quaid.

Kirsten se začervenal. „Pitomci!“

To vyvolalo ještě větší pobavení.

„Nenech se ukecávat a předved' se,“ změnil téma Burkov. „Chceme se přesvědčit, jestli jsme za tebe nedřeli zbytečně, zatímco ses letěl válet někam do prdele.“

„Pušky jsem uklidil,“ namítl Porter.

„Tak je zase hezky rychle vytáhni,“ zasípěl přehnaně drsnáckým tónem Muray.

„To ne, ale zkusím jiný trik.“

Od správce střelnice si půjčil SAW a nábojový pás s ostrou municí.

„Není umění střílet s dokonalou zbraní, ale je umění dosáhnout perfektního výsledku s takovýmhle krámem.“

„Co chceš dělat?“ zdvihl Hurt zvědavě obočí.

„Dvě stě metrů, tři rány na hlavu terčové figuríny. Dva zásahy v očích, jeden mezi nimi,“ oznámil Porter nevzrušeně.

„Asi blbost, ne?“ utrousil Quaid pochybovačně a plivl na zem.

Porter nabil zbraň, zaklekl, aby si opřel loket o koleno.

Terč se zastavil na požadované vzdálenosti.

„Jsem rád, že ho vůbec vidím,“ mhouřil Kirsten oči.

Porter nemusel ani použít střelecký mikropočítač. Atmosférické podmínky se za posledních několik minut nezměnily, takže věděl, do čeho jde. Kulomet sice neměl volič režimů - střílel jen dávkou, ale Porter měl vyzkoušené, že když jemně namáčkne spoušť, při troše štěstí vyjde samostatná rána.

Soustředil se na mechanická mířidla, zklidnil dech.

Prásk, prásk, prásk...

Ozvěna výstřelů se rozplynula v otevřeném prostoru střelnice.

Porter odložil kulomet a přivolal terč.

„No vážně, mě švihne!“ plácl se Quaid do čela.

Figurína měla místo očí černé otvory, třetí se šklebil nad kořenem naznačeného nosu.

„Slušný,“ poplácal ho Muray po zádech. „Neflákal ses.“

„Opravdu ne,“ potvrdil Porter a šel vrátit zbraň.

„Teď ti předvedeme něco my,“ prohlásil Poggy.

„Desátníci?“

„Nech se překvapit.“

Zavedli ho do autoparku, kde mu pyšně ukázali pět nových terénních bugin, které stály zaparkované pod přístřešky u zadní zdi.

„Paráda, co?“ culil se Kirsten jako měsíc v úplňku.

„No a?“ pokrčil Porter nechápavě rameny. „Podobný mašiny jsem už viděl.“

„Jenže tyhle jsou naše!“ upřesnil pyšně Burkov.

„Kecáš!“ podivil se Porter.

„Vážně. Éra pěších přesunů skončila,“ řekl Muray. „Přeci jen se to pro mariňáky začíná hýbat k lepšímu.“

„Kdy jste je dostali?“ Porter popošel k nejbližší čtyřkolce a prstem přešel po bočním ochranném rámu.

„Asi před týdnem.“

„Vyzkoušeli jste je?“

„Párkrát jsme se projeli, ale na střelnici si zařadíme prý až se vrátíš.“

Čtyři buginy byly dvoumístné, řidič seděl v titanové vaně zhruba v místě těžiště a za ním o něco výš se v tandemovém uspořádání nacházel střelec. Na plně otočných střelištích měly dvě lafetovány po dvacetimilimetrovém rychlopalném kanónu a dvě po rotačním minigunu. Pátá bugina byla typově o něco větší a trojmístná. Řidič a velitel seděli vedle sebe a zadní střelec měl k dispozici třicetimilimetrový kanón s univerzálními odpalovacími kontejnery po stranách - každý po třech řízených střelách. Byla to jednoduchá, variabilní a silně vyzbrojená vozidla, speciálně uzpůsobená pro jízdu v náročném terénu, s extrémně silnými motory uloženými nad vyztuženou zadní nápravou. Poháněly je vylepšené palivové články, které se daly v nouzi doplňovat i vodou z kaluží.

„Tahle výzbroj nám zůstane?“

„To je standard,“ potřásl Hurt hlavou. „Řidiči dostanou navíc kulomety a velitelská mašina automatický granátomet. Také je dovybaví závěsnými sítěmi na náklad, zvýší se palebný průměr, přidají systémy APS (Active Protection Systems - systém aktivní ochrany, jehož úkolem je zneškodnit řízenou střelu dříve, než vozidlo zasáhne) a pláty balistické ochrany.“

„To zní líp. Ví se, jaké bude složení posádek?“

„Ty a Drobek jste to měli jistý předem; dvacký jsou vaše,“ řekl Poggy. „O volant se někteří blbci málem porvali.“

Muray se uchechtl. „Kecá. Maličko jsme losovali a já z toho vyšel jako tvůj řidič.“

„Sakra,“ odfoukl si Porter. „Upozorňuju tě předem; jestli mě někde vyklopíš, blázen jsi na to dost velkéj, tak tě na fleku trefím do řepy.“

„No, no,“ ohradil se Muray. „Takovou jízdu si ještě nezažil.“

„Toho se právě bojím.“

Bugina vybrala smykem prudkou zatáčku a vletěla do úvozu plného navátého písku, který ze včerejška křížovaly stopy pásových transportérů. Muray sešlápl plyn, až zadní široká kola proklouzla, motor poslušně zaječel a zadek okamžitě uskočil do strany.

Muray však stroj zkušeně vyrovnal a po chvilce se ocitli na otevřené pláni střelnice. Porter zaťal zuby a zapřel se do bezpečnostních

popruhů, které jej držely v otočném střelišti. Cloumaly s ním prudké nápory vzduchu, trhavé otřesy, jak stroj přeskakoval písečné nerovnosti, a mezi zuby mu skřípal prach. Současně se ho ale zmocnilo opojení z vysoké rychlosti.

Ohlédl se a krátce zamával na druhý stroj, který se držel asi třicet metrů pozadu.

Hurt mu odpověděl ohnutým předloktím se zaťatou pěstí.

„Za chvíli budeme na dostřel,“ upozornil jej Murayův hlas ve sluchátkách.

Na hledí se mu objevil soubor navigačních značek.

Bugina vyskočila do vzduchu a letěla dobrých sedm metrů, než opět dopadla na kola. Motor zařval a k nebi vyletěl gejzír rudého písku.

Další klouzavý smyk a pocit točícího se žaludku.

„Dvojko; cíl na jedné hodině... pět tisíc metrů!“

„Jedničko; rozumím! Beru si na starost pěchotu!“

Porter uvolnil dvacetimilimetrový kanón a otočil jej mírně doprava. Ještě víc se zapřel, rukama pevně uchopil ovládání mohutné zbraně.

Muray zrychlil a Poggy jako řidič druhého stroje udělal totéž.

Dnes nacvičovali taktiku přepadu a to muselo jít všechno ráz naráz.

Nečekaně se přiblížit, způsobit co největší škody a bleskurychle zmizet.

„Tři tisíce pět set metrů!“

Už viděl terče představující lehkou obrněnou techniku.

Ve schránkovém zásobníku pod zbraní měl schválně pouze dvacet tříštivotrhavých nábojů. Během útoku bude muset prohodit prázdný za plný, aby se naučil zvládat manipulaci s pásovým podavačem.

Napětím mu vyschlo v ústech.

„Dva tisíce pět set!“

Následovaly další zuřivé skoky, ale pouštní bugina se nedala jen tak snadno převrátit.

„Víc doprava,“ přikázal Murayovi. „Bezva, drž směr.“

A teď to bylo na něm.

Neviditelný paprsek laserového zaměřovače označil nejbližší terč, Porter se zhluboka nadechl a stiskl poprvé spoušť.

Bum, bum... bum.

O sekundu později následovalo zakvílení rotačního kulometu z doprovodného vozidla.

Na cílovou plochu dopadly granáty, objevily se plameny a kouř, figuríny pěšáků kosil příval mikrorázových střel.

Porter tomu úplně propadl.

Zůstalo jen rychlé škubání kanónu, jeho dunění a červený bod zaměřovače poletující po spuštěném hledí. Nevnímal jakot vytáčeného motoru, zběsilé zmítání buginy vyrovnával úplně mimochodem.

...bum, bum, bum.

Vystřelil poslední náboj.

„Nabíjím!“ zakřičel.

Druhá bugina najela víc z boku, aby svou palbou kryla vedoucí stroj. Před rozmazaným svazkem točících se hlavní minigunu se mihotal dvoumetrový snop plamene a zpod závěru se řinul proud prázdných nábojnic.

Porter přestavil naučeným pohybem podavač a zajistil jej. Na hledí se mu objevila značka plného stavu munice.

„Hotovo!“

Škrčený za zbraní našel nový terč. Jak míjeli cílovou plochu, otáčel hlavní plynule doprava. Nyní již vedl palbu kolmo na směr jízdy.

„Hotovo, padáme pryč!“

Muray otočil volantem a hnál buginu do bezpečného prostoru. Velké balvany a suché křoviny se kolem nich míhaly jako rozplizlé šmouhy.

Porter vystřelil dozadu poslední salvu, pak se ale náhle z boku vyhoupl malý bojový dron a střemhlav na vozidla zaútočil.

Instinktivně sebou škulbl, klesl v popruzích, jak nejvíc to šlo, hlaveň rychlopalného kanónu vyletěla vzhůru.

Bum, bum!

Vžžžžžžžžž! zaječel minigun.

Dron se doslova rozprskl.

„Kurva!“ zaslechl Hurta v interkomu.

„To bylo dobrý!“ mružel Muray pochvalně.

Obě buginy se bok po boku vracely na startovní čáru, kde čekal zbytek družstva. Portera pomalu opouštěla vlna největšího vzrušení. Pravidelnými nádechy klidnil rozkolísaný tep a přitom sledoval, jak se za nimi rozplývají závoje hnědého prachu.

Hospod a vojenských klubů se dalo v Campu Lima napočítat alespoň dvacet. Však to byl jeden z mála způsobů, jak se mohli vojáci odreagovat a pobavit. Jenže přílišná konzumace piva a středně tvrdého alkoholu s sebou přinášela problémy s častými rvačkami, které musela řešit tvrdými zákroky vojenská policie. Tu a tam se mezi vojáky objevily i drogy, ale pouhé držení zakázaných látek se trestalo natolik tvrdě, že jejich užívání nepřesáhlo určitou minimální hranici. Většinou se nejednalo o víc než tři odhalené případy za měsíc.

Průzkumnému družstvu Charlie skončila cvičná pohotovost a poručík Ashworth vyhlásil jednodenní volno. Vojáci se proto večer sebrali a vyrazili na flám. Měli v plánu zapadnout do baru, kam chodila i dámská část osazenstva, v naději, že se jim podaří sbalit holky ze zabezpečovacího. Příznivé skóre držely rovněž sestřičky z nemocnice, jejichž vstřícnou společností by rozhodně nepohrdli. Největší smůlu měly ženské z výstrojní sekce, které věkovým průměrem neklesaly pod čtyřicet. Těch si mladí vojáci většinou ani nevšimli.

Shodou okolností začal víkend, takže devíti mariňákům trvalo hodinu, než vůbec našli podnik, kde se mohli usadit u společného stolu. Bar se neoficiálně jmenoval U Suchý huby a nalézal se na samém okraji zábavního centra základny Lima. To sice zaručovalo větší sortiment načerno prodávaného tvrdého chlastu, ale na druhou stranu znamenalo menší počet atraktivních návštěvnic.

Posedali si, jen Muray zůstal stát a rozhlížel se po tmavém lokále, který připomínal jeskyni.

„Támhle jich několik je!“ zahulákal, aby překřičel dusání nemelodické technohudby.

Porter se ohlédl. „K těm se nedostaneš, mají společnost.“

„Takový hrůzy?“ otrásl se Hurt.

„Blbě vidíš,“ usadil se Muray.

„Spíš ty,“ opáčil Burkov a zahloubal se do nápojové nabídky.

Objednali si a za chvíli se před nimi objevily püllitry světlého piva.

„Vypadá to jako chcanky,“ zvedl sklenici Quaid. „Na zdraví!“

„A taky to tak chutná,“ křivil Poggy hubu, když si otíral rty od řídké pěny.

„Po pátým ti zaručeně zachutná,“ prohlásil Porter věštecky.

„Svatá pravda!“ zařval Muray a hodil do sebe zbytek tekutiny.

„Blázne,“ řekl Hurt a zaklepal si na čelo. Shapiro se k němu naklonil a něco mu pošeptal.

Rozesmáli se.

Předsevzetí ulovit na noc rozdychtěnou příslušnici sboru koloniální armády vzalo nakonec za své. Úměrně s tím, kolik piv do sebe nalili, rostla i nechuť courat po přeplněných hospodách.

Takže v mlčenlivém porozumění zůstali tam, kde byli.

Muray se přestal chechtat, hlasitě krknul a chytil se za břicho. „Jsem nafouklej jako pátrací balón. Kolik jich sakra máme?!“

„Ty desátý,“ odpověděl Kirsten a cucal nedopité čtvrté.

Oba však vypadali stejně.

„Už nemůžu,“ zafuněl střelec. „Chtělo by to zvýšit oktanové číslo, co říkáte?!“

„Jasan!“ hulákal notně zřízený Quaid. „Dáme panáky!“

Muray stiskl po paměti kombinaci na objednávkovém panelu, zvedl se a málem upadl. S námahou udržel vratkou rovnováhu a opřel se dlaněmi o hranu stolu. S rozvážnou opatrností se naklonil dopředu.

„Než se vrátím z hajzlu, ať je to tady!“ zařval do výdejního otvoru uprostřed stolu. Opileckou chůzí se prodral přeplněným barem ke dveřím s karikaturou svalnaté postavy, která se pyšnila směšně velkým přirozením.

Během hodiny padly čtyři velké rundy čirého alkoholu.

Kirsten nedopil ani druhou a zvadl. Bouchl čelem o desku stolu a usnul. Ostatní sice s posměšným vtípkováním pokračovali, ale zároveň cítili, že i jim se blíží konečná. Jak si chodili ulevit, Poggy zmizel, aniž si toho kdo všiml. Když se objevil, vlekl pod křídlem značně podroušenou svobodnici letištního personálu, která do sektoru pěšáků zabloudila asi omylem.

„Čumte, jakou rybu Lišák ulovil!“ vyprskl Shapiro překvapeně.

„Á-hoj,“ škytla blondýnka s těstovitou tváří. Zamlženým zrakem tékala po bandě rozjívených vojáků u stolu.

„Nazdárek, kotě,“ vyskočil Muray. Popadl ji za ruku a táhl k sobě. „Posaď se k nám!“

Poggy mu ji však vyškubl. „Je moje, chytráku. Sežeň si svou!“

„Chceš do držky, zobe?!“ naježil se voják.

„Uklidni se,“ poradil mu Burkov.

„No jo,“ zamumlal Muray a svezl se zpátky ke skleničce.

Holka sotva pletla nohama, frajersky nasazená modrá lodička s křídýlky na odznaku jí vytrvale sjížděla po krátkých rovných vlasech na pravé ucho.

„Vždyť ani neví, kde je,“ řekl Porter ztěžka. Jazyk se mu pletl, hlavu měl příliš těžkou, aby ji svedl udržet v normální poloze.

„To neva,“ pokrčil Poggy rameny a pyšně ji usadil na své místo.

„Ani po všem tom chlastu se mi nezdá zvlášť hezká, není to divný?“ rozumoval Shapiro nahlas.

„Hlavně, že jí má a dejchá,“ vyjádřil obecně platný názor Quaid.

Jenže než k něčemu mohlo dojít, vynořil se z přeplněného šera udělaný desátník v uniformě stíhačů.

„Vollisová, všude tě hledám! Odjíždíme, čeká se jenom na tebe!“

Holka zašermovala rukou a převrhla poloprázdný půllitr. Zvětralé pivo se rozlilo po stole a vyšplácho na podlahu.

Hurt se s nadávkami odsunul a otíral si mokré kalhoty.

Poddůstojník se pokusil vojandu postavit, ale Lišák na ní pevně visel.

„Dej od ní pracky, otrapo!“

„Je moje!“ vřeštěl Poggy majetnický.

„Seš padlej na hlavu?!“ Desátník mu vyrval blondýnu ze spárů a postrčil ji za sebe.

„Chceš do držky?“ zeptal se Muray dychtivě.

Desátník se k němu vztekle otočil a dal si ruce v bok. „Bud' setsakra rád, že tě nedám do hlášení!“

Hrdě se otočil a zpitou kolegyni vymanévroval pryč.

„Kokot dřevený!“ vystrčil za ním Muray prostředníček.

„A máme po hehe,“ řekl Poggy zklamaně. Jeho špičatý obličej se ještě víc protáhl.

„Bodat na to,“ poradil mu Quaid důvěrně. „Radši chlastej.“

„Loket!“ zařval Lišák a kopnul do sebe panáka, který se před ním objevil.

U tří sražených stolů vzadu začali zpívat hymnu mobilní pěchoty. Chlastem ochraptělé hlasy se překrývaly a přeřvávaly.

„Sklapněte, blátošlapové!“ ječel Muray. „Táhněte všichni do prdele!“

Od barového pultu přiletěla sprška nadávek a za ní se přihnál pod'obaný voják.

„Má snad někdo něco proti?!“ prskal bojovně. Poulil krví podlité oči a zatínal svalnatá předloktí porostlá dlouhými černými chlupy.

„Všechno v klidu, kámo,“ mával na něho Porter.

„Chceš do držky? Ty nebo ty?“ Muray se pokusil postavit.

Hurt a Shapiro ho stáhli dolů.

„Je strašně nadržanej a neví, co mele, pitomec,“ řekl Burkov pěšákovi. „Bude v pohodě.“

„To bych mu doporučoval!“ zabečel voják. „Nás si prašivej mariňák do huby brát nebude, jasný?!“

Wheeler, který za večer vypil pouhá dvě piva a pronesl pár stručných vět, si ho zamyšleně prohlížel.

Chlapík zafřkal a vrátil se nejistým krokem tam, odkud přišel.

„Bla bla bla...“ zahučel Muray. „Tohle mu přece nemůže projít, kluci!“

„Prosím tě, uklidni se,“ šeptal mu Shapiro do ucha. „Nepotřebujeme potíže.“

„Je jich o třicet víc,“ poznamenal Wheeler.

„No a co, kurva! Já se pojebanejch bigošů nebojím. Spořádám je klíd’o k snídani!“

„Uvažuj!“

„Jdi se vycpat!“ sykal Muray, ale přestal sebou škubat.

„Na, dej si,“ přistrčil před něho Quaid nového panáka.

Barman zesílil hudbu a počítač nestíhal doručovat objednávky. Alkohol tekł proudem a atmosféra houstla. A nebylo to jenom pašovanými cigaretami, které velení a vojenská policie tolerovaly s přimhouřenýma očima.

Muray se s výmluvou na močový měchýř odpotácel.

Když se dlouho nevracel, ostatním to začalo být divné. Ohlíželi se a čekali, že se každou chvíli přizene.

„Aby tak usnul a spadnul do hajzlu,“ mínil Poggy.

„Kdepak ten,“ vrtěl hlavou Quaid. „Co ten zvládne vychlastat, to by čokl nepřelával.“

„Tak kde ten trouba vězí?“ otočil se Porter.

„Kdoví,“ šklebil se Quaid potutelně.

„Táhneš to s ním bůhvíjak dlouho, takže co víš, a my ne?“ Burkov si podepřel hlavu, aby mu nespadla mezi upatlané sklenice.

Místo odpovědi zaduněla rána, která přehlušila i dusavou hudební produkci, dveře na záchod se rozletěly a udeřily s prásknutím o zed'. Z tmavého otvoru vyletěl onen neurvalý voják od pěchoty a rozplácl se na zaplivané podlaze.

Muray se nad padlým zastavil. Dlaní si mnul pravou pěst.

„Tady ho máš,“ oznámil Wheeler zbytečně. Beze spěchu dopil, plastový půllitr odstrčil co nejdál od sebe.

Zábava umlkala, opilé pohledy se stáčely k mariňákovi se sebevědomě vystrčenou bradou.

„Snad ne...“ nestačil Porter zadoufat.

„Zasraná pěchota!“ zařval Muray ze všech sil. „Můžete mi vykourit!“

V lokále se rozhostilo nevěřící ticho.

Jenže o sekundu později vypukl naprostý chaos.

K Murayovi se vrhlo asi deset svalnatých postav najednou. Dva nejbližší sice poslal přesnými háky do bezvědomí, ale přesila vzápětí převýšila jeho možnosti. Ztratil se v zmítajícím se propletení těl, celý bar se zvedal na nohy.

„Blbec vylízanej!“ ulevil si Hurt.

„Přece ho v tom nenecháme?“ vyskočil Quaid a vrhl se doprostřed vřavy, která se rozpoutala před záchody.

„Zasloužil by si to,“ zamumlal Porter a nerozhodně se nadechl.

Carpe diem, napadlo ho zčistajasna. Přesně se mu vybavila charakteristicky šíravá dikce vrchního seržanta Bracketta.

Potrásl hlavou.

Tak jo... užijeme si dne, pomyslel si.

Zprudka odkopl židli a šel do toho.

Když udeří prvního vojáka s nášivkou mobilní pěchoty na rukávě, má z toho divný pocit. Ten se ale záhy rozplyne ve víru černobílých stroboskopických šmouh.

Vidí Wheelera rozkročeného uprostřed dorážejícího hloučku, zahlédne Lišáka, který se ohání uraženou nohou od stolu. Na okamžik

se před ním mihne Murayova zakrvácená tvář, aby se vzápětí kamsi propadla.

Naštěstí v tom jako námořní pěchota nezůstanou sami. Na jejich stranu se s potěšením přidají tankisti v černých uniformách, tři výsadkáři a neurčitý počet dělostřelců.

Světla se třísťí, vypadnou pojistky a polovina výčepu utone v naprosté tmě. Ze všech stran se ozývají výkřiky, duté rány a hrozný lomoz rozbíjeného nábytku.

Porter schytá pořádný kopanec do břicha, až se složí za převrácený stolek. S námahou se sbírá, útočník však o něj ztratí zájem.

Opře se o stěnu a zkouší se rozhlédnout.

U suchý huby to vypadá jako na bitevním poli.

„Bylo by dobrý vypadnout!“ zhmotní se odněkud Wheeler. „Do minuty namakají empíci!“

Porter ztuha přikývne.

Přidá se k nim Shapiro a prudce oddechuje. Levé oko mu černá a napuchá.

Osamělá postava se snaží kolem nepozorovaně proklouznout, ale Wheeler vymrští paži a přitáhne ji k sobě.

Barman.

„Zadní východ?“ zamručí Drobeček výhruzně do bledého obličeje.

„Tam po straně,“ ukáže vojáček v bílé košili roztřeseně.

Wheeler ho pošle zpátky do vířící tmy.

„Najděte naše!“ řekne Porter a i přes křeče v podbřišku se narovná. „Sejdeme se venku!“

S tím se rozdělí.

Porter narazil na burkova a nasměroval ho k zadnímu východu. Quaidovi musel nejprve pomoci ze spárů přerostlé gorily od ženistů, kterou uzemnil přesně mířenou židlí. Teprve poté ho odtáhl úzkou chodbičkou na čerstvý vzduch.

Čekali v temném stínu, kam nedosahovalo světlo z ulice, a ztěžka dýchali.

Vřeštivé houkání sirén se blížilo.

„Vrátím se pro Muraye!“ vyplivl Quaid krvavou slinu.

„Ne!“ zadržel ho Porter. „Drobek a Shapiro ho přivedou.“

Zbytek družstva se objevil vzápětí. Poškrábaní, s orvanými uniformami, ale živí. Wheeler nesl přes rameno bezvládného Kirstena a druhou rukou před sebou postrkoval Hurta. Shapiro a Poggy podpírali, nebo spíš vlekli nejhůř zbitého Muraye. Burkov se s krvácejícím obočím a rozraženým rtem vynořil poslední.

Ze souběžné komunikace se k nim doneslo kvílení brzd a výkřiky: „Policie, stůjte!“

„Zdrháme!“ hekl Muray. I přes natékající obličej vypadal šťastně.

Nebyli sami, kdo měl podobný nápad. Kolem nich se přehnala skupinka otrhaných vojáků a za ní běželo několik opozdílů.

„Bacha!“

Mariňáci se přikrčili, namáčkli se na odpadkové kontejnery.

Ulicí projel džíp a kužel hledáčku je minul o pár centimetrů.

Zaburácel silný motor, zakvílely pneumatiky a pancéřované vozidlo s rotačním kulometem nad kabinou vyrazilo ulicí.

„Štígro!“ vydechl Quaid.

„Teď, dobrý!“ šeptl Porter, když se vzduch vyčistil a policisty nebylo vidět.

Klid však nemohl vydržet dlouho, protože se ze všech stran sjížděly další posily.

„Dělejte, proboha!“

Přeběhli ulici a zapadli mezi armádní obchody.

Už se skoro zdálo, že se jim podaří z horké oblasti nepozorovaně uniknout, vytrvale slídící hlídky empíků je však mezi sebe nevědomky sevřely.

Sotva stačili naskákat za pečlivě sestříhané křoví u štábu pluku.

Leželi bez hnutí v trávě, nosy tiskli do měkké hlíny a záda jim skrápěl déšť ze zavlažovacích zařízení, zatímco kolem parčíku kroužily džípy s blikajícími modrými majáčky.

„Je to v rychtyku,“ šeptal Muray. „Nenajdou nás.“

„Všechno kvůli tobě, ty kreténe!“ obořil se na něj téměř neslyšně Poggy.

„Ale byla to sranda.“

„Sklapněte!“ sykl Porter a strnul, když tři metry od nich zastavila hlídka.

Po nekonečných sekundách, kdy se vojáci snažili splynout s deseticentimetrovým trávníkem, se vozidlo rozjelo a odšumělo pryč.

„Naštěstí nepoužívají pátrače,“ ucedil Burkov a třel si obrovskou bouli na čele.

Naštěstí, pomyslel si Porter kysele.

Díky studené sprše ze zavlažovačů se Kirsten probíral z alkoholického bezvědomí.

Několikrát sebou trhl a chrochtavě vydechl.

„Postarej se, ať je zticha!“ naznačil Porter Wheelerovi. Nekonečnou půlhodinu se devět vojáků skrývalo pod listnatými stromky. Byli promočení a ztuhlí. Pátrání po aktérech rvačky se posléze přesunulo jinam a oni mohli z parčíku zmizet. Ponořili se do stínů skladišť bez oken a oklikou podél obvodové zdi autoparku 4. pancéřové divize se vrátili do prostoru ubikací. Obezřetně se vyhnuli skupince mladých důstojníků, která se vesele vracela z noční pařby, počkali, než kolem nich projede posádkový dozorčí se svým pomocníkem, aby s obrovskou úlevou zapadli na svůj barák.

Potmě se svlékli, osprchovali a provizorně ošetřili utržená zranění v tlumené záři přenosné lampy na umývárně. Zakrvácené a roztrhané maskáče a trička nacpali do spalovačů odpadu, aby se zbavili usvědčujících důkazů.

Tím skončil jejich první společný výlet za zábavou.

Ráno bylo hrozné.

Poručík Ashworth ani seržant Dickinson se naštěstí zatím nevrátili, proto polehávali a snažili se dostat z nejhoršího. Muray se zle poškrábaným a úplně fialovým obličejem všechny obcházel, vyptával se a zkoušel vysvětlovat, že on za to, co se včera stalo, vlastně nemůže.

Nezabralo to.

Až na Quaida a podmračeného Wheelera ho kdekdo poslal velmi důrazně někam.

„Ale no tak, kamarádi...“

„Vypadni, imbecile!“ mrštil po něm Lišák výsadkářské boty. Bagančata narazila do stěny jen kousek od Murayova levého ucha. „Neopovažuj se mi lézt na oči!“

„Ti pitomí bigoši tě měli oddělat,“ přál si Hurt zasmušile, když si hlavu omotával namočeným ručníkem.

„Skoro se jim to povedlo,“ souhlasil Muray rozverně. „Kdybyste mi nepíchli... máte to u mě.“

„Příště si to vyžereš sám,“ řekl Porter a převálil se s heknutím na druhý bok. „Budu zpovzdálí koukat, jak tě lynčujou, a nehnu ani prstem, to si piš.“

„Ale no tak!“ chytil se Muray šaškovsky za srdce.

„Spolehni se!“ přítakal Kirsten vyšeptalým hlasem. Z uplynulé noci si pamatoval pouze kusé útržky, ale zle mu bylo jako nikdy v životě. Po tisíci se v duchu zapřísahal, že se do smrti nedotkne ani kapky chlastu. Dobré tři hodiny ležel v umývárce na zemi s hlavou opřenou o chladivou zeď.

„Kecáte!“ prohlásil Muray s přesvědčením.

Měl pravdu.

Až totiž bolest přejde a rozmrzelost pomine, potom se vlastním zážitkům zasmějí. Budou se chlubit zvlášť vydařenými údery a chvaty, součet skolených protivníků mnohokrát převyší množství všech přítomných v baru.

Porter si tím byl jistý.

Už chápal, proč staří mazáci tak často mluvili o bitkách s příslušníky cizích jednotek. Od vzájemné rivality a nevraživosti byl k máchajícím pěstem nepatrný krůček. A ačkoli po tom netoužil, objevil v sobě pichlavý zárodek vzrůstající se hrdosti.

Tentokrát někam patřil.

I když armáda - ve své podstatě mimořádně pochybný spolek - si pýchu rozhodně nezasluhovala.

Otřásl se.

Včerejšek se vlastně povedl, když se to vezme kolem a kolem.

Ironicky se uškíbl.

„Vy vypadáte!“ ucedil poručík Ashworth znechuceně, když družstvo nastoupilo na chodbě ubikace. Seržantu Dickinsonovi, který stál po jeho pravé ruce, dalo hodně námahy zachovat nehybný obličej.

„Na dva dny vytáhneme paty a sotva se vrátíme, hádejte, co se stane? Že ne? Empík na kontrolním stanovišti u brány nás vyslýchá, co prý víme o mele U suchý huby. Vrtá se nám v dokladech a je zvědavý, až to bolí. Nafoukaný praporčíky, co se tváří jako vojenští prokurátoři, vážně zbožňuju, věříte tomu.“

Žádný z vojáků ani nemrkl.

„Samozřejmě, že jsem ihned naklusal k veliteli čety. Tenhle průser se řeší na úrovni pluku. Zdemolovaný podnik, škoda přes patnáct tisíc, plno zraněných. Dvacet vojáků a poddůstojníků vojenská policie zatkla a čeká je exemplární kárné řízení.“

Ani na tohle nebylo co říct.

„Máte s tím něco společného? Pochopitelně, že ano,“ odpověděl si poručík. „Stačí se na vás podívat.“

„Ale neví se, kdo to vyprovokoval, pane,“ ozval se seržant Dickinson. „Nejsou svědci, nikdo ze zadržených si na nic nevzpomíná. Hlavní aktéry se chytit nepodařilo.“

„Alespoň něco. Jinak bych vás vlastnoručně stáhl z kůže.“

Poručík se odmlčel a jednoho po druhém si je prohlížel.

„Nezůstalo po vás v tom pajzlu něco? Krev, sliny, vytrhané vlasy, sedřená kůže?“

„Doufáme, že ne, pane,“ řekl Hurt.

„Jestli empíci náhodou padnou na vzorek DNA shodný s identifikací podle vaší zdravotní karty, jste nahaní.“

„Snažili jsme se...“ zamumlal Poggy.

Seržant se zamračil a zpražil ho pohledem.

„Modlete se,“ prohlásil poručík nakonec. „Vypadáte strašně, nemůžete nikomu na oči. Rozlučte se proto s teplým jídlem, do odvolání nevystřícíte z baráku ani nos. Budete se cpát nouzovými dávkami, až vám polezou ušima. Zkusím zařídit, aby se po nás přinejmenším tři dny nikdo nesháněl, některé úkoly přeložím na později. Snad ty příšerné fleky do té doby slezou. Rozuměli?“

„Perfektně, šéfe,“ zamumlal nateklými ústy Muray.

„Murayi,“ řekl poručík varovně, ale pak mávl rukou. „Nevím, jestli vás mám předhodit veliteli roty zvláštních operací, který řadí jako černá ruka. Vážně nevím.“

Vojákům se v duchu ulevilo.

Nebudou oficiálně potrestáni, poručík veřejně nic rozmazávat nehodlal. Bylo logické, že nestál o pozornost štábních šarží.

„Někam se zašijte, nechci o vás ani slyšet!“ přikázal poručík Ashworth rezignovaně.

Bavili se tím, že v plánovací místnosti probírali taktiku bojových situací, když dovnitř vrazil seržant Dickinson. Tlesknutím zastavil virtuální projekci a rozsvítil světlo.

„Jsme zařazeni do operační služby, máte radost?“ oznámil bez úvodu.

„A konkrétně, seržante?“ zajímal se Poggy.

„Počínaje začátkem příštího týdne nastupujeme obvyklou čtrnáctidenní pohotovost. Kdykoli nás mohou zvednout a poslat třeba na druhý konec Galaxie. Očekávejte zostřený režim, tři hodiny jsou mezní limit, abychom od vyhlášení poplachu nastoupili s plnou výstrojí a výzbrojí na letišti.“

„Tři hodiny?“ prohodil Kirsten.

„Cvičně si to vyzkoušíte. Uvidíte, že je to tak akorát. Žádná sranda.“

„Mám si jít sbalit, seržo?“ poplácal se Quaid po vystouplém břiše.

„Gratuluji k výjimečnému postřehu, vojáku,“ vycenil seržant zuby.

„Pořádně vám ty krámy proberu a běda, jestli nebude všechno tip top.“

„Levou zadní, šéfe,“ zatvářil se Muray přezíravě. „Takovejch pakáren jsem zažil.“

„Ty možná, ale jsou tu nováčci podobnou zkušeností nedotčení, jestli sis neráčil náhodou všimnout. Proto se bavte, dokud můžete.“

Seržant odešel, světla zhasla a projektor vyplnil vzduch barevnými obrysy. Jenže vojáci už neměli chuť lámat si hlavu s řešením přesunů, krytí a koordinace malých jednotek. Poggy a Kirsten vyzvídali na Murayovi a Quaidovi, Porter s Wheelerem seděli stranou a poslouchali.

Do hovoru se nezapojovali.

XIII. KAPITOLA

„Dávej bacha!“ zasupěl Porter, když Quaid zprudka přisunul přes hydraulickou zdvihací plošinu těžký kontejner. Popadl madla a trhnutím ho poslal na dopravní vozík.

„Kolik místa?“ zeptal se Wheeler z korby nákladáku.

„Na tenhle jeden. Potom může Lišák vyrazit.“

Byla hluboká noc a na nákladní rampu svítily silné reflektory.

Právě se vrátili ze cvičného polygonu u východního okraje kráterového valu Agryre I a byli tak utahaní, že sotva pletli nohama. Za poslední dva dny nenaspali v kuse víc než tři hodiny a místo toho, aby se svalili a trochu si odpočinuli, museli ze zapůjčených FMTV (Family of Medium Tactical Vehicle - taktické vozidlo střední třídy) vyložit osobní výstroj, kontejnery se speciálním vybavením, ale hlavně zbraně a zbývající nespotřebovanou munici. Dva tahače, na nichž byly zvláštní přepravní palety s jejich pěti buginami, stály zaparkované opodál, ale ty vyloží nejspíš až ráno.

Poručíkovi Ashworthovi zapípal komunikátor.

Zvědavě pohlédl na svítící displej a zamračil se.

Současně přiběhl voják se šňůrami pomocníka dozorčího.

Postavil se do pozoru a zasalutoval. „Pane, máte se ihned dostavit na velitelství!“

Poručíkovi naskočily na čele ustarané vrásky. „To vidím.“

Zachmuřeně potřásl komunikátorem.

„Počkejte s vykládkou, než se vrátím,“ kývl na seržanta Dickinsona. Vzal svou helmu, automatickou pušku si pověsil na rameno a chvatně odkráčel.

Voják vyřídil vzkaz a chystal se vypařit, jenže zvědavostí přetékající Kirsten mu zastoupil cestu. „Copak se děje, kamaráde?“

„Nevím,“ řekl příliš rychle pomocník.

„Nehoupej, mladej,“ posadil se na bednu s municí Muray a strčil si mezi zuby tenký kus drátu.

„No tak, brácho, nenech se prosit,“ naklonil se Shapiro přes postranici.

Wheeler seskočil z korby mrštně jako kočka a protáhl se. Porter se opřel o naloženou manipulační podestu.

Drobný voják se kradmo rozhlédl. „Vyhlásili vám Červený signál,“ pronesl skoro šeptem.

„Do prdele!“ ulevil si Burkov.

„Cože?“ zasyčel Hurt vztekle. „Teď jsme se vrátili!“

„To ne...“ zaštkal Poggy a obrátil oči v sloup.

„Zkoušíš si z nás utahovat, mladej?“ pronesl Muray výhružně.

„Vážně?“ zeptal se seržant Dickinson a přistoupil k vojákovi.

Ten neuhnul. „Beze srandy, seržante.“ Zvedl dva prsty.

„Gumy vyjebaný!“ nakopl Muray bezmocně svůj bergen. „Zasraný saďouři!“

„Vždyť jsme tyhle krámy ani nesložili, co to má, kurva, za význam?!“ bouchl Quaid pěstí do zapečetěného kontejneru.

„Pohotovost nám přeci začíná až zejtra!“

„Už je zítra,“ opáčil voják významně. „Jestli jste si nevšimli, tak víc než hodinu. A tohle není cvičný výjezd.“

Atmosféra u nákladního automobilu se rázem změnila. Přidělený řidič zvědavě vystrčil hlavu z kabiny, aby mu nic zajímavého neuteklo, mariňáci přestali reptat a ztichli v napjatém očekávání.

„Ale prdlajs,“ nevěřil Shapiro.

„Zase kecy,“ zamumlal Hurt pochybovačně.

„Uvidíte,“ uculil se pomocník.

„Víš kam?“ zeptal se Dickinson.

„Ne,“ rozpráhl voják ruce. Zimomřivě se zachumlal do zvednutého límce zimní bundy a šel si po svých.

„Tak to zase naházíme zpátky, ne?“ vyskočil Poggy.

Porterovi se rozbušilo srdce jako zvon. Jeho údery slyšel v uších, v konečcích prstů cítil svědivé brnění. Byl vzrušený a trochu se za to styděl.

Když nenápadně mrkl po ostatních, viděl, jak se jim dychtivostí lesknou oči.

„Hlavně v klidu,“ doporučoval seržant. „Uvidíme, s čím se vrátí velitel.“

A tak čekali, nervózně posedávali a neklidně přecházeli mezi bednami s výstrojí, dokud se poručík asi za dvacet minut neobjevil.

„Naložte to,“ řekl. „Ihned vyrážíme. Na letišti žhaví motory nákladní mašina a na oběžné dráze parkuje fregata SCF Corelis. Je připravená odrazit, čeká se jenom na nás, takže sebou musíme mrsknout.“

„Kam, šéfe?“ zajímal se Muray, zatímco se zabýval dálkovým ovládáním třítunového nakladače.

„Podrobnosti později,“ odpověděl poručík a kontroloval soupis výstroje podle magnetických kódů.

„Jako vždycky,“ zabručel Quaid. „Pořád ten samej bordel.“

„A cos čekal,“ posmíval se Hurt „Armáda má hru na tajemství a absolutní neinformovanost ze všeho nejradši.“

„Měli by nám předhodit alespoň pár drobků,“ soudil Porter a vyprázdnil poslední manipulační vozík.

„Pěkný kulový, kámo,“ zaťukal si ukazováčkem na vršek přílby Burkov.

Automatické stroje tiše odjely.

„Buď to zvládnem, nebo je po nás... to se ví!“ uchechtl se Muray škodolibě. Hodil na korbu svůj bágl a vydrápal se za ním.

„Nechte toho žvanění!“ varoval je seržant Dickinson. „K ničemu není. Raději si zkontrolujte věci, ať vám nic nechybí.“

„Těžko se asi pro ně budeme vracet,“ utrousil Lišák zlomyslně a podal Kirstenovi jeho zbraň.

„Sklapni!“

Přesun mezi camp limou a letištěm tentokrát nezabral mnoho času, protože ve dvě hodiny v noci byla silnice prázdná. Kolona uháněla po rovné asfaltové stuze, vojáci seděli pohromadě na otevřené korbě prvního nákladáku a studený vzduch jim ochlazoval rozpálené tváře.

„Kam, kurva?“ Poggy nešťastně zíral do ploché a netečné krajiny, která ubíhala kolem.

Bylo dobře, že je poručík Ashworth sedící s řidičem v kabině nemohl slyšet.

„Jestli vás to uklidní,“ povolil si Dickinson podbradník přílby. „SCF Corelis je hlídková fregata. Na její palubě budeme fungovat jako přepadový oddíl.“

„Co to přesně znamená, seržante?“ zvýšil Porter hlas, aby přehlušil fičící vítr.

„Cokoliv si představíte,“ pokrčil Dickinson rameny.

„Fakt ohromný,“ mumlal Shapiro a opíral se čelem o hlaveň automatické pušky. Helmu dávno odhodil na svůj bergen.

Porter zakroutil hlavou, aby uvolnil tuhý límec neprůstřelné vesty. Pohodlněji se opřel o postranici a natáhl nohy. Kulomet posunul výš, aby ho tolik netlačil do stehna.

Na obzoru se již dala zahlédnout záře letištních světel.

Bránou je propustila hlídka empíků, pak přejeli přes opuštěné stojánky až k LCU vojenského letectva, které na ně čekalo se spuštěnou rampou. Nákladáky zacouvaly ke skluzu nakládacího zařízení a vojáci seskákali z korby. Z trupu stroje se vysunula dvojice robotických ramen a zahájila překládku typizovaných palet na dopravníkový pás.

„Za patnáct minut startujeme!“ zakřičel poddůstojník odpovědný za náklad.

Řidiči zamávali zdviženými palci a prázdné nákladáky odjely.

Mariňáci uložili bergeny a zbraně, usadili se do nepohodlných sedadel v přetlakové přepravní kabině. Přechodová komora se uzavřela. Člen posádky je obešel a zkontroloval, zda je vše v pořádku, řádně upevněno a na svých místech. Červená se změnila na zelenou a seržant cosi ohlásil do mikrofону před ústy.

Palubní světla zhasla a vystřídalo je bojové osvětlení. V matné záři se skoro prázdný prostor kabiny proměnil v nevlídnou sluji plnou hrozivých stínů. Zaburácely motory a loď se roztrásla.

„Dvě minuty do startu!“ zařval seržant a zdvihl roztažené prsty.

Jedenáctičlenné družstvo se připoutalo. Pomocníci v umaštěných kombinézách mávli na seržanta a usadili se pod příkrým žebříkem vedoucím na pilotní palubu.

„Pořádně to smrdí, co?“ obrátil se Shapiro na Hurta.

„Cože?!“ ukázal si na uši pyrotechnik.

„Hnusnej smrad!“ zařval Shapiro. Z nasládlého pachu mazadel, rezavějícího kovu a gumy se mu dělalo zle.

„Jo, to jo,“ souhlasil Hurt.

Poddůstojník naposledy přehlédl kontrolní monitor posetý špinavými šmouhami a mastnými otisky prstů. Úsečně promluvil do mikrofону a

stiskl několik velkých spínačů. Ačkoli to nebylo slyšet, rozeběhla se vzduchová čerpadla.

Vojáci to poznali, až když jim začalo lupat v uších od zvyšujícího se tlaku v kabině.

Seržant, sotva viditelný v narudlé polotmě, ukázal tři prsty, pak dva a nakonec jeden. Když sbalil ruku v pěst, transportní loď sebou trhla a za zběsilého ryku, který pronikal i do odhlučněného nákladového prostoru, se odpoutala od země.

Když se burácení motorů zmírnilo v tlumené hučení, otřesy přešly do jemného chvění a palubní seržant potvrdil, že je vše v pořádku, poručík Ashworth se odpoutal a vstal.

„Dejte pozor,“ zavolal na něj poddůstojník. „G-emitor nefachčí, jak by měl, tíže se drží tak na pětáctýřiceti procentech normálu.“

„Já to říkal,“ prohlásil Quaid a na rozdíl od ostatních si odmítl uvolnit bezpečnostní pásy. „Podělaná plechovka. Lítání prostě nesnáším!“

„Proč s tím něco neuděláte?“ Poručík udělal dlouhý skok a ocitl se u žebříku.

„Však víte, jak to chodí,“ zkrivil seržant rty. „Dokud to jenom jde, každému je fuk, v jakých podmínkách posádka maká.“

Poručík to nekomentoval. Vyšplhal nahoru a zmizel v tmavém průlezu.

„Neškodilo by vidět ven,“ řekl Poggy stísněně. Seděl na kraji sedačky a nemínil se pustit silných popruhů.

V nákladovém prostoru nebyl informační nebo obrazový monitor. Na zašlé liště blikala barevná světla a displej technického systému předváděl strohé navigační údaje v nazelenalé monochromatické barvě.

„Co bys nechtěl, Lišáku?“ rýpnul si Muray s chutí. „Vyhlídkovou palubu a bar?“

„Pro začátek by stačil slušnej rozhled. Uzavřený prostory zrovna nemusím.“

„Venku stejně momentálně nic ke koukání není,“ řekl Dickinson a sledoval poskakující bod na diagramu letové trasy.

„Zbývá pětatřicet minut,“ potvrdil lodní poddůstojník. „Poslali vás daleko?“

„Sami nevíme.“ Dickinson trhl lhostejně rameny.

„Tak to vám přeju příjemnou zábavu!“ zasmál se seržant.

Lišák si povzdychl a zavřel oči.

Wheeler rozepnul sponu čtyřbodového postroje a rozvážně se postavil.

Zkusmo máchl pažemi, zapéroval v kolenou. Udělal krok, zastavil se a na pár vteřin znehybněl. Přešel k paletám s výstrojí a obloukem se vrátil k sedadlu.

Porter uvolnil podbradník, ale helmu si pro jistotu nesundal.

Co kdyby.

„Asi bych dokázal vyskočit až ke stropu,“ Wheeler ukázal do výšky osmi metrů, kde silné pletivo chránilo zhasnuté světelné panely.

„Ty možná jo,“ podrábnil se Porter za uchem. „Páry na to máš dost.“

Sotva to dořekl, Wheeler se vymrštil v obrovském skoku do červeného šera. Proletěl vzduchem, ve vrcholu stoupavé křivky narazil do protější stěny, kde se zlehka zachytil, přehmátl, obratně se otočil a po zajišťovací síti sklouzl na mřížovanou palubu.

„Zbláznil ses, chlape?!“ vyjekl palubní seržant. „Chceš se mermomocí zmrzačit?!“

„Ne,“ řekl Wheeler a oprášil si maskáče.

„Bere tě něco?!“ vraštil Dickinson husté obočí pod okrajem přilby.

Muray si významně klepal ukazováčkem na spánek. „Myslíš si snad, že si jako... no, jako ten hcípák, co lítal v noci po městě? Jak se jen, kurva, jmenoval?“

„Netopýrák?“ napověděl mu Quaid pohotově.

„Ty seš taky netopýrák“ ucedil Muray s despektem.

„Dobrý?“ vrtěl Porter hlavou.

„Ušlo.“ Wheeler se evidentně spokojeně usadil.

„Patnáct minut do spojení,“ informoval seržant. Podezíravě si Wheelera měřil zpod zvednutého hledí.

Tohle fakticky nechápal.

Pošahaní mariňáci!

Poručík Ashworth sledoval z pilotní kabiny, jak se transportní loď vzdaluje od planety. Marsův narudlý kotouč se posouval stranou, a když vystoupali na vysokou oběžnou dráhu, hustý civilní provoz citelně prořídil a zůstal v letových koridorech hluboko pod nimi.

Oba piloti popíjeli černou neslazenou kávu z termosky a vesele tlachali o věcech, které poručíkovi připadaly naprosto nesrozumitelné. Palubní inženýr se tvářil znuřeně a co chvíli zívá.

Byla to rutina.

Všední let s partou bláznů, kteří se nechají dobrovolně rozsekat na nějakém bohem zapomenutém místě. Ne, že by piloty jejich práce na přepravním pendlu duševně naplňovala, to rozhodně ne, ale na druhou stranu - tady na Marsu se nemohli do ničeho připlést.

Byli tu v bezpečí.

Výstřelky života v horkých oblastech a bojových zónách s radostí přenechávali jiným nadšencům a rádoby hrdinům.

Autopilot zapípal na znamení, že si je převzala fregata, k níž směřovali. Naskočila nová navigační sekvence a palubní počítač provedl drobnou korekci kursu.

Displej nad složitou středovou konzolou odečítal čas do spojení obou plavidel.

„Dík za kafe.“ Poručík podal umělohmotný šálek druhému pilotovi.

„Dáte si ještě? Máme ho dost.“

„Stačilo. Na mě bylo silné až až.“

První pilot se potěšeně zakřenil. „K vaření téhle bryndy mám zvláštní vlohky.“

„Nijak zvlášť se v tom nevyznám, ale jako náhražka mi nepřipadala.“

„Ještě aby!“

Významné zamrknání.

Ashworthovi to bylo jasné. Všechny letecké posádky mezi sebou odjakživa kšeftovaly. Pouze ony totiž měly snadný přístup k přepravovanému zboží, a tak se nezdálo, že jim něco málo z nákladu uvízlo mezi prsty.

„Tak kdepak jí máme?“ utrousil kopilot a přeskakoval pohledem z přístrojů na venkovní záběry. „Už by měla být vidět.“

„Tááhle!“ ukázal palubní inženýr.

V černi hlubokého vesmíru se mezi žhnoucími body vzdálených hvězd objevila poziční světla na trupu SCF Corelis.

„Vrátím se ke svým,“ řekl poručík Ashworth. „Mějte se.“

„Dík.“

„Zlomte vaz,“ popřál mu palubní inženýr.

Když vycházel z kabiny, zaslechl za sebou hlas prvního pilota:

„Dáme se do toho, ať to máme z krku.“

„Třeba stihneme večeri.“

„To bych rád.“

Nastala krátká pomlka.

„Letová kontrolo, tady Golf - Kilo - Whisky - dva - pět; žádám o povolení...“

Ale to již poručík sklouzl po žebříku.

Přibližovací manévr proběhl hladce.

Navigační počítače dovedly LCU k boku fregaty, kde ji zachytil mohutný zajišťovací mechanismus na dlouhém rameni. Zlehka ji natočil do odpovídající polohy a přitáhl ke spojovacímu prstenci.

Motory běžící na neutrální tah byly vypnuty. Trupem zaduněly rány, jak se zaklesly silné zámky, párkrát to škublo a bylo po všem.

„Hotovo!“ tleskl seržant.

Zasyčel vzduch, když se vyrovnal tlak, rozblikal se oranžový majáček a naskočilo hlavní osvětlení. Velká přechodová vrata se otevřela.

Do nákladového prostoru okamžitě vstoupil vysoký XO (Executive Officer - výkonný důstojník) s pěti vojáky v pracovních overalech. Ti měli přenosná ovládání od nakladačů, které stály nehybně po stranách přechodové komory.

„Velitel družstva?!“ zvolal energickým hlasem.

Poručík Ashworth k němu přistoupil.

„Veškerou výstroj mimo osobních věcí necháte zde, moji muži se o ni postarají. Vyloží ji a umístí do příslušných oddělení. Se svými lidmi

se přesuňte ke kontrolnímu stanovišti, čeká tam desátník týlové služby, který vás odvede do přidělené sekce. Pová vám, co a jak, případně se postará o drobnosti, na které se mohlo zapomenout. Do startu zbývá necelá hodina. Běžte.“

Družstvo Charlie prošlo kruhovým manipulačním prostorem s portálovým jeřábem a manipulátory odstavenými ve zvláštních výklencích. Ještě než za nimi zapadl masivní bezpečnostní uzávěr, rozsvítila se výstražná oranžová světla a palety s jejich vybavením začaly sjíždět na křížový dopravník.

„Původně plánovaný odlet byl odložen o šest hodin,“ uvítal je skoro vyčítavě podmrčený desátník v modré kombinéze.

„Běžná praxe?“ hodil po něm poručík Ashworth pohledem.

„Ne, ale občas se to stává, pane,“ prohlásil desátník ne právě potěšeně. „Změna úkolů na poslední chvíli, proto se čekalo, až dorazíte.“

„Kde máme ubikace?“ skuhral Muray.

„Zhruba pět set metrů a o tři paluby výš,“ řekl desátník odměřeně. „Máte štěstí, že náhradní zóna je tak blízko dokového koridoru. Nečekané pasažéry jinak umístíme až dozadu k motorové sekci.“

„Nahore nás mají holt rádi,“ pronesl Poggy zbožně a nadhodil si batoh na rameni.

Desátník týlové služby se zaškaredil a zahrnul k nákladním výtahům.

Lcu, které dopravilo družstvo Charlie na oběžnou dráhu, se odpoutalo od boku válečné fregaty a jako drobná jiskřička rychle klesalo zpátky do náruče rudé planety. O deset minut později se bitevní loď bez asistence čtyř opodál vyčkávajících remorkérů pohnula a vymanévrovala z kvadrantu, který jí byl přidělen. Její kapitán nasadil na kurs směřující do volného kosmického prostoru, mimo kolizní dráhy měsíčků Phobose a Deimose. Za konstantního zrychlení se fregata stočila od obvyklých leteckých tras a její před' zamířila pod rovinu ekliptiky.

Pryč ze Sluneční soustavy.

Patnáct hodin nato se k SCF Corelis připojily dvě štíhlé korvety, které čekaly po cestě z měsíčních opravárenských doků na smluveném

místě. Zaujaly postavení ve volné formaci mírně vzadu, aby třikrát větší fregatě poskytly doprovod. Jen co naběrou cestovní rychlost a naakumulují dostatek energie k proražení, přeskočí stovky světelných let za pouhých několik vteřin.

V záblesku zbytkového záření zmizí z této části vesmíru...

...aby se vynořily v jiné.

XIV. KAPITOLA

Palubní osvětlení se rozsvítilo.

„Vypadá to, že jsme tam,“ řekl Shapiro a zamrkal.

Porterovi, který přechod zažil na vlastní kůži poprvé, se dělalo špatně od žaludku. Netušil, jestli z nervozity nebo ze samotného procesu přemístění.

„Snad v pořádku.“ Quaid se starostlivě ohmatával a prohlížel.

„Proboha!“ vyjekl Poggy.

„He?“ zvedl Quaid oči.

Lišák mu prstem ukazoval dozadu na temeno. „To snad ne!“

„Co je?!“

Sotva slyšitelné hlesnutí.

„Nesahej tam!“

Quaid strnul s rukama napůl zvednutýma, v pohledu se mu objevil divoký náznak paniky.

„To je strašný!“ zkřivil Lišák tvář odporem.

„Co... co tam kurva mám!?“ zařval voják hlasem plným chorobného děsu a dlaněmi si přejel po zátylku. „Já vždycky věděl, že hyperskoky stojej za starou píču!“

„Něco ti tam roste,“ šeptl Poggy. Otrásl se a odcouval dozadu.

Kirsten vyprskl smíchy.

„Blbe!“ obořil se na něj Lišák.

Quaid se zarazil. Zúžil oči do tenkých štěrbinek a podezřívavě se rozhlédl po vojácích, kteří se zvedali z anatomických lehátek.

„Vy...“

„Zkazil's celou srandu, ty vole,“ šťouchl Muray do Kirstena.

„Už jsem se neudržel,“ omlouval se mladík.

„Vy... hovnožrouti!“ nabral Quaid dech a zbrunátněl. „Dělat si z kámoše kozy!“

Doposud nehybné tváře se rozpadly do rozjívených grimas.

„Takovou příležitost nešlo nevyužít,“ pochechtával se Poggy.

„Zabiju tě!“

„Chápej to.“

„Bez milosti!“

„Tak jo,“ rezignoval Lišák.

Ostatní se vyloženě bavili.

Burkov poklepal Quaidovi na rameno.

„Věřils tomu.“

„No, aby ne, kretění!“

Porter si přejel hřbetem dlaně pod nosem a se zamrazením v podbřišku setřel palcem krvavou šmouhu na kůži. Rozloupł obal s tabletou proti nevolnosti, které jim před startem rozdál kyselý desátník, a spolkl ji. Když se mu ulevilo, se zájmem prozkoumal trojrozměrný model, který se zhmotnil ve vzduchu. Ukazoval soustavu se sluncem střední třídy, dvěma terestrickými planetami a plynným obrem jedenapůlkrát větším než Jupiter.

Byli na místě.

Nevěděli sice kde, ale poručík Ashworth odspěchal do briefingového sálu na centrální palubě. Určité jim poví, co je čeká za fušku, kvůli níž sem tak narychlo dorazili.

Nepříjemného tlaku v žaludku se ale ne a ne zbavit.

Porter vylezl ze sprchové kabinky, o níž se dělilo celé družstvo, vytáhl ze své přihrádky čisté kalhoty, tričko a oblékl se. Před chvilkou skončil s intenzivní dvouhodinovou posilování a běhu na trenažéru. Pocit, který vytěžil z namáhavého fyzického cvičení, byl příjemný, ale věděl, že dlouho nevydrží.

Zažíval to každý předlouhý den, který v podivném solárním systému strávili.

„Uhni, chlape,“ cpal se do úzkého prostoru Muray.

I on se právě vrátil z tělocvičny a pot z něho jen lil. Rozstříkoval kolem sebe velké mastné kapky, mokrá chodidla mlaskala po plastové podlaze.

„Nemůžeš vydržet, než vypadnu, dobytku?“

„Kdybys neřečnil, mohls bejt dávno v trapu!“ Muray mrsl promočené šortky a nátělník do kouta. Bradu měl odřenou a na zádech se mu báječně vyjímalý fialové podlitiny od obušků, které utržil minulý týden, když se ho lodní stráž snažila zpacifikovat po rvačce na šesté palubě.

Vyfasoval trest třicetiprocentní srážky žoldu po dobu tří měsíců, a nebýt velmi aktivní přímluvy poručíka Ashwortha, mohlo to být i horší. Co se poté v zavřené kabině mezi velitelem družstva a jeho střelcem odehrálo, zůstalo pro ostatní zahaleno jako obvykle tajemstvím.

Každopádně se Murayovo chování zklidnilo. „Viděls Drobečka?“ stačil se Porter zeptat, než hermetická dvířka sprchy zaklapla.

„Tam, co vždycky.“

Porter vyšel na ztemnělou hlavní chodbu a zahrnul do spojovacího koridoru. Podle lodního času panovala noc, i když na chodu fregaty nebo střídání směn se to poznat nedalo. Ignoroval výtahy a čtyři patra vyběhl po schodech. Nemusel ani sledovat holografické šipky, jež ukazovaly ke krátké průchozí galerii, které se přezdívalo Vyhlídková. To proto, že velkoplošné panely neustále předváděly pohled na okolní vesmír - ačkoli se nacházela bezmála ve středové ose lodi. Na jejím začátku se zastavil a nahlédl do šera. Noční světlo z chodby tvořilo na podlaze světlejší klín.

Tam také našel Wheelera, jak stojí s rukama založenýma na prsou a nehnutě zírá nahoru.

Iluzi průhledného stropu a stěn vyhlídkového sálu nic nechybělo: desetitísíce hvězd, tenký prstenec prachu a kamení - trosky tělesa roztrhaného před miliony let slapovými gravitačními silami. Slunce střední svítivosti zabarvené výrazně do žluta, drobné kotoučky dalších členů soustavy. Nejdominantněji ale působil jasně ozářený kotouč planety nad jejich hlavami. Nadýchané pásy oblačnosti, modrá barva vodních ploch a říčních stužek, hnědá i šedivá horstva, jiskrná běl polárních ledovců, spousty zeleně. Bujný porost vegetace pokrýval jižní kontinent a z velké části se roztahoval i po severním. Příkrá pohoří vystupovala z té záplavy jako protáhlé hřbety spících mořských živočichů.

Byla to úchvatná podívaná.

„Jako šperk,“ porušil konečně ticho Wheeler.

Porter na něho úkosem mrkl. „Solano takové není?“

Wheeler dlouho neodpovídal. „Je jiné... strašně moc.“

„A jak?“ zeptal se Porter tiše.

Obr se zlatavou pletí si zamyšleně přejel prsty po čele. „Stejně bys tomu nevěřil.“

„Třeba jo.“

Wheeler přimhouřil oči a podíval se na planetu, která se nad nimi vznášela jako přefouknutý barevný míč. „Ve srovnání se světem, jak ho znáš ty, je to něco jiného.“

„V mnoha ohledech vypadáš dost lidsky,“ neodpustil si Porter.

„V mnoha ohledech...“ opakoval Wheeler ozvěnou.

„Nevydržel bych na návštěvě ani den, co?“

„Sotva hodinu.“

„Proto ta fyzická?“

„Vrozené dispozice a taky menší řízené genetické úpravy. U nás je to povolené. Občas i drobná výpomoc biotechnologie. Bez toho to prostě nejde.“

„Jak moc se lišíš?“

Wheeler se na Portera zvláštním způsobem podíval. „Chceš to vědět?“

„Vysloveně nutný to není,“ zaváhal Porter. Znejistěl, suše polkl, ale pak to pustil z hlavy. „Mars taky žádná krása, co?“

Drobeček předvedl vzácnou grimasu, která nejspíš nahrazovala úsměv. „Měsíc je snad lepší?“

„Ani náhodou,“ řekl Porter vážně. „Města a statutární kolonie jsou jen skála, beton a levný plasty. Chodby, tunely, podzemní prostory. Všechno z úsporných důvodů maximálně stěsnané. Do toho mála krytých veřejných parků se chodit nedoporučuje, protože v nich řádí zločinecké gangy. Živé rostliny jsou k vidění leda v ochrannou hlídaných kultivačních nádržích podél centrálních zón. Do vnějších budov a na hydroponické plantáže se dostanou jenom vyvolení.“

„Tahle se Zemi prý hodně podobá.“

„Podle vzhledu ano, ale jinak nemůžu soudit,“ řekl Porter „Je stejně zvláštní, že tady tři týdny jen tak zbůhdarma trčíme.“

„Nic nebývá zbytečné.“

„Jasně, jenže tady je těch ale nějak moc pohromadě. Nikdo se nám kupříkladu nenamáhal říct, kam jsme se to dostali, posádka to taky neví, nebo se tak alespoň tváří. Tahle hvězdná soustava podle všeho nemá ani jméno, a když jsem se probíral navigačním katalogem, prostě jsem jí nenašel. Jako by ji schválně vymazali. Volně k dispozici nejsou ani letové harmonogramy a obvyklé mapy. Planeta vypadá na pohled úchvatně, ale není na ní ani stopa po lidské přítomnosti. Přitom by se ke kolonizaci hodila; vlastně po osídlení vysloveně křičí.“

Wheeler mlčel.

„A všiml sis těch korvet? Měly odstraněná výsostná označení, přesto bych se vsadil, že patří koloniální flotile. A hned po přechodu se ztratily bůhvíkam. Taky dost divný, nemyslíš?“

„Možná.“

„Proč tu jsme? Co je to za hlídku?“

„Nevím.“

Porter zavrtěl hlavou. „S tebou by nehnulo ani zhroucení Galaxie.“
Svalovec nevzrušeně přikývl.

„Bezva,“ rezignoval Porter a dlouze si povzdechl. „Pojď se nadlábnout.“

Když vycházeli z vyhlídkové galerie, Wheeler se naposledy ohlédl.
Přes vypouklý disk se posouvala ostrá čára terminátoru.
Rozhraní mezi světlem a tmou.

„Zejtra balíme!“ přinesl horkou novinku Shapiro.

„Kéž by,“ zadoufal Porter. „Všechno lepší, než hnít v týhle rakvi.“

„Kecáš!“ zahuhlal s plnými ústy Quaid.

„Vážně. Posádka si šušká, že po čtyřiceti dnech letíme domů.“

„Seržante?“ obrátil se na poddůstojníka Pogy.

Dickinson spolkl sousto a rozvázně je zapil. Vedlejší stoly zely
prázdností, ale sami v jídelně nebyli. „Má pravdu, ale nikde o tom
zbytečně nekecejte.“

„Víte, jak se těším?“ zamručel Hurt.

„Nejsi sám,“ přitakal Muray. „Pár dnů navíc a hráblo by mi.“

„Podčlanější zhovadilost jsem nezažil,“ prohlásil Burkov.

„Smysl téhle akce mi fakticky uniká.“ Quaid se cpal ostošest. „Ale
příplatek je fajn, ne?“ rýpl si Porter.

„Že váháš!“

Kirsten se zbavil nádobí a vstal.

„Kam ženeš?“ Muray přestal na sekundu usilovně žvýkat.

„Spakuju si krámy.“

„Hele, půjdeme všichni.“

Tácy a kelímky se zbytky pozdní večere letěly do odpadní šachty.
Deset mariňáků se zvedlo a vypadlo ze stravovacího úseku.

Z hutného zápachu ohříváných jídel se jim dávno dělalo zle.

Spali sotva tři hodiny, když se nad úzkým lůžkem rozsvítilo červené světlo a zapípal protivně pištivý signál budíčku.

Dezorientovaný Porter se posadil a s nepříjemným pocitem si uvědomil, že fregata je v pohybu. Protřel si pálící víčka, ucedil nadávku, oblékl si kalhoty a vklouzl do vysokých bot.

Poručík Ashworth čekal na chodbě před ubytovacími kójemi.

Porterovi poskočil žaludek, když uviděl, že je oblečený do šedivě vzorovaných maskáčů.

Něco se chystalo.

„Hoří, šéfe?“ protahoval se Muray. Praskalo mu v kloubech, zádech a za hrudní kostí.

„Máme práci, pánové.“

„To není fér. Za dvanáct hodin jsme měli vysmahnout,“ stěžoval si Quaid.

„Smůla, hochu,“ zamručel seržant Dickinson. „Věci se často mění i bez toho, že by se tě někdo ptal na názor.“

„Nikoho nezajímáš!“ naklonil se k němu Wheeler.

Quaid na Drobečka ublíženě vypouklil oči.

„Sejdeme se za pět minut v operační místnosti, takže sebou hod'te.“

Do instruktážního sálu nastoupili přesně načas. Poručík Ashworth nechal ve vzduchu zobrazit několik plochých schémat a rozostřených obrázků.

„Nebude to složitá záležitost,“ řekl na úvod. „Jak jste si už stačili všimnout, SCF Corelis nabírá rychlost a brzy se k ní připojí jistá soukromá transportní loď.“

Na slova soukromá položil znatelný důraz.

„Naším úkolem je přemístit se na tuto loď, zajistit ji a prohledat.“

„Co budeme hledat, pane?“ zdvihl ruku Kirsten.

Poručík ukázal na mlhavý obrys nad projektorem. „My vlastně nic, protože od toho s námi půjdou tři specialisté - bude jejich práce. My se postaráme o posádku, u níž je předpoklad, že by mohla dělat při kontrole problémy.“

„Kolik jich bude?“ zeptal se Quaid, aniž vyndal z koutku úst dlouhé párátka.

„Šest, víc ne.“

„Brnkačka,“ utrousil polohlasně Muray.

„Potom se vrátíme a fregata poskytne transportní lodi na část cesty doprovod, než si ji převezme někdo jiný.“

„To je všechno?“ protáhl zklamaně Burkov.

„Ano.“

„Nějaké dotazy?“ zvedl se seržant Dickinson. „Ne? Tak se běžte spakovat, milánkové. Víte, o co frčí, tak se podle toho zaříďte!“

„Bla, bla, bla...“ brblal si Quaid pod nos. „Měli jsme letět domů!“

Na letové palubě čekali hodinu, než byl jejich člun připraven.

Obsluha doků nikam nespíchala, a tak si mariňáci posedali na odstavené manipulační podesty a sledovali ospalý cvrkot v širokém koridoru.

„To bylo kvaltu,“ prskal rozmrzele Hurt. „Dělejte, dělejte, ze samýho spěchu se skoro přetrhne vejpůl a nakonec se tady válíme jako mrchy.“

„Ono je vždycky všechno hrozně narychlo, to sis ještě nevšiml?“ křenil se Muray a vytukával neslyšný rytmus na předpažbí automatické brokovnice.

„Jo, ale pokaždé mě to vytáčí.“

„Hod' se do klidu, parde.“ Quaid ležel roztažený na zádech, ruce za hlavou, a zíral do stropu, kde se proplétala síť energetického vedení.

Porter obejmul krátkou karabinu, kterou si vzal místo neskladného kulometu, a zavřel oči.

Po chvíli se objevil poručík Ashworth se seržantem Dickinsonem. Za nimi vlekli tři chlápci v obyčejných pracovních overalech vozíky naložené spoustou elektroniky.

„Zvedejte se, člun je nachystaný!“

„To je dost,“ utrousil Poggy.

Když procházeli otevřeným uzávěrem do doku, obrátil se jeden z mužů na Muraye.

„Můžeš mi s tím laskavě pomoci?“ řekl a ukázal na přeložený vozík.

„To si uhod,“ naklonil se k němu voják. „Vypadám snad jako blázen?“

„Určitě ne,“ řekl chlápek překvapeně.

„No tak.“ Muray pokračoval spokojeně ke spuštěné rampě.

„Jsme tu od toho, abychom hlídali vaše prdele, ne abychom se tahali s vašimi krámy!“ ucedil Quaid vztekle, když ho míjel.

„Není zač, díky,“ ulevil si technik, zatímco jej majestátní Wheeler obloukem obešel.

Vlastní let trval necelé dvě hodiny.

Vojáci se nenudili, protože mohli pozorovat vzdalující se pestrou nádheru bezejmenné planety, a ve zbylých minutách vyhlíželi svůj cíl.

„Měl bych v kabině vypnout vnější obrazové panely,“ sdělil pilot poručíku Ashworthovi někde za polovinou trasy.

„Proč, proboha?“ divil se velitel družstva.

„Rozkaz,“ pošeptal pilot a dlaní zakryl mikrofon. „Asi abyste neviděli žádné podrobnosti.“

„Hovadina,“ zavrtěl hlavou poručík.

„Taky si myslím,“ ušklíbl se pilot.

Počítač zvýraznil jeden z tisíců bodů mezi hvězdami.

„Deset minut!“ řekl ze zvyku seržant Dickinson, dřív než naskočil odpočet.

Jak se transportní loď přibližovala, vojáci ji s rostoucím údivem sledovali.

„To není vojenská mašina,“ poznamenal Shapiro zbytečně.

„Kde se tady ten šrot bere?!“ nechápal Hurt.

„Divím se, že se na fleku nerozpadne,“ vrtěl Quaid hlavou

Cizí loď byla skutečně malá, na délku neměla víc než pětasedmdesát metrů, na výšku tak čtyři paluby s minimem vnitřního prostoru. Nažloutlý trup byl posetý skvrnami oloupaného nátěru, na mnoha místech evidentně chyběla některá původní zařízení. Před zdobila neumělá kresba žraločí tlamy.

„Ty vole, to je šmejda!“ ulevil si Muray nahlas.

„Ztichni!“ mírnil ho Dickinson. „Nekupuješ ji, tak co.“

„Ani zadara, seržo.“

Při brzdícím manévru, kdy se vojenský člun v poslední fázi přibližoval k boku civilní lodi, se na jejím pancíři za směrovými motory odkryl výhružný černobílý symbol.

Lebka se zkříženými hnáty.

„KURVA!“ zařval Muray. „Piráti!“

„Pomlátíme je?!“ Quaid, Burkov a Hurt se sáпали po zbraních.

„Uklidněte se, zůstaňte sedět!“ přikázal seržant Dickinson.

„Za tuhle pakáž jsou extra odměny,“ prskal Muray.

„Drž hubu, Murayi!“

„OK, šéfe,“ mumlal voják.

Tři technici vůbec nepromluvili, ani nevypadali, že by se něčemu divili. Pouze tiše seděli a poslouchali.

„Jedna věc musí být dokonale jasná všem,“ řekl poručík Ashworth.

„Nikomu z posádky téhle lodi se nesmí nic stát. Netuším, jaké záměry s ní má velení, ale rozkaz zní naprosto jasně: Žádná smrt! Pokud někdo z posádky bude dělat potíže, můžete se bránit, ale pouze v nezbytně nutné míře. Nic a to důrazně opakuji; nic svévolně nezničíte. Nezašlápnete bez mého vědomí ani švába! Je to srozumitelné?!“

„Jsme mariňáci, pane,“ pronesl Burkov uraženě. „Plníme rozkazy.“

„To opravdu rád slyším.“

„Jsou ozbrojení, pane?“ zeptal se Poggy.

„Mají kurevský hromady zbraní,“ syčel pro sebe Muray.

„Předpokládám, že ano, ale jak jsem vyrozuměl, je i v jejich zájmu nevyvolat žádný konflikt.“

Porter v tom měl najednou zmatek.

Vesmírní piráti byla sebranka z nejzastrčenějších kolonií a koutů Sluneční soustavy. Pochybná individua, zločinci, uprchlí trestanci, bývalí vojáci a žoldnéři, prostě lidský odpad toho nejhrubšího zrna. Alespoň média to vytrvale tvrdila a on tomu byl ochotný věřit. Protože přepadat bezbranné civilní lodě a trajekty, okrádat a zabíjet jejich posádky pro trochu peněz a cenného nákladu; to dovede jen krysa. Jenže nyní mu situaci komplikovalo to, že armáda s touhle pirátskou kocábkou spolupracovala, nebo s ní měla jisté plány. Proč by jí jinak poskytovala doprovod bitevní fregata koloniální flotily?

Drcló to, zaskřípělo a člun zakotvil. S dunivým boucháním a vrčením se přechodové komory spojily. Blikla zelená.

„Tak do toho!“

Uzávěry se otevřely a vojáci vpadli s namířenými zbraněmi do cizí lodi.

První, co je překvapilo, bylo šero, které uvnitř panovalo, sotva polovina světél svítila a mnohá z nich navíc nemocně poblikávala a syčivě chrastila. A potom tu byl ten zápach.

„To je smrad, cejtíte to?!“ zafuněl Quaid, když proběhl přechodovou komorou a postavil se k jejímu východu.

Porter hned věděl, odkud vítr vane. „Špatná klimatizace, nefungují jim odlučovače a pachové filtry. Proto je tu tak vysoká vzdušná vlhkost.“

„Horší než popelnice v parném dni,“ uchechtl se Shapiro a prohledával výklenky se skafandry. „U mě čistý!“

„Komora čistá!“ oznámil seržant Dickinson. „Pokračujte!“

Posádku nemuseli hledat dlouho. Narazili na ni na hlavní palubě, kde byl kapitánský můstek.

„To je mi sakra uvítací výbor,“ šklebil se jízlivě vysoký černovlasý chlápek v sepraném tričku. Seděl na opěradle velkého křesla a nonšalantně pohupoval nohou ve vzduchu.

„Vy jste kapitán?“ postavil se před něj poručík Ashworth, zatímco zbytek družstva prohledával loď.

„Trefa!“

„Doporučte svým lidem, ať nekladou odpor.“

„Táhněte do hajzlu!“ sykla drobná brunetka v umaštěné kombinéze. „Vtrhnete si sem s namířenými kvěry, co si, kruci, myslíte?! Nic jsme vám neudělali.“

„To je můj pilot,“ představil ji kapitán rozverným tónem. „Nevypadá na to, ale je moc dobrá.“

„Madam, tohle je bezpečnostní operace z rozkazu velitele SCF Corelis. Veškeré připomínky a stížnosti směřujte jemu.“

„Zvysoka na něj kašlu!“ ucedila bruneta.

Starší muž se staromódními brýlemi na nose, který seděl u navigační sekce, se skřípavě rozesmál. „To máš recht!“ Chechot přešel v bručivé chrchlání.

„Omluvte je... ehm, poručíku,“ usmál se pirátský kapitán. „O slušném vychování toho mnoho nevědí.“

„Ty se jdi taky vycpat!“ zpražila ho pilotka.

Porter prohledal s Kirstenem spodní paluby. Až na neuvěřitelný bordel a zaneřáděné kajuty nic neobjevili.

„Spodní sekce zajištěna a čistá!“ ohlásil do interkomu.

„Rozumím!“ odpověděl seržant Dickinson.

Shapiro a Hurt přihnali na velitelský můstek rozespaleho chlápka, nejspíš čínského míšence, s vlasy spletenými do umaštěného copu.

„Hnípal na bidle,“ hlásil Hurt, „jako by se nechumelilo.“

„Můj mechanik,“ řekl kapitán. „Včera to trochu přehnal, tak vyspává opici.“

Míšenec se svalil do volného křesla a nepřátelsky po mariňácích loupal pohledem.

„Horní paluba čistá!“ ohlásil Wheeler.

Ze zadu se ozvala zvonivá rána a dupání. Ze šera se vynořili Muray s Quaidem, kteří před sebou vedli obrovského chlapa s protáhlým obličejem, vystouplou spodní čelistí, špatně srostlými jizvami ve tvářích, nízkým čelem a malýma očima, v nichž se blýskala lstivá krutost.

„Schovával se u motorové sekce,“ informoval Quaid a hodil na mřížovanou podlahu široký opasek s několika noži.

Muray k němu přidal zkrácenou brokovnici a bandalír plný nábojů na těžkou zvěř.

Kapitán pokrčil lhostejně rameny.

„Nestrkej do mě!“ zařval chlap, když ho Quaid šťouchnutím pobídl k ostatním.

„Ale no tak,“ řekl kapitán.

„Vaše kompletní posádka?“ zeptal se ho poručík Ashworth.

„Jistě.“

„Nikoho už nenajdeme? Žádná další překvapení?“

„Ruku na to!“ Černovlasý napřáhl paži, ale vzápětí ji nechal klesnout.

„Mám ještě jednoho!“ oznámil Burkov v interkomu.

Ozvaly se peprné nadávky a zdravotník přihnal na můstek vztekle prskajícího liliputa, který spíš připomínal opičku, jak krátkozrace mžoural na vojáky rozestoupené kolem stěn.

„A to je kdo?“ řekl sžíravě poručík. „Duch?“

„Víte, on je tak prťavej, že jsem na něj dočista zapomněl,“ vysvětlil s falešným mrkáním kapitán. „Jen se na něj podívejte.“

„Trpaslík, to je mi ale spolek,“ neudržel se Quaid.

„Tebe si taky nikdo do huby nebere, čuráku!“ opáčil hromotluk.

„Zavři hubu, magore, na nic jsem se tě neptal!“

„Nebudeš mi nařizovat, co mám dělat, ksindle!“ Prudce se otočil a pěstí se ohnal po Quaidovi.

Ten ale ráně uhnul.

Z druhé strany přiskočil Muray, kopancem pod koleno poslal obra k zemi, a jak padal, udeřil jej pažbou pušky ze strany do hlavy.

Jen to zadunělo.

Chlap se rozplácl na mastnotou ulepené podlaze, vzteky zařval, a sotva se stačil otřepat, dral se zpátky na nohy.

To už mu ale Muray tiskl hlaveň automatické brokovnice mezi oči.

Nakrátko vypukl na velícím můstku pirátské lodi zmatek.

Chlapovi u navigační sekce se objevil v ruce zakřivený nůž, míšenec držel smrtící paralyzér a bruneta mířila na všechny a zároveň na nikoho malou pistolí. Vojáci křičeli, aby drželi ruce nahoře, cvakaly uvolňované pojistky a ukazováčky se dotkly jemných spoustí.

„Nechte toho, zahod'te to!“

„Kurva, zabiju tě!“

„Okamžitě to odhod'te!“

„Dost!“

„DOST!“ zaburácel kapitán.

Ryk se uklidnil, nastalo takové ticho, že i bzučivé předení lodních motorů se zdálo příliš hlasité.

Porter podržel červenou tečku zaměřovače na čele brunetky, připravený vystřelit jí mozek při sebemenším podezřelém pohybu.

„Myslím, že došlo k politováníhodnému nedorozumění,“ řekl černovlasý a pokradmu zašilhal na zbraň poručíka Ashwortha, která mu mířila na levý spánek. Potřásl prázdnými dlaněmi ve vzduchu. „Vzali jsme to za nesprávný konec, pánové, takže bychom měli začít odznovu, ne? Co na to říkáte, veliteli?“

„Něco na tom bude.“ Zbraň se ale nepohnula ani o milimetr.

„Jasňačka, pohodička, klídek,“ zasmál se nuceně navigátor a jeho dýka pohybem zápěstí zmizela. Ztratil se i paralyzér a jako poslední schovala neochotně svou pistolí pilotka.

„Je to v pořádku,“ spustil kapitán ruce do klína. „Je vás přesila dva na jednoho, a to já respektuji.“

Porter vydechl a sklonil hlaveň k podlaze.

„Dobře,“ přikývl poručík. „Jak to vypadá? Lod' zajištěna?“

„Ano, pane,“ souhlasil seržant Dickinson.

„Pošlete pro ty tři šťouraly, ať odsud můžeme vypadnout.“

Pirát si otíral krev z rozbitých rtů. Muraye, který na něho stále mířil, si nevšímal.

„Jak ti mám říkat, opičáku?“ zeptal se ho voják posměšně.

„Jak chceš, mně je to fuk,“ zamručel pirát a potřásl mohutnými rameny.

„Takže Opičák. To se k tobě náramně hodí.“

Hromotluk flusl Murayovi k botám hustý plivanec. „Potkal jsem plno vtipnejch buzerantíků, ale všichni do jednoho jsou dneska tuhý.“

Muray na sobě nedal nic znát. „Budu čekat, hajzle,“ zašeptal a o krok ustoupil.

„Jen co se ke mně, kurva, otočíš zády,“ slíbil mu Opičák.

Na můstek přišel Wheeler.

Chladným pohledem přejel po místnosti a stoupl si vedle Muraye. Puška mu visela na řemenu přes prsa.

Opičák na něho zaměřil krví podlitá očka. „Solano?“

„Hmm.“

„Těžkej zmrď, co?“ Tentokrát se ale pirátovi vloudil do hlasu náznak úcty.

Wheeler se nenamáhal odpovědět.

Na palubu přitáhli specialisté horu vybavení. Zatímco mariňáci hlídali posádku na velitelském můstku, šmejdili po lodi s přenosnými skenery a nevynechali sebemenší kout bez podrobné prohlídky. Jakmile byli hotovi, dva se pustili za rozmrzelého proklínání pilotky do operačního systému a v neuvěřitelně krátkém čase rozebrali řídicí konzolu. Třetí si hodil na záda objemný přístroj a kamsi se vytratil.

„Doufám, že víte, co děláte,“ sípala vztekle bruneta při pohledu na tu spoušť.

„Vělice přesně,“ řekl hubený specialista a vyměnil dva ze tří pozitronových slotů, jež tvořily větší část mozku palubního počítače.

„Dokonce na tom mírně vyděláte, protože vám tyhle věcičky vylepší palubní systém. Berte to jako bezplatnou pozornost koloniální flotily.“

„Byla jsem spokojená s tím, jak to bylo.“

Technik pokrčil rameny.

„Je to nutné?“ zajímal se kapitán.

„Dohodli jste se na tom s generálem.“

„Vím, ale stejně.“

„Bezpečnostní opatření z naší strany,“ řekl druhý technik. „Nedovolí vám provést žádnou pitomost.“

„A po skončení kšeftíku?“

„Jakmile vás doprovodí zpět mimo oblast, dostanete kód, kterým naše nastavení zrušíte. Všechno pak bude fungovat jako předtím.“

„To je slib?“

„Víte, jak to chodí... někdy se vloudí drobná chybička.“ Technik se zlomyslně ušklíbl.

„Hele, byls vzadu?“ zeptal se Burkov Portera stranou od ostatních.

„Až v nákladovém prostoru?“

„Jo.“

„Je tam zamčené oddělení.“

Porter se snažil rozpomenout, ale až na změt' polorozebraných strojů a nefunkčního nářadí si nemohl nic vybavit. „No a?“

„Tam jsem vyhmátl i toho trpaslíka.“

„O co ti jde?“

„Ještě jednou bych se tam chtěl mrknout.“

Porter pokrčil rameny.

Po úzkém schodišti sestoupili na dolní technickou palubu a krátkou dvacetimetrovou chodbou se dostali ke skladišti.

Vstup byl pootevřený.

Porter se jím protáhl a rozsvítil světlo pod hlavní pušky. Protože zde nefungovala skoro žádná z denních lamp. Přejel ostrým kuželem po hromadách šrotu a zavrtěl nechápavě hlavou. „Děsnej svinec.“

„Támhle,“ ukázal Burkov šikmo doleva.

V boční stěně byly masivní dveře z titanové slitiny. Super odolný elektronický zámek a šest závor, přes které by se násilím nedostali ani s tunou té nejlepší výbušniny.

Celé to zařízení vypadalo, že je nejodolnější a nejlépe udržovanou věcí na lodi.

„Běžte od toho laskavě pryč!“ ozvalo se jim za zády.

Porter se otočil a usadil červenou tečku zaměřovače doprostřed liliputovy hrudi.

Ani ho neslyšeli přicházet.

„Tady nemáte co dělat!“ zopakoval. „Zmizte zpátky na můstek!“

„Ty nám poroučíš?“ zafuněl Burkov.

„Tohle je soukromej šíf a vy nejste žádná okupační armáda, tak se podle toho chovejte.“

„Nejseš nějak moc chytřej, trpaslíku?!“ Burkov se začínal vztekat.

Mužík pohrdavě zašilhal po červené tečce na prsou. „Jestli to bude nutný, řeknu vašemu veliteli, že jste strkali frňáky, do čeho jste neměli. On má pro tyhle případy přesně dané instrukce.“

„To je fakt,“ řekl Porter a plácl Burkova po rameni. „Nic nám do toho není.“

„Ale...“

„Mně se zdá, že je v tomhle vrakovišti všechno v pořádku. Až na ten puch.“ Podíval se trpaslíkovi do vráscitého obličejce. „Měli byste si dát ventilaci do kupy, nebo se jednoho krásného dne neprobudíte. Budete studený a držky vám dočista zfialoví.“

„Nestarej se!“ zavřískl za nimi liliput. „Nám se to tak líbí!“

„To určitě.“

Vrátili se na hlavní palubu a čekali, až technici dodělají svou práci. Naštěstí to netrvalo dlouho.

Ale ještě, když už člun dávno odrazil od pirátské lodi a vracel se k SCF Corelis, nemohl Porter vypudit z myšlenek pohled na pancéřový vstup a trezorový zámek.

Pět dní doprovázela fregata pirátskou loď.

Porter se ve chvílích volna flákal po šedivých chodbách a úsecích, které mu byly přístupné, ale námořníci ze stálé posádky na jeho pokusy dozvědět se víc reagovali většinou odmítavě nebo se s ním pro jistotu nebavili vůbec. Informace které se k mariňákům dostávaly z oficiálních zdrojů, byly velice kusé, neoficiální šuškaně se příliš věřit nedalo a Vyhlídková galerie byla až do odvolání uzavřena. Ono se námořnictvo vždycky chovalo k armádě povýšeně, ale na palubě fregaty to vypadalo, jako by přepadové družstvo bylo stěží trpěným parazitem v hladce fungujícím organismu, nebo spíš nezvaným pobudou v uzavřeném klubu společenské smetánky.

„Tohle mi nepřipadá normální!“ rozčiloval se Quaid během cvičení v posilovně.

„Jsme to nejmrňavější kolečko, tak se nediv, že za námi korvetní kapitáni neběhají se svodkami událostí,“ poučil ho Hurt a otřel si obličej do cípu ručníku. „Až se jim to bude hodit, zaručeně pro nás pošlou, to se neboj.“

„Většina posádky taky neví, co se děje,“ řekl spiklenecky Shapiro a odložil třicetikilové činky do stojanu. „Velení drží vše v ukrutné tajnosti, venkovní výstupy jsou s výjimkou můstku odpojeny.“

„To jsme poznali i bez tebe, chytráku.“

„Faktem je, že Corelis směřuje ke druhé planetě. Pustý a neobyvatelný svět, ale pásmo v šíři deseti milionů kilometru kolem něho je vyhlášeno za zakázanou zónu. Nikdo se do něho nedostane bez super zvláštního povolení. Dokonce ani válečné lodě koloniální flotily ne.“

„A to víš odkud?“ vyhekl Muray mezi cviky.

„Mám svůj zdroj,“ přiznal Shapiro tajemně a přesunul se k hydraulické lavici, kde si naložil plnou zátěž.

„A co zdejší sluneční soustava?“ ozval se Kirsten. Už pět minut visel na jednoduché hrazdě a bez přestávky se přitahoval bradou k tyči.

Tuhle vytrvalost mu všichni potají záviděli.

Lépe na tom byl jedině Wheeler, ale s ním se nemohl nikdo měřit. Maximální zátěže mu sloužily jako rozcvička na rozehrátí a zrovna nedávno překonal rekord, když uběhl deset kilometrů sprinterskou rychlostí, aniž se viditelně unavil.

Shapiro se pokradmu rozhlédl, jestli je někdo náhodou neposlouchá, ale v tělocvičně nebyla mimo nich ani noha. „To samé. Nikdo nepovoláný sem nepáchne. Corelis tu v pravidelných cyklech hlídkuje, takže posádka je na to zvyklá a prověřená.“

„Není to, kurva, divný?“ Muray sundal velkou činku z háků.

„A co je tak tajného v té zakázané zóně?“ Hurt vyprázdnil zbytek svého džusu. „Mají tam nějaký extra vesmírný bordel nebo co?!“

Muray se zachechtal, až mu nakládačka málem spadla na hlavu. Se zařinčením ji musel odhodit. „Tys na to kápnul, kámo. Bordel, to je to správné slovo!“

Shapiro se nejistě zavrtěl. „Já myslím, že to neví ani velitel fregaty.“

XV. KAPITOLA

Družstvo prošlo centrálním koridorem a ocitlo se před dvoukřídlymi masivními dveřmi ve štábní sekci, nad nimiž svítila nenápadná čtyřpísmenná zkratka COBR (Cabinet Office Briefing Room - instruktážní sál velitelství). Vstup hlídal nepřístupně se tvářící vojenský policista ve slavnostní uniformě a bílých rukavicích.

„Čumte na toho šaška,“ utrousil Muray pohrdavě.

„Sklapni!“ zavrčel seržant podrážděně. Necítil se v téhle části fregaty nejlépe.

Na výzvu vstoupili do ztemnělého sálu a dveře se za nimi s tichým syčením zavřely. Jedenáct mariňáků strnulo v pozoru, ale oči jim klouzaly po záplavě virtuálních panelů, spoustě světel na kontrolních konzolách, ale největší pozornost přitahovala holografická mapa na vyvýšené středové ploše.

Kolem ní se tlačilo několik plukovníků a podplukovníků v olivových uniformách, přítomen byl i velitel SCF Corelis, ale ten se držel spíš stranou. Nezvykle mladý major v zelenohnědých maskáčích cosi právě zvýšeným hlasem zdůrazňoval. Jakmile vešli, zmlkl. Působil pomačkaným dojmem, na tvářích mu rašilo neholené strniště a pod únavou nateklými víčky vystupovaly černé kruhy. Jeho zanedbaný vzhled vyšším šaržím evidentně nevadil a pozorně naslouchali tomu, co jim nad trojrozměrnou mapou vysvětloval.

Poručík Ashworth zasalutoval.

Major mávl netrpělivě rukou. „Víte, co je TRAP (Tactical Rescue of Aircraft and Personnel - taktická záchrana letadla a osob), poručíku?“ zeptal se bez úvodu.

„Záchrana sestřeleného letounu a osob, pane.“

„Něco podobného. Nestůjte v koutě a pojďte sem.“

Velitel družstva se vmáčkl mezi vysoké důstojníky, kam mu major ukázal. Až takhle zblízka si všiml, že má na rukávu znak jednotek zvláštního určení, který ještě nikdy neviděl.

„Jak jsem právě vysvětloval, poručíku,“ pokračoval major, „máme na krku vážný problém.“

„Na planetě, pane?“

Major si poručíka změřil.

„Ano.“

Mapa plynule změnila měřítko a vycentrovala se na zvýrazněném úseku hornatého terénu.

„Před pětadvaceti hodinami jsme nad tímto územím ztratili jeden letoun. Přesně tady.“

Objevila se červená značka.

„Pane, z Corelis nebyl, že?“

„Z čeho tak usuzujete, poručíku?“ přejel si mladý důstojník dlaní po bradě.

„Pane, moje družstvo má ubikace poblíž dokové paluby. Co jsme zde, tedy od startu z Marsu, opustil fregatu pouze náš člun, když jsme kontrolovali tu soukromou loď. Od té doby, a rozhodně ne v posledních dvou dnech, neodrazil od Corelis žádný jiný stroj.“

„Jste si skutečně jistý, poručíku?“

„Příslušné aktivity v tomto směru si nelze u hangárů nevšimnout.“

Upřené pohledy ostatních důstojníků přeskočily z velitele mariňáků na majora, jako by se tu právě odehrával nějaký zvláštní zápas.

„Vida,“ řekl major v maskáčích zamýšleně a podíval se směrem k veliteli lodi. „Kapitáne, to je zajímavý a velice užitečný postřeh, co říkáte?“

Důstojník v modré uniformě mlčky přikývl.

„Máte pravdu, poručíku, náš stroj to nebyl. V oblasti operují i jiné jednotky než SCF Corelis.“

„Myslím, že byste neměl...“ řekl váhavě postarší plukovník.

„Poručík má právo se ptát a já si nehodlám hrát se slovíčky,“ přerušil ho major rázně. „Není na to čas!“

Ostatní šarže prozíravě mlčely.

Zdálo se, že major má navzdory nejnižší hodnosti v místnosti hlavní slovo.

„Jednalo se dvoumístný typ a z dosud nezjištěných technických příčin se zřítíl. Navzdory tomu je potvrzeno, že WSO (Weapon System Operator - operátor zbraňových systémů, 2. pilot) havárii přežil, ale pokusy o jeho vyzvednutí ztroskotaly. Respektive, ztratili jsme s ním kontakt. Dva záchranní droni nad tímto prostorem střídavě krouží, ale nemohou jej najít. Z části je to kvůli složitosti a členitosti místního terénu a také proto, že nouzový poziční maják, který má u sebe, nefunguje, jak by měl. Spouští se v nepravidelných intervalech a na tak krátkou dobu, že jej nejsme schopni zaměřit.“

„Jaký je jeho zdravotní stav, pane? Je zraněný? Pokud ano, jak vážně?“

„Nevíme. Bohužel se nám s ním nedaří navázat spojení.“

„Je ten muž vůbec naživu?“ zeptal se poručík.

Jeho otázka vyvolala kolem hologramu podivné napětí.

„Domníváme se, že ano,“ řekl po chvíli trapného ticha major. „Podle posledních ověřených údajů se pozice signálu za několik hodin dvakrát změnila.“

Porter obzvlášť ostře vnímal dusnou atmosféru, která se šířila instruktážním sálem. Klimatizace šuměla, ale nedokázala rozehnat odér pánských voňavek smíšený s nemalou dávkou nervozity. Ačkoli si major podle svých slov nechtěl hrát se slovíčky, některé podstatné věci přesto zamlčoval nebo neříkal úplně naplno.

„Po nás chcete, abychom ho vyzvedli, že?“ pochopil poručík Ashworth.

„Ano,“ přisvědčil major. „Při vší technice nemáme k dispozici nikoho jiného, kdo by byl schopen jít dolů a toho člověka odtamtud dostat. Je to mimořádná situace, věřte mi, poručíku. S podobnou eventualitou se jaksi nepočítalo.“

„Typové scénáře TRAP jsme nacvičovali.“

„Dal bych samozřejmě přednost speciálně vyškolenému záchranářskému týmu, jenže než by se sem dostal z nejbližší základny, bylo by po všem. Máte patřičnou průpravu k tomu, abyste akci úspěšně zvládli. Nemůžu s klidným svědomím poslat na planetu partu kuchařů, střeleckých operátorů nebo mechaniků.“

„Chápu, pane,“ řekl poručík.

„Vím, že uplynulých šest týdnů bylo pro vás ubíjejících a na kondici vám nepřidalo. Máte-li jakékoliv pochyby...“

Konec věty sice zůstal viset ve vzduchu, ale poručík Ashworth neměl ve skutečnosti na vybranou.

„Pane, tato situace je pro nás standardní. Bez problémů ji zvládneme!“

Porter zaslechl, jak si Wheeler sotva slyšitelně odfoukl.

To ho pobavilo.

„Doufal jsem, že zaujmete tento postoj, poručíku.“ Major se zatvářil ulehčeně a spolu s ním si viditelně oddechli i zbylí důstojníci.

„Jaké jsou pokyny, pane?“

„Vysadíme vás co nejbližší k místu dopadu. O havarovaný stroj se starat nemusíte, pouze zajistíte zabezpečenou databázi z černé skříňky, kterou lokalizujete podle signálu jejího nouzového vysílače. Primárním úkolem je toho muže najít a podat nám o tom neprodleně zprávu. Operační důstojník pak zařídí vaše vyzvednutí.“

„O jaký typ planety se jedná, pane? Z oběžné dráhy nevypadá špatně.“

„Trojitě áčko, poručíku. Přírodní podmínky jsou vynikající. Dýchatelná atmosféra s větším procentem kyslíku, většinou pitná voda a obvykle využitelné zdroje. Jsou tu samozřejmě jistá významná specifika - dostupná data se již instalují do vašich systémů ITWDS a budou k dispozici během letu.“

„Existují rizika, která bychom měli mít na zřeteli, pane?“

Major se odmlčel.

Zachmuřený plukovník s insigniemi zdravotní služby si odkašlal. „Protože Koloniální správa nemá z mnoha různých příčin pro planetu využití, byla jí v minulých letech věnována minimální pozornost. Základní terestrický průzkum pochází z doby zhruba před sto padesáti lety a od té doby se průběžně neaktualizoval.“

„A lidé?“

„Žádní tam nejsou. Planeta je zařazena do zvláštního ochranného pásma, není zde dovoleno zřizovat stálé kolonie, dokonce pouhé přistání pilotovaného prostředku podléhá speciálnímu režimu.“

Takže víte houby! napadlo Portera znechuceně. A co se nám to snažíte vlastně nabulíkovat?! Planeta jako drahokam se kutálí vesmírem, kosmické lodi válečné flotily údajně hlídají nějakých pitomých padesát tisíc kilometrů daleko a my máme zbaštit, že se o ní nikdo nezajímá? Co tam teda dělal ten letoun? Zabloudil? To těžko!

Na stěně se rozzářil obdélníkový panel.

„Zde je zóna výsadku a WSO se pravděpodobně nachází...“

Porter zahnal dotěrné otázky, potlačil nedůvěru a soustředil se na úkol.

Nasával strohé informace, logicky je třídil a ukládal do paměti. Narychlo zpracovaný plán byl jednoduchý a efektivní, alarmující nedostatek věrohodných dat však způsoboval, že v něm zelo pár napohled skrytých trhlin, které dávaly prostor nepřijemným náhodám.

„JDE O RYCHLOVKU, proto se omezte na to nejnnutnější. Nejdůležitější je pohyblivost! Počítejte, že tam, kam jdeme, bude pořádný parno!“ Seržant Dickinson obcházel vojáky a dohlížel na závěrečné přípravy.

Převlékli se do maskáčů se zelenohnědou kamufláží a přizpůsobili svou výstroj očekávaným tropickým podmínkám. To znamenalo větší vaky na tekutiny, speciální spodní prádlo, chemické prostředky pro úpravu vody a jiné složení potravinových dávek. Šlo o desítky drobností, které bylo potřeba vzít v úvahu. Zdánlivě bezvýznamné opomenutí se mohlo na planetě, kde budou odkázáni sami na sebe, bleskově vymstít.

Ačkoli ho základní výcvik vybavil spoustou teoretických znalostí, přesto si Porter nedokázal stoprocentně představit, jak to v opravdové džungli vypadá. Výstroj a výzbroj byla sice vyrobena z lehkých materiálů a slitin, ale o to více nesl náhradní munice a hlavní zbraň také vážila pár nezanedbatelných kilo. Jeho jedinou zkušeností z podobně exotického prostředí byla primitivní generovaná realita zábavních center a matné vzpomínky na povinné školní exkurze do lansbergských skleníků a hydroponických plantáží. Vlastně nebyl fyzicky ani duševně připraven na pekelné horko, dusno a extrémní vlhkost. Nemluvě o neznámé flóře a fauně, obtížném hmyzu, lidem škodlivých bakteriích a zákeřných virech.

Kam nás to posílají? napadlo ho, zatímco si připínal ramenní a loketní chrániče.

Navzdory tomu, že na fregatě panovala hluboká noc, vojenská policie tentokrát uzavřela dokovou palubu, aby náhodný nespavec nebo nezasvěcený člen posádky nezjistil, že se děje něco mimořádného. Vojáci přemístili výstroj a zbraně ze skladů k hangáru, kde dva piloti chystali útočný výsadekový člun.

V nezvykle prázdném koridoru se ladily poslední detaily.

Porter dopnul opasek ověšený sumkami s municí, navlékl si neprůstřelnou vestu a na ni nosný systém s množstvím dalších pouzder a kapes. Zatahal za jeho přední část, aby zjistil, jestli se neuvolní, a zahýbal rameny. Zkontroloval drobnější výbavu, natáhl si rukavice a nakonec nasadil helmu. Bouchnutím pěstí do jejího vršku a potřesením hlavy ji usadil. Pevně dotáhl podbradník, zajistil propojovací konektor, spustil polarizované hledí a stisknutím nenápadného tlačítka za levým

uchem uvedl do provozního režimu MFD. Dotkl se ovládacího portu na levém předloktí a aktivoval osobní mikropočítač. Zběžně prošel nejdůležitější bojové módy a spokojeně je vypnul.

Objevil se lodní doktor s tlakovou pistolí a jedenácti dávkami kombinovaného imunizačního séra.

„Kurva, to bolí!“ vyjekl Quaid a mnul si zarudlé místo pod límcem neprůstřelné vesty.

„Je to silná vakcína,“ řekl přepadle vyhlížející lékař.

„Pravděpodobně se dostaví vedlejší účinky. Žaludeční nevolnost, zvracení, bolesti hlavy.“

„Hnusná sračka,“ řekl Burkov.

„Pořád lepší než exnout na banální chřipku.“

„Chřipka je prd, ale co když tam dole chytíme něco jako byl třeba lacentský mor?“ Muray se při té představě otrásl. „Nechci shnít zaživa!“

„To by byla smůla,“ řekl doktor lhostejně.

Studená tryska zastudila Portera ze strany na krku. Napjal se v předtuše čehosi nepříjemného, ozvalo se krat'oučké pffft a jemu připadalo, že ho někdo sekl polní lopatkou pod ucho.

Otrásl se a zuřivě zašklebil.

„No no, mazánci, to je toho,“ ušklíbl se kapitán se znakem lékařské odbornosti na rukávu. „Doporučuji vám nesundávat rukavice, vyvarujte se kontaktu holé kůže s místní flórou a faunou, sakra si chraňte oči a pro jistotu používejte obličejové filtry. Mimo běžné výbavy jste také dostali červené zdravotnické balíčky. Mějte je neustále při sobě, protože jsou v nich univerzální dávky všech známých antitoxinů.“

„Vy něco víte?“ zeptal se Kirsten. „Jaká je vlastně ta planeta?“

„Dost jedovatá,“ ušklíbl se doktor a měl se k odchodu.

Quaid za ním vztyčil prostředníček. „Chcípni!“ zamumlal.

„Kontrola vnitřního spojení!“ ozvalo se v interkomu. Postupně se hlásili.

„Murayi, sotva na tři!“ řekl poručík Ashworth nevrle. „Udělej s tím něco!“

Voják si stáhl před ústa citlivý mikrofón. „Lepší, šéfe?“

„V pořádku. Výsadek je nažhavený, můžeme nastupovat.“

„Nabíjet!“ vyštěkl seržant Dickinson.

Zazvonily natahované závěry, zaklapaly podávací mechanismy kulometů.

Porter zajistil pilu, sáhl k pravému stehnu a vytáhl z pouzdra PDW. Zarazil do pažby plný zásobník a zasunul náboj do nábojové komory. Zkontroloval tradiční výsadkářský nůž s dvojitým ostřím, kterému dával přednost před sice účinnějším, ale o to nespolehlivějším vibračním nožem, a ujistil se, že mačeta v pochvě na boku pevně drží.

Ostatní nabíjeli granátometry a věšeli na sebe bandalíry s náhradní municí.

„Pohyb, pohyb!“ pobízel je seržant. „Mrskněte zadky!“

Muray s Quaidem zalovali ve svých kontejnerech. V umělém palubním osvětlení se objevily krátké opakovací brokovnice s odstraněnými pažbami, ošoupané a odřené od častého užívání, které zastrčili pod popruhy batohů tak, aby je měli v případě potřeby pohotově při ruce.

„Ideální kvér na krátkou vzdálenost,“ poučil Muray Hurta, když si všiml jeho udiveného pohledu.

„Nemusíš ani mířit, velký broky nebo výbušný střely udělaj všechnu fušku za tebe,“ ušklíbl se Quaid.

„Zatraceně spolehlivý, žádná choulostivá elektronika. Zavergluješ závěrem a už to smažíš.“ Muray přibouchl víko kontejneru. „Vážně se těším, že konečně vypadnu z týhle skořápky. Nicnedělání mám plný zuby!“

Porter kývl na Wheelera, a ten mu přes krk a na záda navěsil schránky a pásy se střelivem. Mimo malého bergenu, který z větší části zabíral dvacetilitrový vak na vodu, věcí v pouzdrech a kapsách toho moc neměl. Až na zásoby munice a granátů šli do akce nalehko.

Každé kilo navíc by je zdržovalo.

Popadli mnohokrát prověřené zbraně, jeden po druhém vcházeli bočními dvířky do doku a po spuštění rampě do LCA. Tyhle lehké, velice obratné stroje se používaly k vysazování speciálních jednotek v týlu nepřítele.

Ne právě snadno se usadili v anatomicky tvarovaných sedadlech a připásali se šestibodovými postroji.

„Jak jsme na tom?“ zeptal se pilot na vnitřním okruhu.

„Sestava kompletní,“ potvrdil poručík Ashworth.

„Bravo - Delta; připraveni k vypuštění!“ informoval kopilot důstojníka TACC (Tactical Air Control Centre - středisko taktického řízení leteckého provozu). Palubní světla zhasla.

„Bravo - Delta; máte zelenou. Zlomte vaz!“

Porter prudce oddechoval.

Šel do své první ostré akce. Tohle už nebylo žádné cvičení.

Z toho vědomí mu bylo všelijak, jen ne příjemně.

Natočil hlavu, aby viděl do pilotní kabiny a na panely, které nahrazovaly vnější průhledy.

Vrata doku se otevřela a dovnitř pronikla oslepující záře blízkého slunce.

Filtry obraz okamžitě ztmavily.

„Držte se!“ řekl pilot a zdvihl palec. Do obličeje mu díky masivní helmě nebylo vidět.

S člunem to škublo, když je katapult vymrští do kosmického prostoru.

Motory zabraly, LCA ve strmé stoupavé zatáčce přeletělo nad fregatou a zamířilo k osvětlené polokouli planety nad sebou. Po třiceti sekundách narůstajícího přetížení pilot srovnal řízení, stroj se poslušně otočil kolem podélné osy a nyní již k planetě klesal.

Mariňáci vypadali jako nehybné sochy.

Nikdo však nezahálel. Za spuštěnými hledími defilovaly stovky megabytů dat, podrobné mapy, charakteristiky terénu a nejrůznější statistiky. Do souhrnu informací o planetě byly zařazeny i celkem zbytečné geomorfologické profily, chemické rozborů vzduchu, vody i půdních vzorků.

Při průletu horními vrstvami atmosféry člunem otřásaly nepravidelné vibrace. Porterovi se roztočil žaludek, proto raději zavřel oči a snažil se uvolnit.

Měl na to přinejmenším dvě hodiny.

Výsadkový člun se řítí pod horní hranou strmého údolí a pilot hledal místo k přistání. Mělká bahnitá řeka se kroutila mezi břehy obrostlými hustou vegetací, která jim nedovolila se přiblížit.

Jak kilometry ubíhaly, svahy se snižovaly a již neměly tak hrozivý sklon.

„Kde to sakra je?!“ nadával pilot.

Jeho nervozita se přenesla i na poručíka Ashwortha, který s nimi seděl v kabině.

Sledoval pozorně přístroje, kterým nerozuměl, a pátral po jakékoli známce nebezpečí.

„Nikdy jsme tady dole nebyli!“ zakřičel kopilot jakoby na vysvětlenou. „Vlastně nikdo z Corelis, ale i tak po lodi kolují dost divné fámy!“

„Jaké?“

Odpovědi se však nedočkal.

Navigační body na hlavním displeji splynuly a LCA se naklonilo do zákruty tak prudce, že div neškrtalo o hladinu.

„Támhle!“ vykřikl WSO.

Údolí se rozšířilo a z ohybu se vynořila sotva patrná písčitá plocha před ústím slepého říčního ramene.

„Musí stačit,“ utrousil pilot a nasadil na přistání. „Na výstup máte pět sekund, poručíku, ani o zlomek víc! Spadne rampa, ťukneme podvozkem a mažeme pryč. Na nikoho nečekáme!“

Těžký stroj zpomalil, zvedl oblou před' a klesl k mastné hladině. Vysunul se stabilizátory odpružený podvozek, úplav z motorů zvedal sloupy vodní tříště a cloumal nejbližšími stromy.

„Sedáme!“ oznámil pilot a jemnými pohyby řídicí páky vyrovnával pohupování ve visu.

„Připravte se!“ vyštěkl poručík Ashworth.

„Odpoutat!“ zařval seržant Dickinson.

Rozepnout zajišťovací spony, vytrhnout zbraň z držáku a vstát.

LCA se propadlo, zadní rampa se s rachotem sklopila.

„Teď!“ vykřikl WSO.

To už ale vojáci vybíhali do skučícího víru vody, bahna, ulámaných větví, tmavé hmoty podobné listí a jakýchsi dlouhých šlahounů.

Porter s Wheelerem byli poslední.

Byl to mžik, ale když se Porter dostal na okraj otevřeného otvoru, výsadkový stroj se již dral zpátky do vzduchu. Sevřel zbraň, aby mu při pádu nevyrazila zuby, a bez rozmýšlení skočil do hučícího prázdna.

Všechno se roztočilo.

Lca doslova vyskočilo vzhůru.

I když se družstvo snažilo dostat od výsadkového člunu co nejdál, vlna ječícího úplavu posrážela vojáky jako kuželky.

Porter zapadl do lepkavého bláta, napůl omráčený masou vody hnanou burácející tlakovou vlnou.

„Rozptylte se, rozptylte se!“ slyšel seržanta ve sluchátkách.

Vyplivl písek, který se mu dostal do úst, zkřivil rty odporem nad mýdlovou pachutí, co mu obalila jazyk a horní patro a pronikla až do krku.

Jako by spolkl něco hodně dlouho mrtvého.

Vojáci se stáhli pod ochranu převislého břehu právě, když výsadkový stroj zmizel za strmým obloukem údolí.

„Obrana!“ sykl seržant do interkomu.

Družstvo Charlie čekalo v bezmála naprosté temnotě, až dunění motorů odumře a nad vodní hladinou se rozprostře tíživé ticho. Netrvalo dlouho a noc se znovu rozezněla váhavými skřeky, tenkým pištěním a cvrlikáním.

Krajina brutálně vyrušená cizím vetřelcem se vrátila do normálního stavu.

Život v dusném oparu tropů zapadl do starých kolejí.

Porter klečí s oporou na jednom kolenu, levou paží podpírá kulomet, krátkou pažbu zapřenou do ramene. Ukazováčkem se dotýká spouště a čeká.

Čeká na nepřátelskou aktivitu nebo na povel od velitele družstva.

Zatím nepřichází ani jedno, ani druhé.

Navenek klidný, ale v nitru zmítaný běsnícími poryvy.

Krev buší ve spáncích, adrenalin třese svaly.

Na smysly mu útočí vlny dosud nepoznaných vjemů.

Zmítán uprostřed nehybné bouře.

Po sterilním Měsíci a nevýrazném prostředí převážně pouštního Marsu se ocitl na místě, kde je všechno jinak. Dusí ho hutné pachy slizkého bahna, rozkladu a tlení. V nose ho lechtá směsice dráždivé sladkých a trpkých vůní. Ze všech stran dotírá šílená kakofonie vrzavých, kradmých i šepotavých zvuků. Pětadevadesátiprocentní

vlhkost vzduchu mu zacpává ústa lepivým chuchvalcem a prodírá se do plic, kde se kroutí jako klubko tlustých červů.

Kde je stálá a příjemná teplota kosmické lodi? Promočené maskáče studí, zčeřené vlnky mu narážejí do nohou, kapky vody a potu kloužou zpod helmy po krku a tvářích za límec neprůstřelné vesty.

Hlava mu z toho děsivého přívalu třesí.

Svět se stane šedozeleným obrazem na vnitřní straně spuštěného hledí.

Zkoumavě jezdí očima po oponě vegetace, která se zvedá jako zdánlivě neprostupná zeď sotva pět metrů od něj.

Strnulá džungle ožívá kradnými projevy života.

To, co prve pokládal za kus sukovité větve, se pohne, z ničeho nic se objeví článkovité nohy, několik párů tykadel, a tvor velký jako mužské předloktí zmizí pod obrovským, na pohled chlupatým listem. Kus zeleně se oťrese v drobné křeči.

Neuvěřitelné.

Několik předlouhých sekund je mimo, ale nakonec získá málem ztracené sebeovládání, zablokuje údiv a odsune ho razantně do pozadí.

Na to bude dost času později.

Až si to bude moci dovolit.

„Rozestupy dva metry!“ přikázal seržant. „Chlapa před sebou neztratíte z dohledu. Dávejte na to bacha!“

Seřadili se, vytáhli dlouhé mačety bolo a opatrně vstoupili do neznámé džungle.

Porter se ocitl na třetí pozici za Burkovem. Těsně za ním šel seržant Dickinson.

Tropický porost pohltit družstvo Charlie tak snadno, jako by tu vůbec nebylo, a břeh líné řeky klikatící se opile pod příkrými svahy osířel.

Přesun naplánovaný na celou noc se záhy proměnil v horor.

Nehybný vzduch prosáklý vlhkostí, náročný terén a zrádně kluzká zem plná skrytých prohlubní a neviditelných přírodních pastí. Rozsáhlá pole pichlavých křovin a zvláště do sebe propletených stromů, lepkavé provazce připomínající liány, které se daly jen s obtížemi strhnout z

oblečení nebo výstroje. Vegetace splývala dohromady, většinou se ani nedalo rozeznat, co je kmen, co kořeny nebo koruna. Tmou se nesly skřípavé nemelodické zvuky, ale žádné zvíře se vojákům zahlédnout nepodařilo.

Pot z nich lil.

Vystoupali po zarostlém hřebeni do vyšší polohy, ale přestože dělali, co mohli, nebyl jejich postup tak rychlý, jak se očekávalo.

A hned také nastaly první potíže.

Shapiro se zapotácel, ohnul v pase a zvracel.

Zbytky pozdní večere z něj vyletěly v napěněném proudu a rozstříkly se po vrstvě hniјícího rostlinstva. Roztrásl se a při namáhavém dávení vydával přidušené steny.

„Zastavte, zastavte!“ rozeběhl se signál podél řady.

Seržant Dickinson přispěchal, když si Shapiro hřbetem ruky otíral sliny z brady.

„Seš v pořádku?“ vyptával se.

„Určitě ta hnusná vakcína!“ Voják zachrchlal a vyplivl chuchvalec žluči, která ho páčila v krku. „Najednou se mi udělalo blbě, nemohl jsem to v sobě udržet.“

„Taky je mi šoufl,“ přidal se Burkov. „Hlava bolí jako střep, chvilkami vidím jen černý mžitky.“

„Mně se zase třesou nohy a dejchám jako starej tuberák,“ řekl Quaid znechuceně.

„To není normální,“ potřásl hlavou Hurt a napil se. „Kdoví, co do nás nacpali za svinstvo.“

Zepředu se vrátil Muray a poručík Ashworth vyhlásil desetiminutový odpočinek.

Všichni ho s úlevou přivítali.

Seržant si přisedl k Porterovi na kus přeraženého kmene, z něhož mačetou oškrábal vrstvu hustého lišejníku.

„Jak to zvládáš?“ zeptal se.

„Teď už můžu klidně říct, že tréninkové simulace člověka na nic nepřipraví,“ řekl Porter beze stopy humoru. Kulomet měl položený přes kolena a namáhavě oddechoval. „Ještěže se po mě nechce, abych dýchal metan. To bych vážně asi nezvládl.“

„Tenhle typ výcviku je zařazený na později,“ podotkl seržant suše a odehnal máváním štetinatos kuličku, která mu s protivným bzukotem zakroužila před obličejem.

„Prima útěcha, seržante.“ Porter ukázal kolem sebe. „Měsíc je suchý jako troud, ale tady je naopak hrozně mokro. Mokrej je i vzduch.“

Dickinson se podrbl na bradě. „V tomhle seš zelenáč. Ostatní mají s podobným prostředím alespoň nějakou zkušenost.“

„Zvládnou to, jestli jste chtěl vědět tohle.“

„Zajímá mě to.“

Porter se pokradmu rozhlédl. „V tom problém není.“

„Cože?“ podivil se seržant.

„Nevím, možná se to bude zdát směšné, ale mám intenzivní pocit, že mě něco vytrvale pozoruje.“

„Nikdo tady není!“ sykl Dickinson, ale zároveň si uvědomil, že ani jemu není dvakrát do zpěvu. „Podle detektorů není široko daleko žádná větší zvěř. I hmyzu bych na takovémhle místě čekal mnohem víc.“

„Když jsme v pohybu, intenzita se mění,“ trval Porter na svém, „ale ani jednou to nezmizelo docela.“

„Podrážděná fantazie.“

„Rád bych tomu věřil, seržante.“

„Uvidíš.“ Dickinson ho poplácal po rameni a odešel zkontrolovat zbytek družstva.

Porter se za ním díval, a když se rozplynul ve stínové mozaice, natáhl do úst trochu vody. Polkl asi polovinu, zbytek podržel v ústech a pak vyplivl. Plastový náustek na konci tenké hadičky, která vedla do zásobního vaku na zádech, schoval za límec neprůstřelné vesty.

Vlevo v chomáči strapatého křoviska cosi zabublalo.

Jako když nahlas zaškrundá v hladovém žaludku.

Leknutím sebou trhl, kulomet namířil za neviditelným zdrojem zvuku, ale spoušť nezmačkl.

Překontroloval údaje lokátoru a neslyšně vypustil zadržovaný dech.

Displej byl prázdný a tmavý.

Několik sekund se díval tím směrem a nakonec unaveně potřásl hlavou.

Zatímco se mužstvo ukrývalo v podrostu, poručík Ashworth se radil s navigační databází. Na přílbový MFD si vyvolal taktickou mapu a pozorně ji zkoumal. Plánovaná trasa vedla protáhlým obloukem podél vystouplého hřebene a měla je dovést k místu havárie. Kdyby se však radikálně odchytili z plánovaného směru a vzali to zkratkou přes ta dvě údolí vpravo, byl by to sice hodně obtížný pochod, ale současně tím vyšetří několik hodin k dobru.

Pilota bylo nutné najít co nejdřív.

Jenže když si prohlédl biosenzorické ukazatele příslušníků jednotky, čelo se mu nakrabatilo do starostlivých vrásek.

Byly rozkolísané, některé barevné hroty dosahovaly bezmála hraničních hodnot.

A co bylo nejhorší - ani diagnostický program nedovedl určit příčinu, proč by tomu tak mělo být. A svádět každou nepříjemnost na silnou dávku antibiotik nebylo správné. Vždyť některé ukazatele neměly po zdravotní stránce s medikamenty nic společného.

Co třeba obecně zvýšená hladina adrenalinu v krvi?

Momentální situace se mu nezdála nijak zvlášť stresová. Ocitli se na neprozkoumaném území, kam noha člověka zatím nevzkročila, ale to nebyl ten pravý důvod. V minulosti ho armáda poslala na světy mnohem horší, tato planeta se s nimi srovnat nedala. Tak proč ta podvědomá reakce na strach?

Uplynulo stanovených deset minut a on je mlčky prodloužil o dalších pět.

Pomohlo to. Vojákům oddech dodal sil, uklidnili se.

„Vztyk, pokračujeme!“

Muray se znovu postavil na špičku jednotky.

Byl ze střelců nejzkušenější a tělesně na tom byl dobře, proto ho poručík nevystřídal. Mohl použít spolehlivého Wheelera, který vykazoval pouze mírnou fyziologickou nerovnováhu, jenže toho potřeboval, aby družstvo uzavíral.

„Murayi, odboč doprava a sleduj novou trasu postupu, kterou jsem vyznačil.“

„Rozumím, šéfe!“

Družstvo Charlie se vnořilo pod baldachýn kulatých listů. Naštěstí bylo v podrostu právě tolik místa, aby se jím nemuseli prosekávat.

Jako by je prales pohostinně zval do svého nitra.

Žádný z mariňáků však již nemohl vidět, jak se po jejich odchodu vyplazily ze tmy tenké a ohebné úponky. Vynořily se z životadárné prsti, spustily se z šepotavých korun zakrývajících bezmračnou oblohu a obrazce zářivých souhvězdí. Jako nespočetná tykadla osahávaly místa, kde před pár minutami vojáci odpočívali. Jemně se dotýkaly odřené kůry, olámaných stonků, pohupovaly se nad vytlačenými stopami v měkké hlíně.

Hladké šlahouny v tu chvíli vypadaly jako hadi, když nablízku zjistí kořist.

Do svítání zbývala hodina, ale nad krajinou se stále neobjevil ani náznak úsvitu.

Družstvo Charlie sestoupilo po bahnitém svahu do kotliny, co vypadala jako vypreparovaná z hororové noční můry. Senzory na přilbách předváděly kaleidoskop stínů, jež jako by uhýbaly před každým přímým pohledem. V prohlubních a křivolakých příkopech se válely chomáče špinavě šedé mlhy, které vydechovala vlhká půda. Všude ve skupinách po jedné vyrůstaly lepkavé hroudy o velikosti míčů, co se při pouhém dotyku rozpadaly a vyvrhovaly cákance zkalené, ostře páchnoucí tekutiny. Stovky a tisíce tenkých kmínků se navzájem proplétaly do tak bizarních tvarů a náhodných skulptur, že v podrážděných myslích vojáků evokovaly nesčíslné známých podob - většina by se shodla, že jim připomínají bolesti a utrpením zkroucené lidské postavy. Ve volných prolukách visely závěsy jakýchsi jemných pavučin, které museli rozhrnovat a prodírat se jimi, když se chtěli dostat dál. Ze všech směrů, z blízka i daleka, se ozývalo drásavé skřípání, ťukání, klapot, šustění, jenže původce podivné kakofonie se odhalit nepodařilo. Až na obrovskou masu všudypřítomné vegetace byl prales prázdný, citlivé přístroje nezjistily jediného živého tvora. Občas zahlédli něco, co připomínalo létající brouky, ale i ti jim mizeli přímo před očima, jako by je spolýkala sama zeleň.

„Ničeho se nedotýkejte!“ varovali je střídavě velitel družstva se seržantem. Tohle bohem zapomenuté údolí připadalo každému nevysvětlitelně odporné. Ze zlověstně dusivé atmosféry se vynořovaly tíživé chmury, nejraději by vzali nohy na ramena a jednoduše utekli.

Někam daleko, kde bude čistý vzduch, spousta volného prostoru a viditelná obloha.

Kirsten našel vůbec první potůček s tekoucí vodou. Rozhrnul velké listy podobné trsům kapradí a sklonil se k bublající tůňce mezi kameny.

Ponořil lesklé čidlo pod hladinu a přečetl sloupec údajů na kontrolním displeji.

„Je v pořádku,“ řekl.

„To se divím,“ ucedil Hurt a s neskrývaným podezřením se rozhlížel.

„Mně se tady nezdá v pořádku vůbec nic!“

„Nechci vypadat jako hysterka, ale jestli z tohohle zeleného marastu brzy nevypadneme, začnu rvát.“ Poggy se ošil, jako by ho svědilo celé tělo, což byla zčásti pravda.

Nervová zakončení v kůži skoro nesnesitelně trnula, chvílemi ledově pálila.

Měl co dělat, aby ze sebe neshodil výstroj, neserval maskáče a nerozdrásal si citlivá místa do krve.

Utrpení snášel s vyčerpávajícím sebezapřením. Nechtěl se před ostatními shodit.

Toho se totiž bál víc než čehokoli jiného.

Kirsten si nadhodil automatickou pušku s granátometem. „Nechci tu skejsnout navěky.“

Instinktivně mluvil potichu, jako by se bál, že nahlas vyřčené slovo může probudit cosi hrozného.

Porter překročil kluzké kameny, zastavil se a otočil pomalu kolem své osy.

Ono se ani nebylo na co dívat, protože les pokroucených tmavých kmínků, světlejších třásní a šlahounů visících z nejvyšších korun byl příliš hustý, aby bylo možné dohlédnout dál než na takových dvacet třicet metrů. Tlustý koberec šedavého lišejníku se leskl vlhkostí a potřhané cáry mlhy se plazily mezi svazky holých kořenů jako chapadla obří chobotnice. Nehybným ovzduším se neslo zvláštní šepotavé cvrlikání a bzučení, tu a tam se z opravdu velké dálky ozvalo tenké pískání.

Portera bolela z hořkosladké vůně hlava, řezalo ho ve spáncích a nepříjemně šimralo v nose.

Zlehka odfrkl.

Všechno vypadalo stejně.

Mokře, slizce. Vzduch by se dal ždímat, tak byl prosycený vodní parou.

Naštvaně zafuněl, když mu hledí skropila sprška z pohupující se liány. Před chvilkou visela naprosto nehybně a teď poskakovala nahoru a dolů jako bláznivá hračka.

Rostlina se chvíli kývala a postupně se uklidnila.

Podezřívavě se na ni zadíval a opatrně do stočeného konce který vypadal jako nateklý lusk, šťouchl hlavní kulometu.

Liána, nebo co to bylo, sebou mrskla, až leknutím málem zařval, a vyletěla s jedovatým zasyčením do koruny, kde zmizela.

Ze tmy se vynořil Wheeler.

V nazelenalé mozaice termovize vypadal jako přízrak.

Porter hodil očima po neprůhledném hledí jeho přilby.

Drobeček neznatelně přikývl. „Zvyká si na nás.“

„Kdo?!“ vyjevil se Porter.

Mohutný voják ukázal neurčitě kolem sebe.

„Pokračujeme!“ zazněl ve sluchátkách poručíkův hlas.

Vojáci ve skvrnitých maskáčích, zakutí do neprůstřelných vest a chráničů, šplhali do příkrého srázu protkaného spleť kořenového systému.

Některé stromky se za jejich zády neslyšně rozechvěly, jako by ožily utajeným životem.

Třesení se rychle šířilo, přeskakovalo z rostliny na rostlinu a odeznívalo, až zmizelo v hloubi pralesa.

„Stát!“ šeptl Muray.

Družstvo zaujalo obranné postavení. Vojáci se roztáhli do širokého půlkruhu, krčili se v bludišti padlých kmenů, které obalovaly tlusté vrstvy parazitujícího mechu a ztuhlého mléčného rosolu.

„Murayi?“ chtěl vědět poručík Ashworth.

„Zdálo se mi, že vidím pohyb.“

„Na lokátoru nic není, do tří set metrů mám pouze tebe.“

„Ne, to bylo blíž. Sotva patnáct metrů.“ Vojákův jindy sebejistý až přezíravý tón byl pryč.

Vystřídal jej zmatek.

„Je mi líto, pořád negativní!“ Poručíka z duševního vypětí píchlo ve spáncích.

„Pane, nechci se hádat...“

„Hele, pěkná kytka,“ řekl Poggy.

Jak se vojáci rozhlíželi, s překvapením si uvědomili, že noční prales je plný květů roztodivných tvarů, za denního světla jistě tak pestrébarevných, až by jim přecházel zrak.

A zoufale omamně voněly.

„Přísahal bych, že tu před minutou nebyly,“ zamumlal Hurt. Lišák se zvědavě naklonil k široce rozevřené lodyze.

„Ne!“ vyštěkl poplašeně seržant Dickinson, ale už bylo pozdě.

Zpoza květu vystřelila tenká chapadla a prudce udeřila Poggyho do helmy.

Ten zařval a svalil se na záda. Puška mu vyletěla z rukou.

Seržant neváhal a sekl mačetou po mrskející se rostlině.

Jeden žahavý stonek odpadl, zbytek květu se neuvěřitelně rychle sbalil a zmizel v nenápadné dutině mezi kameny.

Vojáci se seběhli k místu zvláštního útoku.

„Je ti něco?!“ vyptávali se s obavami, zatímco se shlukli těsně kolem Poggyho.

„Sakra!“ Lišák prudce supěl. „Ježíšmarjá, co to bylo za sajrajt?!“

„Neutírej to!“ seržant si k němu klekl. Čidlem senzoru BIDS přejel po Lišákově hledí, které bylo potřísněno čirými kapkami.

„Zasraná, zmrdaná kytka!“ ulevil si Quaid. „Zákeřná svině!“

„Držte se od nich co nejdál!“ Poručík cítil v puse ohavnou žlučovitou hořkost.

„Není jich nějak méně?“ divil se Kirsten.

Tam, kde jich v okruhu deseti metrů bylo předtím plno, se najednou nevyskytovala ani jedna. A ty, co se nacházely dál, se lehounce chvěly.

Porter nabral odřátý šlahoun na špičku mačety a opatrně si jej prohlížel. Na konci ochablého lusu byla spousta maličkých váčků a jemných trnů zahnutých jako zpětné zuby dravé ryby.

„Ten sliz je leptavý roztok a velmi silný jed,“ přečetl Dickinson ze svého displeje. „Polovina toxinů není známa, databáze je nedokáže určit.“

„Hnusnej plevel, já mu dám!“ Quaid natáhl závěr.

„Zbláznil ses?!“ stlačil poručík Ashworth Quaidovu pušku k zemi.
„Jsou to jen rostliny!“

„Vážně?“ ušklíbl se voják vztekale, ale zbraň zajistil.

Pár lodyh se objevilo o něco blíž.

Všichni ztuhli.

„Chtějí nás dostat,“ šeptl Kirsten zbytečně.

„Musíme odsud, a to hned,“ řekl seržant.

„K okraji lesa jsou to tři kilometry, to zvládneme za pár minut,“
upřesnil s nuceným klidem poručík. Náhlou nevolností se mu obracel
žaludek.

„Jenže kudy?“ vyštěkl Muray s náznakem paniky.

Kde byl dřív volný průchod, se nyní tyčila bariéra propletené zeleně.

Zmateně se rozhlíželi.

Štěpaté závěsy se stáhly, široká prostranství mezi kmeny byla
najednou pryč. Stačila chvilka a les se nepozorovaně proměnil.

„Proboha, je to past!“

Cesta ven se nadobro ztratila, ocitli se ve věčně hladových útrobách
gigantického monstra.

Ze všech stran se k nim stahovala opona divoce se svíjejících
šlahounů, rozvětvených úponků a lián. Ohlušil je praskot, chrastivé
vřeštění a mlaskot vystřikujících leptavých šňáv, které rozloží tuhé
tkáně na jednoduché a snadno využitkovatelné bílkoviny a cukry. Všude,
kam se podívali, vyskakovaly tisíce jedovatých květů jako velkolepý
ohnostroj na rozloučenou.

Vytřeštěně zírali na to děsivé představení.

„Ježíši...“ drmolil Poggy.

Přímo před Hurtem vyrazil masivní stvol a jeho konec se rozvinul do
obřího květu, přinejmenším dva a půl metru v průměru. Vlhké okvětní
plátky se nafoukly do rozměru plachet, otvor v jejich středu se zlovlně
rozšklebil jako slintající bezzubá ústa. Šlehla žahadla, ostny se zasekly
do tkaniny neprůstřelné vesty, sumek s náboji, do rukávů uniformy a
strhly ho k čekající lodyze.

„Néééé!“ zavřeštěl zoufale. Pěstí se ohnal po nejbližším chapadlu,
paty zoufale zarýval do země.

Do mariňáků jako když pustí elektrický proud.

Čtyři popadli Hurta a snažili se ho odtáhnout od obludné rostliny. Dickinson a Quaid se pustili do žahadel mačetami, ale ta měla sílu ocelových lan.

„Nejde to!“ ječel Quaid.

Porter ukročil do strany a současně zvedl hlaveň kulometu.

Zarachotila dlouhá salva, příval střel trhal barevnou tkáň květu na cáry, žhavé nábojnice a polymerové úlomky nábojového pásu skropily panenské bláto planety. Přesto žahadla nepustila a dál smýkala svou oběť k černému jícnu, který se lačně kroutil v očekávání vydatné potravy.

Mariňáci ve hře na přetahovanou prohrávali.

Muray v tom zmatku pustil zmítajícího se Hurta a odstrčil Portera stranou.

„Uhni!“ zařval a hmátl nad pravé rameno pro brokovnici.

Skokem se dostal k rozšklebené rostlině, vrazil hlaveň do hloubi masivního stonku a vystřelil.

Bum! zadunělo to.

„Na, nažer se!“ zahulákal voják pomstychtivě. Bleskovým pohybem předpažbí zbraň nabil a opět vystřelil.

Žahadla povolila a zplihla, až všichni i s Hurtem upadli. Rozstřílené okvěti se pokusilo svinout a skrýt v rozryté kouřící půdě, ale již se mu to nepodařilo.

„Kurva, funguje to!“

Na hranici deseti metrů vyrašil jiný velikánský květ a hned vedle něho druhý.

Porter do nich pustil příval střel, ale to je ani v nejmenším nezpomalilo. Z druhé strany kruhové obrany zarachotila Drobečkova pila. Postupně se přidávaly další a další zbraně. Rozpoutala se klasická zuřivá obrana nadoraz, jak o ní slýchal s téměř posvátnou úctou hovořit instruktory ve výcvikových kurzech.

„Fosfor, nakrmte je fosforem!“

„Zápalné granáty!“

Tmu nad přicházejícím ránem roztrhaly oslnivé záblesky.

Vyšlehly exploze, zahučely plameny, objevilo se bílé oslňující světlo.

A vražednou džunglí projel záškub, který by snad šel přirovnat pouze k nezměrnému šoku bolesti. Ozval se nepopsatelný zvuk, jako

když v pekle vydechnou náraz miliony zmučených duší. Zelený příval se roztřásl a zastavil. Tisíce pátrajících chapadélek se stáhly, nádherné květy náraz zmizely. Pevně spletenou oponu protály zubaté trhlíny.

„Tam!“

Vybuchly další granáty.

„Šetřete municí!“

Pak někdo rozsvítil světlo na přilbě a všude tam, kde se jeho paprsek dotkl zelené masy, vegetace prudce ustoupila a uvolnila mariňákům životadárny prostor.

Rozzářily se všechny diodové reflektory a osvětlovače cílů a přepadové komando klopýtalo v sevřené skupince hučícím a zmítajícím se pralesem.

Utíkali a utíkali.

Hnali se, zakopávali a padali, navzájem si pomáhali, aby nikdo ani o centimetr nezaostal. Drápali se do prudkého kopce, bezohledně proráželi křoví, které se jim stavělo do cesty, stříleli, odhazovali kolem sebe granáty. Muray s Quaidem pálili výbušné náboje z brokovnic, dokud jim jejich omezené zásoby nedošly.

Porter supěl skrz křečovitě zaťaté zuby.

Dal by nevím co za doušek vzduchu navíc, hledí se však neodvážil nadzvednout. Neustále do nich bušily pátrající úponky, cosi na ně padalo. Pod žebry ho vytrvale bodalo, jako by tam měl zaražený rezavý hřeb. Zoufale se mu nedostávalo kyslíku, který potřeboval pro práci svalů. V botách čvachtalo a spodní prádlo nemělo šanci odvádět vlhkost od pokožky. Těžká zbraň ho při každém kroku mlátila do kyčle, prsou a ramene. Při několika příležitostech, kdy přeskakoval rozbahněné jámy, mu málem vyrazila jeho nové zuby.

„Zaberte!“ povzbuzoval neúnavný seržant Dickinson. Odněkud vyškrábl zbyteček sil, aby je popohnal.

Takovou schopnost Porter obdivoval.

Zatmělo se mu před očima. Vší vůlí zmobilizoval nepatrné rezervy a donutil se pokračovat.

Zachrčel, napřímil se a běžel.

Džungle jako by se nakonec vzpamatovala z překvapení, které jí uštědřili podivně se bránící tvorové v jejím svrchovaném království. Snad si připomenula svou velikost a nekonečnou sílu. Pokusila se vojáky zadržet, ale bylo pozdě.

Unikli.

Koberec tlejících rostlin, bahno, lepkavou mlhu a pokroucenou divočinu vystřídalo cosi hodně podobného nízké trávě, vlhký prales přešel na několika desítkách metrů výškového rozdílu v nižší a vzdušnější dřeviny s řídkými bičíky místo hustých korun.

Vyšplhali na hřeben a tím se jako kouzlem vymanili z oblasti tropické nížiny.

Vzduch se zřetelně ochladil.

Popadali v půli kroku, zvraceli vyčerpáním a prožitou hrůzou. Zhroutili se a několik minut nebyli vůbec ničím.

Teprve po dlouhé chvíli se vzpamatovali.

Nenacházeli slov. Pro to, co zažili, neexistovalo vhodné přirovnání.

Porter našel potřebnou oporu v rutinní činnosti. Setřel vrstvu páchnoucího marastu ze závěru kulometu, uvolnil pás ze schránky, otevřel nábojovou komoru a přesvědčil se, že je čistá a suchá. Pak vyndal z pouzdra nové obličejové filtry a postupně je vyměnil za staré, které již nepropouštěly tolik vzduchu. Spolkl tabletu povzbuzujícího preparátu a postavil se na vratké nohy.

Ohlédl se zpět na koruny nejvyšších pralesních velikánů, které se v šeru nastupujícího úsvitu daly rozeznat nad okrajem srázu. Ačkoli bylo úplně bezvětří, některé se kymácely, jako by jimi zmítaly poryvy prudké bouře.

Vychutnával spalující žár nenávisti a úlevy.

Byl naživu.

„Na tohle jaktěživ nezapomenu,“ ucedil Muray, který se díval stejným směrem.

Porter mlčky přikývl.

Až na Hurta byli kupodivu v pořádku. Burkov mu ošetřil drobná povrchová zranění, která utržil, když se ho masožravá rostlina snažila zmocnit. Největší obavy měl zdravotník z dlouhého šrámu, kdy se přes kevlar vyztužený rukáv blůzy a spodní prádlo dostaly žahadlové ostny až na kůži a poznamenaly ji desítkami drobných fialových vpichů.

„Můžeš s ní hýbat? Bolí to?“

„Jako čert,“ šklebil se Hurt. „Škube to v ní a pálí.“

Burkov ošklivě vyhlížející ránu pečlivě očistil desinfekcí a překryl sterilním obvazem napuštěným speciálním roztokem. To bylo také to jediné, co pro něj v tuto chvíli dovedl udělat. Vlastně mohli děkovat odolné výstroji, že nedopadli hůř.

„Myslíš, že je to zlé?“

„Vážně nevím,“ pokrčil zdravotník rameny.

„Ale pracka mi zůstane, ne?“

„Zmlkni. Nacpu tě běžnými protilátkami a uvidíme.“

„Na co ten oživlejší chlorofyl čekal, mohl nás přece dostat už u řeky,“ vzdychl Poggy.

„Zkurveně si nás vychutnával!“ Quaid si odplívl.

Seržant našel malé a neduživé křoví, které se na náhorní rovinu nehodilo. Byl to výhonek pralesa, který se nějakým způsobem dostal přes kamenitý okraj strže, uchytil se a nyní tu živořil bez ochrany vlhkého příšeří domovské džungle.

Z opatrné vzdálenosti k němu napřáhl pažbu karabiny.

Jeden šlahoun se váhavě dotkl tvrzeného polymeru a zase se odtáhl.

To již přihlíželi všichni.

„O umělé materiály nemá zájem.“ Dickinson neustoupil, když se mu jiná ohebná liána obtočila kolem boty. Zdálo se, že ji přitahuje místo, kde končil okraj pevných bagančat. Právě tam se totiž zelenavý úponek snaživě třepotal a svíjel.

„Ta svině cejtí maso,“ řekl Muray.

Seržant se ohnal mačetou a šlahoun odpadl. „Určitě to má jistou formu kolektivní inteligence, možná na úrovni primitivních živočichů.“

Poručík Ashworth potřásl hlavou. „Tohle není náš svět. Vyvázli jsme, poněvadž to něco se s lidmi setkalo nejspíš poprvé. A pomohl nám všechen ten kov, plasty a kevlar, co máme na sobě.“

„Nenávidím to tady!“ vztekal se Hurt. „Když si představím, že bych se v tuhle dobu rozpouštěl v trávicím traktu nějakýhno hnusnýho kaktusu...“

Hlas mu selhal.

Nad východním obzorem zahořel červený pás mraků a po krajině se rozprostřel vějíř rozptýleného měkkého světla.

„Proč nás, sakra, ti pitomci nevysadili tady?!“ zanádal Burkov. „Míst k přistání je tu plno, buginy by tenhle terén v pohodě zvládly.“

Poručík Ashworth rozvinul aktivní displej a ukázal na současnou pozici. „Dostali jsme se poměrně daleko od původní trasy. Letoun spadl v tomto výběžku a nejkratší cesta k němu vede právě od řeky. Dá nám hodně práce dostat se k němu do večera.“

„Jenže ta mašina zahučela do zkurvený džungle!“ uvědomil si Quaid.

„Kousek od kraje. Slabých dvě stě metrů.“

„Bez urážky, pane,“ ozval se Shapiro. „Mohlo by to být třeba v jiný galaxii a vyšlo by to nastejno.“

„A pilot, pane?“ přidal se Burkov. „Jestli se katapultoval a snesl do pralesa, je zbytečný ho dál hledat. Hnali nás sem zbytečně!“

„Majorskýmu by se patřilo zakroutit někde v ústraní krkem,“ utrousil Muray.

„Co se zdechnout?“ navrhl Poggy prakticky.

Od seržanta si vysloužil nehezky pohled. „Nikoho tu nenecháme, pamatuješ?!“

„Za poslední časový úsek změnil pozici. Sice o pár desítek metrů, ale to stačí.“ Poručík Ashworth smazal mapu a svinul displej do tenké trubičky. „Jeho CSEL (Combat Survival Evader Locator - polohový rádiový maják pro přežití - únik v boji) se opakovaně ozývá mimo tropickou oblast.“

„Dostaneme ho odtud!“ prohlásil seržant rozhodně.

Souhlasili s ním. Kdyby se totiž kdokoli z nich ocitl v podobné situaci, do poslední chvíle by věřil, že pro něj přijde záchranný tým a vytáhne ho z bryndy. Proto se o to museli pokusit.

„Takže má šanci?“

„Když ho najdeme.“

„To nebude jednoduché ani za ideálních podmínek, pane,“ namítl opatrně Kirsten.

„Beru v úvahu. Nejprve se postaráme o chlapa a potom se mrkneme k vraku. Samozřejmě podle situace, a když na to zbude čas.“

Bylo rozhodnuto.

„Vyrážíme! Porter zadní palebná podpora, Burkove, vystřídáš Muraye na špici.“

„Provedu!“

Porter si protáhl ramena a posunul řemen zbraně, aby uvolnil pálící svaly. Pomohlo to, ale ne tolik, jak by si přál.

Zpoza horizontu vystřelily první sluneční paprsky.

Unikli masožravému pralesu a každým krokem se od něho vzdalovali, ale úlevu jim to nepřineslo.

Ostražitě se rozhlíželi a bezmála za každým tuhým stéblem čekali vražedný útok.

Živé stromy, které se nacházely u okraje plošiny, záhy vymizely a nahradily je sporadicky roztroušené, skoro čtyřicet metrů vysoké pahýly, jež se jako obrovské sloupy tyčily z moře nažloutlé trávy. Byly hladké, černé - jakoby ohořelé - a připomínaly zbytky pozemských sekvojí. Nad opuštěnou krajinou se nepohnul ani vánek a ticho ji halilo do těžkého hávu. Každý krok zvedal oblaka pylových zrn a lehoučkých bílých chomáček, vybavených ostrými háčky, které se zachytily skoro na čemkoli a daly se jen obtížně odstranit. Vzduch byl suchý a čpěl jakousi protivnou olejovitou příchutí.

Prodírali se šustící záplavou a připadali si zoufale nechránění.

Po noční drastické zkušenosti nevěřili vůbec ničemu.

„Raději bych po sobě nechal pálit dělostřelectvo, než tohle,“ prohodil Quaid.

„Ať mi nikdo nenamlouvá, že armáda neví, jak to tady dole vypadá,“ mumlal Hurt.

„Nejvyšší generálka a hlavouni mají s planetou svoje plány, proto se poblíž motají hlídkové lodi,“ řekl zezadu seržant Dickinson. „Jenomže kmánům se s tím nemíní svěřovat.“

„Běžná věc,“ ozval se v interkomu Muray.

„Ten felčar to odhadl přesně,“ řekl Porter. „Z výšky hezoučka napohled, ale jinak smrtelně jedovatá.“

„Ten klid je divný, nemyslíte?“ řekl Kirsten.

„Na hovno,“ poznamenal Quaid.

„A co ti broucí?“ poznamenal Shapiro.

Již delší dobu je kolem sebe pozorovali. Nejprve se v nazlátlém ranním slunci objevilo pouze pár prapodivných štětinatých kuliček, ale postupně se k nim přidávaly další a další, až z nich záhy byly černé

hučící roje. Vznášely se těsně nad travním porostem a v nepravidelných intervalech se nafukovaly a zase splaskávaly.

Mariňáci aktivovali ultrazvukové odpuzovače, které spolehlivě fungovaly v pozemských podmínkách, ale zde nedosahovaly žádného viditelného efektu. Malá, divoce vířící tornáda je vytrvale provázela, občas se rozplétala do tenkých pramínků, které připomínaly svíjející se kouř, aby se o pár metrů dál zase spojila do jiného mračna. Vypadalo to hrozivě, ale černomodrý hmyz si od vojáků zachovával neměnný odstup.

„Moc zvláštní,“ spřádal stísněné obavy Kirsten a házel po té havěti postranní pohledy.

„Nediv se,“ uchechtl se vpředu jdoucí Burkov. „Jsme ulepený šťávou z kytek od hlavy až k patě. Víš, jak jim asi musíme smrdět? Vždyť prales je jejich úhlavní nepřítel.“

Znělo to logicky a pravděpodobně.

„Jako chodící smrt,“ uchechtl se Hurt trochu ulehčeně.

„Super extra účinný repelent,“ řekl Muray.

„Trefa, kámo!“ zasmál se Poggy, ale skutečné veselí v tom nebylo.

O čtvrt hodiny později je Burkovovo: „Bacha!“ přibilo k zemi.

Lokátory výstražně zavřeštěly do sluchátek. Vojáci strnuli v naprosté nehybnosti, ale houf drobných bodů, který se zjevil na displeji sledovacího systému, o ně nejevil nejmenší zájem.

„Nic nevidím,“ zašeptal Shapiro a opatrně se rozhlížel.

„Přímo před námi.“ Dickinson povystrčil senzory své přilby nad hladinu trávy a zkoumal vzdálené kopečky.

Jedenáct mariňáků se zbraněmi namířenými před sebe obezřetně postupovalo k místu kontaktu. Byli připraveni spustit ve zlomku sekundy smrtící palbu.

Nervy napjaté, prsty na spouštích.

„Nebude to nic velkého,“ odečítal Burkov údaje. „Asi jako krysy.“

„I tak, dejte bacha!“ varoval je seržant Dickinson.

Když mariňáci našli půdu rozrytou kolonií nor a objevili, že jde o chlupatá a neškodná zvířátka, pořádně se jim ulevilo. Huňatá stvoření se přichozích sice nebála, ale přesto je ostražitě pozorovala a tence pískala.

„Člověka vidí poprvé, jinak by zalezla co nehlouběji pod zem,“ usoudil Kirsten.

„Nemají s námi špatnou zkušenost, tím to bude,“ řekl poručík. „Tak je koukejte nechat na pokoji. Murayi?“

„Jasně, šéfe,“ ušklíbl se voják pod helmou. „Třeba ani nebudou jedlý.“

Náhle zaznělo vysoké hvízdnutí a chlupáci bleskem zmizeli ve svých děrách.

Dickinson se prudce ohlédl po Murayovi, který klečel nad jedním z mnoha otvorů, ale ten odmítavě zvedl ruce do vzduchu.

„Ani jsem se na ně křivě nepodíval, vážně!“ protestoval.

„To támhleti parchanti!“

Jeden z hmyzích rojů se totiž nenápadně přiblížil a v nestřeženém okamžiku se vrhl na opozdilé zvíře. Tvor se zuřivě zmítal pod hučící masou dravých kuliček a snažil se dostat k nejbližší noře, kde možná tušil svou spásu.

Svůj zápas však prohrál a po chvíli znehybněl.

„Zasraný brouci, podívejte se na to!“ vykřikl Hurt.

Proudy hmyzu obalovaly mrtvolku, až ji docela zakryly tlustou vrstvou.

„Plamenomet na ně.“ Quaid na ně zhnusně plívl.

Wheeler se vydal ke kulovitému útvaru, který se vlnil a přeléval kolem uloveného stvoření.

„Nechod' k tomu,“ varoval ho seržant Dickinson.

Drobeček však udělal ještě pár kroků.

Basový hukot, v němž se dalo zaslechnout i jakési nemelodické drnění, přešel do vysokého a nepříjemného bzučení. Obrovské množství hmyzu se zvedlo a jako jednolitá černomodrá stěna zastínilo i slunce visící nízko nad obzorem.

„Kurva!“ zařval Muray.

K Wheelerovi, jenž se sehnul nad ožranou mrtvolkou, které chyběla podstatná část kůže a z potrhaných tkání trčely obnažené kosti, se však žádný z masožravých brouků nepřiblížil.

Portera pod bránicí ostře píchlo. Z děsivého představení se mu dělalo mdlo.

Ne z té trošky krve, ale z představy, že by statisícové mračno obalilo právě jeho.

Vojáci však neměli čas o podobných výhledech do budoucna přemýšlet.

Vztekle drnčící roje se jako kouzlem rozpadly a vzduch se vyčistil. Ve vteřině nebyla v dohledu vidět žádná ježatá kulička.

„Co to, do prdele?“ vyhrkl Quaid.

Zkoumavě se rozhlíželi, ale na nic nepřišli.

Bylo ticho, bezvětrí.

„Asi je něco vyplašilo,“ prohodil jen tak Kirsten.

V tu samou chvíli se vojákům v políčku aktivního vyhledávacího módu objevil výstražný symbol, lokátory zapípaly.

Od sluncem efektně nasvícených vrcholků se cosi velice rychle blížilo.

„Kryjte se!“

Vysoko v akvamarínové modři se objevila černá tečka.

„Támhle!“

„Tohle bude pořádněj macek!“ vydechl Poggy. „Signál je silnej jako bejk!“

„Není to UAV (Unmanned Aerial Vehicle - průzkumný bezpilotní letoun) nebo dron?“ vyhrkl Poggy. „Je minimálně v pěti tisících.“

Poručík Ashworth navolil největší zvětšení integrovaného dalekohledu a uvolnil přenos ze svého i pro ostatní.

„Zase příšera!“ ulevil si Muray. „To mě poser!“

Porterovi se při pohledu na počítačem vyčištěný záběr ještě přitížilo.

Ukázkový exemplář místního ptactva vypadal jako kříženec druhohorního létajícího ještěra a mořského rejnoka.

„Rozpětí třicet metrů, míň ne,“ řekl Burkov.

„Že jsem si nevzal alespoň jednu SAM (Surface-to-Air Missile - raketa země-vzduch),“ zalitoval Quaid.

„Ani se nehněte!“ přikázal poručík. „Nevšimne si nás.“

Jenže si jich všiml.

Tvor musel mít neskutečně ostrý zrak - pokud takovým orgánem vůbec disponoval. Podle údaje dálkoměru byl pětadvacet kilometrů daleko, když prudce změnil směr a zamířil přesně k místu, kde se v trávě krčila skupinka vojáků.

Nebylo právě veselé sledovat, jak se k nim monstrem žene.

„Rozptylte se!“ přikázal velitel družstva.

Porter se schoval za obzvláště hustý trs, vtiskl krátkou pažbu kulometu do ramene, odjistil a čekal. Netvor klesal a nabíral rychlost. Vypadalo to, jako by se na ně snášel bojový letoun.

Nejdříve uslyšeli svistot, jak ploché tělo rozráželo vzduch, a pak krátký skřek.

Stoupající slunce zakryl stín a gigantický pták přeletěl těsně nad špičkami mrtvých pahýlů. Se zahučením se mihl nad družstvem Charlie a v prudkém výkrutu vystoupal kolmo do vzduchu. Náraz větru rozvlnil metr vysokou travu a ohnul ji skoro k zemi.

„Půjde po nás!“ vykřikl Shapiro.

Tvor opravdu roztáhl složená křídla, zamával jimi a skoro se ve vzduchu zastavil. Jeho dlouhý ocas se vlnil jako had.

Mariňákům předvedl dravé zuby a silné zahnuté pařáty.

Nejprve zarachotilo pár váhavých výstřelů, ale vzápětí je následovala vydatná smršť. K sytě modrému nebi vyletěly nepřerušované čáry červených stopovek, protnuly se na těle draka a přeběhly po protažených křídlech.

Porter sice podržel obludu zachycenou v mířidlech, ale spoušť nestiskl.

Tvor byl přes svou odpudivou hrůzostrašnost majestátní a elegantní.

„Nestřílet!“ přikázal poručík Ashworth.

Příšera s ušírvoucím zaječením klesla, ale mohutným mácháním křídel, které znělo jako porouchaná ornitoptéra, nabrala trochu výšku. Jeden z blízkých sloupů se zlomil a s rachotem se zřítíl. Půda se citelně otřásla. Děsivý pták se začal vzdalovat, ale již to nebyl ladný let jako prve. Potácel se vzduchem, a ačkoli se tomu snažil zabránit, dostal se nad okraj tropického pralesa.

„Spadne,“ okomentoval to Kirsten.

Usilovné bušení křídel se zdvojnásobilo a tvor trhavě stoupal. Jenže ze zelené masy v proláklíně vystřelila desítky metrů dlouhá chapadla a polapila obrovské tělo.

Létající drak se snažil seč mohl vytrhnout, po několika nerozhodných sekundách však prohrál.

S pronikavým výkřikem se zřítíl do džungle, která se nad ním zavřela jako hladina stojatého močálu. Nějakou chvíli se stromy v místě dopadu zuřivě třásly, dravec bojoval o svůj život do posledního

okamžiku, ale nakonec se v nížině rozhostil obvyklý, navenek mírumilovný klid.

„Zpanikařil jsem,“ omlouval se Quaid.

Poručík nic neřekl, pouze ho zpražil ledovým pohledem.

„Nebud' smutnej,“ poplácal ho Muray po zádech. „Takovou trofej bys domů stejně nepropašoval.“

„Co když se chtěl jen seznámit?“ rýpl si Porter. „Podívat se?“

„Tenhle rozhodně ne!“ odsekl Quaid.

„Už je to stejně fuk,“ řekl s kamennou tváří seržant Dickinson.

„Radši se vypaříme, než ho jeho bratříčci a sestřičky začnou postrádat.“

„A bylo-li to hravé mládě?“ zubil se Kirsten za spuštěným zrcadlovým hledím.

„Monstrózní kytky, draci, žravý hmyz, co nás ještě čeká za překvápko?“ remcal Quaid asi o hodinu později.

V mírně zvlněném terénu se jim šlo snadno, takže urazili přinejmenším sedm kilometrů a přiblížili se k členitému předhůří. Cestou narazili na další zvířecí kolonie, ale tentokrát se u nich nezastavovali. Chlupáči také byli výrazně ostražitější a před vojáky včas zalézali pod zem. Jako by mezi vzdálenými norami existovalo spojení a drobní tvorové si dali na srozuměnou, že neznámí dvounožci přinášejí smrt.

„Tohle byl možná taky les,“ ukázal Poggy hlavní karabiny na čtyřicetimetrový zčernalý pahýl, který se tyčil kousek od místa, kudy procházeli.

„Mám pro vás novinku,“ ozval se zepředu Shapiro.

Ve výseči displejů pro dálkové přenosy se objevil záběr z Kolibříka, který vytrvale kroužil kolem družstva od té doby, co jej právě Shapiro před několika hodinami vypustil. Miniaturní průzkumný stroj momentálně letěl nad mělkým kruhovým údolím, orámovaným nepravdělnou linkou oblých vršků, jež se nacházelo vpravo od směru, kterým se ubírali. Ve středové části prohlubně, vzniklé nejspíš po dopadu meteoritu, se dala rozlišit síť pravouhlých obrysů.

Vojáci se překvapeně zastavili.

„Tohle ale na mapě není,“ divil se seržant Dickinson.

Když po dvaceti minutách vytrvalého poklusu dorazili do kotliny, zjistili, že se jedná o rozvaliny jakýchsi starých staveb.

„Pak, že tady lidi nikdy nebyli, pche!“ odfoukl si Quaid pohrdavě. „A co je potom tohle?“

„A z čeho usuzuješ, že je to naše?“ popíchl ho Burkov.

„Tohle smrdí člověčinou z dálky.“

Poručík Ashworth si prohlížel trávou porostlé zbytky obvodových zdí. Zužitkovatelných materiálů se dávno zmocnila agresivní příroda, zatímco nestravitelné prefabrikované dílce a zhroucené keramické nosníky obalila tlustou vrstvou suchého mechu a plazivých lišejníků.

„Neohlásíme to nahoru, pane?“ zeptal se Shapiro.

„Když jsme nežádali o pomoc hned ráno, momentálně je to zbytečné,“ řekl uvážlivě poručík. Netušil proč, ale vtíravý pocit jej varoval, že lepší bude se o nečekaném objevu prozatím nezmiňovat.

„Mrkneme se?“ Muray poplácal závěr své pušky.

„Ano... ale opatrně.“ Poručík ukázal doprava a doleva.

Poměrně rozlehlé trosky kdysi tvořilo pět vzájemně propojených různě velkých budov. Poblíž byly dvě přistávací plochy, soudě podle velkých čtvercových prostranství za obvodem komplexu. Vojáci také našli neidentifikovatelné torzo zkroucené kovové konstrukce, jíž už většinu strávila rez.

„Prázdnó,“ ohlásil seržant Dickinson.

„Instalace možná pro třicet lidí. Každopádně desítky let opuštěná.“

„Armáda nebo civilové?“

„To se my nedozvíme,“ pokrčil Ashworth rameny.

Porter se trhl od ostatních. Brodil se po pás vysokou travou, nakopával vystouplé drny a hledal cokoli zajímavého. Ospalá polední atmosféra ho zneklidňovala. Možná to bylo tím absolutním bezvětrím, kdy se nepohnulo jediné stéblo, nebo dokonalou absencí jakéhokoli projevu života na planině pod majestátním předhůřím.

I brouci se kamsi vytratili.

Dovolil si zvednout hledí a upřel oči k zubatým vrcholům, jejichž ledové čepice se ztrácely v modravém oparu.

Působivé.

Vrátil se k troskám. I přes nesporné stáří zdevastovaných staveb jej překvapil silný zatuchlý pach, který ho udeřil do nosu, jakmile vstoupil

širokou trhlinou mezi nízké valy, jež bývaly vnitřními stěnami. Ze silné pokrývky odumřelého mechu vyčnívaly zubaté úlomky a v chomáčích žlutých travin se plazily zoxidované svazky drátů.

Porter popotáhl řemen kulometu a nasál do plic kysele čpící vzduch.

Nebyl pro to nejmenší důvod, ale pořád tu něco páchlo.

Pečlivě zapomenutá minulost.

Otočil se a podrážky zaskřípěly na zlomcích zkřehlého plastu.

Muray s Wheelerem obcházeli vnější pásmo, které tu a tam vyznačovaly pahýly sloupků s třásněmi ochranného pletiva. Zborcený stožár komunikačního zařízení jim žádnou překvapivou novinku neprozradil, proto si ho zběžně prohlédli a pokračovali v obchůzce.

„Necítíš něco?“ začichal najednou Muray podezřívavě.

„Hniloba,“ řekl Wheeler úsečně.

Muray se zastavil. „Mrtvola.“

„Odtamtud,“ trhl Wheeler hlavní kulometu k hrbolatému návrší.

„Shapiro?“ uslyšeli ve sluchátcích interkomu poručíka Ashwortha.

„Čisto.“

„Poggy?“

„U mě taky čistý,“ odpověděl voják.

„Portere?“

Bylo slyšet, jak se Porter nadechl. „V pořádku.“

Muray a Wheeler obezřetně vystoupali na temeno protáhlého kopečku.

A udiveně se zarazili.

„Murayi, co máte vy?“

„Kosti,“ odpověděl voják.

„Cože?!“

„Šlápli jsme s Drobečkem do zdechliny, šéfe.“

„BLÍZKÝ PŘÍBUZNÝ NAŠEHO KÁMOŠE Z RÁNA.“ Seržant hloubavě nakopl obrovskou čelist vybavenou trojitou řadou dvacet centimetrových zubů.

Vojáci s úctou obhlíželi kosterní pozůstatky monstrózního predátora, kterými prorůstala tuhá tráva. Na některých plísni pokrytých kostech

pořád ulpívaly zbytky tkání, mezižebních chrupavek a cary pergamenové kůže. Zvláštní, jak byla protáhlá, skoro čtyři metry dlouhá lebka vlastně lehká.

Vzhledem ke své velikosti skoro nic nevážila.

„Stáří nepošel,“ řekl Burkov, jenž si zblízka prohlížel některé fragmenty.

„Není to fuk?“ hekl Muray. Nožem se usilovně snažil vypáčit nejdelší pařát, aby získal parádní suvenýr.

„Ani ne,“ usoudil zdravotník. „Co, podle tebe, dokáže zabít takovouhle potvoru?“

„Ještě větší příšera?“

„Možná.“

„Co se ti nezdá?“ zajímal se Dickinson.

„Podívejte se tady,“ ukázal Burkov. V nezvykle tvarovaném skeletu zel otvor se zřetelně roztríštěnými okraji. Některé kosti úplně chyběly.

„Musela to být pořádná pecka.“ Shapiro si nervózně upravil polohu pušky.

„Skoro, jako kdyby vybouchl,“ řekl poručík Ashworth.

„Nakrmil se kumulativní náloží, a pak se odpálil,“ zavtipkoval Quaid, ale všichni ho ignorovali.

„Způsobila to zbraň?“

„To se mi nezdá,“ řekl zdravotník.

„A co mrchožrouti?“

Burkov pokrčil rameny.

Seržant si zamyšleně promnul bradu. „O něčem to svědčí, jenže o čem?“

Porter narazil na vracejícího se Kirstena a oba pak sledovali obhlídku mrtvého dravce na průhledových displejích a poslouchali konverzaci z interkomu.

„Vzal bych si rád alespoň zub,“ vzdychl Kirsten a zvrátil hlavu ke slunci.

Porter se po něm otočil. „K čemu, prosím tě?“

„Na památku. Abych měl doma co ukázat.“

„To si pospěš, než ho Muray dočista obere.“

„Tak teda honem.“ Kirsten měl najednou hrozně naspěch.

Portera však cosi zaujalo. Sehnul se ke kovové plotně, která vyčnívala z rozpraskané půdy. Šedý ochranný nátěr se oloupal a místo něho zbyl matný povrch beze stopy koroze.

Zvedl hledí, aby lépe viděl.

„Pojď, vypadneme,“ popoháněl ho Kirsten netrpělivě.

„Moment.“ Zaujatě přejel prstem v rukavici po spoustě drobných důlků.

Kirsten odkopl kus porézního plastu a sykl mezi zuby.

„Co, proboha, vyvádíš?“ ohlédl se po něm Porter.

„Koukej.“ Voják odhrnul botou nános betonové drtě.

Ve slunečním světle se zašklebila lidská lebka.

Mariňáci se shlukli na travnatém prostranství a němě obhlíželi nový nález.

„Ani mrtvé neodklidili.“ Muray točil v ruce zahnutým spárem. „To odsud pořádně kvaltovali.“

„Co je, ksakru, tohle za místo?“ potřásl hlavou Poggy.

Od západu přiletěl Kolibřík a přesně podle Shapiroových pokynů zakroužil nad zdevastovaným komplexem.

„Sázel bych na laboratoře,“ řekl Porter.

„Hned se o tom přesvědčíme.“ Shapiro naváděl průzkumný letounek na další kolečko. „Když to nebude moc hluboko, radar by nám měl alespoň něco z toho ukázat.“

Rastrovací síť, která překryla taktickou mapu, byla nekvalitní a neúplná, přesto vojákům předvedla, že to, co se nacházelo pod budovami, bylo několikanásobně větší, než celý areál na povrchu.

„To jsou věci,“ zamumlal Hurt a neklidně se ošil.

„Má lebka něco společného s ještěrem?“ ohlédl Kirsten oblohu, jako by se bál překvapivého útoku.

„Ne,“ řekl zdravotník, který převracel mozkovnu a horní čelist v dlaních. „Je mnohem staršího data.“

„Toho chlapa někdo sejmul,“ prohlásil Quaid.

„A kde máš zbytek těla?“ Burkov položil lebku na zem a oprášil si rukavice.

„Stačí, když vidím samotnou hlavu. Žádný člověk jí jen tak snadno neztratí.“

„To by ses divil, kámo,“ ušklíbl se krutě Quaid.

„Jedno je jisté,“ pronesl seržant Dickinson. „Tyhle trosky jsou zatraceně podezřelé.“

„A v mapách zanesené nejsou,“ řekl poručík Ashworth.

„Kdybychom se drželi plánu, ani o ně nezavadíme.“

„Povím vám to tak; rozhodně jsme se sem dostat neměli,“ přikývl seržant Dickinson.

„Čert vem tuhle díru!“ ulevil si Poggy. Pevně svíral zbraň, a to mu dodávalo maličko jistotu.

„Dej bacha, aby se ti to nevyplnilo,“ zahuhlal dutě Muray.

„Čím dřív se vrátíme na fregatu, tím líp.“

Uprostřed odpoledne dospělo přepadové družstvo námořní pěchoty k úpatí hor. Z roviny se tu zvedaly skalnaté bloky ohlazené erozí a pokračovaly, jako prsty obrů hrozící obloze, přes táhlé svahy až k rozeklaným štítům v dálce.

Únava si začínala vybírat svou daň.

Nejhůř na tom byl Hurt, kterého poraněná ruka vytrvale páčila. Přes drobné křeče ve svazech udržoval tempo s ostatními, snažil se nedat nic najevo a ignoroval zkoumavé pohledy, jež mu Burkov občas věnoval.

Hloupý škrábanec, to je toho! opakoval si v duchu. Už na tom byl v minulosti hůř. Třeba jako tehdy, když se na farmě, kde jako mladý kluk vypomáhal, pojančil nakladač a dřív, než stihl uskočit, rozdrtil mu levou nohu. Půl roku na tom byl bledě, doktoři si mysleli, že nikdy chodit pořádně nebude. Nedávali mu velké šance na uzdravení, jenže on zatnul zuby a neúspěch si nepřipustil.

Nakonec běhal jako dřív.

„Signál!“ vyjekl náhle Shapiro, který měl aktivovaný skener pro vyhledávání CSEL.

„Poloha?!“ zareagoval poručík.

„Do prdele... ztratil se! Je fuč, pane, nestihl jsem to.“

„Urči alespoň přibližné souřadnice.“

Shapiro si chvíli hrál s ovládním na levém předloktí. „To je maximum, co se mi podařilo získat.“

Velitel družstva byl přesto spokojený. „Hnul se, to znamená, že žije! Pošli zprávu na Corelis, pro případ, že se jim signál lokátoru nepodařilo zachytit. Do večera se k němu dostaneme, ať připraví odvoz!“

Jenže muži byli vyčerpaní a čekala je dlouhá noc.

„Dvě hodiny odpočinku,“ vyhlásil poručík Ashworth. „Seržante, určete hlídky!“

„Ano, pane! Kirsten a Porter - máte první!“

Muray objevil příhodně situovaný výklenek pod plochým skaliskem. Vojáci, kteří nemuseli zůstat v pohotovosti, si našli trochu místa, kde se mohli svalit a na hodinku usnout.

Porter vylezl po drolivé stěně na západní svah zvětřalého útesu a mezi oblými kameny si našel výhodnou pozici, odkud měl přehled po krajině. Sklopil dvounožku a opřel pilu o val z hlíny, který nahnul polní lopatkou. Očistil si hledí a navolil pasivní vyhledávací mód. Teprve, když se přesvědčil, že z jeho směru nehrozí nebezpečí, konečně se uvolnil. Srdce zpomalilo a unavené svaly přestaly pálit.

Přitáhl si náustek a zvolna se napil.

Ta úleva!

Sáhl do kapsy na stehně, vyndal odtud tubu s tabletkami minerálního koncentrátu, dvě vyklepl na dlaň a vhodil si je do úst. Byly odporové, ale nějakou dobu se je přinutil cucat. Jejich zbytky pak spolkl a zapil douškem vody. Na závěr, jako vrchol občerstvení, snědl energetickou tyčinku. Tmavou fólii zmuchlal do kuličky a strčil do náprsní kapsy.

„Slyšíš mě?“ uslyšel Kirstena na vlastním vyhrazeném kanálu interkomu.

„Jak ses propašoval na mou prioritu?“ divil se.

„Kouzlo,“ uchechtl se mladý voják na druhé pozorovatelně. „Jaký máš výhled?“

„Ucházející. Všude klid, nic se nehýbe.“

„Zvláštní, že jiné létající potvory jsme nezahledli.“

„Tomu bych se tolik nedivil,“ řekl Porter a rozpomněl se na dobu povinné školní výuky. „Při své velikosti potřebuje obrovské teritorium, jen si představ, kolik žrádla asi spořádá.“

„Ten WSO nebude žádná bezvýznamná nicka,“ usoudil Kirsten po krátké úvaze.

Porter smetl smítko ze závěru, ztlumil barevný kontrast MFD a přes blede značky se rozhlížel po divočině. Těsně nad žlutými travinami, kameny a zbytky trouchnivějících velikánů ospale tančily roje ostnatého hmyzu.

Sám pro sebe se unaveně uchechtl.

Odpolední slunce ozařovalo zubaté vrcholky a zvláštním způsobem je zlatilo. Předhůří se koupalo v měkkém světle.

Tam někde se ukrýval jejich člověk.

Osm kilometrů, skoro hodina a půl rychlého přesunu.

Neboj, jdeme si pro tebe, pomyslel si Porter.

Jenom doufal, že si to uvědomuje i ten druhý.

XVI. KAPITOLA

Muž byl vyděšený, k smrti utahaný a neskutečně špinavý.

Zasychající bahno a pozůstatky tlejících rostlin ho obalovaly od hlavy k patě, z původní letecké kombinézy toho mnoho nezbylo. Zpod tlusté vrstvy se blýskaly pouze ustrašené, zmatené a nemocně planoucí oči. Ve chvílích, kdy se mu vracely zlomky bývalého humoru, si s ironií uvědomoval, že ten odporně páchnoucí nános ho maskuje rozhodně lépe, než by to dokázala i ta nejlepší armádní uniforma.

Byl naprosto vyčerpaný nedostatkem spánku, deprimovaný cizím prostředím a neustálou hrozbou z neznáma. Stravovala ho horečka, dva dny sice nejedl, ale to až tak nevadilo. Mnohem horší bylo, že trpěl vážnou dehydratací. Neznal zdejší rostlinstvo, nebyl vytrénovaným expertem na přežití. Proto se neodvažoval cokoli spolknout, ačkoli hojnost rozličných bobulí na okolních keřích vypadala lákavě. V zoufalství se včera napil z mělké kaluže, ale po pár minutách ve spěchu spolykanou tekutinu vyzvrátil.

Když měl takovou žízeň!

Poničený žaludek mu nedal pokoj. Co chvíli ho přepadaly drásavé křeče, při kterých se nemohl pohnout. Do těla se mu střídavě zakusovalo palčivé horko a krutá zimnice. V hlavě dusavými kroky poskakovaly stovky tanečníků a za očima cítil rezavé pálení, jako by se mu tam otáčela zubatá ostří.

Dobře věděl, jak je to s ním nahnuté.

A nebylo to jenom tím sajrajtem ve zkalené vodě.

Určitě se přiotrávil, možná ho bodl jedovatý hmyz.

Neměl prostředky, jak to zjistit.

Zoufale se upnul na myšlenku, že ho snad zachrání dřív, než naposledy vydechne.

Na chvilku se mu udělalo lépe. Vystrčil opatrně hlavu z provizorního úkrytu pod kořenem vyvráceného čehosi, co bylo nepochybně zdejším ekvivalentem pozemského stromu. Tohle místo mu přišlo jako nejlepší z těch, která v posledních hodinách použil.

Neměl s pobytem ve volné přírodě nejmenší zkušenosti.

A ke všemu sám, vytržený z čistého a relativně klidného světa kosmických lodí, beze všech technických pomůcek, co činily život pohodlným a nekomplikovaným.

Ten let měl proběhnout rutinně a bez problémů.

Nemusel se ho zúčastnit, ale on si chtěl ověřit jisté údaje. Současně to pokládal za vítané zpestření jinak nudné služby v analytickém oddělení. Mohli poslat některý z bezpilotních prostředků, jenže on si vydupal osobní účast. Prý na tom záleží.

Pchá!

Dostal k ruce prvotřídního pilota a zvlášť upravený průzkumný stroj, který jeho skupina občas využívala. Snesli se k planetě a jemu se to líbilo. Kroužili, hledali a nakonec našli, co potřebovali.

Co mu to však bylo platné.

Pamatoval si ječení sirény, výstražné zvonění, pronikavé pípání a tlukot vlastního srdce. Následovala hrozivá rána, zběsilé škubání, kdy se stroj neovladatelně propadl a svět se stal šíleným kolotočem. Pilot křičel, kovový trup se trhal, víchr zuřivě kvílel, plameny hučely a výhled zakrýval černý dusivý dým. Hnědozelená zem se jim hnala vstříc, následovala obrovská rána a přetížení jej drtilo jako ocelářský lis... Pak bylo náhle ticho. Kývavý pohyb se uklidnil, zrak se mu projasnil. Snášel se lehce jako pírkó a nad ním se nadouval oranžový baldachýn padáku. Opodál zahlédl ohnivou kouli, když letoun narazil do země, a to už i on vletěl do korun obrovského lesa.

Byl to bolestivý pád, ale vyvázl z něho celkem v pořádku.

Otlučенý zůstal viset tři metry nad rozbahněnou prohlubní, zapletený do padákových šňůr. Z mráкотného stavu ho probralo až zběsilé zmítání. Nejdříve si myslel, že s ním třese pilot, který se také zachránil, jenže když otevřel oči, zjistil, že je pořád sám. Chvěl se a klepal celý strom.

Přičítal to silnému větru, o němž věděl, že nad severním světadílem občas v letním období řádí. Podle palubních přístrojů však přece panovalo úplné bezvětrí!

Zvrátil hlavu, a jaké bylo jeho nemilé překvapení, když zjistil, že se kývá pouze kmen, na němž nedobrovolně uvízl. Jako by se ten podivný strom snažil zbavit zářivě oranžové látky a pevných provazů, jež se proplétaly mezi pokroucenými výrůstky a obtáčely horní část jakýchsi dužnatých pouzder na jeho vrcholku. Zbytek lesa zachovával strnulý klid, ačkoli mu připadalo, že se některé koruny k postiženému velikánu s účastí naklánějí.

To ho vyděsilo.

Netýkalo se to jeho oboru, ale od kolegů, s nimiž se potkával v jídelně, slýchal hodně divoké historky. Tehdy jim nevěnoval pozornost, považoval je za hloupé tlachání.

Možná měl být pozornější.

S tichou modlitbou na rtech uvolnil spony postroje.

Dopadl s pronikavým výkřikem, skutálel se z mírného svahu a nakonec skončil v dolíku plném mazlavého svinstva. Přitom si narazil kolena a loket, odřel předloktí a čelo.

Věděl, že musí jednat racionálně a hlavně rychle.

Nepropadat panice.

Poměrně snadno se zorientoval. Pajdavou, ale rychlou chůzí se vydal k letounu, který neměl být podle jeho odhadu dál než osm set metrů.

Každopádně netrvalo dlouho a stroj našel.

Nezbylo z něho vůbec nic.

Z důmyslné skládačky nejvyspělejších technologií se stala hromada pokroucených trosek, ohořelých a k nepoznání roztrhaných. Oba motory ležely napůl zaryté v hlubokém kráteru uprostřed mýtiny, kterou vytvořila tlaková vlna výbuchu. Hlína byla místy spečená do sklovité hmoty, kovové součástky rozmetané do širokého okolí stále žhnuly žářem.

Jak obcházel místo havárie, nenašel jedinou užitečnou věc.

Bůhví, kam se poděla pilotova zbraň, sada první pomoci a nouzové dávky. Úplně náhodou zakopl o mozek záznamového zařízení, kvůli kterému tenhle zoufalý výlet podnikl. Ze zdemolované jednotky vypáčil ploché pouzdro odolné paměti a schoval jej do vnitřní kapsy kombinézy.

Náhle se zarazil.

Něco bylo jinak.

Vystrašeně se rozhlédl.

Zvláště se setmělo, prales se rozezněl strašidelnými praskavými zvuky.

A jak nechápavě postával na okraji doutnajícího kráteru uviděl, že se koruny stahují nad vypálenou mýtinou a zacelují ránu, kterou neovladatelný letoun vytvořil při svém pádu. A také si konečně všiml pilotova zohaveného trupu, na nějž celou dobu upíral oči, aniž vůbec tušil, na co se vlastně dívá.

Zelené, hnědé i neskutečně barevné rostliny se k mrtvole stahovaly, vysílaly pátravé prsty, zkoumaly.

Přetahovaly se, doslova se praly.

V okamžiku pochopení se mu vzbouřil žaludek.

A pak následoval záchvat panického děsu a bezhlavý úprk od rozmetaných trosek.

Když se vzpamatoval, ležel rozechvělý, s pachutí mědi na jazyku, na okraji velké planiny mezi chomáči žluté trávy, a před sebou viděl velkolepý horský masiv. Tělo ho bolelo, žádnou zlomeninu ani otevřenou ránu však našťestí nenašel. Vzadu na krku měl sice pod kůží zapáchnutý dlouhý trn, ale ten bez dlouhých cavyků vytrhl a zahodil. Vzduch byl o poznání chladnější, chutnal jako nejvzácnější víno, ale tříšť obludných vzpomínek zahnat nedokázal.

Dal by nevíám co, aby se zbavil neustále se vtírající vzpomínky na zbytky zakrváceného těla, visícího jako hadrový panák v bezpečnostních pásech. Toužil zahnat vyčítavý pohled prázdných důlků, nedokázal snést pohled na vyhřezlá střeva omotaná kolem překrouceného krku. A pak ty rostliny, které se připlazily jako tlustí hadi. Jejich šlahouny odtrhávaly kousky masa a hned s nimi mizely v zelenavém přítmí, bezlisté liány hltavě pily z mělkých loužiček tělních tekutin. Strom, na němž pilot visel, rozerval nepoddajný hrudní koš a desítkami drobných úst se hltavě pustil do měkkých tkání. Zářivé květy vytvořily kolem ohavné hostiny šepotající pestrobarevný závoj a snažily se uchvátit každý drobnější kousek, který na ně zbyl.

Ale nejstrašlivější byly zvuky, jež hoduující vegetace vydávala.

Skřípání, tlukot, bzučení, čvachtavé srkání a něco, co se velmi podobalo spokojenému krkání.

Hořce zalitoval, že si nenechal vnutit zbraň, když mu ji nabízeli. Ted' by se raději vlastnoručně zabil, kdyby nebylo vyhnutí.

Nakonec se ze směsice hrůzy, viny a sebelítosti vzpamatoval.

Stejně by nevěděl, jak s pistolí zacházet. Sotva mlhavě se rozpomínal na týdny základního pěchotního výcviku, který před drahnými lety povinně a bez zájmu absolvoval.

Takové věci nepatřily do jeho přísně logického oboru.

Jenže teď by se hodily.

A jak.

Hodiny následující po útěku od havarovaného stroje se pro něho staly úplnou záhadou. V paměti po nich zela černá díra. V té době se totiž nějakým způsobem dostal od pralesního výběžku přes planinu až do bludiště křivolakých roklin, úzkých kaňonů a vyschlých řečišť, kde se také nadobro ztratil. Podle toho, že se slunce v tomto mezidobí posunulo na obloze jenom o kousek, musel urazit přinejmenším patnáctikilometrovou vzdálenost vytrvalým během.

Slyšel, a později viděl, jak ho hledají.

Vnímal to ve stresovaném podvědomí, když se propadal do krátkých a trhaných útržků spánku, co se spíš podobal mdlobám.

Byli tu tak rychle...

...až to bylo s podivem.

V jasném záblesku vědomí si naštěstí vzpomněl na nouzový vysílač zašitý v límci letecké kombinézy.

Ulevilo se mu.

Brzy ho najdou.

Určitě prohledají havarovaný stroj, aby získali cenné záznamové zařízení a černou skříňku.

A padák zachycený ve stromech?

Věděli snad, co je prales zač?

Domníval se, že ano.

Jenže pozitronová paměť ve vraku není. Má ji u sebe.

Proto po něm budou pátrat s ještě větším úsilím.

Budou ji chtít za každou cenu.

Automatictí droni byli přinejmenším dva, létali nad krajinou, ale k jeho velkému zklamání ho nedokázali lokalizovat.

Co se děje, proboha? ptal se sám sebe a s každou další promarněnou minutou propadal většímu zoufalství. Nemohl však udělat pro svou záchranu zhora nic.

Ležel ztuhlý pod skalním převisem, sotva viděl ždíbec oblohy velký jako dětská dlaň. Byl paralyzován, nedokázal se pohnout, natož aby mával a tak na sebe upozornil. Dýchal, srdce pracovalo s občasnými zakolísáními.

Když se znovu probral, tentokrát na mnohem delší dobu, a strnulost zmizela, po dronech už nebyla ani stopa.

Cosi nepříjemného se muselo stát, protože z dálky zaslechl vítězoslavný ryk, který mu vehnal slzy strachu do očí a zježil všechny chloupky po těle.

Večer se záhy přehoupl v jeho první noc na planetě.

Rozzářily se hvězdy a tma se stala rájem nočních běsů.

Chvilí kulhavě prchal, aby se posléze zhroutil do úzké díry. Zalezl jako vyděšený hraboš na její dno a úpěnlivě se modlil.

Jenže oni byli metodičtí a vytrvalí.

Nevěděli, co je zač, možná byli zmatení a nejistí, nepochybně je odrazoval silný zápach pralesa, který se z něho linul, ale určitě tušili, že čas hraje pro ně. Když ne dnes, zítra ho jistě dostanou...

Potřásl hlavou a přerušil tok chmurných myšlenek. Píchlo ho v žaludku, zakuckal se, rozedřený hrtan páčil jako čert. Popolezl k otvoru, který zamaskoval, jak se jen dalo. Na pár vteřin se podívá.

Nacházel se na úbočí kopce, za ním se zdvihaly holé štíty nepřístupného skalního hřebene. Pod ním se rozkládala ohraničená planina a za ní vražedný prales, temný a nehybný jako bezedný oceán. Tu a tam ze zeleně vystupovaly kontrastně bílé chuchvalce mlhy. Hedvábně nařasené závoje se kroutily v teplém vzduchu a s výškou se líně rozplývaly. Zvedl tvář a do očí se mu zabodly sluneční paprsky. Jako zlatavá kopí. Trhl sebou a přivřel víčka.

V uších se mu rozezněly ozvěny válečných bubnů, útočila horečka a s ní další záchvat zuřivé zimnice. Bude zvracet odporně hořkou žluč, zarývat prsty do drolivé půdy a kdesi uvnitř sebe ječet prosby o milosrdný konec. Nebylo by lepší zemřít? Ne, ještě ne.

Poslední pohled patřil podivným černým sloupům, jimiž se planina ježila. Uslzeně zamrkal a zalezl do vývratu. Stočil se do klubíčka, špinavýma rukama si zakryl obličej.

Analytický zbytek jeho mysli odhadoval, že pokud nějaká šance na pomoc existuje, přijde pravděpodobně od východu. Vysoké hory se daly zdolat jen obtížně. „Prosím, ať je to brzy!“ zaškemral do dlaní. „Dlouho už nevydržím.“

Portera vystřídal quaid.

Přioplazil se a zlehka se dotkl jeho nohy, aby na sebe upozornil. Bylo to sice zbytečné, ale zvyk je zvyk.

Porter mu mlčky ukázal místa, na která by měl dávat pozor, a plácl ho po rameni. Vzal kulomet a v náručí s ním sklouzl na dno roklinky. Zabral místo za velkým plochým kamenem, sundal si helmu a opřel se zády o hladký žulový blok. Připojil se k němu Wheeler a oba se mlčky pustili do kontroly zbraní dřív, než zalehnou.

Podle starého hesla mohl člověk selhat, ale zbraň nikoli.

Pak si Porter sundal boty, stáhl ponožky a nastavil holá chodidla Wheelerovi.

„Hnusný,“ nakrčil nos svalovec.

„Kecáš!“ prskl Porter. Vzal je do dlaní a zkoumavě promnul. „Mně se zdají v pořádku.“

„V pohodě.“ Wheeler rovněž starostlivě hýbal prsty.

Měli to zažité z výcviku. Nohy byly jejich hlavní dopravní prostředek - choulostivá kůže obzvláště trpěla ve vlhku, kdy se sebenepatrnější oděrka špatně hojila a působila vážné nepříjemnosti. Proto se o ně starali minimálně stejně dobře jako o zbraně.

Byli na nich životně závislí.

Porter si poprášil chodidla silnou vrstvou antiseptického zásypu, natáhl čisté ponožky ze speciálního materiálu a vklouzl zpátky do bot. „Balada,“ utrousil spokojeně.

Wheeler si teprve nyní uvolnil podbradník a sundal přilbu. Ruku položil na pilu a zavřel oči.

Porter zaváhal a rozhlédl se po ostatních. Všichni, včetně poručíka Ashwortha, spali. Pouze seržant Dickinson seděl pod přemisem a metodicky protahoval hlaveň podvěšeného granátometu.

Mírně uklidněný se Porter natáhl, ale nemyslel, že dokáže zabrat. Do tří sekund o sobě nevěděl.

Muž se sice ocitl na prahu fyzického zhroucení, přesto ho neodbytné nutkání přesvědčovalo, že by bylo vhodné změnit úkryt a přesunout se jinam.

Zdržoval se na jednom místě riskantně dlouho.

S lítostí se ohlédl po díře plné pichlavého šterku, která mu posloužila za dočasné útočiště. V dutině, kterou holýma rukama pracně rozšířil, byl stále patrný otisk jeho horečkou spalovaného těla. Navzdory výhodné poloze však během dne zaslechl vzdálené skřeky, a to ho utvrdilo v tom, že už tu nemůže déle zůstat.

Oprátka hozená kolem krku začínala škrtit.

Ohnivý kotouč se nakláněl k černé lince pohoří. Ostré rozhraní světla a stínu uhánělo krajinou.

Jindy by ten pohled dovedl ocenit, dnes však ne.

Brzy je tu jeho druhá noc.

Ač nerad, rozhodl se zamířit výš do kopců.

Doufal, že cestou narazí na potůček. Vodu zoufale potřeboval. Z žízně vyrostl mučivý přízrak, prelud strašlivého finále. Když si nedokáže brzy obstarat dostatečné množství tekutiny, je vyřízený.

Posadil se a prudce oddechoval. Slabostí se mu točila hlava.

Zaváhal.

Ne, nemohl zůstat.

Přesto svůj odchod odložil.

Počká ještě hodinku, než se snese úplná tma, teprve potom vyrazí. Mezitím si odpočine, nabere sil.

Oni se neobjevují ihned po soumraku.

Bude mít trochu času.

Opřel se čelem o balvan protkaný zlatými žilkami vzácného nerostu a propadl se do otupělého deliria.

Měli za sebou asi tři kilometry, když je detektory upozornily na nebezpečí.

Vojáci se bleskově poschovávali do mělkých prohlubní, aby je pět draků nespatrilo. Obludy se vynořily ze širokého horského sedla a podél skalních stěn slétly až skoro na planinu. V těsném houfu se rojily pořád nad stejným místem, jako by něco přivábilo jejich pozornost. Naštěstí se poslední zachycená pozice sestřeleného pilota nacházela několik kilometrů stranou.

Porter pozoroval obrovské tvory, jak v divokých piruetách a výkrutech vytvářejí složité figury vzdušného tance. Byl jimi dočista fascinován. I z té dálky citlivé mikrofony zachytily jejich zlostný křik.

„Něco tam mají,“ usoudil seržant potichu.

„Našeho člověka ne,“ řekl poručík. „Alespoň doufám.“

„Ten by jim za takovouhle námahu nestál, šéfe,“ řekl Muray.

Čas plynul a draci vytrvale kroužili.

Co chvíli se střídavě spouštěli k zemi a pak opět s divokým jekotem vzlétali zpátky do výšky. To trvalo asi patnáct minut.

Nakonec utvořili šípovou formaci a s největším exemplářem v čele odlétli směrem k severu.

„Už jsem si začínal myslet, že nikdy neodfrčí.“ Muray se opatrně zvedl na jedno koleno a zkoumal tmavnoucí obzor.

„Jdeme,“ pobídl je seržant Dickinson. „Máme tady práci!“

Vyrazili poklusem.

O tři kilometry dál objevili drona.

Nebo alespoň to, co z něho zbylo.

Desetimetrová skořepina záchranného stroje byla přelomená v půli, jako by se dostala do nesmírně silného lisu, odolný kompozitový plášť byl na mnoha místech zmuchlaný a proražený pravidelnými řadami kulatých otvorů. Nukleární článek vytržený z vnitřností pohonného systému se povaloval opodál, jako by jej odhodilo znužené dítě. Masivní pouzdro, označené výraznými červenými symboly, pokrývaly hluboké rýhy.

„Ted' máme představu, kam se poděly,“ řekl seržant.

„Draci je mají za vetřeleckou konkurenci, a tak je likvidují.“

„Tahle informace velení nepotěší,“ mínil Poggy. „Divím se, že nešli, když s nimi ztratili spojení. Přinejmenším se měli zeptat nás, jestli o tom něco nevíme.“

„Vybavit je řízenými střelami,“ zafuněl Quaid pohrdavě, „pak by si ty hnusácký potvory ani neškrty.“

„A kdo to měl tušit, he?“ zaklepal si Burkov na helmu.

„Vsadil bych se, že tam, co před chvílí kroužili, bychom našli taky jeden vrak,“ řekl Porter.

„Nejspíš.“

„Konec řečnění.“ Seržant Dickinson ukázal jednoznačným posunkem k horám.

Hurt se kousl do spodního rtu, až mu zuby zbarvila rudá krev. Naštěstí mu nebylo přes zrcadlové hledí vidět do obličeje.

Ten pohled by ostatní vyděsil.

Cizí slunce zapadlo v karmínové spršce za sněhem pokryté vrcholky skalních velikánů, houstnoucí soumrak pohltit poslední zbytky denního světla. Strmé stráně šuměly pod náporu sílícího větru, který začal foukat před hodinou, a na obloze se překvapivě rychle kupila bouřková mračna. Suché trsy neškodných křovin vydávaly chrastivé a nepříjemné zvuky, zablesklo se a v dálce zabrumlal hrom.

Družstvo Charlie dosáhlo prostoru, jenž na mapách pulzoval nevýraznou červení.

Vojáci byli ostražití a napjatí.

Zlehka a bez hluku našlapovali, zbraně namířené do tmy, prsty na spouštích.

Ani zde se necítili zvlášť dobře.

„Jsem na místě!“ oznámil Muray.

Seržant Dickinson se znechuceně rozhlédl v zesíleném zbytkovém světle. Pusto prázdno, jen kamení a zase kamení. Zakrslá tuhá tráva a zbytek ztrouchnivělého kmene, který se válel zaklíněný asi sto metrů výš po svahu.

Kdo ví, jak se sem dostal.

„Nikde nic, žádný kontakt!“ oznamovali postupně.

„Ten chlap je v trapu!“ ulevil si Muray zklamaně.

„Prohledejte okolí, musí tu někde být!“ přikázal poručík. Souřadnice ani v ideálním případě nebyly přesné, z různých příčin docházelo k drobným odchýlkám.

„Mám to!“ hlesl po chvíli Poggy vzrušeně.

Seběhli se k přeraženému stromu.

Voják ukázal do díry mezi kořeny.

Poručík rozsvítil světlo zastíněné infračerveným filtrem a nahlédl do dutiny.

„Stopy jsou čerstvé,“ konstatoval. „Nebude daleko!“

Od úkrytu se vydal přesně tam, kam plánoval, po půl kilometru však věděl, že to nezvládne.

Prostě nemohl. Co chvíli se zastavil a odpočíval.

Vydýchat se, uklidnit zdívočelé srdce.

S rukama nataženýma před sebou se šouravě škrábal do prudkého kopce. Kameny mu ujížděly pod rukama, chytal se trsů ostré trávy, která mu ošklivě pořezala dlaně. Několikrát uhnul, aby našel schůdnější cestu, a brzy pochopil, že ztratil orientaci.

Zcela postrádal smysl pro to, co je nahoře a co dole. Směry se mu nadobro popletly.

Bylo pozdě vyčítat si, že vůbec vystrčil ze své díry nos.

I kdyby se chtěl nakrásně vrátit, v noci ji stejně nenajde. A vlastně pochyboval, že i ve dne.

Všechno se zatočilo, přihnaly se halucinace.

Slyšel smích, zahlédl duhové postavy, jak se stahují do kruhu a zběsile se svíjejí.

Snažil se utéci, ale po pěti krocích s heknutím upadl.

Nekontrolovatelně sebou škubal, potichu úpěl.

Plakal by, kdyby mohl.

Ostre se zablesklo, klikatá čára prolétla oblohou a ve stejném okamžiku zaburácel hrom takovou silou, že jej to bezmocně převrátilo na záda.

Z černočerné tmy se spustil hučící příval deště.

„Dvě skupiny!“ ukázal poručík na prstech.

Shůry padalo tolik vody, že to vypadalo, jako by je rozzlobené božstvo mínilo do několika minut utopit. Blesky se křížovaly jeden za druhým a jejich exploze otrásaly umáčenými kopci, jako by si je vzala na mušku baterie dalekonosného dělostřelectva. Z několika nevinných pramínek se záhy staly zrádné potoky poskakující po kamenech do

bezedných strží, oblázková řečiště se zaplnila nebezpečně dravými bystrinami, jejichž proud strhával vše, co se mu připletlo do cesty.

Družstvo Charlie se rozdělilo a pustilo do pátrání.

Muray, Porter, seržant Dickinson, Kirsten a Shapiro se roztáhli do rojnice a každých sto metrů spustili na několik sekund aktivní vyhledávání nastavené na plný výkon. Doufali v jediné; že o toho chudáka co nejdřív zakopnou a poté odsud vypadnou.

Porter udělal krok a probořil se do jakési trhliny.

Vytrhl nohu z hlíny a vztekle oklepal z boty hroudu rosolovitého hnusu, který přízračně světélkoval. Jak polevil v pozornosti, málem přehlédl bod, jenž se mu bliknutím objevil na okraji zorného pole.

„Pozor, něco mám!“ upozornil šeptem dřív, než se lokátor vypnul.

Podél řady přiběhl seržant Dickinson a prozkoumal údaje na vlastním displeji.

„Lokálně odlišná teplota. To vypadá nadějně,“ usoudil.

Promáčení vojáci se pustili terénem plným zrádných děr, hustého křoví a po kolena hlubokých louží. Pršelo nejen shora, ale voda stříkala snad ze všech směrů. Nově vznikající prameny jim podráždely nohy a strhávaly s sebou ze svahu miniaturní laviny bahna a menšího kamení. Nocí se klikatila zubatá kopí a bušila do vysokých skalních jehel kdesi nad nimi. Hrom řval, vítr skučel v roklinách jako podrážděná saň.

Poletujících duchů neubývalo.

Naopak, ukrutně se množili.

Ten hustý liják jim snad prospíval.

Jejich výsměšný jekot se mu zarýval do mozku i přesto, že se do uší snažil nacpat všechny prsty najednou. Bariéra tmy se houpala a točila, dělalo se mu příšerně zle. Co nevidět mu žaludek vyskočí krkem ven.

S rukama omotanýma kolem hlavy, aby zmírnil ten nelidský zvuk, se pokusil ty nejdotěrnější nakopnout. Pokaždé ale zasáhl prázdný vzduch. Převalil se na břicho a málem se utopil v prohlubni, do které sklouzl s křečovitě roztaženými ústy a vyceněnými zuby. Do nosu a do krku mu vchrstl ledový proud, po němž tak toužil a prahl.

Kašlal, prskal a prudce supěl, ale dokázal se vzepřít na loktech, zvednout a odsunout.

Umáčený obličej nastavil bodavým kapkám tropické bouře.

Náhle v jeho vidění nastala malá, ale podstatná změna.

Z nedaleké rokliny se vynořilo pět postav. Byly velké a neforemné, cosi držely v rukou a váhavě se rozhlížely.

Na zlomek sekundy ho udivilo, že nejsou duhová, jako ti, kteří nad ním poskakovali. Tihle splývali s prostředím, kdyby se nehýbali, ani by si jich nevšiml. Jenže když zrakem přivyklým na temnotu pátral po jejich obličejích, nenarazil na nic jiného než na hladkou plochu, ve které se nic neodráželo.

Proboha, další jdou po mně! zaúpěl zmučený mozek. Dejte mi pokoj! Já už nechci... néééé!

Duchové k němu došli, neletěli. Tři se nad ním sklonili a dva poodstoupili obezřetně stranou.

Něco na nich bylo povědomého.

Byli to...

Chechot barevných přízraků však zaburácel do dunivé ozvěny hromů a rozehnal myšlenky jako hejno bojácných rybek.

Skřípěl zuby.

Snadno se nedám!

Trojice ale nemínila přijmout telepatické varování.

„Tu máš!“ zachroptěl a vší silou, která mu zbývala, prudce vykopl po tom nejbližším.

Tentokrát se tvrdě strefil.

„Chytni ho pořádně, do prdele!“ vyhekl Shapiro a snažil se tu podivnou, zuřivě se zmítající parodii na člověka udržet.

„Skoro mi prošlápl koleno!“ skuhral Kirsten.

„Měls dávat většího bacha, vidíš, jak vypadá!“ I Dickinson se svou mohutnou figurou měl co dělat, aby ho zabahněný střízlík neodhodil.

„Hlavně, ať neřve!“

„Chcete pomoci?“ zeptal se Muray z povzdálí.

„Ne,“ odmítl Shapiro. „Bude to dobrý, jen co do něj naperu svinskou dávku narkotik.“

„Nepřežen to,“ strachoval se seržant.

„To byl vtip.“ Shapiro chlapíkovi s námahou odtáhl ruku od hlavy, zkroutil mu ji a kolenem přiklekl. Z pouzdra vytřepal injekční aplikátor a bez rozmýšlení jej zabodl přes vrstvu bláta a tuhou látku kombinézy do nejmasitější části ramene.

„Ustupte, nechte ho!“ Shapiro se zvedl a strčil prázdnou trubičku do kapsy.

Špinavec se svíjel jako had. Vydával neartikulované zvuky a sápal se prsty po něčem, co viděl jen on.

„Příště si rozmysli, co sakra chceš!“ mumlal Kirsten našťavaně a zkoušel, jestli ho pohmožděná noha poslouchá. „Chytit, pustit, podržet, kašlat na něj... stačí si vybrat, ne?!“

„Hele, nemůžu za to, že seš levej.“ Shapiro se ve skrytu hledí zasmál.

Mladý voják vychrlil tichý proud pro něho netypických nadávek.

„Co je s ním?“ Dickinson sledoval, jak pilotův třes ustává.

„Vím já, seržante?“ opáčil spojař. „Může to být cokoliv, nebo taky všechno dohromady.“

„Tos mi toho vysvětlil!“

Seržant sáhl chlápkovi pod kombinézu a strhl mu z krku identifikační štítky. „Ale je to náš hošan.“

„Fíha!“ šeptl Kirsten. „Rovnou plukas!“

Přihnal se udýchaný zbytek družstva.

„Ten vypadá!“ zahučel poručík Ashworth a mávnutím přivolal Burkova.

Zdravotník muže zběžně prohlédl, posvítíl mu do úst, do uší, nadzvedl pevně semknutá víčka a na čelo přitiskl senzor miniaturního diagnostického přístroje.

„Je na tom dost bledě,“ řekl opatrně. „Celkové vyčerpání, dehydratace, imunitní systém v háji, srdeční rytmus nepravidelný a slabý, zvláště rozhozené EEG.“

„Prozatím ho prober.“

„Zkusím, co se dá.“ Burkov se prohrabal lékárníčkou na opasku a vyjmul další aplikátor. „Má nějaký druh otravy, takže tohle je přesně to pravý pro podobný případy!“

„Co je to za šťávu?“ zatvářil se Quaid pochybovačně, zatímco odstraňoval ležícímu tampónem špínu z obličeje.

„I kdyby tě smrtka držela ve spárech, s křikem uteče, jakmile ti tenhle zázračnej elixír vletí do krevního oběhu.“

„Sajrajt.“

„Snad zabere.“

Zbědovaný plukovník po chvíli zasténal, rozkašlal se a pootevřel oči.

„Měl jsem...“ vydechl a udiveně krabatil obličej.

Quaid mu dal opatrně napít ze své polní lahve.

Ashworth přiklekl. „Vnímate mě?“

Muž slabě přikývl.

„Jsme záchranné družstvo. Momentálně vás při vědomí drží silný povzbuzovací preparát. Po jeho odeznění na tom budete pravděpodobně ještě hůř, ale potřebujeme, abyste byl alespoň hodinu při sobě. Pak už doufám budeme daleko odsud a do péče vás převezmou pro změnu doktoři.“

Poručík Ashworth se obrátil na svého zástupce. „Oblast zabezpečena?“

„Ano, pane.“

Velitel družstva přikývl. Zobrazil si soubor CEOI (Communication and Electronic Operation Instructions - instrukce pro spojení a elektronickou činnost; spojovací tabulky rádiových frekvencí, volacích znaků, smluvených kódů, hesel a ohlasů) a přeladil se z komunikačního okruhu družstva na kanál vyhrazený pro záchrannou misi.

„Okó dva; já Charlie jedna.“

„Charlie jedna; Okó dva na příjmu,“ ozval se vzápětí neosobní hlas.

„Okó dva; žádám o vyzvednutí. WSO nalezen, vitální funkce dočasně pozitivní, nutná okamžitá hospitalizace. Připravte zdravotní tým!“

„Rozumím, Charlie jedna, primární cíl nalezen, rozumím. Platí to samé i pro sekundární cíl?“

Poručík nedal najevo, jak byl zmatený. „Okó dva; já Charlie jedna, opakuji: Primární cíl zajištěn, žádám o vyzvednutí na pozici navigačního majáku!“

Spojení šumělo a vojáci čekali, až se jejich velitel domluví s operačním důstojníkem na oběžné dráze.

„Charlie jedna, sekundární cíl zajištěn? Potvrďte!“ nedal se odbýt hlas ve sluchátkách.

Svině! pomyslel si Ashworth. Myslí letadlo? Ne. Chtějí černou skříňku, kterou jsme z něho měli vybrat. O toho chlapa jim vůbec nešlo!

Ucítil, jak ho někdo tahá za rukáv.

Podrážděně se otočil.

Plukovník měl tvář barvy vychladlého popela. Umáčené pramínky vlasů se mu lepily k čelu. „Řekněte jim, že to mám, jinak pro nás žádný stroj nepošlou.“

Ashworth zaváhal.

„Dělejte, poručíku!“

Velitel družstva se ošil, ale uposlechl. „Oko dva; WSO mi právě sdělil, že sekundární cíl zajistil osobně.“

„Rozumím, Charlie jedna!“ ozval se tentokrát operační důstojník okamžitě. „Kvůli ověření mi nadiktujte výrobní číslo.“

To nemělo obdoby.

Poručík vzteky bez sebe natáhl k plukovníkovi ruku. „Dejte mi to!“

Ten zašátral v náprsní kapse a podal mu tenký disk.

Ashworth převrátil pouzdro pozitronové paměti v prstech a setřel z něho nános lepkavé špíny. Ve světle ztlumeného reflektoru nadiktoval patnáctimístný kód.

„Rozumím, Charlie jedna. Malý ptáček je na cestě, čas pro navedení je zhruba pětadvacet minut. Zajistěte odpovídající prostor pro vyzvednutí!“

Poručík Ashworth byl čím dál dopálenější. „Oko dva; byl jsem srozuměn s tím, že záchranný prostředek bude k dispozici v bezprostředně vymezené oblasti. Půl hodiny je kritický limit!“

„Je mi líto, Charlie jedna,“ zaváhal hlas ve sluchátkách, „měli jsme během dne blíže nespecifikované potíže a oba stroje jsme ztratili. Další nebyl vypraven, takže musíte vyčkat, než se k vám náhradní dostane z oběžné dráhy.“

„Předal jsem vám zprávu o nálezu vraku před čtyřmi hodinami!“ vyštěkl poručík Ashworth. „Toto je nezajištěná operace, Oko dva!“

Vojáci se po něm zvědavě ohlíželi. Nebyli zvyklí, aby zvyšoval hlas.

„Je mi líto, Charlie jedna, ale pláčeš na špatném hrobě,“ odsekl operační důstojník na SCF Corelis. „Toto není mé rozhodnutí.“

Plukovník ztěžka vydechl. „Sám nikam nepoletím! Řekněte jim, že všichni najednou nebo nikdo.“

„Ale...“

„Nediskutujte! Vím, o co jim jde.“

Velitel družstva spočinul zkoumavým pohledem na odrbané, špinavé a úplně promáčené postavě, která mu ležela u nohou, ale nakonec poslechl. „Oko dva, nedoporučuji - opakuji; nedoporučuji použít pro WSO samostatnou dopravu! Jeho zdravotní stav je vážný, vyžaduje neustálý a kvalifikovaný dohled!“

Na pár zdlouhavých sekund se rozhostilo ticho.

„LCA vás na současné pozici nabrat nemůže, Charlie jedna.“

„Jsem si toho vědom, Oko dva. Proto žádám o určení alternativního PUP (Pick-Up Point - místo, odkud má být někdo vyzvednut).“

Následovala další vleklá odmlka.

„Ti sráči by měli hnout prdelema, jestli pro nás chtěj vůbec něco udělat!“ zaprotestoval Quaid.

„Sklapni!“ ucedil seržant varovně.

„Charlie jedna; váš požadavek byl schválen. Přesuňte se na novou pozici. Potvrďte!“

Poručík zběžně zkontroloval místo, kde měl výsadkový stroj přistát. Bylo o tři kilometry níž, na rozhraní předhůří a planiny.

Nebude to snadné, ale dalo se to zvládnout. „Oko dva, Charlie jedna, potvrzují!“

„Oko dva; rozumí, konec!“

Spojení s fregatou skončilo. Velitel družstva se obrátil ke svým lidem. „Vracíme se na pláň, kde nás naberou. Podplukovník pochod po svých nezvládne, Burkove?!“

„Rozumím, pane!“ Zdravotník shodil ze zad ploché pouzdro a během chvilky z něho rozložil lehká, ale pevná nosítka.

„Murray dopředu, Wheeler a Porter zajistí křídla, já se postarám o zadní krytí. Ostatní se podělí o nesení a ochranu. Seržante?!“

Dickinson se okamžitě svým drsným způsobem pustil do organizace. Během minuty bylo družstvo Charlie připraveno k odchodu.

„Nejsem pilot, víte?“ zamumlal zachráněný, když ho poutali, aby jim během cesty nespádl.

„To jsem si stačil domyslet,“ utrousil poručík.

„Za jak dlouho přiletí?“

„Minimálně hodinu a půl; a to je hodně optimistický odhad.“

Muž stiskl rty do vyděšené čárky, což nikomu z vojáků neuniklo.

„To není dobré.“

„Proč?“ zeptal se poručík.

„Noc na téhle planetě je nebezpečná.“

„Prošli jsme pralesem od řeky,“ ucedil potichu seržant Dickinson.

„Probaha!“ vydechl chraptivě podplukovník. „Byl jsem... padák mě zanesl mezi stromy.“

„Nemyslete na to,“ doporučil mu Burkov a zkontroloval jeho stav.

„Viděl jsem pilota,“ hlas se mu zlomil. „A potom v noci...“

„Co v noci?“ zeptal se poručík.

Podplukovník zavřel oči. „Přijdou démoni. Blíží se jejich čas.“

„Opravdu?“

Oblohu rozčísł rozvětvený snop bílého světla, mezi skalisky zaburácel hrom.

„Určitě se vrátí. Slíbili mi to.“

Mariňáci se pokradmu rozhlédli. Nebyli pověřčiví, ale zlověstná prázdnota okolní krajiny na ně nepůsobila povzbudivě. Kanonáda blesků prořídla a průtrž také ztrácela na síle. Nad jižním obzorem se objevily první hvězdy.

Bouřka ustupovala.

Po ní se rozhostí obvyklé ticho.

A v něm hrozba.

„Vezměte to k sobě,“ vrátil muž z nosítek poručíku Ashworthovi plochou paměť. „Kdyby se mi cokoli stalo, nezapomeňte to předat - svým způsobem je to letenka odsud. Někteří lidé na tahle data netrpělivě čekají a vy máte větší šanci zůstat naživu než já.“

„Postaráme se o vás,“ řekl poručík chlácholivě. Ale zbědovaný chlapík velitele družstva neposlouchal.

„Viděl jsem je,“ zaskuhral. „Tak jako vidím vás.“

„Zvednout!“ zavelel seržant Dickinson.

Družstvo Charlie se vydalo se svým břemenem na zpáteční cestu.

Zástup vojáků proklíčkoval labyrintem obrovských balvanů, které se kdysi uvolnily a skutálely z výše položených svahů. Sestup s nosítky byl vyčerpávající a obtížný, ale už brzy měli dosáhnout planiny.

Porter se namáhavě prodíral vlevo od hlavní skupiny. S těžkou zbraní několikrát uklouzl, dlouhá hlaveň občas uvízla v hustém křoví,

které jako by mělo nespočet drápků, jimiž se ho pokoušelo zachytit. Unavené paže trnuly, ramena hořela v jednom ohni. Před dvaceti minutami spolkl povzbuzující kapsli, ale očekávaný výsledek se nedostavil. Byl asi příliš utahaný a preparát neměl potřebnou sílu, aby ho zbavil veškerých bolestí.

Od soumraku neuplynuly ani tři hodiny, ale on měl pocit, jako by slunce neviděl dlouhé týdny.

Dobře slyšel, co podplukovník na nosítkách povídal.

A nebyl přesvědčený, že je to pouze výplod oblouzněné mysli.

Vnímal jejich přítomnost.

Démoni.

Bylo celkem fuk, jak si je kdo pojmenoval.

Na planetě s tak gigantickými predátory, jakými bezpochyby masožravý prales a létající ještěři byli, nemohlo přežít nic nemotorného a neschopného. Menší a slabší druhy se musely nutně vyvinout v něco ohromně přizpůsobivého.

Zabij, nebo budeš sám zabit.

Vyhledávací mód ponechal natrvalo zapnutý. Platil za to sice cennou energií, ale rozhodně netoužil po jedovatých tesácích zatátných do hrdla.

Ostatní vojáci si možná nebyli hrozícího nebezpečí tolik vědomi, Porter však na rozdíl od nich věděl naprosto jistě, že tu jsou. Kroužili těsně za hranicí dosahu jejich přístrojů. Nepochybně dovedli nějakým zvláštním způsobem vnímat slabé impulsy lokátorů.

Od včerejška mnohem víc věřil svému instinktu.

Tomu lechtavému svědění v zátylku.

Nakonec se odhodlal.

„Pane, jsou tady,“ řekl do interkomu.

Poručíka to neudivilo. Seskočil z vratkého kamene a počkal, než kolem něho prošla nosítka. „Jsi si jistý?“

„Ano.“

„Máš představu, kolik jich je?“ Velitel přepadeného družstva schválně ignoroval tmavou výseč detektoru pohybu.

„To ne,“ musel Porter přiznat.

„Čtyři,“ ozval se Wheeler s děsivou jistotou. „Ale brzy jich bude víc.“

„Dobře. Za chvíli dorazíme na pláň. Strílejte po všem, co se vám bude zdát podezřelé.“

Porter skupinu mariňáků předběhl. Prodral se vysokou travou, zaujal výhodné postavení na vyvýšeném stanovišti a pak čekal, dokud jej neminou.

Bouřka se přesouvala jinam a její basové brumlání sláblo. Na obzoru se občas rozsvítil doutnavý záblesk, ale jinak nebe okupoval bezpočet hvězd. Roztřepený, ale mnohem bližší pás Mléčné dráhy přetínal oblohu zešikma od severu k jihu jako gigantická obruč. Přesto byla noc zoufale tmavá.

Zadýchání a propocení běželi k oblému vršku, který vystupoval z travnaté roviny.

Tam měli počkat na evakuační stroj.

Byli skoro na místě, když Hurt definitivně odpadl.

Tenounké vlákno vůle, které ho poslední hodiny drželo v pohybu a při smyslech, povolilo.

On sám by přísahal, že slyšel ostré zadrnčení, když náraz prasklo.

Kirsten zahlédl, jak se v půli kroku zhroutil. Padl jako podřátý a hlava v helmě se bezvládně odrazila od ztvrdlé půdy.

„Zdravotník!“ zakřičel a vrhl se k pyrotechnikovi.

Burkov předal madlo nosítek Poggymu a rozběhl se zpátky.

Družstvo se zastavilo.

„Co je s ním?!“ vyštěkl poručík.

„Nevím, pane,“ odpověděl zdravotník a zkoumal fyziologické hodnoty složitého grafu na displeji diagnostického přístroje.

„Musíme se dostat na pozici, tam se na něho podíváš.“

Ze tmy se vyloupila Wheelerova rozložitá postava. „Ukaž.“

Sehnul se, levou rukou popadl Hurta za pas a bez cizí pomoci si bezvládného vojáka přehodil přes rameno.

Porter se k Wheelerovi přiblížil na několik málo metrů, aby ho v případě potřeby kryl.

Na okraji kruhové výseče se jako duchové zjevily dva body, ale stejně rychle zase zmizely.

Tři sta metrů a byli u cíle.

Vojáci složili nosítka i Hurta na koberec vlhkého lišejníku a utvořili kolem nich obvyklý kruh.

Obrana, když jste ve sračkách zůstali úplně sami, říkalo se s šibeničním humorem.

Plukovník měl zavřené oči a přerývaně dýchal. Hrudník mu pod roztrhanou látkou kombinézy poskakoval nahoru a dolů a Burkov, který nevěděl, komu se věnovat dřív, se bál nejhoršího.

„WSO pomalu odchází,“ zašeptal do mikrofonu.

Poručík to vzal mlčky na vědomí. „A Hurt?“

„Pracuji na tom.“

„Oko dva; já Charlie jedna, jsme na pozici!“ ohlásil se Ashworth fregatě na oběžné dráze.

„Rozumím, Charlie jedna. Bravo - Delta je na cestě k vám.“

„Oko dva; máme pasivní kontakt.“

„Pasivní kontakt, potvrzují. Specifikujte, Charlie jedna!“

„Negativní, Oko dva. Povahu kontaktu nelze upřesnit, objekty o nejnižším počtu se zdržují mimo účinný dosah ITWDS.“

„Rozumím, Charlie jedna. Hlaste jakoukoliv změnu situace!“

Porter upíral oči do temnoty a konverzaci s operačním střediskem poslouchal jen napůl.

Srdce mu tlouklo až v krku, kapky štiplavého potu klouzaly po obočí a podél nosu. Ležel s nohama roztáženými do širokého věčka v rozměklé hlíně bezejmenné planety, pilu namířenou k horám, a čekal.

Na cokoliv.

Dávno si všiml, že ostatní brouci zkrátili doposud neměnný odstup a odvážili se blíž.

Repelent slábl.

Stejně to bude i s démony.

„Odešel mi poslední zdroj!“ řekl Muray. „Nemáte někdo náhradní?“

Nepočítali s takovým výdejem energie na neobývané planetě, rezervních článků si s sebou vzali standardní množství na dva dny. Spoustu šťávy však spotřebovala naplno rozsvícená světla při boji v džungli a pak lokátory spuštěné v aktivním režimu.

„Tumáš,“ hodil mu Kirsten akučlánek. „Je v něm polovina kapacity.“

„Lepší než drátem do oka.“

Porter snížil dosah vyhledávání a deaktivoval bojové senzory, které nutně nepotřeboval. Náhodou se ohlédl po Burkovovi a hned věděl, že je zle.

Hurt právě prohnul záda do oblouku, prsty si svíral hrdlo, jako by se nemohl nadechnout. Přiběhl Dickinson a se zdravotníkovou pomocí ho převalili na bok, strhli mu helmu, obličejový filtr a podepřeli hlavu. Zdravotník znovu napojil diagnostický přístroj na jeho osobní monitorovací systém.

„Co je mu?“ kulil oči Poggy za spuštěným hledím.

„Křeče,“ utrousil Burkov a snažil se přijít na to, čím svému kamarádovi pomoci.

Hurtova cyanotická pokožka získala v infračerveném zobrazení varovně tmavý nádech, kruhy pod očima se rozšířily, na čele a tvářích se objevil hojný pot. Jak jej tiskli k zemi, seržant nechtěně zavadil o zraněnou ruku.

Ze semknutých rtů se vydralo chraptivé zasténání.

Burkov i Dickinson na sebe pohlédli.

Zdravotník pak rozpáral nožem rukáv a odkryl obvaz.

„Kurva!“ vydechl přihlížející Quaid.

I tlumené světlo baterky stačilo. Paže byla v okolí rány zanícená a úplně černá. Desítky drobounkých puchýřků vylučovaly lesklou vazkou hmotu podobnou hlenu, který páchl po shnilých rybách.

„Že něco neřekl,“ vydechl poručík Ashworth ohromeně.

„Zatracenej blbec!“ ulevil si Muray. „A ty zasraný kytky nám byl čert dlužnej!“

Poggy ale věděl proč. Ani on nepípl, když ho v pralese nesnesitelně páliło celé tělo.

Hurt nechtěl ukázat slabost. Snad aby se mu ostatní nesmáli, nebo si o něm nemysleli, že je slaboch, co nezkousne maličký škrábanec.

„Akutní intoxikace,“ řekl Burkov nešťastně. Přiložil ploché čidlo doprostřed otevřené rány. „Ruka je na tom blbě, ale co je horší, hrozí, že selžou životně důležité orgány.“

„Oko dva; mám vážné zdravotní komplikace u jedno z mých mužů!“ hlásil poručík Ashworth.

„WIA (Wounded In Action - raněný; volací znak Whisky-India-Alpha), Charlie jedna?“

„Souhlasí, Oko dva!“

„Bravo - Delta je od vás třicet pět minut letu, Charlie jedna!“

„Pomož mu, dělej!“ ucedil Dickinson nesmlouvavě.

„Snažím se, seržante! Napral bych do něj protilátku, ale rozbor není kompletní.“ Burkov krčil rameny. „V databázi chybí molekulové sekvence - tahle planeta má určité genetické báze zcela odlišné.“

„Na to se vybodni! Šlehni mu něco, co se tomu nejvíc podobá. Snad to zabere.“

„Shoda menší než devadesát osm procent ho může zabít! Oslabený organismus to nezvládne a složí se.“

„Jenže takhle exne dřív, než se dostaneme do špitálu, ne?“

Burkov nerad přikývl.

„Zkus to,“ řekl poručík Ashworth.

„Kontakt!“ zakřičel Shapiro.

Porter se převalil ke kulometu. Senzory nic nehlásí...

...támhle!

Slabá elektronická ozvěna v rastrové výseči.

Rychlá jako kulka, prchavá jako závan teplého dechu v arktickém mrazu.

„Kontakt!“ potvrdil do interkomu.

A zmizelo to.

„Kurvy nás zkoušej,“ prohodil Muray hluše.

„Bravo - Delta, já Charlie jedna. Bravo - Delta, já Charlie jedna!“ pokoušel se poručík spojit s evakuačním strojem na jeho vlastním komunikačním kanále.

Burkov rozlomil červené pouzdro, které jim dal doktor na SCF Corelis, a s obavou se podíval na seržanta.

Dickinson zdvihl palec. „Co se bude dít okolo, o to se nestarej. Zachraň jeho!“

A odplazil se, aby zaujal Hurtovo místo v obraně.

Deset minut připadalo mariňákům jako dlouhé století.

Občas se na hranici dosahu objevil nezřetelný bod, ale vzápětí se zase stáhl.

Jako by si hráli.

Porter ležel v mokré, ostře vonící trávě, chvěl se, zmítaný mezi mlýnskými kameny: strachem a návaem adrenalinu.

Chutí se vším praštit a utéct, stisknout spoušť a nakrmit noc přívalem průbojných střel.

„Přibližují se,“ řekl Kirsten podivně klidně.

„Co tam frknout granát?“ navrhl dychtivě Muray. „To by je mohlo rozhodit. Třeba by pak dali pokoj, ať už je to jakákoliv havěť.“

„Nedělal bych to,“ ozval se Wheeler.

Voják si dával s odpovědí na čas.

Porter slyšel Burkovovo šramocení, tenké bzučení vířícího hmyzu a hodně vzdálené cosi, co se nedalo zachytit sluchem.

Chloupky na zátylku se mu zježily.

„Mohli by poznat, že se nás nemusejí bát.“

Poručík Ashworth podesáté zkontroloval rádiomaják a čekal.

Evakuační stroj by tu měl být.

Nával vzrůstající se paniky přeskakoval po vojácích jako lehkonohá baletka. Neznámo působilo drtivěji než reálný nepřítel.

„Charlie jedna; Bravo - Delta.“

Konečně!

„Bravo - Delta; Charlie jedna na příjmu!“

„Charlie jedna; mám tvůj signál a jdu po něm. Dej mi pět minut a jsem u tebe. Jak to vypadá na místě?“

Poručík Ashworth se rozhlédl po krajině v nazelenalém obraze termovize. „Bravo - Delta; momentálně mám kolem sebe plno neurčitých kontaktů. Nejsem s nimi v bezprostředním dotyku, ale nevím, co jsou zač, takže netuším, jak se zachovají při tvém přiblížení.“

„Rozumím, Charlie jedna. Dosednu s otevřenou zadní rampou, takže se snažte nacpat dovnitř co nejrychleji. Nechci s mašinou trčet na holý pláni jako cvičnej terč ani o vteřinu dýl, než bude nutný.“

„Zařídím se podle toho, Bravo - Delta. Dej pozor na pahýly, které trčí po planině.“

„Mám je v merku, Charlie jedna. Tři minuty do dosednutí!“

„Připravte se!“ instruoval poručík Ashworth své muže.

„Pozor, vícenásobný kontakt!“ hlásil Shapiro.

„Porter a Wheeler nás budou krýt, my přeneseme raněné!“ Poručík Ashworth si klekl na jedno koleno a vyhlížel přilétávající LCA.

Z dálky se přivalil sílící hluk vojenského stroje.

„Světla!“ zakřičel seržant.

Každý voják rozžehl a odhodil studené chemické světlo pro snadnější identifikaci.

„Charlie jedna, vidím vás! Držte si klobouky!“

Přes hvězdy se přehnal řvoucí stín, rozzářily se oslňující poziční reflektory a LCA v obrovském víru prachu dosedlo.

„Pohyb, pohyb!“ hulákal seržant Dickinson. „Balíme to!“

Sklonění proti ječícímu proudu vzduchu a sprškám hlíny, hnali se vojáci ke spuštěné rampě.

Porter a Wheeler ustupovali k čekajícímu stroji jako poslední, Muray a Quaid je jistili z rozevřených nástupních vrat.

Asi deset bodů se vrhlo k výsadkovému člunu.

„Kurva, bacha!“ zařval varovně Muray.

Oba vojáci naskočili na rampu, Porter se otočil a od boku vypálil do prostoru za kruhem světél. Kulomet vyplivl dlouhou řadu záblesků, šňůra stopovek zmizela ve tmě a nábojnice ztropily zablácenou rampu.

„Zelená, všichni na palubě!“ vykřikl poručík Ashworth na piloty.

Zdvihové motory zabraly a LCA vyskočilo do vzduchu. Současně se uzavřela nástupní plošina.

Jenže Porterovi přesto utkvěly v paměti siluety nočních tvorů, které zahlédl těsně před tím, než na ně vystřelil. Černí jako uhlí, pařáty, dlouhé ocasy, prazvláštně tvarované lebky. Nebyli velcí, možná tak do metru, ale ohromně rychlí a určitě smrtelně nebezpeční.

Vůbec netušil, jestli nějakého zasáhl.

„Vážně o fous,“ ulevil si.

„Moc nechybělo,“ přikývl Wheeler svým netečným způsobem.

Hurta i plukovníka uložili do závěsů pro přepravu raněných. Když se poručík přišel přesvědčit, jak jsou na tom, sevřel mu plukovník kostnatými prsty chabě zápěstí.

Ashworth se k němu musel naklonit, aby slyšel, co povídá.

„...poděkovat.“

„Není za co,“ potřásl poručík hlavou. Držel se madel nad ochranným rámem, aby jej otřesy neodhodily na druhou stranu přepravní komory.

Plukovník nesouhlasil. „Neměl bych, ale dám vám radu.“

„Co by to mělo být?“

„O ničem neobvyklém, co jste zažili a viděli, se ani slůvkem nezmiňujte. Žádná podrobná hlášení. Když se vyšetřovací tým bude vyptávat, jednoduše mlčte. Klidně donekonečna opakujte, že během záchranné operace se nic zvláštního nestalo. Pokud to budou vyžadovat písemně, jako že nejspíš ano, předhod'te jim obyčejné fráze a zbytek si nechte pro sebe.“

Ashwort přimhouřil víčka. „Proč, proboha? Jak vysvětlím to, jak vypadáme? Co zranění a moje předchozí komunikace se SIOC?“

„Vymluvte se na únavu, halucinace, cokoli chcete. Pravda je v tomto případě velmi ošemetná. Věřte mi.“

„Se vši úctou, pane, ale tohle se mi nezamlouvá.“

„Je to pro vaše dobro, poručíku, a také vašich mužů - jestli vám na nich záleží.“

Poručík se ani nemusel ohlížet po zablácených a ztrhaných tvářích vojáků, kteří se upoutávali do sedadel.

Nemohl si vybírat.

Přikývl.

Pilot s ohledem na právě nabrané pasažéry neprováděl se členem obvyklé skopičiny a prudké manévry. LCA hladce stoupalo, motory basově předly a krajina posetá olámanými sloupy mizela v hloubce pod nimi.

Ve třech tisících metrech vyskočil na displeji obranného systému červený bod.

„Na jedenáctce bogie (bogie - neidentifikovaný vzdušný cíl),“ řekl WSO.

„Vidím,“ řekl pilot s obavou.

„Vstřícný kurs, letová hladina čtyři-pět-nula-nula a stoupá.“

„Někdo z našich? Žádný doprovod s námi letět neměl.“

„IFF (Electronic Identification Friend or Foe - elektronická identifikace přítel-nepřítel) negativní, vyhledávací analýza rovněž.“

Multifunkční displej na středové konzole se přepnul do grafického režimu a vykreslil obludu zuřivě máchající křídly.

„Fuj!“ vyděsil se pilot.

„Ten parchant je evidentně nažhavenej,“ utrousil kopilot uštěpačně.
„Podívej, jak se snaží, aby nás dohnal.“

„Na můj vkus mu to jde až překvapivě dobře,“ řekl pilot.

„Pravděpodobnost střetu?“

Počítač provedl analýzu.

„Celých devadesát tři procent,“ odečítal WSO udiveně výsledek.

„Jeho stíhací trajektorie je téměř dokonalá.“

„Dá se to brát jako útok?“

„Nahoře to nezbaští. Striktní zákaz použití palubních zbraní se asi vztahuje i na takové případy.“ WSO se zvědavě nakláněl ke svému panelu. „Omrkneme ho zblízka? Něco takového už nikdy neuvidíme.“

Velitel stroje váhal.

„Je dost velký, mohl by nás poškodit. To za to nestojí.“

„Dej mu příležitost.“

„Blíž jak na tři sta metrů ho nepustím.“

„Fajn,“ zaradoval se kopilot.

LCA zpomalilo a obrovský dravec se rychle blížil.

„Posvítím na něj,“ zamračil se pilot a dotkl se spínače pozičních a přistávacích reflektorů. „Uvidíme, jak se mu to bude zamlouvat.“

„On po nás vážně jde,“ poznamenal WSO. Už se necítil tak jistě. Prve si totiž dělal legraci.

„Nemá šanci.“ Pilot položil ruku na ovládání připustí motorů. Palcem uvolnil manuální pojistku elektromagnetického kanónu. „Zaměř ho.“

„Ale...“

„Pro jistotu.“

Střelecký počítač okamžitě uzamkl cíl do oranžového kroužku.

Vojenský stroj letěl neměnným tempem a stejně tak jej sledoval podivný tvor.

„Zatraceně vytrvalá mrcha. V šesti a půl tisících vzduchu na potřebný vztlak moc nemá.“

„Teď!“ Pilot rozsvítil hlavní světla a současně přidal na výkonu.

Výsadek č. 1 akceleroval, na obrazových panelech se mihla vztekle rozevřená zubatá tlama, ploché tělo a hadovitý ocas. Zjevení mžiknutím oka zmizelo.

„Hnusná potvora!“ utrousil pilot ulehčeně.

„Ať jsme zpátky na Corelis,“ přikývl kopilot.

„Děje se něco?“ ozval se v interkomu poručík mariňáků.
„Ne, ne... jen si na nás chtěla pochutnat pořádná dračí zrůda.“
„Taky jsme s ní měli tu čest.“
Oba letci se po sobě úkosem podívali.
Tak s mariňáky by svůj džob rozhodně neměnili.

Autopilot navedl LCA nikoli do doku, ale ke zvláštnímu vnějšímu uzávěru, kde byl člun upoután ke trupu SCF Corelis. Jakmile se vyrovnaly rozdílné tlaky, vrazil na palubu zdravotnický tým v přetlakových skafandrech a ujal se raněných. Vojáci i nadávající piloti přešli přes teleskopický tunel do soustavy zvláštních komor, kde se podrobili nezvykle zdlouhavé dekontaminaci. Zbavili se veškerého oblečení, zbraní i výstroje, a nazí vstoupili hermetickým uzávěrem do několika navzájem propojených místností. Stěny, strop, podlaha i většina skromného vybavení zářily oslnivou bělostí, pouze tu a tam se matně leskl nerezový kov.

„Kam nás to, kruci, nacpali?“

Vojáci a piloti zvědavě obhlíželi stísněný prostor. Největší místnost neměla víc než třicet metrů čtverečních. Jako na zavolanou se pod stropem zhmotnila tvář majora zvláštních jednotek. Tentokrát byl čerstvě oholený a jeho vzhled ztratil na předchozí uštvanosti.

„Takový úspěch jsem popravdě nečekal,“ prohlásil spokojeně a očima vyhledal poručíka Ashwortha. V obraze se objevila jeho ruka, která držela blok pozitronové paměti zatavený v průhledném obalu.
„Blahopřeji vám!“

„Mariňáci nejsou amatéři, pane,“ odmítl povinně chválu velitel družstva. Cítil se naprosto vyplivaný a zdeptaný, netoužil po ničem jiném, než se skrčit někde v koutku a přinejmenším deset hodin v kuse spát.

„Jistě se divíte, kde jste se to ocitli,“ pokračoval major. „V souvislosti s touto poněkud... řekněme nestandardní situací a vzhledem ke zdejšímu přísným zdravotním předpisům strávíte dva týdny v preventivní karanténě.“

Muray, jak bylo jeho zvykem, chtěl začít dávat najevo svou nelibost, ale seržantův prudký štouchanec pod žebra jej umlčel.

„Ano, naprostá izolace,“ potvrdil major nevyřčené. Současně přehlédlnášťvané obličej. „Nic se s tím nedá dělat. Ústavní oblečení najdete nad lůžky, na hrudník, zápěstí a spánky si přiložte snímače a o víc se starat nemusíte. Kdybyste něco potřebovali, spojte se přes interkom se zdravotním personálem, který má nepřetržitou službu.“

Za důstojníkovými zády se na sekundu mihla úklidová četa robotů, jež pečlivě čistila skvrny od krve a bláta, sbírala použité obvazy a výstroj, kterou vojáci nechali před dekontaminačními komorami.

„Jak je na tom Hurt a plukovník, pane?“ zeptal se poručík Ashworth hologramu.

„Jejich stav je stabilizovaný, o dalším budete průběžně informováni,“ odvětil major vážně. „A co se týče hlášení, vypracujete jej, až si pořádně odpočinete, o to jsem se osobně postaral.“

„Díky, pane. Za tohle jsem myslím nejvděčnější.“

Majorovi se do pohledu vloudil odtažitý výraz. „Ani netušíte, jak na vaší skupině záleželo, poručíku.“

„To je v pořádku, pane. Jenom...“

„Ano?“

„Snad by přístě neškodila větší otevřenost, pane,“ dovolil si Ashworth odvážnou poznámku.

„Tohle míří mimo mou kompetenci, bohužel, nebo možná bohudík,“ řekl major suše. Pokrčil rameny a obraz zmizel.

„Do hajzlu s tím!“ ulevil si Quaid.

„Zkurvenci zasraný!“ prohlásil Muray.

„Čtrnáct dní v kleci!“ zoufal si pilot. Nešťastně se sesul na plastovou stoličku a škrábal se na holých stehnech.

„Co by nám jako mělo být?“ nechápal Kirsten.

„Velký kulový,“ zamumlal Burkov a šel se podívat po šatech.

„To nevím,“ ucedil WSO, „ale každopádně tuhle izolaci znám a není to nic dobrýho.“

„Jo?“ Quaid plácl dlaní do stěny, až to zadunělo. „Tak se pochlub.“

„Jednou mě sem propašoval kámoš z údržby, když dělal rutinní kontrolu. Je to speciální samostatný modul, který se dá v případě potřeby oddělit od lodi. Stačí zmáčknout pitomý tlačítko a frčíme do pekla.“

„Chceš říct, že se nás zbaví, jakmile se u někoho objeví třeba blbá vyrážka?“ opáčil Shapiro.

Druhý pilot udělal neurčité gesto. „Každopádně si dejte bacha na hubu. Tahle krabice je prošpikovaná elektronikou.“

„Seru na ně!“ Muray se poplácal po chlupatém zadku.

„Murayi!“ řekl seržant Dickinson varovně. „Jestli nezavřeš tu svou nevyváchanou držku, podám si tě.“

„Jako hrob, seržo.“

Porter si přejel prsty po strništi na tvářích. Sklouzl pohledem po stropě obloženém polstrovanými panely, ale nic uklidňujícího jej nenapadlo. Cítil se tu jako v pasti. Bylo faktem, že planeta jim mohla nadělit do organismu cokoli, ale zevrubná hlášení ze základního průzkumu, jež shlédli při sestupu, na podobné nebezpečí neupozorňovala. Rozdíly tu zákonitě být musely, a také se s nimi na vlastní kůži setkali, ale jinak se až vzácně podobala Zemi. Existovaly hroživější světy, které byly natolik odlišné, že se smrtícími patogeny jen hemžily - sebenepatrnější nechráněný kontakt s jejich prostředím znamenal pro člověka jistý konec. Takže nechápal, proč ta neobvyklá opatření. Určitě by stačil krátký pobyt na infekčním oddělení palubní nemocnice a intenzivní vyšetření.

Jenže byl obyčejným vojákem. Nic moc nevěděl a o ničem nerozhodoval.

Ani o sobě ne.

Raději se šel obléci.

Hned potom se nají.

Vysoký holohlavý plukovník se odvrátil od obrazové stěny, kde třicet polí zabíralo ze všech úhlů dění v karanténním modulu.

„Připojili se všichni?“ zeptal se suchým autoritativním hlasem.

„Ano, pane,“ pospíšil si službukonající kapitán a ukázal na dvanáct složitých grafů sestavených z biosenzorických hodnot.

„A ti dva separovaní?“

„Jsou v sekci B, pane.“

Plukovník pokýval špičatou hlavou. „Nejeví známky kontaminace, přesto je nesmíte pustit ani na sekundu z očí, je to jasné?“

„Naprosto, pane!“ souhlasil horlivě kapitán v neposkvrněném laboratorním plášti.

„Počítačovému systému se nedá v tomto ohledu příliš věřit - není tak vnímavý. Každou, byť sebemenší a bezvýznamnější odchylku od normálu okamžitě vyhodnoťte.“

„Ano, pane.“

„Nepochybně víte, jak máte v takovém případě postupovat, že?“

Tentokrát kapitán nepatrně zaváhal. „Ano, pane. Mnohokrát jsme zvláštní krizový model nacvičovali.“

Plukovník přimhouřil oči a ledovým pohledem naposledy přelétl po monitorech. Pak se otočil a beze slova ze zšeřelého velínu odešel.

Vstupní dveře tiše zasyčely a kapitán se s povzdechem uvolnil.

Spojil ruce za zády a zhoupal se na patách.

Všechny biologické hodnoty byly v pořádku.

Prozatím.

Doufal, že to tak i zůstane.

Slovníček:

ACU (Advanced Combat Uniform) - zdokonalená bojová uniforma - oděvní podsystém je vyroben ze směsi bavlny a kevlaru s protichemickou vrstvou; pod ním se nalézá protichemické prádlo CVU

AP (Armor-Piercing) - protitankový průbojný

APS (Active Protection Systems) - systém aktivní ochrany, jehož úkolem je zneškodnit řízenou střelu dříve, než vozidlo zasáhne

BDU (Battle Dress Uniform) - základní bojová uniforma

BIDS (Biological Integrated Detection System) - biologický integrovaný detekční systém; je schopný detekce a rozlišení bojových biologických látek

biegie - neidentifikovaný vzdušný cíl

BWS (Basic Warrior School) - základní bojová škola; vyšší tréninkový kurs po absolvování základního výcviku

CEOI (Communication and Electronic Operation Instructions) - instrukce pro spojení a elektronickou činnost; spojovací tabulky rádiových frekvencí, volacích znaků, smluvených kódů, hesel a ohlasů

CKEM (Compact Kinetic Energy Missile) - vysoce nadzvuková protitanková řízená střela působící kinetickou energií; přenosná verze

COBR (Cabinet Office Briefing Room) - instruktážní sál velitelství

CQB (Close-quarter Battle) - boj zblízka; boj ve stísněném prostředí

CSAR (Combat Search and Rescue) - bojový průzkum a záchrana

CSEL (Combat Survival/Evader Locator) - polohový rádiový maják pro přežití-únik v boji

CVC (Combat Vehicle Crewman's helmet) - speciální přilba pro osádky obrněných vozidel; tzv. kukla; chrám hlavu proti nárazu při jízdě tanku v terénu a je připojena na vozidlovou radiostanici a interkom, takže umožňuje vzájemnou domluvu osádky i spojem navenek

CVU (Chemical Vapor Undergarment) - protichemické spodní prádlo

DI (Drill Instructor) - vojenský výcvikový instruktor

DTD (Digital Topografie Data) - systém rychlé počítačové obrazové tvorby dat; poskytuje digitální obraz prostoru bojové operace

FMTV (Family of Medium Tactical Vehicle) - taktické vozidlo střední třídy

FOC (Full Operations Capability) - plná operační způsobilost; od této chvíle musí být jednotka schopna vyrazit do operace v určeném časovém limitu

GPS (Global Positioning System) - globální poziční systém, navigační přístroj

IFF (Electronic Identification Friend or Foe) - elektronická identifikace přátel - nepřítel

IOC (Initial Operational Capability) - počáteční operační způsobilost; IOC lze označit i jako faktický vznik jednotky, která má svého velitele a systém velení

ITWDS (Integrated Tactical Warfare Data System) - integrovaný taktický bojový systém dat

LAV (Light Armored Vehicle) - lehké obrněné vozidlo

LCA (Landing Craft Assault) - výsadkové útočné plavidlo

LCU (Landing Craft Utility) - nákladní výsadkové plavidlo

MEDEVAC (Medical Evacuation) - evakuace raněných

MEPS (Military Enlistment Processing Station) - vojenské střediska pro odvod branců

MFD (Multi-Function Display) - víceúčelový displej

MRE (Meal Ready to Eat) - strava připravená k jídlu

OP (Observation Point) - pozorovací stanoviště

OPFOR (Opposing Force) - opoziční síla; nepřítel

PDW (Personál Defence Weapon) - osobní obranná zbraň

PNGs (Passive Night Goggles) - brýle pro pasivní noční vidění

PUP (Pick-Up Point) - místo, odkud má být někdo vyzvednut

QRF (Quick Reaction Force) - zásahová jednotka; síly rychlé reakce

ROE (Rules Of Engagement) - pravidla o kontaktu s nepřítelem

RTB (Recruit Training Battalion) - výcvikový prapor rekrutů

RTC (Recruit Training Company) - výcviková rota rekrutů

SAM (Surface-to-Air Missile) - raketa země-vzduch

SAW (Squad Automatic Weapon) - automatická zbraň družstva (saw = pila); mini-univerzální kulomety určené výhradně pro palebnou podporu pěšího družstva

SIOC (Strategie Information Operation Centre) - strategické informační a operační centrum

SLMAW (Shoulder Launched Multipurpose Assault Weapon) - mnohoúčelová útočná zbraň pro odpálení z ramene

SOCOM (Special Operation Command) - velitelství speciálních sil

SPECOPS (Special Operations) - speciální operace

STC (Space Training Centre) - vesmírné výcvikové středisko

TACC (Tactical Air Control Centre) - středisko taktického řízení
leteckého provozu

TRAP (Tactical Rescue of Aircraft and Personnel) - taktická
záchrana letadla a osob

TRUE (Training in Unfamiliar Environments) - nácvik taktického
boje v neznámých prostředích

UAV (Unmanned Aerial Vehicle) - průzkumný bezpilotní letoun

WIA (Wounded In Action) - raněný; volací znak Whisky-India-
Alpha

WSO (Weapon System Operator) - operátor zbraňových systémů (2.
pilot)

WTB (Weapon Training Battalion) - výcvikový prapor pro instruktáž
v pěchotních zbraních

XO (Executive Officer) - výkonný důstojník